GRACE METALIOUS

Grace Metalious

Peyton Place

Traducere de Veronica Şuteu

Editura VICTORIA

Bucureşti 1993

Coperta de Vasile SOCOLIUC

ISBN 973-95056-9-9

Peyton Place

CARTEA ÎNTÎI

Capitolul 1

Toamna tîrzie e ca o femeie: rumenă, înflăcărată dar nestatornică, ce vine şi se duce după bunul ei plac, fără să fii vreodată sigur nici dacă vine, nici cît rămîne.

În partea de nord a Noii Anglii, toamna lungă ridică o mînă ruginie în calea iernii ca să-i mai ţină cît de cît venirea în loc. Aduce cu sine o ultimă undă de căldură, o perioadă neprevăzută în calendare, dar care durează pînă la ivirea iernii cu spinarea-i de gheaţă, cu pomi desfrunziţi şi pămînt îngheţat bocnă – în chip de veşminte. Cei trecuţi de tinereţe şi vlăguiţi de vînturile tăioase ale iernii recunosc, abătuţi, că

toamna tîrzie nu e decît o farsă ce trebuie privită cu cinism necruţător. Tinerii, însă, o aşteaptă cu nerăbdare, căutînd pe cerul răcoros, autumnal, semnul venirii ei. Dar se întîmplă uneori ca şi bătrînii, în ciuda raţiunii care-i îndeamnă să fie circumspecţi, s-o aştepte alături de cei tineri şi plini de nădejde, întorcîndu-şi spre cer ochii obosiţi şi supţi, în căutarea primelor semne de încălzire iluzorie.

Într-un an, la început de octombrie, toamna tîrzie a poposit într-un oraş cu numele de Peyton. A venit ca o femeie seducătoare şi, în hohote de rîs, a cuprins întregul ţinut şi i-a dat atîta frumuseţe, încît aproape că te dureau ochii să priveşti în jur.

Cerul de un albastru neîntinat era coborît. În lumina arzătoare, nepotrivită pentru acel timp al anului, arţarii, stejarii şi frasinii, scăldaţi în roşu închis, în cafeniu şi galben, îşi etalau semeţi podoabele. Coniferele de pe toate colinele ce împresurau oraşul Peyton reflectau o lumină galben-verzuie şi, din depărtare, păreau asemenea unor bătrîni posaci.

Frunzele căzute pe drumurile şi trotuarele din oraş foşneau atît de vesel sub picioare şi emanau un parfum aşa de suav cînd erau strivite încît, dintre toţi trecătorii, numai cei foarte vîrstnici se puteau gîndi că sînt moarte şi vor putrezi.

Sub soarele toamnei tîrzii, oraşul era cufundat în linişte. Pe strada Ulmilor, artera principală, nu era nici o mişcare. Negustorii, care trăseseră prelatele de soare peste vitrine, primeau cu resemnare stagnarea comerţului, stînd retraşi în camerele din spate ale prăvăliilor unde, alternativ, moţăiau, aruncau cîte o privire pe gazeta „Peyton Place Times" şi ascultau

meciul de baseball, transmis la radio.

Tot pe strada Ulmilor, în partea de est, dincolo de cele şase străzi care formau cartierul comercial al oraşului, se înălţa turla bisericii congregaţiei. Forma ei ascuţită se decupa printre frunzele arborilor din jur şi strălucea, de un alb orbitor, pe cerul albastru. La extremitatea cealaltă a cartierului comercial, se afla o altă clădire cu clopotniţă. Era biserica catolică Sfîntul Iosif, al cărei turn eclipsa cu mult pe cel al credincioşilor congregaţiei deoarece, în vîrf, se termina cu o cruce de aur.

Proprietarul şi redactorul gazetei „Peyton Place Times" – Seth Buswell – scrisese cîndva, pe un ton destul de poetic, că cele două biserici susţin şi strîng între ele oraşul ca două suporturi uriaşe de cărţi, metaforă ce a declanşat o serie de mici explozii în Peyton. Puţini erau catolicii din oraş care doreau să fie asociaţi într-un fel sau altul cu protestanţii, iar congregaţionaliştii erau tot atît de puţin dornici să fie puşi pe acelaşi taler cu papistaşii. Or, dacă totuşi ar fi existat în Peyton asemenea imaginare suporturi de cărţi, negreşit că ele trebuiau să fie de acelaşi rit religios.

Pe Seth l-au amuzat controversele auzite în săptămîna aceea de la un capăt la altul al oraşului şi, în numărul următor al gazetei, a venit cu o rectificare, comparînd cele două biserici cu nişte munţi înalţi, protectori, ce străjuiesc paşnica vale a negoţului. Catolicii ca şi protestanţii au scrutat, cu atenţie, noul articol căutînd să descopere vreo ironie muşcătoare sau chiar una mai nevinovată; pînă în cele din urmă însă, fiecare a luat numai semnificaţia aparentă a

metaforei, aşa că Seth a făcut şi mai mult haz decît înainte. Doctorul Matthew Swain, cel mai vechi şi cel mai bun prieten al lui Seth, a mormăit:

– Vasăzică aşa, munţi? Mai degrabă o pereche de vulcani blestemaţi!

– Şi unul şi altul scuipînd sulf şi foc, a adăugat Seth, continuînd să rîdă în timp ce mai umplea două pahare.

Dar doctorul nu rîse. Existau trei lucruri pe lume pe care le detesta, spunea el adesea cu furie: moartea, bolile venerice şi religia organizată.

– În ordinea respectivă, completa tot el. Şi încă nu s-a găsit o formulă, radicală sau altfel, care să-mi dea putinţa să-i rîd în faţă uneia dintre ele.

Dar în acea după-amiază fierbinte de octombrie, Seth nu se gîndea să combată sectele religioase şi, tot din cauza canicule, nu-l preocupa nimic în mod deosebit. Şedea la masa de lucru, în spatele ferestrei cu geamuri mate de la biroul său aflat la acelaşi nivel cu strada, şi sorbea dintr-o băutură rece, urmărind cu întreruperi meciul de baseball.

În faţa tribunalului, o clădire masivă din piatră albă, cu o cupolă verzuie, de culoarea coclelii, cîţiva bătrînei leneveau tolăniţi pe băncile de lemn, ce nu lipsesc, pare-se, de lîngă nici un edificiu municipal din oraşele de provincie americane. Alţii şedeau cu spatele proptit de zidurile calde ale tribunalului, cu pălării de fetru ponosite puse streaşină peste ochii obosiţi, lăsînd soarele de toamnă tîrzie să le încălzească oasele reci şi anchilozate. Şedeau tot atît de neclintiţi ca şi copacii după care fusese botezată strada principală.

Sub ulmi, pe trotuarele înnegrite de smoală şi pe alocuri denivelate de rădăcinile arborilor uriaşi care-şi făceau loc să iasă din pământ, nu se vedea ţipenie de om. Orologiul de pe faţada de cărămidă roşie a Băncii Naţionale a Cetăţenilor, aflată peste drum de tribunal, bătu o dată. Era două şi jumătate într-o după-amiază de vineri.

Capitolul 2

Bulevardul Arţarului, care tăia strada Ulmilor chiar la jumătatea cartierului comercial, forma o arteră largă şi umbrită de pomi, ce se întindea către nord şi sud, străbătînd oraşul de la un capăt la celălalt. La extremitatea dinspre sud a bulevardului, acolo unde se termina pavajul şi începea cîmpul, se ridicau şcolile oraşului Peyton. Către acestea se îndrepta Kenny Stearns, un om care-şi cîştiga pîinea făcînd de toate. Moşnegii din faţa tribunalului îşi deschiseră ochii somnoroşi ca să-l privească.

– Uite-l colo pe Kenny Stearns, observă unul din ei în mod inutil, deoarece cu toţii îl văzuseră şi-l

cunoşteau pe Kenny.

– Treaz ca ziua... deocamdată.

– Numai că nu-l ţine mult.

Bărbaţii rîseră.

– Da' la treabă se pricepe, îl apără un bătrîn cu numele de Clayton Frazier, care avea mania contrazicerii, indiferent cu cine şi despre ce discuta.

– Cînd nu-i criţă şi mai poate să dea din mîini.

– Nu ştiu să fi pierdut Kenny o zi dă lucru din pricina băuturii, se încăpăţînă Clayton Frazier. Şi la cultivat, nu-i altul ca el în Peyton. Are, cum se zice, mîini dă aur.

Unul din grup chicoti.

– Rău destul că n-a avut şi la nevastă bafta pe care o are la flori. Pînă şi cu o ciocănitoare ar fi fost, poate, mai pricopsit.

Remarca fu primită cu zîmbete pline de înţeles şi rîsete pe ascuns.

– Ginny Stearns e-o haimana şi-o-mpuţită, decretă Clayton Frazier fără urmă de zîmbet. Ce-i mai rămîne dă făcut unuia însurat c-o tîrfă din născare?!

– Afar' de băutură, interveni cel care vorbise primul.

Subiectul Kenny Stearns părea epuizat aşa că, pentru moment, tăcură cu toţii.

– Azi e mai cald ca-n iulie, reluă alt bătrîn. Al naibii să fiu dacă nu mă pişcă sudoarea pe spinare.

– N-o să ţie, prevesti Clayton Frazier, împingîndu-şi cu un deget pălăria spre spate ca să scruteze cerul. Am apucat o zi chiar ca asta şi la mai puţin de douăşpe ceasuri după asfinţit, s-a pornit pă frig şi ninsoare. Asta n-o să ţie.

– Nu-i bună nici la sănătate. Ajunge-o zi ca asta ca să-ţi dea inima brînci să-ţi pui izmenele scurte de vară.

– Sănătoasă sau ba, pe mine unu n-o să mă auziţi văitîndu-mă chiar de-o ţine-o aşa frumos pînă-n iulie viitor.

– N-o să ţie, susţinu Clayton Frazier şi, măcar o dată, vorbele lui nu stîrniră controverse.

– Nu, se declarară cu toţii de acord, n-o să ţie.

Îl urmăriră cu privirile pe Kenny Stearns pînă dădu colţul pe bulevardul Arţarului şi se făcu nevăzut.

Şcolile oraşului Peyton se înălţau faţă în faţă, de o parte şi de cealaltă a acestui bulevard. Cea elementară funcţiona într-o clădire mare din lemn, veche, urîtă şi ameninţătoare; în schimb, liceul era mîndria tîrgului. Fusese construit din cărămidă, cu ferestre atît de generoase încît fiecare cuprindea aproape un perete şi avea un aspect utilitar, practic, ceea ce-l făcea să semene mai curînd cu un spital modest şi bine administrat, decît cu un edificiu de învăţămînt. Arhitectura şcolii elementare era victoriană, în forma ei cea mai neizbutită, dar ce o sluţea de-a binelea erau scările metalice, de incendiu, care şerpuiau pe dinafară, de o parte şi de alta a clădirii, precum şi clopotniţa ascuţită şi deschisă, ce-o domina.

Clopotul era tras cu o frînghie galbenă şi groasă care pătrundea prin tavanul şi pardoseala primului etaj. De-acolo, cobora într-un colţ în holul de la parter, unde capătul ei atîrna liber – ca un fel de ispită continuă pentru mîinile micuţe ale copiilor. Kenny Stearns iubea în taină clopotul şcolii. Se îngrijea să fie

veşnic lustruit, astfel că, în soarele de octombrie, strălucea ca un vas antic. Ajuns în apropierea şcolii, Kenny se uită în sus la clopotniţă şi clătină din cap cu satisfacţie.

– Nici clopotele cerului n-au grai mai dulce ca al tău, spuse cu glas tare.

Nu era pentru prima dată cînd Kenny vorbea cu clopotul, lucru pe care-l făcea şi cu clădirile şcolii, ca şi cu plantele şi peluzele din oraş pe care le avea în îngrijire.

Prin ferestrele claselor deschise, în după-amiaza aceea caldă, străbătea un murmur domol şi miros de talaj de la creioanele proaspăt ascuţite.

– Cum să faci lecţii p-o zi ca asta?! se miră el

Se oprise în dreptul gărduleţului viu care separa şcoala de prima casă de locuit de pe strada Arţarului. În jurul lui stăruia o aromă caldă, reavănă, ce se ridica din iarba şi ramurile gardului viu pe care chiar el le tăiase în dimineaţa aceea.

– Ce-o fi stînd ăştia în şcoală, p-o zi ca asta, repetă Kenny şi ridică din umeri cu ciudă, dar nu din pricina greutăţii lui de exprimare, ci stînjenit de neobişnuita emoţie pe care-o simţea încolţind în el.

Ar fi vrut să se arunce cu faţa la pămînt şi să-şi lipească obrazul şi trupul de verdele fraged.

– Iacă la ce-i bună o zi ca asta, vorbi cu brutalitate, adresîndu-se clădirilor. Nu de stat în şcoală.

Observă cum o rămurică din gardul viu se ridicase, cu de la sine putere, deasupra celorlalte, stricînd suprafaţa netedă formată de vîrfurile de înăţime egală. Se aplecă să rupă fărîma de verdeaţă

crescută anapoda, simţind cum i se naşte în suflet o duioşie puternică. Deodată, însă, fu cuprins de-o furie sălbatică; smulse o mînă de frunzuliţe verzi pe care le strivi pînă le simţi seva pe piele, în timp ce înflăcărarea lăuntrică se înteţea tot mai mult, făcîndu-l să gîfîie. Cu ani în urmă, înainte de a se deprinde să fie nepăsător, simţise aceeaşi pornire pentru nevasta lui, Ginny. Aceeaşi dragoste duioasă, care se prefăcea fără de veste în dorinţa de a strivi şi domina, de a stăpîni doar prin vigoare şi forţă. Brusc, lăsă să-i cadă din mînă frunzele strivite şi-şi şterse palma pe salopeta aspră.

– Mamă, ce-aş mai da pe gît un rachiu! spuse cu înfocare, pornind-o pe uşa dublă de la intrarea în şcoală.

Era trei fără cinci, tocmai timpul ca să-şi ocupe locul lîngă clopot.

– Mamă, ce i-aş mai trage o duşcă, pă cinstea mea! bombăni urcînd treptele de lemn de la intrare.

Cuvintele lui, adresate clopotului şi, deci, rostite în gura mare, s-au strecurat cu uşurinţă prin ferestrele încăperii unde domnişoara Elsie Thornton prezida clasa a opta.

Cîţiva băieţi au hohotit zgomotos şi cîteva fete zîmbiră strîmb, dar distracţia n-a ţinut mult. Domnişoara Thornton credea cu tărie în principiul că odată ce-i dai un deget copilului, ţi-a şi luat mîna toată, aşa că, deşi era vineri după-amiază şi se simţea peste măsură de obosită, instaură ordinea în clasă fără întîrziere.

– Există cineva care doreşte să mai rămînă o jumătate de ceas cu mine după terminarea orelor?

întrebă ea.

Băieţii şi fetele, oscilînd ca vîrstă între doisprezece şi paisprezece ani, se potoliră pînă la primul semnal dat de Kenny, dar la auzul lui începură să-şi frece picioarele pe sub bănci şi să le tîrşîie pe podea. Domnişoara Thornton lovi puternic cu o linie în catedră

Staţi liniştiţi, pînă vă dau drumul! le porunci. Atenţie! Aţi strîns totul de pe pupitre?

– Da, domnişoară Thornton, i se răspunse într-un cor disonant.

– Atunci puteţi să vă ridicaţi.

Patruzeci şi două de perechi de picioare tropăiră pentru luarea poziţiei în spaţiile dintre bănci. Domnişoara Thornton aşteptă ca toate spinările să se îndrepte, toate privirile să se întoarcă spre ea şi toate picioarele să fie nemişcate.

– Sînteţi liberi, le spuse şi, ca întotdeauna după rostirea acestor cuvinte, încercă sentimentul ciudat că se scufundă şi că trebuie să-şi protejeze capul cu braţele.

În cinci secunde clasa s-a şi golit, iar profesoara a respirat uşurată. Clopotul continua să răsune cu voioşie, ceea ce-o făcu pe profesoară să reflecteze amuzată la faptul că întotdeauna, la închiderea cursurilor, Kenny trăgea clopotul cu deosebită ardoare, pe cînd la opt treizeci dimineaţa, făcea ca acelaşi clopot să sune a jale.

„Dac-aş fi sigură că rezolv ceva cu asta, îşi spuse domnişoara Thornton, încercînd totodată să-şi îndrepte spinarea, pe Dumnezeul meu c-aş bea şi eu un rachiu".

Zîmbi timid, se ridică în picioare şi se îndreptă spre una din ferestre, pentru a-i urmări pe copii cum părăseau curtea şcolii. Afară, gloata începuse să se fărîmiţeze în grupuri mai mici şi în perechi, o singură elevă mergînd neînsoţită, observă domnişoara Thornton. Era Allison MacKenzie, care, îndată ce ieşi pe poartă, se rupse din mulţimea copiilor şi o apucă grăbită pe strada Arţarului.

O fată neobişnuită, cugetă profesoara, privind-o din spate pe Allison care dispărea. Un copil înclinat spre stări depresive, teribil de ciudate la o fiinţă atît de necoaptă. La fel de bizar era şi faptul că Allison nu avea nici o prietenă în toată şcoala, afară doar de Selena Cross. Împreună, formau o pereche stranie – Selena, cu frumuseţea ei brună, de ţigancă, şi cu ochi de copil de treisprezece ani, dar bătrîni ca vremea, iar Allison MacKenzie plinuţă, cu urmele prunciei încă evidente, cu ochi larg deschişi, neprihăniţi şi întrebători, deasupra unei guri de o sensibilitate chinuitoare. „Fă-ţi rost de o carapace, Allison, draga mea, cugetă domnişoara Thornton. Găseşte-ţi una fără fisuri sau defecte, ca să poţi îndura praştiile şi săgeţile unei soarte insultătoare! Dumnezeule mare, cît de istovită mă simt!"

Rodney Harrington ieşi din şcoală ca un butoi dat de-a rostogolul, fără să-şi încetinească pasul la vederea micului Norman Page, postat chiar în faţa lui.

„Tiran mic şi afurisit!" se gîndi profesoara cu mînie. Îl dispreţuia pe Rodney Harrington şi faptul că nimeni nu bănuia lucrul acesta, iar Rodney mai puţin decît toţi, însemna o notă bună pentru caracterul şi simţul ei pedagogic. Rodney era un băieţandru foarte

înalt pentru cei paisprezece ani ai lui, cu o claie de păr negru, buclat, şi o gură cu buze groase. Domnişoara Thornton le auzise pe cîteva dintre elevele mai emancipate din clasa a opta numindu-l „adorabil", un calificativ care contravenea flagrant cu părerile ei. În ce-o privea, i-ar fi făcut o plăcere nemaipomenită să-i tragă o chelfăneală cum scrie la carte. În statistica mintală pe care o ţinea în legătură cu elevii ei, Rodney trecea ca nebunaticul nr. 1.

„Prea e dezvoltat pentru vîrsta lui, cugetă ea, prea sigur de el, de banii lui taică-său şi de situaţia pe care o are în spate. Îşi va lua el într-o zi pedeapsa meritată."

Dar imediat îşi muşcă buza, spunîndu-şi cu asprime că, la urma urmei, nu era decît un copil. S-ar putea să se schimbe în bine. Cum însă îl cunoştea pe Leslie Harrington, tatăl lui Rodney, se îndoia de propriile ei gînduri.

Rodney îl răsturnă pe micul Norman Page. Căzut cu faţa la pămînt, băiatul începu să plîngă şi rămase lat, pînă la ivirea lui Ted Carter, care-l ajută să se ridice.

„Micul Norman Page! Ce comic! se gîndi domnişoara Thornton, dar n-am auzit pe nimeni care să se refere la Norman fără acest prefix. Aproape că s-a integrat în numele lui".

Băiatul părea construit doar din unghiuri, observă ea. Pometii obrajilor erau proeminenţi pe faţa mică şi, în timp ce-şi ştergea lacrimile, coatele împungeau ca două vîrfuri ascuţite, osoase. Ted Carter îi ştergea de zor pantalonii.

– N-ai nimic, Norman, se auzi vocea lui prin

fereastra clasei. Hai, că n-ai nimic. Termină cu plînsul şi du-te acasă. N-ai nimic!

Ted avea treisprezece ani, era înalt şi bine legat pentru vîrsta lui, iar în trăsături purta încă de pe acum pecetea maturizării. Dintre toţi băieţii din clasa domnişoarei Thornton, vocea lui Ted era singura care „se schimbase" în întregime, aşa că vorbea pe un ton plin, de bariton, care nu răguşea niciodată şi nici nu se piţigăia brusc.

– De ce nu-ţi alegi unul de mărimea ta? întrebă Ted, întorcîndu-se spre Rodney Harrington.

– Ha, ha, făcu Rodney îmbufnat. De pildă pe tine?

– Da, pe mine, îl provocă el.

– Hai, cară-te, răspunse Rodney. N-am chef să-mi pierd vremea.

Dar domnişoara Thornton observă cu satisfacţie că Rodney a fost cel care „s-a cărat". Părăsi cu îngîmfare curtea şcolii, urmat de aproape de Betty Anderson, o fată dintr-a şaptea, peste măsură de dezvoltată.

– De ce nu-ţi vezi de treaba ta? îi strigă Betty, peste umăr, lui Ted.

Micul Norman Page continua să se smiorcăie. Scoase o batistă albă, curată, din buzunarul de la spate al pantalonilor, şi-şi suflă nasul cu gesturi încete.

– Mulţumesc, Ted, spuse cu sfială. Îţi mulţumesc tare mult.

– Hai, cară-te, i-o reteză Ted Carter. Du-te acasă înainte să vină bătrîna după tine.

Lui Norman îi tremură din nou bărbia.

– N-aş putea să merg cu tine, Ted? se rugă el.

Doar pînă nu s-o mai vedea Rodney. Te rog...

– Rodney mai are şi alte gînduri, nu numai pe tine, i-o tăie Ted cu brutalitate. A uitat şi că mai trăieşti.

După ce-şi adună cărţile de pe jos, Ted o luă la fugă s-o ajungă din urmă pe Selena Cross, care se afla acum la jumătatea străzii Arţarului. Nu se mai uită după Norman, care-şi strînse la rîndul lui cărţile şi ieşi din curtea şcolii, mergînd cu paşi înceţi.

Domnişoara Thornton se simţi dintr-odată toropită de oboseală, incapabilă să se mişte. Îşi lipi capul de rama ferestrei şi privi absentă curtea care se golise. Cunoştea familiile elevilor ei, casele în care trăiau şi în ce condiţii erau crescuţi.

„Pentru ce mă mai străduiesc? se întrebă. Ce posibilităţi are vreunul din copiii ăştia să se smulgă din tiparul în care a văzut lumina zilei?"

În asemenea momente de totală istovire, simţea că duce o luptă, dinainte pierdută, împotriva ignoranţei şi era copleşită de sentimentul inutilităţii şi al neputinţei. Ce rost avea să cicăleşti un băiat ca să memoreze datele ridicării şi căderii Imperiului Roman, cînd, acelaşi băiat, ajuns la maturizare va deveni mulgător de vaci ca să-şi cîştige existenţa la fel ca şi tatăl şi bunicul lui? La ce bun să vîri cu forţa fracţiile zecimale în capul unei fete care, pînă la urmă, va avea nevoie de calcul numai ca să numere lunile fiecărei sarcini?

Cu ani în urmă, cînd domnişoara Thornton absolvise Colegiul Smith, hotărîse să rămînă ca profesoară în statul natal, Noua Anglie.

– Nu prea o să ai posibilitatea să aplici acolo metode radicale, o prevenise decana.

La care, Elsie Thornton a surîs.

– Sînt concetăţenii mei şi-i înţeleg. O să ştiu ce am de făcut.

Decana zîmbise şi ea de la înălţimea unei experienţe mai mari.

– Cînd vei descoperi, Elsie, cum se poate îndoi spinarea blindată a locuitorului din Noua Anglie, ai să-ţi cîştigi faima în lumea întreagă. Oricine face un lucru pentru prima oară în istorie, devine celebru.

– Am trăit toată viaţa în Noua Anglie, ripostase Elsie Thornton, dar n-am auzit pe nimeni spunînd „ce-a fost bun pentru tata, e bun şi pentru mine". Asta e o atitudine retrogradă şi o banalitate îngrozitoare, atribuite pe nedrept cetăţeanului din Noua Anglie.

– Îţi urez noroc, Elsie, a încheiat decana cu tristeţe.

Kenny Stearns traversă cîmpul ei vizual şi firul gîndurilor i se rupse brusc.

„E absurd, îşi spuse, ca să se mai învioreze. Am o clasă plină de copii minunaţi şi inteligenţi, proveniţi din familii care nu se deosebesc de altele. Luni, am să mă simt mai bine."

Se duse la dulap şi îşi scoase pălăria pe care-o purtase şapte toamne, fără întrerupere. Uitîndu-se la fetrul cafeniu şi uzat, îşi aminti de doctorul Matthew Swain.

– Recunosc un profesor dintr-o mie, îi spusese acesta.

– Adevărat, Matt? se amuzase ea. Prin urmare se citeşte pe noi toţi aceeaşi dezamăgire?

– Nu, răspunsese medicul, dar arătaţi cu toţii istoviţi de muncă, prost plătiţi, sărăcăcios îmbrăcaţi şi

subnutriţi. La ce bun faci asta, Elsie? De ce nu pleci la Boston sau într-un loc asemănător? Cu inteligenţa şi pregătirea ta ai putea obţine o slujbă bine plătită, în comerţ.

Domnişoara Thornton dăduse din umeri:

– Nu ştiu, Matt. Pur şi simplu îmi place să fiu profesoară, cred că asta e.

Şi atunci, ca şi acum, îi stăruia în suflet nădejdea ce-o ţinea ancorată de munca ei – aşa cum îi ţinuse pe profesori sute de ani de-a rîndul.

„Dacă măcar pe un singur copil aş putea să-l învăţ ceva, dacă aş izbuti să trezesc măcar într-unul simţul frumosului, să-l fac să se bucure de adevăr, să-şi recunoască neştiinţa şi să-i insuflu setea de-a învăţa, înseamnă că m-am realizat ca om."

„Un singur copil", cugetă ea, potrivindu-şi pălăria cafenie, ponosită, şi gîndul i se agăţă cu dragoste de Allison MacKenzie.

Capitolul 3

Allison MacKenzie ieşi cu paşi grăbiţi din curtea şcolii şi fără să se oprească la vorbă cu nimeni. O luă în sus, pe strada Arţarului, apoi apucă spre est, pe strada Ulmilor, ocolind prăvălia *„The Thrifty Corner Apparel"*[1] pe care o ţinea şi o conducea maică-sa. Înaintă cu iuţeală pînă lăsă în urmă magazinele şi casele din Peyton. Urcă dealul larg şi dulce din spatele Parcului Memorial şi ajunse, în sfîrşit, într-un

1 Colţul cu îmbrăcăminte ieftină

punct unde se termina drumul pavat. Dincolo de pavaj, pămîntul se încovoia într-o vale abruptă, presărată cu stînci şi tufişuri. Accesul trecătorilor era oprit printr-o scîndură lată, proptită într-un fel de capră de tăiat lemne, de dimensiuni mai mari decît cele obişnuite.

Pe scîndură fusese scris „Capătul Drumului", cuvinte care, într-un fel, răspunseseră întotdeauna unei năzuinţe ascunse în Allison. Se gîndi că în locul acestei inscripţii s-ar fi putut scrie „Pavajul se termină" sau „Pericol de cădere" – şi în sinea ei se bucura că avusese cineva ideea să boteze locul acela „Capătul Drumului".

Pentru Allison era o desfătare să dispună de două zile libere, plus ce mai rămăsese din acea după-amiază frumoasă în care era scutită de detestabila corvoadă ce se numea „şcoală". În scurta vacanţă ce-o aştepta, avea libertatea să urce aici, la „Capătul Drumului", să stea singură şi să cugete la ale ei. Pentru un scurt răgaz, putea să-şi găsească mulţumirea şi să uite că plăcerile ei erau considerate copilăroase şi prosteşti de către fetele trecute de doisprezece ani şi mai coapte.

După-amiaza era scăldată în frumuseţea leneşă şi azurie a toamnei tîrzii. Allison repetă fără şir cuvintele „după-amiază de octombrie" care acţionau ca un fel de narcotic, aducîndu-i în suflet mîngîiere şi linişte. După-amiază de octombrie, spusese suspinînd, şi se cocoţă pe scîndura cu inscripţia „Capătul Drumului".

Acum, cînd orice nelinişte şi temere se risipiseră, putea să pretindă că e din nou copil, nu o fată de doisprezece ani, care, în mai puţin de un an, va trece

pragul liceului şi prin urmare s-ar fi cuvenit să simtă ispita toaletelor, a băieţilor şi a unui ruj de buze discret. Încîntările copilăriei o împresurau din toate părţile şi cum sta acolo, pe deal, nu se mai socotea deplasată sau altfel decît fetele de aceeaşi vîrstă. Dar, departe de locul acesta, redevenea stingheră, se credea neiubită şi o chinuia gîndul că e lipsită de farmecul şi ţinuta pe care i se părea că le vede la orice fată de o seamă cu ea.

Foarte rar i se întîmpla să simtă şi la şcoală o undă din această fericire ascunsă, singuratică şi asta numai cînd se citea în clasă o carte sau o poveste pe placul ei. Atunci, îşi ridica brusc privirea de pe pagina tipărită şi-o surprindea pe domnişoara Thornton uitîndu-se la ea – şi ochii lor se întîlneau, se fixau cîteva clipe şi îşi zîmbeau. Avea însă grijă să nu-şi trădeze încîntarea lăuntrică, fiindcă ştia că celelalte colege ar face haz, lămurind-o că o asemenea bucurie e stupidă şi „copilărească" – cuvîntul lor preferat pentru blamare.

Puţine zile de tihnă îi mai rămăseseră în faţă, pentru că împlinise doisprezece ani şi în curînd va începe să-şi ducă viaţa în mijlocul unor oameni care nu se deosebeau cu nimic de colegele de şcoală. Împresurată de „dînşii", va trebui să încerce din răsputeri să le intre în graţii, deşi era sigură că nu va fi acceptată, că o vor lua în rîs, o vor ridiculiza şi se va trezi trăind într-o lume în care va crea unica notă disçordantă. Dacă i-ar fi cerut cineva să explice ce anume înţelege prin acel „dînşii" vag, pe care-l folosea de-a lungul cugetărilor, ar fi răspuns prompt: „toţi oamenii în afară de domnişoara Thornton şi de

Selena Cross – dar uneori şi Selena". Şi asta pentru că Selena era frumoasă, în timp ce ea, Allison, se socotea lipsită de farmec, durdulie pe unde nu era cazul, turtită unde nu trebuia, cu picioare prea lungi şi prea bucălată la faţă. În plus, se ştia timidă, stîngace şi cu capul îmbîcsit de vise prosteşti. Aşa era privită de toţi, cu excepţia domnişoarei Thornton, poate tocmai pentru că însăşi domnişoara Thornton era urîtă şi fără vino-încoace. Selena avea obiceiul să zîmbească şi să respingă defectele enumerate de Allison, printr-o fluturare a mîinii şi asigurarea că „Eşti bine cum eşti, puştiule", dar Allison nu putea să-i dea mereu crezare. Pe undeva, de-a lungul drumului ce-o apropia de maturizare, pierduse senzaţia că e iubită şi că există şi pentru ea un ungher pe lume. Doar gîndul că nu se bucurase niciodată de aceste bunuri, ca să poată spune că le-a pierdut, îi mai alina suferinţa. Privi în zare, dincolo de „Capătul Drumului". De acolo, de sus, putea să contemple oraşul întins la picioarele ei, putea să vadă clopotniţa şcolii elementare, turlele bisericilor şi drumul albastru, şerpuit al rîului Connecticut, cu fabricile roşii, de cărămidă, apărute ca nişte excrescenţe pe unul din malurile lui.

Mai zărea îngrămădirea de pietre cenuşii, rămăşiţe ale castelului lui Samuel Peyton, de la care se trăsese şi numele urbei. Amintindu-şi de legenda oraşului Peyton, se înfioră uşor sub soarele cald şi, în mod voit, întoarse privirea în altă parte. Încercă să descopere căsuţa vopsită în alb şi verde unde trăia împreună cu maică-sa, dar nu putu s-o deosebească de restul clădirilor învecinate. De altfel, locuinţa lor se afla la o distanţă de două mile faţă de locul unde se

găsea ea acum. Casele din cartier erau simple, bine construite, locuinţe tip pentru o singură familie, în marea lor majoritate clădite după sistemul Cape Cod, şi zugrăvite în alb, cu ornamentaţii de culoare verde. Cîndva, Allison căutase definiţia cuvîntului „vecin", într-un cărţoi intitulat *„Webster's On a Bridge"*[1] pe care, cu toate că ajunsese să-l cunoască mai bine, tot îl mai socotea un fel de accesoriu al omului dezorientat. „Se numeşte vecin, cel care trăieşte în preajma altuia", se spunea în dicţionar – şi, pentru scurtă vreme s-a simţit consolată. După cîte se părea, Webster nu găsea nimic ciudat în faptul că vecinul nu-ţi este în acelaşi timp şi prieten. Cu toate astea, lexiconul nu explica pentru care motiv familia MacKenzie nu avea prieteni în tot oraşul Peyton. Allison era sigură că această izolare se datora faptului că familia MacKenzie se deosebea de cele mai multe menaje şi că, în consecinţă, oamenii nu ţineau neapărat să aibă de-a face cu ei. De la „Capătul Drumului", imaginea casei, pe care nu putea s-o vadă aievea, îi apărea plină de oameni aferaţi şi prietenoşi, al căror telefon zbîrnîia fără-ncetare. De aici, putea să-şi închipuie că nu diferă cu nimic de orice altă locuinţă – faptul că era pustie nu i se mai păru ciudat şi nici totul în ea anapoda – ca de pildă, lipsa unui tată, viaţa pe care-o duceau şi chiar ea însăşi. Doar aici, în singurătatea de pe deal, se simţea stăpînă pe ea – şi împăcată. Sări de pe scîndura unde stătuse cocoţată şi se aplecă după o creangă de arţar, nu

1 Dicţionar etimologic american

prea mare, care fusese ruptă de vîntul şi ploaia rece căzută cu cîteva zile în urmă. Îi smulse cu grijă toate rămurelele, prefăcînd-o într-un toiag aproape drept, de pe care, în timp ce mergea, jupui şi coaja, pînă ce rămase curat. Cînd fu gata, se opri în loc şi îşi apropie nasul de albeaţa verzuie a lemnului despuiat, inspirîndu-i aroma proaspătă şi umedă, plimbîndu-şi vîrfurile degetelor pe suprafaţa lui descojită, pînă simţi umezeala sevei pe mîini.

Porni din nou la drum, înfigînd la fiecare pas toiagul în pămînt, ca şi cînd ar fi mînuit un alpenştoc, după cum văzuse că făceau oamenii fotografiaţi prin Alpii elveţieni.

Pădurile care mărgineau „Capătul Drumului" de o parte şi de alta, erau seculare. Ele se numărau printre puţinele rezerve de cherestea rămase intacte în partea de nord a Noii Anglii, lucru explicabil prin faptul că oraşul se termina mai jos de Parcul Memorial, iar terenul de deasupra era prea stîncos şi denivelat ca să fie folosit la extinderea urbei.

În închipuirea ei, potecile pe care le străbătea acum nu erau decît cărările bătute de indieni, cu mult înainte de venirea şi aşezarea omului alb. Se credea singura fiinţă poposită vreodată pe aici, ceea ce-i dădea într-un fel sentimentul că e stăpînă peste acele meleaguri. Iubea pădurile şi, cu fiecare anotimp al anului, le pătrunsese tainele. Ştia prima floare ieşită în întîmpinarea primăverii, cînd pe pămînt se mai zăreau ici şi colo fîşii de omăt, ca şi locurile tăcute şi umbrite unde, după topirea zăpezii, răsăreau mănunchiuri purpurii de violete. Ştia unde apare condurul doamnei şi unde se află luminişul ascuns în mijlocul pădurii

care, odată cu venirea verii, se acoperea de pintenul cocoşului şi de catifeluţe cu ochi căprui. Într-un loc tăinuit, avea o stîncă pe care putea să se aşeze şi să privească o familie de prihori; era de ajuns să-şi arunce o singură privire la copaci, ca să spună cu siguranţă la ce dată căzuse primul îngheţ ucigător. Aici, în pădure, putea să se plimbe în tihnă, cu o graţie pe care n-o căpăta decît în mijlocul ei, gîndindu-se că fetele de lume se simt mereu aşa cum se simţea ea doar aici – adică în siguranţă, stăpînă pe sine, deprinsă cu locurile înconjurătoare şi înrudită cu ele. Hoinări mai departe, pînă ajunse într-un luminiş. Florile de vară se trecuseră şi, în locul lor, se înălţau tulpinile învoalte şi ţepene ale splinuţelor. Pajiştea era îngălbenită de ele şi, pe măsură ce Allison înainta, o-ncercuiau din toate părţile, părînd cufundată pînă la brîu într-o albie aurie.

O clipă rămase nemişcată, apoi, cuprinsă de o bucurie neprihănită şi fără de margini îşi ridică dintr-o dată braţele, întinzîndu-le spre lumea înconjurătoare. Privi în sus, spre cerul de un albastru închis, specific toamnei tîrzii, ce-i apăru ca un potir imens, răsturnat deasupra ei şi numai a ei. Arţarii din pădurile ce împresurau poiana, băteau la ochi de-atîta roşu şi galben, iar frunzele lor fremătau în adierea unui vînt molcom şi cald. Fata îşi închipui că aude copacii spunîndu-i: „Salut, Allison!" – şi le zîmbi. Pentru un moment îi pieri sfiala şi, deschizîndu-şi larg braţele, strigă „Salut, salut tot ce este frumos!" Pe urmă o rupse la fugă şi nu se opri decît la marginea luminişului, unde se aşeză jos, proptindu-şi spatele de un copac viguros şi uitîndu-se înapoi spre poiana

cu splinuţe. Încetul cu încetul, se simţi inundată de sentimentul minunat că era singura fiinţă vie în tot universul. Întregul pămînt era al ei şi nu exista nimeni care să-l prade, care să tulbure liniştea lucrurilor, să le ştirbească din puritate şi să le facă mai puţin frumoase decît erau în clipa aceea. Rămase multă vreme nemişcată, lăsînd să i se adune în capul pieptului senzaţia de fericire, ca o căldură binefăcătoare; cînd se ridică de jos şi o porni din nou prin pădure, atinse în trecere copacii şi stufărişurile, de parcă ar fi mîngîiat mîinile unor vechi prieteni. În sfîrşit, se întoarse la drumul pavat şi la scîndura cu inscripţia „Capătul Drumului". Se uită în jos, spre oraş, şi simţi cum bucuria ei începe să se topească. Brusc, întoarse oraşului spatele, revenind cu faţa spre copaci, şi încercă să retrăiască senzaţia de mai înainte – atît de caldă, atît de minunată, dar nu mai izbuti s-o regăsească. Simţi cum i se lasă o greutate în trup de parcă ar fi cîntărit dintr-odată zece tone, precum şi o oboseală, de parcă ar fi alergat ore în şir. Se întoarse şi o porni în jos, pe deal, spre Peyton. Cînd ajunse pe la jumătatea drumului, ridică toiagul în care se sprijinise şi-l azvîrli departe, în pădurea de la margine.

Acum mergea cu paşi repezi, fără să-şi dea seama de distanţa parcursă, decît odată ajunsă la poalele parcului şi, deci, în oraş.

O ceată de băieţi, patru sau cinci la număr, veneau către ea, zbenguindu-se şi îmbrîncindu-se între ei, fără răutate; la vederea lor, ultima licărire de bucurie i se topi în suflet. Îi ştia pe toţi, fiindcă învăţau la aceeaşi şcoală. Veneau spre ea, îmbrăcaţi în

pulovere viu colorate, morfolind nişte mere şi lăsînd să le curgă zeama pe bărbie; glasurile lor răsunau zgomotoase şi stridente în după-amiaza de octombrie. Allison traversă strada în nădejdea că-i poate ocoli, dar văzu că nu trecuse neobservată de ei, ceea ce o făcu să fie din nou încordată, conştientă şi speriată de lumea din jur.

– Ei, Allison! strigă unul dintre băieţi.

Cum ea nu răspunse ci îşi continuă drumul, băiatul începu s-o imite, luîndu-şi o poziţie ţeapănă şi umblînd cu nasul pe sus.

– Ei, Allison, ţipă un altul cu o voce piţigăiată şi trăgînd de silabe în aşa fel că se auzea: Aa-lii-sooon!

Se forţă să meargă mai departe fără să scoată o vorbă, ţinîndu- şi pumnii strînşi în buzunarele jachetei de culoare deschisă.

– Aaa-lii-soonn! Aaa-lii-soonn!

Ea privea drept înainte, orbeşte, ştiind din instinct că următoarea stradă era a ei, că în curînd va putea da colţul şi se va face nevăzută.

– Allison, picioare strîmbe, Allison crăcănata!...

– Hei, umflato!

Allison apucă să dea colţul pe strada Fagului şi alergă tot drumul pînă acasă.

Capitolul 4

Tatăl lui Allison MacKenzie – al cărui nume îl purta – murise cînd ea avea trei ani. Despre el nu păstra nici o amintire clară. De cînd se ştia pe lume, trăise împreună cu Constance – mama ei – în casa din Peyton care, pe vremuri, aparţinuse bunicii. Constance şi Allison aveau puţine trăsături comune – mama, prea rece şi cu prea mult spirit practic ca să înţeleagă un copil sensibil şi visător, iar Allison, prea tînără, plină de speranţă şi capricioasă ca să împărtăşească sentimentele maică-si. Constance era o femeie frumoasă, care se mîndrise întotdeauna cu firea ei practică, nesentimentală. La nouăsprezece ani

îşi dăduse seama de limitările unui oraş ca Peyton şi, în ciuda protestelor mamei ei văduve, plecase la New York cu gîndul să cunoască acolo un om bogat şi cu reputaţie, să se angajeze la el în serviciu şi, pînă la urmă, să se mărite cu el. Aşa a devenit secretara lui Allison MacKenzie, un scoţian plăcut la înfăţişare şi cu o fire blîndă, proprietarul unui magazin foarte rentabil, cu ţesături de import. La numai trei săptămîni după angajare, au început să trăiască împreună, iar în anul ce-a urmat Constance a născut un copil, căruia i-a dat, pe loc, numele tatălui. Allison MacKenzie şi Constance Standish nu s-au căsătorit niciodată, deoarece el avea dinainte o soţie şi doi copii – „sus, în Scarsdale" – după cum obişnuia să spună. Rostea aceste cuvinte de parcă ar fi spus „sus, la Polul Nord". Dar Constance nu uita niciodată că prima lui familie se afla chinuitor, înspăimîntător de aproape.

– Ce gînduri ai cu noi? l-a întrebat Constance.

– Să continuăm ca şi pînă acum, zic eu. Pare-se că nu putem face mare lucru fără a stîrni o bîrfă murdară.

Amintindu-şi de educaţia ei provincială, Constance ştia prea bine ce nenorocire e să intri în gura lumii.

– Poate că ai dreptate, se arătă ea de acord. Dar din clipa aceea, începu să urzească planuri pentru ea şi copilul pe care-l purta în pîntece. Prin intermediul mamei, răspîndi în Peyton o legendă onorabilă în legătură cu ea. Elisabeth Standish a plecat la New York ca să ia parte la căsătoria restrînsă, făcută doar în familie, de fiica ei Constance – aşa suna versiunea pentru oraş. În realitate s-a dus la New York să fie

lîngă Constance după întoarcerea acesteia de la maternitate, împreună cu pruncul, căruia îi dăduse numele lui Allison MacKenzie. După cîţiva ani, pentru Constance a fost simplu să recurgă la o substanţă de şters cerneala şi să modifice anul de naştere de pe certificatul fiicei ei. Constance Standish a rupt-o cu prietenele din copilărie, lăsînd fără răspuns scrisorile prin care acestea îi dădeau a înţelege că aşteaptă să fie invitate la ea acasă, în New York. Peste puţină vreme, oraşul Peyton a dat-o uitării, iar vechile prietene îşi aminteau de ea numai cînd o mai întîlneau pe stradă pe Elisabeth Standish.

– Ce face Connie? o întrebau ele. Dar copilaşul?

– Minunat. Totul e minunat, răspundea biata doamnă Standish, chinuită de groaza ca nu cumva să trădeze contrariul.

Din ziua cînd se născuse Allison, Elisabeth Standish trăise cu frică. Se temea că nu şi-a jucat destul de bine rolul, că, mai devreme sau mai tîrziu, va afla cineva de ştersătura din certificatul de naştere sau că un om cu ochiul mai ager va observa că nepoata ei Allison e cu un an mai mare decît pretindea Constance. Dar cel mai mult se temea pentru ea însăşi. În coşmarele cele mai aprige, auzea parcă glasurile oraşului Peyton:

– Uite-o colo pe Elisabeth Standish. Fie-sa a dat de dracu' cu un individ, în New York.

– Totul e cum îţi creşti copiii. Cînd ajung mari, fac ce-au învăţat de mici.

– Constance a născut o fetiţă.

– Vai de ea! Biata bastardă!

– Bastarda!

– Tîrfa aia de Constance Standish şi spurcata ei de bastardă.

După moartea Elisabethei Standish, Constance a păstrat căsuţa de pe strada Fagului, gata pregătită pentru ziua cînd Allison MacKenzie se va sătura de ea şi va trebui să se întoarcă în Peyton. Dar Allison nu a părăsit-o nici pe Constance şi nici copilul. Era un om cumsecade în felul lui, cu un riguros simţ al răspunderii. S-a îngrijit de cele două familii ale sale pînă la moarte – şi chiar dincolo de moarte. Constance n-a ştiut – şi nici n-a interesat-o vreodată – în ce situaţie se afla soţia lui. Pentru ea era de ajuns că iubitul îi lăsase o sumă frumuşică de bani, în mîinile unui avocat discret. Cu aceştia, cu ce mai agonisise în timpul cît trăise Allison MacKenzie, s-a întors în Peyton şi s-a instalat în casa familiei Standish. Pe iubitul dispărut nu l-a plîns, pentru că nu-l iubise.

Curînd după întoarcerea ei în Peyton, a deschis un magazin modest de confecţii, pe strada Ulmilor, şi s-a apucat să-şi facă un rost pentru ea şi fetiţă. Nimeni n-a pus vreodată la îndoială faptul că era văduva unui om cu numele de Allison MacKenzie. Constance ţinea pe şemineul din salon fotografia lui mare şi înrămată, iar oraşul îi arăta simpatie.

– E scandalos, se spunea în Peyton. Să moară un om aşa de tînăr...

– E greu pentru o femeie singură, mai ales cînd are şi un copil de crescut...

– E tare muncitoare. Connie MacKenzie stă zi de zi în prăvălia ei, pînă seara la şase.

La treizeci şi trei de ani, Constance era încă

frumoasă. Părul ei neted şi blond îşi păstrase reflexele lucioase, iar pe chip timpul nu-i lăsase urme.

– O femeie arătoasă ca ea, spuneau bărbaţii din oraş, ai zice că umblă să se mărite iară.

– Poate că-l mai jeleşte pe bărbatu-său, presupuneau femeile. Unele văduve îi plîng o viaţă întreagă.

În realitate, Constance se complăcea aşa, singură. Mai întîi de toate niciodată nu fusese obsedată de amor – îşi spunea ea – iar cu Allison se încurcase din cauza izolării în care trăise. Îşi repeta la nesfîrşit că viaţa alături de fiica ei o mulţumea pe deplin şi nu-şi dorea nimic mai mult. Bărbaţii nu însemnau o necesitate pentru că, în cazul cel mai bun, nu puteai să te încrezi în ei, şi-ţi pricinuiau doar necazuri. Cît despre dragoste, cunoştea prea bine urmările tragice ale unei legături cu un om pe care nu-l iubise. Şi ce consecinţe mult mai grave s-ar putea ivi odată ce şi-ar îngădui să iubească pe cineva cu-adevărat! Nu, îşi repeta ea mereu; o ducea mai bine aşa cum era acum, străduindu-se din răsputeri s-o scoată la capăt şi aşteptînd-o pe Allison să se facă mare.

Dacă se întîmpla uneori să se simtă cuprinsă de un vag neastîmpăr îşi spunea cu asprime că nu de dorinţe fizice e vorba, ci de vreo indigestie uşoară. Magazinul ei de confecţii prospera. Poate datorită faptului că era singurul de acest fel în Peyton sau poate pentru că se pricepea şi ea în ale modei. Oricare ar fi fost cauza, fapt este că femeile din oraş cumpărau aproape în exclusivitate de la ea. După părerea aproape unanimă a localnicilor, mărfurile

vîndute de Connie MacKenzie erau tot atît de frumoase ca şi cele din magazinele din Manchester, sau din White River şi, nefiind nici mai scumpe, era preferabil să se încurajeze comerţul local, decît să se ducă banii oraşului în altă parte.

La şase şi un sfert, în seara aceea, Constance se îndreptă spre casă, mergînd pe strada Fagului. Purta un taior negru, elegant, produsul unui magazin din Boston cu preţuri destul de pipărate, şi o pălărie mică, tot neagră. Arăta ca o ilustrată dintr-o revistă de modă, lucru ce o făcea pe fiica ei Allison să se simtă veşnic jenată, dar care stimula foarte mult comerţul, după cum deseori i-o spunea Constance.

În drum spre casă, se gîndea la tatăl lui Allison, ceea ce rareori se-ntîmpla deoarece asemenea gînduri o tulburau. Ştia că într-o bună zi va trebui să-i mărturisească fetei adevărul în legătură cu naşterea ei. Nu o dată îşi pusese întrebarea ce anume o obliga să facă acest lucru, fără să-şi poată da însă răspunsul potrivit. E mai bine să afle de la mine decît de la un străin, îşi zicea adesea.

Dar nu ăsta era răspunsul, pentru că nu se găsise încă nimeni care să descopere adevărul, iar pe viitor era foarte puţin probabil să-l mai afle cineva.

Şi totuşi, într-o bună zi va trebui să i se spună fetei, cugetă Constance.

Deschise uşa din faţă a casei, împingînd-o, şi intră în salon, unde o aştepta Allison.

– Bună, draga mea, zise Constance.

– Bună, mamă.

Allison şedea într-un fotoliu cu tapiţeria îndesată, ţinîndu-şi picioarele atîrnate peste braţul lui masiv, şi

citea dintr-o carte.

– Nu-i decît un basm de copii, vorbi ea, ca şi cum s-ar fi apărat. Îmi place să le recitesc din cînd în cînd. Ăsta se cheamă „Frumoasa din pădurea adormită".

– E plăcut, draga mea, răspunse vag Constance.

Pentru ea era un lucru de neînţeles ca o fată de doisprezece ani să stea cu nasul în carte. Altele, de vîrsta ei, ar fi dat buzna tot timpul la prăvălie, ar fi fost numai ochi şi exclamaţii la vederea cutiilor cu rochii şi lenjerie de corp, sosite aproape zilnic.

– Cred c-ar fi cazul să ne gîndim la ceva de mîncare, continuă Constance.

– Am băgat doi cartofi în cuptor, acum o jumătate de oră, o anunţă Allison punînd cartea deoparte.

Se duseră amîndouă în bucătărie să pregătească ceea ce Constance denumea „dineu". Allison îşi dădea seama că mama ei era singura femeie din Peyton care folosea acest cuvînt. În afara casei, Allison avea mare grijă să spună „cină" şi nu „dineu", iar despre o rochie că e frumoasă şi niciodată că este „şic". Lucrurile mărunte, cum era terminologia diferită, o stînjeneau într-atît de mult pe fată, încît, amintindu-şi de ele, seara, în pat, se crispa de ruşine, cu faţa îmbujorată în întuneric, şi o detesta pe maică-sa pentru că se deosebea de ceilalţi oameni şi pentru că voia s-o facă şi pe ea altfel.

– Te rog, mamă, o oprea printre lacrimi, ori de cîte ori conversaţia maică-si o scotea din sărite.

Dar cum patina New York-ului acoperise graiul din moşi-strămoşi, Constance continua să spună „Vai, dragă, e o rochiţă tare şic" sau „Dar, Allison,

principala masă a zilei s-a numit de cînd lumea dineu!" La ora nouă, în seara aceea, Allison, îmbrăcată în pijama şi halat, gata de culcare, îşi aşează cărţile pe policioara şemineului din salon. Privirea-i alunecă fără voie pe fotografia tatălui ei şi rămase o clipă nemişcată, studiind faţa brună care-i zîmbea. Observă că părul tatălui ei forma un vîrf pronunţat pe frunte, care-i dădea un aer oarecum mefistofelic, iar ochii lui erau mari, negri şi pătrunzători.

– Era frumos, nu-i aşa? întrebă încet.

– Cine, dragă? se interesă Constance, ridicîndu-şi ochii de pe registrul de contabilitate pe care-l avea în faţă.

– Tatăl meu.

– O, făcu Constance. Da, dragă. Într-adevăr era...

Allison continuă să contemple fotografia.

– Arăta ca un prinţ, nu?

– Ce-ai spus, draga mea?

– Nimic, mamă. Noapte bună.

– Noapte bună, drăguţo.

Allison se întinse în patul ei lat, străjuit de patru stîlpi, fixîndu-şi privirea în tavan, unde, datorită întunericului din cameră, lumina din stradă proiecta umbre dintre cele mai ciudate. „Întocmai ca un prinţ", se gîndi şi simţi o apăsare în suflet. Se întrebă, o clipă, cum ar fi arătat viaţa ei dacă maică-sa ar fi murit şi tatăl ei trăia. Dar în secunda următoare apucă cu dinţii marginea cearceafului, ruşinată de gîndul perfid care-i trecuse prin minte. „Tată, tată", rosti cuvîntul straniu, iară şi iară, dar şoapta lui nu-i trezea nici o vibraţie în suflet.

Se gîndi la fotografia de pe policioara şemineului.

„Prinţul meu", spuse ca pentru sine şi, dintr-o dată, imaginea din mintea ei părea că prinde viaţă, că respiră şi îi surîde cu blîndeţe. Şi aşa, Allison a adormit.

Capitolul 5

Strada Castanilor care mergea paralel cu strada Ulmilor, la o distanţă de patru străzi spre sud de artera principală, era considerată ca strada cea mai de elită din Peyton. Aici se înşirau locuinţele protipendadei din oraş. La capătul dinspre apus, se înălţa casa impunătoare, din cărămidă roşie, a lui Leslie Harrington. Proprietar al uzinelor Cumberland şi un om extrem de bogat, Harrington făcea parte şi din consiliul administrativ al Băncii Naţionale a Cetăţenilor, fiind totodată şi preşedintele Comitetului Şcolar din Peyton. Casa lui, izolată de stradă prin peluze întinse şi copaci înalţi, era cea mai impozantă

din oraş.

Pe partea cealaltă a străzii se afla locuinţa doctorului Matthew Swain – o casă albă, consolidată cu coloane înalte şi zvelte. Cei mai mulţi localnici susţineau că are un aspect meridional. Soţia doctorului murise cu mulţi ani în urmă şi nu o dată oraşul se întrebase pentru ce „Doc" – cum i se spunea neceremonios – se crampona de o asemenea hardughie.

– Prea mare pentr-un om singur, se vorbea în Peyton. Pun rămăşag că se plimbă prin ea ca vodă prin lobodă.

– Casa doctorului nu-i aşa de mare ca a lui Leslie Harrington.

– Nu e. Dar cu el e altceva. Harrington are un băiat care într-o bună zi o să se-nsoare. D-aia şi-a ţinut şi casa după moartea nevestei. Pentru băiat.

– Aşa o fi. Rău destul că doctorul n-are copii. Tristă o fi viaţa pentru ăl fără copii, după ce i se duce şi nevasta.

Mai jos de doctorul Swain, pe aceeaşi parte a străzii, locuia Charles Partridge, avocatul cel mai de vază al oraşului. Bătrînul Charlie – cum îl numeau localnicii – avea o casă solidă, în stil victorian, zugrăvită în roşu închis, cu ornamente albe, în care locuia cu soţia lui, Marion Soţii Partridge n-aveau copii.

– Ce lucru caraghios! Cele mai mari case de pe strada Castanilor sînt şi cele mai goale din oraş, comentau localnicii, dintre care unii, cu o puzderie de copii, trăiau înghesuiţi ca sardelele.

– Păi ştii cum se zice: bogaţii fac avere şi săracii

fac copii...

– Aşa o fi!...

Tot pe strada Castanilor locuiau Dexter Humphrey, preşedintele Băncii Naţionale a Cetăţenilor, apoi Leighton Philbrook, proprietarul unei fabrici de cherestea şi al unor păduri întinse, cu lemn de esenţă tare; Jared Clarke, preşedintele Consiliului de Conducere al oraşului şi deţinătorul unei reţele de magazine alimentare şi de cereale, răsfirate în toată partea de nord a statului, precum şi Seth Buswell, proprietarul gazetei „Peyton Place Times".

– Seth e singurul om de pe strada Castanilor care nu trebuie să muncească pentru ca să-şi cîştige existenţa, vorbea oraşul. El poate să stea şi să mîzgălească după placul inimii, fără să-şi bată capul cu notele de plată.

Şi ăsta era adevărul. Seth era fiul unic al răposatului George Buswell, un moşier uns cu toate alifiile care, pînă în cele din urmă, a devenit guvernatorul statului. La moartea sa, George Buswell a lăsat o avere considerabilă fiului său, Seth.

– Dur ca oţelul era bătrînul George Buswell, spuneau localnicii care îşi aminteau de el.

– Îhî! Dur ca oţelul, da' răsucit ca un tirbuşon.

Cei de pe strada Castanilor se considerau sufletul oraşului Peyton. Se trăgeau din vechile familii, oameni ai căror strămoşi apucaseră vremea pe cînd oraşul nu era decît o pustietate, cu castelul lui Samuel Peyton dar fără altă clădire în jur pe o rază de mile întregi. Între ei, locuitorii de pe strada Castanilor jonglau cu funcţiile din Peyton, oblăduiau durerile şi suferinţele oraşului, puneau ordine în chestiunile legale, îi

modelau gîndirea şi-i cheltuiau banii. Între ei, oamenii aceştia cunoşteau mai multe lucruri despre oraş şi populaţia sa, decît oricare alţii.

– Pe strada Castanilor există mai multă energie decît în fluviul Connecticut, zicea Peter Drake, care practica avocatura sub semnul unui dublu handicap: era tînăr şi nu se născuse în Peyton.

Capitolul 6

Vineri seara, bărbaţii de pe strada Castanilor se adunau la Seth Buswell să joace poker. De obicei, veneau cu toţii, dar vinerea aceea numai patru dintre ei se aflau strînşi în jurul mesei de bucătărie a lui Seth: Charles Partridge, Leslie Harrington, Matthew Swain şi Seth.

– Mică formaţia din seara asta, comentă Harrington, gîndindu-se că la un grup restrîns nu se adună pot mare.

– Da, încuviinţă Seth. Dexter are în vizită neamurile nevesti-si şi Jared a trebuit să se repeadă pînă în White River. Leighton mi-a telefonat şi mi-a spus că

are treburi prin Manchester.

– Treburi de cotoi pe uliţă, pot să pun rămăşag, zise doctorul Swain. Nu ştiu, zău, cum o fi reuşit bătrînul Philbrook să amîne scadenţa aşa de mult.

Partridge rîse.

– Poate că se-ngrijeşte după prescripţiile tale, doctore, îi ripostă el.

– Haideţi, să-ncepem jocul, interveni Harrington nerăbdător, amestecînd cărţile cu mîinile lui albe.

– Arzi de nerăbdare să ne iei banii, Leslie? îl întrebă Seth, care nu-l avea deloc la inimă.

– Ai ghicit-o, încuviinţă Harrington, care, la rîndul său, ştia foarte bine ce se ascunde în sufletul lui Seth, dar acum îi zîmbea inamicului drept în faţă.

Leslie Harrington se simţea stimulat de faptul că oamenii care-l urau erau totuşi constrînşi să-l tolereze. Asta însemna o dovadă a succesului său şi, de fiecare dată cînd o avea, retrăia senzaţia intensă a propriei sale puteri.

În oraşul Peyton nu mai era pentru nimeni un secret că orice hotărîre supusă votului public avea sorţi de izbîndă numai dacă Harrington se declara dinainte în favoarea ei. În ce-l privea pe el, nu se simţea ruşinat că în repetate ocazii îi convocase pe lucrătorii din fabrica lui şi le spusese: „Ei bine, fraţilor, aflaţi că mi-ar conveni al naibii de mult să nu ne dăm votul ca să se zidească anu-ăsta o şcoală nouă. Aşa de mult m-ar unge pe inimă, c-aş fi gata să vă dau, de-aici în două săptămîni, la toţi cîţi sînteţi în atelier, cîte o primă de cinci la sută".

Seth Buswell, deşi avea sînge de cruciat în vine, se simţea tot atît de neputincios în faţa lui Harrington

ca şi un fermier rămas în urmă cu plata obligaţiilor ipotecare.

– Tăiaţi cărţile pentru împărţit, propuse Partridge. Şi partida de poker începu.

Timp de o oră au jucat fără să se clintească. Singur Seth se mai ridica de pe scaun ca să umple paharele golite.

Redactorul de ziar juca prost, pentru că, în loc să se gîndească la cărţi, îşi bătea capul cum să aducă în discuţie un subiect delicat şi născocea tot felul de formule la care renunţa pe rînd. Pînă la urmă, îşi zise că tactul şi diplomaţia sînt inutile într-o situaţie ca asta aşa că, spre sfîrşitul partidei următoare, vorbi.

– În ultima vreme m-am tot gîndit la colibele alea cu carton gudronat care au împînzit oraşul. Părerea mea e c-ar fi cazul să dăm curs legilor privitoare la împărţirea oraşului pe zone.

Pentru moment nimeni nu răspunse. Apoi, Partridge, pentru care acesta era un vechi subiect de conversaţie, sorbi o gură din paharul său şi scoase un oftat ultrasonor.

– Iarăşi, Seth? zise avocatul.

– Da, iarăşi, recunoscu Seth. De ani de zile mă zbat să vă deschid ochii, fraţilor; acum însă vă spun c-a sosit ceasul să acţionăm într-un fel. Am de gînd să public o serie de articole ilustrate în ziarele de săptămîna viitoare.

– Stai, stai, Seth, interveni Harrington cu duhul blîndeţii; eu unul, nu m-aş pripi cu treaba asta. În definitiv, posesorii barăcilor de care vorbeşti plătesc impozite la fel ca şi noi. Or, oraşului nu-i dă mîna să piardă contribuabilii.

– Pentru numele lui Dumnezeu, Leslie, sări doctorul Swain. Poate că ţi-ai pierdut minţile la bătrîneţe de trăncăneşti în felul ăsta. Sigur că posesorii colibelor plătesc impozite, dar proprietatea lor este evaluată la un impozit aşa de scăzut, încît ce plătesc ei oraşului este egal cu zero. Cu toate astea, continuă să trăiască în cocioabe şi toarnă copii cu duzina. Noi sîntem cei care plătim pentru şcolarizarea copiilor lor, pentru pavarea străzilor şi, din cînd în cînd, pentru cîte o piesă nouă în echipamentul contra incendiilor. Impozitul pe care-l plăteşte un proprietar de baracă în zece ani n-ajunge ca să-şi trimită copiii la şcoală nici măcar un an.

– Ştii al naibii de bine că doctorul are dreptate, Leslie, se amestecă Seth.

– Fără barăci, peroră Harrington, terenul pe care se află ele acum ar fi pustiu. Şi-atunci, cîţi dolari s-ar strînge în impozite? Nu numai atît, dar nu poţi majora impozitele pe barăci, fără să ridici impozitele şi la restul populaţiei. Odată ce se trece la reîmpărţirea zonelor cu barăci, trebuie reîmpărţit tot blestematul ăsta de oraş – or, asta i-ar înnebuni de furie pe toţi. Nu, fraţilor, nu-mi convine mai mult ca vouă să dau din buzunar ca să-i învăţ carte pe plozii unui tăietor de lemne, dar cu toate astea vă spun să lăsaţi baltă chestia cu barăcile.

– Pentru numele lui Dumnezeu, strigă doctorul Swain furios, uitînd de sine şi de înţelegerea pe care o avusese cu Seth să-şi păstreze tot calmul. Nu e vorba numai de impozite şi de faptul că barăcile au devenit o ruşine – din punct de vedere estetic. Dar sînt nişte haznale, la fel de infectate ca şi canalele de

scurgere şi tot atît de nesănătoase ca o mlaştină africană. Nu mai departe de săptămîna trecută am intrat într-una din ele. Nu tu WC, nu tu hazna, apă curentă ioc, în schimb opt suflete într-o singură cameră şi fără nici un sistem de aerisire. E-un miracol cum de mai apucă vreunul din ţîncii ăia vîrsta să meargă la şcoală.

– Ahaa, vasăzică asta te rîcîie pe tine, nu-i aşa? rîse Harrington. Bine ziceai că nu impozitele vă frămîntă, pe tine şi pe Seth, ci ideea că vreun vagabond împuţit ar putea să facă guturai cînd aleargă pe-afară în picioarele goale.

– Eşti un nătărău, Leslie, îl repezi doctorul Swain. Nu la răceli mă gîndesc eu. Ci la febră tifoidă şi la poliomielită. E destul să cadă bolnav unul din barăci, pentru ca la scurt timp tot oraşul să fie în primejdie.

– Ce tot îndrugi? i-o tăie Harrington. Pîn-acum n-am avut un asemenea caz. Vorbeşti ca o babă, doctore, şi Seth la fel. Faţa lui Seth se împurpură de mînie, dar, înainte de-a apuca să spună ceva, interveni Partridge, prompt şi cu calm.

– Cum naiba te gîndeşti, Seth, să-i scoţi pe proprietari din barăcile lor, în cazul cînd refuză să respecte legile astea ale voastre cu împărţirea pe zone? se interesă omul legii.

– Nu cred să fie mulţi care să vrea să plece, îl lămuri Seth. Majoritatea au cu ce să aducă unele îmbunătăţiri proprietăţii lor. În loc să bea, pot folosi o parte din ce cîştigă ca să instaleze toalete, canalizare şi apă.

– La ce ţinteşti tu, Seth? întrebă Harrington rîzînd. Să transformi Peytonul într-un stat poliţist?

– Sînt de acord cu doctorul, spuse Seth. Eşti un nătărău, Leslie.

Harrington se întunecă la faţă.

– Oi fi, zise el, dar cînd te-apuci să-i spui unui om că trebuie să facă asta, sau aia, sau ailaltă, eşti al naibii de aproape să calci în picioare drepturile cetăţeanului.

– O, Doamne! gemu Seth.

– Dă-i drumul şi fă-mă nătărău dacă vrei, continuă Harrington cu un aer spăşit, dar n-o să mă faci niciodată să votez o lege care dictează omului în ce fel de casă să trăiască.

Cînd Harrington rosti această frază filistină, Seth şi doctorul Swain se uitară la el ca şi cînd nu le venea să-şi creadă urechilor, dar înainte de a apuca să rostească un cuvînt, Partridge, care era un pacifist înnăscut, luă de jos pachetul de cărţi şi începu să le amestece.

– Am venit aici ca să jucăm poker, îi potoli el. Haideţi să jucăm.

Despre colibele din Peyton, acoperite cu carton gudronat, nu s-a mai pomenit nimic, iar la unsprezece şi jumătate, cînd unul dintre bărbaţi sugeră să se joace ultima partidă, doctorul Swain luă cărţile să le împartă.

– Eu deschid, vorbi Harrington, ţinînd cărţile aproape lipite de piept şi filîndu-le încruntat.

– De trei ori, anunţă Seth care-şi ţinea cărţile într-o singură mînă, clădite una deasupra alteia.

Partridge şi doctorul Swain se retraseră din joc, Harrington acceptă miza cerută de Seth şi o dublă.

– De nouă ori, se pronunţă redactorul de ziar,

împingînd mai mulţi bani spre mijlocul mesei.

– În regulă, răspunse Harrington, cu iritare în glas. De douăsprezece ori.

Doctorul Swain observă cu dezgust că Harrington începuse să asude. Ticălos lacom, cugetă medicul. La paralele lui, se cătrăneşte pentru o amărîtă de partidă de poker la o miză de 50 şi 100 de cenţi.

– De douăzeci şi patru de ori, ceru Seth cu indiferenţă.

– Să te ia dracu', izbucni Harrington. În regulă. Plătesc. Să-ţi văd cartea.

– Culoare, anunţă Seth pe un ton moale, şi întinse pe masă, ca un evantai, formaţia lui de caro.

Harrington, care avusese o chintă la popă, se-mpurpură la faţă.

– La naiba! exclamă el. Singura carte care mi-a intrat în seara asta, şi tot nu-i bună. Ai cîştigat, Buswell.

– Da, recunoscu Seth, uitîndu-se la fabricant. În general, cîştig... pînă în cele din urmă.

Harrington îl privi pe Seth ţintă în ochi.

– Dacă există ceva care mă scîrbeşte mai mult decît omul rău de pagubă este ăla care-şi pierde capul cînd cîştigă. Ţine-ţi o oglindă în faţă şi-o să-ţi vezi reflectată propria imagine, aşa cum spun eu întotdeauna.

Seth îi rînji lui Harrington.

– Ce spui tu întotdeauna, Leslie? îl provocă redactorul. Charles Partridge se ridică în picioare şi se întinse.

– Ei, băieţi, se face ziuă devreme. Eu mă cam duc.

Harrington nu-l băgă în seamă pe avocat.

– Omul cu cărţile cele mai bune e cel care cîştigă, Seth. Aşa spun eu întotdeauna. Aşteaptă o clipă, Charlie, merg şi eu cu tine spre casă.

După plecarea lui Partridge şi a lui Harrington, doctorul Swain puse o mînă pe braţul lui Seth, într-un gest de compătimire.

– Mai rău nici că se poate, măi frate, zise el. Cred, însă, c-ar fi mai înţelept s-aştepţi puţin, ca să discuţi şi cu Jared şi Leighton, înainte de-a publica ceva cu barăcile în ziarul tău.

– La ce să mai aştept? se opuse Seth cu mînie. Am aşteptat ani în şir. Acum ce s-aştept, doctore? Tifoida? Poliomielita? Bagă mîna şi alege.

– Ştiu, ştiu, îl îmbună doctorul. Cu toate astea, cel mai bun lucru ar fi să mai stai oleacă. Trebuie să-i deprinzi pe oameni cu un fel de a gîndi, or, ăsta e un proces lent şi îndelungat, uneori. Dacă porneşti la atac doar pe jumătate pregătit, se vor întoarce împotriva ta, aşa cum a făcut Leslie în seara asta, şi-ţi vor spune că de ani de zile există cocioabe şi încă n-am avut nici o epidemie.

– Să mă ia dracu', doctore, dacă mai ştiu ceva. Poate c-o epidemie zdravănă ar rezolva totul. Poate că şi oraşul altfel ar prospera fără indivizii care trăiesc în cocioabele alea.

– Nu există nimic pe lume mai scump ca viaţa, Seth, îi ripostă doctorul Swain cu asprime. Chiar vieţile trăite în cocioabele noastre.

– Te rog, zise Seth care-şi recăpătase buna dispoziţie. Cînd vorbeşti de ele, ai putea cel puţin să le spui „cabane" sau „locuinţe de vară".

– Suburbiile! exclamă doctorul Swain. Asta-i

formula, pe cinstea mea! Întrebare: „Unde locuiţi, domnule Proprietar de cocioabă?" Răspuns: „Locuiesc într-o suburbie şi fac naveta la Peyton".

Amîndoi rîseră.

– Mai bea un pahar înainte de plecare, îl îndemnă Seth.

– Da, sir. Suburbiile, repetă doctorul Swain. Am putea să le dăm chiar şi denumiri proprietăţilor ăstora. Ce-ai zice de Pine Crest sau de Sunny Hill ori Bide-A-Wee?

– Ai omis Maple Knoll şi Elm Ridge, îi aminti Seth.

„Cu toate astea, nu-i lucru de haz", reflectă doctorul Swain, la o jumătate de oră după ce plecase de la Seth ca să-şi facă obişnuita plimbare nocturnă, înainte de a se duce acasă. Merse spre sud, după ce ieşi din strada Castanilor şi cînd ajunse la o depărtare de aproape un kilometru de oraş, întîlni prima colibă. Printr-o ferestruică se strecura o lumină de-abia pîlpîită, iar prin hornul de tablă se ridica un rotocol subţiratic de fum. Doctorul Swain se opri în mijlocul drumului gloduros şi se uită la clădirea minusculă, acoperită cu carton gudronat, care-l adăpostea pe Lucas Cross cu soţia lui, Nellie, şi cei trei copii ai lor. În calitate de medic intrase odată în colibă şi ştia că se compune dintr-o singură cameră în care familia mînca, dormea şi trăia. „Iarna trebuie să fie mai frig ca în iad", cugetă el, cu simţămîntul că spusese lucrul cel mai puţin defăimător despre locuinţa familiei Cross. În clipa cînd se întoarse din drum ca s-o ia înapoi spre oraş, un ţipăt sfîşietor destrămă întunericul.

– Dumnezeule! exclamă doctorul cu glas tare şi o

porni în fugă spre colibă, cu gîndul la tot soiul de accidente, şi ocărîndu-se că nu poartă mereu cu el trusa medicală. Ajunsese în dreptul uşii cînd recunoscu vocea lui Lucas Cross.

– Lua-te-ar dracu' de căţea, răcnea Lucas turtit de băutură. Unde-ai pus-o?

Urmă o izbitură zdravănă, ca şi cînd cineva căzuse sau fusese împins peste un scaun.

– Ţi-am spus şi ţi-am tot spus că nu mai e, scînci Nellie. Ai băut-o toată.

– Fir-ai a dracului de căţea mincinoasă, urlă Lucas. Ai pitit-o. Spune-mi unde e ori te bat pîn-oi scoate din tine spurcata aia de ascunzătoare.

Nellie scoase un nou ţipăt ascuţit, pătrunzător, şi doctorul Swain se depărtă de uşa colibei simţind că i se face rău la stomac.

„O fi bun principiul ca fiecare să-şi vadă de treaba lui, îşi spuse, dar sînt momente cînd pur şi simplu nu cred în el."

Merse spre şosea, dar nu făcu bine cîţiva paşi, cînd se împiedică şi aproape căzu peste o mogîldeaţă mică, ghemuită la pămînt.

– Pentru numele lui Dumnezeu! exclamă aplecîndu-se şi apucînd braţul unei fete. Ce-i cu tine aici, în întuneric?

Fata se smuci din mîna lui.

– Da' cu dumneata ce e, Doc? îl apostrofă îmbufnată. Nu te-a chemat nimeni.

În lumina slabă ce licărea prin fereastra colibei, de-abia putea să desluşească chipul fetei.

– O, făcu el. Tu erai, Selena? Te-am văzut umblînd prin oraş cu fetiţa MacKenzie, nu-i aşa?

– Da, încuviinţă Selena. Allison e cea mai bună prietenă a mea. Ascultă, Doc, să nu-i pomeneşti de tărăboiul de astă-seară, vrei? Ea nu poate pricepe lucruri din astea.

– Fireşte că nu, o asigură medicul. N-am să suflu la nimeni o vorbă. Eşti cea mai mare dintre copiii de-aici, nu-i aşa?

– Nu. Fratele meu, Paul, e mai mare ca mine. El e cel mai mare.

– Şi unde-i Paul acum? De ce nu pune capăt la tărăboiul dinăuntru?

– S-a dus în oraş să-şi vadă iubita. Dar ce vrei să spui? Nu-i nimeni care să-l poată opri pe tata cînd se-mbată şi începe cu bătaia.

Se opri din vorbă şi fluieră încet; din spatele unui copac, apăru un băieţel venind în fugă.

– Întotdeauna ies afară cînd începe tata cu scandalul, şi-l ţiu pe Joey aici, ca să n-o încaseze şi el.

Joey era mititel şi plăpînd şi nu avea mai mult de şapte ani. Şedea în spatele soră-si, uitîndu-se sfios la doctor, de după fusta ei. Pe bătrîn îl apucă o furie sălbatică.

– Am să-i pun eu capăt, zise, pornind-o din nou spre uşa colibei.

Dar Selena fugi după el, îl ajunse şi-i înfipse amîndouă mîinile în piept.

– Vrei să te omoare? şopti ca ieşită din minţi. Nu te-a chemat nimeni, Doc. Mai bine întoarce-te pe strada Castanilor.

Dinspre colibă se auzea acum un scîncit continuu; ţipetele conteniseră, ca şi glasul lui Lucas.

– Oricum, tot s-a terminat, continuă Selena. Dac-ai intra n-ai face altceva decît să-l înfurii din nou. Mai bine pleacă, Doc.

Medicul avu un moment de ezitare, apoi o salută pe fată, ridicîndu-şi puţin pălăria.

– În regulă, Selena. Am să plec. Noapte bună.

– Noapte bună, Doc.

Apucase să intre în şosea, cînd fata o porni în goană şi-l ajunse din urmă. Îl apucă de mînecă şi-i spuse:

– Oricum, eu şi Joey vrem să-ţi mulţumim, Doc. A fost drăguţ din partea dumitale c-ai venit.

Întocmai ca o doamnă care-şi ia rămas bun de la oaspeţi după o petrecere, se gîndi doctorul. „A fost drăguţ din partea dumitale c-ai venit"...

– N-ai pentru ce să-mi mulţumeşti, Selena. Oricînd ai nevoie de mine caută-mă.

Şi cu toate că Joey stătea chiar în spatele Selenei, băieţaşul nu scoase nici o vorbă.

Capitolul 7

Lucas Cross trăise toată viaţa în Peyton, aşa cum făcuseră tatăl şi bunicul său înaintea lui. Nu ştia de unde-i veniseră strămoşii, la început de tot, dar asta nu era un lucru care să-i dea dureri de cap, pentru că nici nu se gîndea vreodată la ei. Dacă i s-ar fi pus o asemenea întrebare, ar fi rămas uluit de absurditatea ei şi, dînd din umeri, ar fi răspuns: „Păi aici am trăit de cînd lumea". Lucas era tăietor de lemne, dar de un soi rareori întîlnit în partea de nord a Noii Anglii. Muncitorii forestieri de meserie respectau pădurile, ştiind că generaţiile dinaintea lor le exploataseră fără

milă, retezîndu-le din temelii, fără să se gîndească la conservarea sau replantarea lor; aşa că acum îşi făceau meseria cu chibzuială, nu la întîmplare.

Însă pentru oameni ca Lucas, pădurea însemna un mijloc nesigur de a se pune la adăpost, un fel de refugiu pentru momentele cînd se simţeau încolţiţi de viaţă. Cînd toate celelalte încercări dădeau greş şi aveau nevoie de bani gheaţă, la iuţeală, exista oricînd posibilitatea „să muncească-n pădure".

Adevăraţii tăietori de lemne nu aveau decît dispreţ pentru oameni ca Lucas şi îi puneau să facă treburi de mîna a doua în meseria lor, cum erau stivuirea buştenilor în camioane, legarea lor cu lanţuri şi descărcatul la gatere. În nordul Noii Anglii, Lucas era denumit tăietor de lemne, dar dacă ar fi trăit într-o altă regiune din America, probabil că i s-ar fi spus „vagabond" sau pur şi simplu „sărăntoc". El făcea parte din uriaşa fraternitate a celor care nu practică o meserie anume, care toarnă copiii cu nemiluita, cu o nevastă ca vai de ea, şi îşi instalează familia supranumeroasă într-un soi de locuinţe improvizate, dărăpănate, ca nişte grajduri.

Într-o eră cînd învăţămîntul era gratuit, tăietorii de lemne din partea de nord a Noii Anglii aveau o clasă, două de şcoală sau nici una, astfel că, în multe cazuri, patronul era obligat să-i plătească cu bani lichizi fiindcă să-şi scrie numele pe un cec. Ceea ce ştia un tăietor de lemne ştia din instinct, din ce mai prinsese, trăgînd cu urechea la unul şi la altul sau, rareori, din ce observase; însă mai tot timpul se îmbăta cu vin ieftin sau cu whisky alterat. Trăia în

case de lemn, şubrede, acoperite cu carton gudronat în loc de şindrilă, fără apă şi fără canalizare. Se îmbăta, îşi bătea nevasta, îşi maltrata copiii şi avea o singură virtute care, după părerea lui, răscumpăra toate celelalte păcate: îşi achita datoriile. A fi dator însemna singurul şi cel mai mare păcat pentru oameni ca Lucas Cross, iar provincialul din nordul Noii Anglii, cu principii de viaţă şi cu obiceiuri mai statornice, se ascundea după acest fapt ori de cîte ori venea vorba despre locatarii cocioabelor din vecinătatea sa.

– Sînt oameni de treabă, era în stare să spună provincialul, mai ales unui turist venit dintr-o metropolă. Îşi achită datoriile şi impozitele şi-şi văd de treburile lor. Nu fac nici un rău la nimeni.

Această atitudine se vădea pînă şi la activiştii pe tărîm social, animaţi de intenţii curate, dar care ignorau suferinţele îndurate de familiile tăietorilor de lemne. Dacă murea un copil de frig sau de subnutriţie, se considera o întîmplare nefericită, dar nicidecum un motiv ca să-ţi aprinzi paie în cap. Statul se mulţumea să lase lucrurile să încezească, pentru că niciodată nu i se ceruse să acorde vreun ajutor material locatarilor din cocioabe şi acestea dăinuiau pe trupul regiunii de nord a Noii Anglii ca nişte răni supurate.

Lucas Cross se deosebea de mulţi tăietori de lemne prin aceea că avea o meserie a lui, pe care o practica numai cînd era pus la ambiţie să nu bea sau era îmbiat cu sume exagerate. Era un iscusit dulgher şi tîmplar de mobilă.

– În viaţa mea n-am văzut ceva asemănător, povestise Charles Partridge, curînd după ce Lucas se lăsase convins să execute nişte dulapuri de bucătărie pentru doamna Partridge. Numai ce-l văd pe Lucas că vine, fără să fie beat – reţineţi amănuntul – cu toate că dăduse pe gît cîteva păhărele. Avea la el băţu-ăla pliant de măsurat, care, mie unuia, mi s-a părut tot atît de precis ca un ceas de doi dolari. În fine, s-a aşezat pe un scaun, s-a holbat o vreme la pereţii bucătăriei noastre, apoi a început să măsoare şi să-njure printre dinţi, după care s-a apucat să taie cu fierăstrăul şi să tragă la rindea. Pînă m-am învîrtit şi m-am sucit, dulapurile erau gata şi, dac-o spun eu, credeţi-mă că nu există altele mai frumoase în tot oraşul Peyton. Priviţi-le numai!

Dulapurile erau făcute din lemn de pin, noduros, se încadrau perfect în spaţiile dintre ferestrele bucătăriei şi luceau ca satinul.

De-a lungul anilor, Lucas executase o bună parte din lucrările de „finisare" în interioarele caselor de pe strada Castanilor, iar cele pe care nu le-a făcut el, fuseseră în majoritate executate de tatăl lui.

– Buni tîmplari Cross, tatăl şi fiul, spuneau localnicii.

– Cînd nu sînt beţi, completau tot ei.

– Nevastă-mea vrea să-i comande lui Lucas un bufet de sufragerie, cînd o termina cu lucrul în pădure.

– Mai întîi va trebui să-l trezească din beţie. Ce brumă de bani scoate din pădure, îi cheltuie într-o beţie cumplită şi numai după aia îşi caută iar de lucru.

– Toţi din colibe sînt pe acelaşi calapod. Muncesc cîteva zile, apoi umblă beţi şi mai multe, se-apucă iar de muncă şi pe urmă se îmbată din nou.

– Sînt totuşi de treabă. Nu fac nimănui nici un rău, după cîte ştiu. Îşi achită datoriile.

Într-o rară dispoziţie de filozofare Seth Buswell spusese cîndva:

– Mă întreb de ce-o fi bînd tăietorul nostru de lemne? Se presupune că e lipsit de imaginaţie şi nu poate să-şi născocească fantome de care mai apoi trebuie să fugă. Mă întreb la ce se gîndeşte el? Negreşit că nutreşte ca şi noi nădejdi şi vise şi, totuşi, se pare că năzuinţele lui se axează numai pe băutură, raporturi sexuale şi mîncare – în ordinea enumerării.

– Fii cu băgare de seamă, amice, la cele ce spui, îl prevenise doctorul Swain. Cînd vorbeşti aşa, se-ntrezăreşte îndoctrinarea de la Colegiul Dartmouth.

– Scuză-mă, îi replicase Seth pe un ton studiat, după care reveni la dialectul provincial al concetăţenilor, singura ipocrizie pe care o practica în mod conştient. Poate că nu era sută la sută cinstit să-l omită pe „r" sau pe „g" în poziţie finală, dar, datorită dialectului, tatăl său făcuse bani cu carul şi tot graţie lui cîştigase o sumedenie de voturi în alegeri.

– Ţinînd seama de toate, poate că tăietorii noştri de lemne formează o adunătură inofensivă, admise Seth. Un soi de animale domesticite.

– Cu excepţia lui Lucas Cross, interveni doctorul. Ăsta-i un tip abject. Are ceva omul ăsta – o expresie

în ochii lui care mă pune pe gînduri. O privire de şacal.

– Lucas e om de treabă, doctore, o drese Seth. Ce spui dumneata sînt născociri.

– Sper să fie aşa. Dar mă tem că nu e, i-a răspuns doctorul Swain.

Capitolul 8

Selena Cross şedea ghemuită în culcuşul ei – un pat de campanie, lipit de peretele unde era improvizată şi bucătăria familiei Cross, în coliba lor cu o singură încăpere. Avea treisprezece ani, dar pentru vîrsta ei era bine dezvoltată, cu şoldurile şi sînii rotunjiţi, aşa cum se conturau pe sub veşmintele prea scurte şi deseori jerpelite pe care le purta. O bună parte din îmbrăcămintea fetei fusese moştenită de pe la copii mai înstăriţi din Peyton şi ajunsese la ea prin mîinile caritabile ale doamnelor de la biserica congregaţiei. Selena avea păr lung şi negru, care se ondula de la sine în bucle frumoase şi mătăsoase.

Ochii erau tot negri şi uşor migdalaţi, iar buzele pline, de un roşu natural, îi acopereau dinţii bine proporţionaţi şi izbitor de albi. Pielea era transparentă şi de culoarea mierei, de parcă s-ar fi bronzat la soare şi nu pălea niciodată în lunile lungi de iarnă aspră din Noua Anglie.

– Dacă-i pui în urechi o pereche de cercei de aur arată ţigancă sadea, spunea domnişoara Thornton.

Selena era înţeleaptă – avînd înţelepciunea însuşită din sărăcie şi mizerie. La cei treisprezece ani ai ei, descurajarea devenise un inamic vechi, tot atît de tenace şi de inevitabil ca şi moartea.

Uneori, cînd se uita la mama ei – Nellie – se gîndea: „Eu am să fug. N-am să ajung niciodată ca ea".

Nellie Cross era mică de statură şi buhăită de o grăsime nesănătoasă, provenită din prea mulţi cartofi şi prea multă pîine. Părul rar, îl purta răsucit într-un coc neglijent, lăsat pe ceafa nu prea curată, iar mîinile veşnic soioase, erau aspre, pline de noduri şi cu unghii rupte şi murdare.

„Am să fug, îşi spunea Selena. N-am să ajung niciodată s-arăt ca ea."

Dar descurajarea era veşnic pe-aproape, gata s-o înghiontească şi să-i răspundă: „Vasăzică aşa!!! Dar cum o să fugi? Unde-ai putea să mergi şi cine-o să te primească?"

Cînd Lucas era plecat sau se afla acasă dar era treaz, gîndurile Selenei se avîntau optimiste: „O să mă descurc eu, îşi zicea. Într-un fel sau altul, tot am să fug de-aici."

Dar mai toată viaţa şi-o petrecea ca în seara asta.

Stînd lungită, pe patul ei pliant, ascultîndu-l pe fratele mai mare, Paul, cum sforăie în patul de vizavi şi pe micuţul Joey, care dormea tot pe un pat de campanie, respirînd greu din cauza polipilor. Însă aceste sunete nu ajungeau să le acopere pe cele mai puternice, ce veneau dinspre patul dublu, de la capătul opus al barăcii. Selena şedea nemişcată, cu urechile ciulite la Lucas şi Nellie care făceau dragoste. Într-un tîrziu, au isprăvit. Atunci, fata şi-a afundat faţa în perna neînfăţată, cu miros de mucegai şi a plîns pe înfundate. „Am să fug, îşi zicea furioasă. Am să scap de hărmălaia asta spurcată." Vechiul ei inamic, descurajarea, nu s-a ostenit nici măcar să-i răspundă. Dar era acolo – prezentă.

Capitolul 9

De fapt, Allison MacKenzie n-o vizitase niciodată pe Selena, la ea acasă. În mod obişnuit, venea pe şoseaua mizeră pînă în dreptul familiei Cross, şi aştepta în faţa poienii, pînă-i ieşea prietena în întîmpinare. Nu o dată se întrebase Allison pentru ce nimeni din familia Cross n-o cheamă în casă, dar pe Selena nu îndrăznea s-o iscodească. Cîndva, se destăinuise maică-si, însă Constance se încăpăţînase să susţină că Selenei îi e ruşine de casa ei – ăsta era motivul – aşa că Allison a închis pentru totdeauna discuţia.

După cîte se părea, Constance nu putea înţelege

că Selena era un om întreg, sigură de sine, în timp ce numai ea, Allison, se simţea copleşită de ruşine. Şi totuşi, era ciudat cum de n-o invitase nimeni în casă! De cele mai multe ori, cum o vedea că vine, Selena ieşea în uşa colibei, ca s-o întîmpine, alteori însă apărea din ţarcul lipit de o muchie a casei, unde-şi ţinea Lucas cele cîteva oi pricăjite.

Ori de cîte ori se întîmpla s-o găsească în ţarcul de oi, Selena îi striga „Aşteaptă-mă un minut, Allison. Trebuie să mă spăl pe picioare!" dar n-o invita niciodată cu ea înăuntru, ca s-o aştepte pînă se spală. De obicei, fratele mai mic, Joey, se ţinea scai de Selena, dar în această după-amiază de duminică, ieşi din colibă singură.

– Bună, Selena, îi strigă cu însufleţire Allison, care uitase de dorinţa ei din după-masa trecută de-a se izola de oameni.

– Bună, puştiule, îi răspunse Selena, cu glasul ei nefiresc de grav, pe care Allison îl găsea atît de ciudat. Ce facem azi?

Era o întrebare retorică, deoarece în fiecare duminică după-masă hoinăreau agale pe străzile oraşului, uitîndu-se la vitrine şi făcînd pe cucoanele măritate cu actori de vază. Studiau fiecare articol expus în magazine, alegînd cu grijă ceea ce, chipurile, urmau să cumpere pentru ele, pentru căminele lor şi pentru copii.

– Costumaşu-ăla ar fi adorabil pentru micuţul Clark, doamnă Gable, îşi spuneau una alteia. Apoi, cu nepăsare:

– De cînd am divorţat de domnul Powell, parcă nu mă mai atrag aşa de mult boarfele.

Cînd erau împreună, spînzurau fiecare cent căpătat de Allison de la maică-sa, cumpărînd bijuterii de tinichea, reviste de cinema şi îngheţată cu fructe şi frişcă. Uneori, avea şi Selena cîţiva bănuţi pe care-i agonisise făcînd cine ştie ce corvoadă pe la vreo gospodină din oraş şi-atunci mergeau la teatrul Ioka să vadă un film. Mai tîrziu, se postau lîngă tejgheaua cu răcoritoare din prăvălia lui Prescott, unde mîncau sandvişuri rumenite, cu roşii şi salată de lăptucă şi beau Coca-Cola. Alteori, în loc să se joace de-a soţiile actorilor de cinema, făceau pe gospodinele cu dare de mînă, ieşite la o plimbare de după-masă şi poposite să ia cîte un ceai, în timp ce copiii lor dormeau cuminţi în cărucioarele lăsate în faţa uşii lui Prescott. Allison ţinea în mînă un pai de sirop rupt în două – în chip de ţigară – şi ducea o discuţie „de oameni mari", după cum o considera ea.

– Cînd domnul Beane s-a hotărît să deschidă cinematograful, nu avea destui bani, aşa că s-a împrumutat de la un irlandez, numit Kelley, povestea ea. De-aia şi cinematograful poartă numele de Ioka. Sînt iniţialele de la *„I owe Kelley all"*[1].

Era teribil de încîntată că ştia aceste anecdote ce circulau prin oraş şi că le repeta, cu înfloriturile ei, în timp ce-şi pigulea de pe limbă, cu gesturi căutate, fire imaginare de tutun. În Selena avea întotdeauna o ascultătoare plină de admiraţie, niciodată meschină în aprecieri şi n-o deranjau exclamaţiile ei: „Vai de mine! şi „Dumnezeule mare!" sau „Nu zău!", rostite cu

1 Îi datorez totul lui Kelley (engl.)

neîncredere şi uimire.

– Dumnezeule mare! Dar s-a plătit domnul Beane de datoria făcută la domnul Kelley? o întrebă Selena.

– Sigur că da, zise Allison. Dar după o pauză de un moment, găsi un răspuns care i se păru şi mai potrivit. Nu, stai niţel. Nu s-a plătit. Niciodată nu i-a mai dat banii înapoi. A substrat fondurile.

Selena se scutură îndeajuns de ifosele de cucoană simulată, ca s-o întrebe cu indignare:

– Cum adică „substrat"?

Considera întotdeauna un lucru necinstit din partea prietenei folosirea unui cuvînt de care nu auzise în viaţa ei şi de multe ori se gîndea că, pe măsură ce se-ncălzeşte la vorbă, Allison îşi născoceşte cuvintele.

– Păi ştii cum, se încurcă Allison. Substrat. Adică a fugit cu banii. Da, domnul Beane a substrat toate fondurile, iar domnul Kelley n-a mai văzut un sfanţ de la el.

– Allison MacKenzie, asta-i invenţia ta, protestă Selena, care uitase complet de jocul de-a vorbi ca oamenii maturi. Chiar ieri l-am văzut pe Amos Beane pe strada Castanilor. Totul e numai o născocire de-a ta.

– Da, aşa e, recunoscu Allison rîzînd.

– Se spune „sustras", o corectă cu asprime doamna Prescott din spatele tejghelei de răcoritoare. Dar n-a sustras niciodată nimic. Aşa începe bîrfa, domnişoară. Minciuni sfruntate, înmulţite, împărţite şi din nou înmulţite.

– Da, doamnă, admise Allison spăşită.

– Bîrfa e ca amiba, continuă tot doamna Prescott.

Se înmulţeşte, se împarte şi iar se-nmulţeşte.

Cuprinse de-o chicoteală subită, Allison şi Selena fugiră din prăvălie, lăsîndu-şi sandvişurile doar pe jumătate mîncate. Ajunse pe trotuar, se agăţară una de alta rîzînd ca scoase din minţi, în timp ce doamna Prescott le urmărea dezaprobatoare prin geamul vitrinei.

La capătul acestor după-amieze de duminică, cele două fete se duceau acasă la Allison unde petreceau alte ore de încîntare, fardîndu-se una pe alta cu eşantioanele cosmetice de care făcuseră rost trimiţînd cupoane decupate din revistă întreprinderilor ce ofereau mostre gratuite.

– Cred că „Blue Plum" ăsta, e tocmai nuanţa de ruj pentru tine, Selena.

Iar Selena, cu buzele ca strugurii „Concorde" cu boaba mare, decreta la rîndul ei:

– Oriental nr. 2 arată minunat pe buzele tale, puştiule. Îţi dă o strălucire formidabilă.

Studiindu-şi în oglindă chipul care, aşa machiat, semăna mai degrabă cu al unei indiene palide, Allison răspundea:

– Crezi într-adevăr? Nu cumva o spui doar aşa?

– Nu, de-adevărat.

Dar joaca lor trebuia să se sfîrşească înainte de întoarcerea Constancei. Ea avea un fel neplăcut de-a spune că fardul le vulgarizează pe fetele tinere, iar Allison, auzind-o, simţea cum păleşte orice rază de bucurie pe care o avusese în după-amiaza aceea fermecătoare de duminică şi se întrista pentru tot restul serii.

Întotdeauna Selena rămînea la cina de duminică,

pentru care Constance pregătea ceva simplu, cum ar fi clătite sau jumări de ouă cu cîrnăciori. Pentru Selena, astea erau mîncăruri de un lux nemaiauzit după cum tot de preţ şi frumoase i se păreau şi celelalte lucruri în casa MacKenzie; ceva după care merită să tînjeşti. Îi plăcea nespus de mult combinaţia dintre mobila solidă din lemn de arţar şi cretoanele lucioase şi înflorate din salonul familiei MacKenzie şi deseori se întreba – chiar cu ciudă – ce naiba o tot rodea pe Allison de putea să se simtă nefericită într-o casă ca asta, cu o mamă blondă, minunată şi cu o cameră în roz şi alb care era numai a ei?

Aşa îşi petrecuseră cele două prietene toate după-amiezele de duminică; astăzi, însă, un neastîmpăr, un soi de încăpăţînare o făcea pe Allison să şovăie şi să nu dea răspunsul obişnuit la întrebarea „Ce facem azi?" pusă de Selena.

– Păi, nu ştiu, se codi ea. Hai să ne plimbăm.

– Unde să mergem? întrebă cealaltă cu simţ practic. Doar nu putem să ne plimbăm fără nici o ţintă. Haide la prăvălia mamei tale.

Selenei îi plăcea la nebunie să meargă la „Thrifty Corner". Uneori, Constance îi îngăduia să se uite la rochiile ce străluceau în toată splendoarea lor, pe cuierele albe, căptuşite cu perniţe.

– Nu, ripostă Allison cu hotărîre, gata să meargă oriunde, dar nu la prăvălia maică-si. Tu vrei să faci întruna acelaşi şi acelaşi lucru. Să mergem în altă parte!

– Bine, dar atunci unde? stărui Selena iritată.

– Ştiu eu un loc, vorbi Allison repede. Ştiu locul cel mai minunat de pe lume unde putem să mergem. Dar

e-un loc tăinuit, aşa că nu trebuie să spui la nimeni că te-am dus acolo. Făgăduieşti?

Selena rîse.

– Unde e? se interesă ea. Ai de gînd să mă duci la castelul lui Samuel Peyton?

– O, nu! N-aş merge niciodată acolo. Mi-ar fi frică. Ţie nu?

– Nu, răspunse Selena categoric. Mie nu mi-ar fi. Oamenii morţi nu pot să-ţi facă nici un rău. De ăia vii trebuie să te fereşti.

– Aşa o fi, dar nu de castel vorbeam. Hai cu mine, şi-o să-ţi arăt.

– Bine, primi Selena. Dar dacă-i vorba de-o prostie, fac stînga-mprejur şi mă car în centru. Am călcat rufe la doamna Partridge şi am un dolar şi douăşcinci de cenţi şi în centru, la Prescott, au venit poze noi cu artişti.

– Hai, vino odată, o chemă Allison nerăbdătoare.

Braţ la braţ, cele două fete o porniră la drum, Allison făcînd pe călăuza prin oraş şi prin Parcul Memorial. Se simţea tulburată, aşa cum i se întîmpla deseori numai înainte de Crăciun, cînd avea de pregătit pentru cineva un dar special şi, în acelaşi timp, plină de fericirea ciudată pe care o încerci ori de cîte ori împarţi un lucru de preţ cu un prieten drag.

– Uite că vine Ted Carter, anunţă Allison în şoaptă, cu toate că băiatul se afla la celălalt capăt al aleii din parc şi ar fi fost exclus s-o audă. Fă-te că nu-l vezi.

– De ce? se miră Selena în gura mare. Ted e un puşti simpatic. De ce m-aş preface că nu-l văd?

– Fiindcă umblă după tine, d-aia, şuşoti Allison.

– Ţi-ai pierdut minţile.

– Ba nu. Doar n-oi fi vrînd să ai de-a face cu Ted Carter, Selena. E dintr-o familie groaznică. Odată, am auzit-o pe mama vorbind cu doamna Page despre mama şi tatăl lui Ted. Doamna Page zicea că doamna Carter nu-i altceva decît o prosituată.

– Vrei să zici prostituată? o corectă Selena.

– Ssst, făcu Allison. Vezi că te-aude el. Nu ştiu ce a vrut să spună doamna Page, dar mama s-a roşit toată la faţă cînd a auzit vorba asta, aşa că trebuie să fie ceva oribil, ca hoţ sau criminal.

– Ei bine, poate că-ntr-un fel şi e, spuse Selena tărăgănat şi pe urmă izbucni în rîs. Bună, Ted, îi strigă băiatului care ajunsese aproape în dreptul lor. Ce faci pe-aici?

– La fel ca şi tine, zise Ted, şi rînji. Mă plimb.

– Păi atunci plimbă-te cu noi, îl invită Selena, fără să bage în seamă cotul pe care i-l dădu Allison în coaste.

– Nu pot, răspunse Ted. Trebuie să mă-ntorc şi să tîrgui alimente pentru mama.

– Ei, dacă nu poţi, nu poţi, zise Selena.

– Haide, o chemă Allison.

– Cu bine, Ted.

– Cu bine, răspunse el. La revedere, Allison.

Fetele îşi continuară drumul lor prin parc, iar Ted pe-al său, spre oraş. Cînd ajunsese la capătul aleii ce dădea în stradă se opri să se mai uite după ele.

– Alo, Selena, strigă băiatul.

Fetele se întoarseră să-l privească, iar Ted le făcu semn cu mîna.

– Pe curînd, Selena, strigă el.

– Negreşit, îl asigură fata, fluturîndu-şi mîna.

Ted ajunse în stradă şi dispăru.

– Ai văzut? o întrebă Allison furioasă. Vezi, ţi-am spus eu. Îţi dă tîrcoale.

Selena se opri din mers ca să-şi privească prietena. Se uită la ea îndelung şi cu asprime.

– Şi ce dacă-mi dă tîrcoale? o întrebă, în cele din urmă.

După-amiaza nu se dovedea a fi reuşită. Pentru prima dată în lunga lor prietenie cele două fete nu gîndeau la unison.

„Ce nu-i în regulă?" se întreba Allison, incapabilă să înţeleagă o fiinţă pe care o lăsa rece frumuseţea naturii.

„Oare ce-o fi cu ea?" se gîndea Selena care nu putea să conceapă că „mersul în oraş" nu înseamnă pentru oricine o experienţă palpitantă, o sursă de noi şi noi bucurii. Dar nu-i mai puţin adevărat că Allison avea o mulţime de idei ciudate, îşi răspundea ea singură – cum era dorinţa de singurătate sau tînjeala după tatăl care-i murise.

În definitiv şi tatăl meu e tot mort ca şi-al ei, raţiona Selena, dar nimeni nu m-a văzut vreodată lîncezind lîngă o poză lipsită de grai, aşa cum face Allison." Selena nu avea nici cea mai vagă idee despre cum arătase tatăl ei. Fusese omorît într-un accident la tăiat lemne, cu două luni înainte de naşterea ei, iar Nellie nu avusese nici o poză înrămată ca s-o arate fiicei. Lucas Cross era singurul tată pe care-l cunoştea. Rămăsese văduv, cu un fiu de pe urma unei soţii care murise la o naştere şi se însurase cu Nellie cînd Selena avea doar şase săptămîni. „Paul nu mi-e frate bun, după cum nici Joey, dar nu-mi bat eu capul cine

ştie cît din pricina asta, cugeta Selena. Dac-ar fi Allison în pielea mea, pariez c-ar trăncăni întruna despre fraţi vitregi, taţi vitregi şi prostii de soiul ăsta. Oare ce-o roade pe ea tot timpul?" La rîndul ei, Allison se întreba cu neîncredere dacă nu cumva Selena se apropia de faza cînd „îţi pierzi capul după băieţi", după cum o definea Constance. Lucru sigur era c-o ardeau călcîiele să ajungă în centrul oraşului. Poate spera să-l vadă pe Ted Carter într-una din prăvălii. Gîndul acesta o făcu pe Allison să se încrunte, cînd începu să suie panta dulce şi lungă din spatele parcului, cu Selena mergînd în urma ei.

Selenei nu i-a plăcut absolut nimic din tot ce a văzut la „Capătul Drumului", lucru pe care l-a mărturisit fără ocolişuri, odată ce au ajuns în vîrful dealului.

– Nu e decît un prăpădit de indicator, îi zise lui Allison cînd aceasta îi arătă scîndura cu inscripţia „Capătul Drumului". Şi de ce, mă rog, n-ar fi cazul să existe un indicator aici? Dacă nu se punea, oamenii şi-ar fi rupt gîturile.

Allison era gata, gata să plîngă. Se simţea ca şi cînd fusese pălmuită peste faţă, pe nedrept. Era acelaşi lucru ca atunci cînd oferi cuiva o blană de vizon, o brăţară cu diamante sau un alt lucru tot atît de preţ şi ţi se răspunde: „Păi am atîtea din astea, că n-am ce face cu ele".

– Nu sînt decît nişte copaci amărîţi, comentă Selena cîteva minute mai tîrziu, refuzînd cu străşnicie s-o urmeze pe Allison prin pădure. De ce m-aş plimba printr-o nenorocită de pădure? Avem copaci berechet şi-n jurul colibei. Mă satur de ei pînă peste cap, în

fiecare zi a săptămînii.

– Eşti dezgustătoare, Selena! îi strigă Allison. Eşti de-a dreptul josnică şi odioasă. Ăsta e-un loc special şi secret. Nimeni nu vine aici în afară de mine şi te-am adus pentru că te consideram prietena mea cea mai bună.

– Of, nu fi aşa de copilăroasă, i-o tăie Selena supărată. Şi, mă rog, cum adică nu vine nimeni aici în afară de tine? De cînd mă ştiu eu, băieţii îşi aduc noaptea fetele aici, cu maşina.

– Eşti o mincinoasă, ţipă Allison.

– Nu sînt, se apără Selena cu indignare. Întreabă pe cine vrei şi-o să-ţi spună.

– Nu-i adevărat, susţinu Allison. Pentru ce-ar veni careva aici, noaptea? Nu poţi să te plimbi prin pădure pe întuneric.

Selena dădu din umeri.

– Uită de asta, puştiule, zise fără răutate. Nu fi supărată pe mine. Haide să mergem în oraş.

– Asta-i a suta oară că mi-o spui, îi reproşă Allison îmbufnată. Bine. O să mergem în oraş!

Constance MacKenzie nu era sută la sută de acord cu prietenia dintre Allison şi fata vitregă a lui Lucas Cross. O dată, sau de două ori, încercase, fără prea multă tragere de inimă, să-i pună capăt, dar după cîteva zile, întorcîndu-se acasă de la lucru şi găsind-o pe Allison veşnic bocind şi jurîndu-i că nu mai are pe nimeni de cînd i-a interzis să umble cu Selena, Constance s-a lăsat înduplecată. Pe de altă parte, nu fusese niciodată în stare să răspundă după cum se cuvenea la întrebările puse de Allison în

legătură cu Selena.

– N-am spus că nu-mi place Selena, obişnuia să se apere faţă de fiica ei. Numai că – şi aici veşnic se poticnea, în căutarea cuvintelor potrivite.

– Ce anume, mamă? o îmboldea Allison.

La care, Constance se vedea silită să ridice din umeri, fără să poată preciza ce anume o neliniştea în persoana Selenei.

– Cînd sînt atîţia copii drăguţi în oraşul ăsta... începuse ea odată, dar a fost oprită de privirea şi întrebarea lui Allison.

– Şi de ce consideri că Selena nu e drăguţă?

– N-am spus asta, se codi Constance pentru ca apoi să înalţe din umeri, neputincioasă. N-are nici o importanţă!

Astfel stînd lucrurile, prietenia dintre Allison şi Selena a continuat fără rezerve şi mulţumitoare, pînă în această duminică după-masă cînd fiecare dintre ele năzuise la altceva, fără să poată înţelege, nici una nici cealaltă, după ce anume tînjeau.

Merseră pe strada Ulmilor, în sus şi în jos, uitîndu-se la vitrinele magazinelor, incapabile să reia jocul care le distrase întotdeauna.

– Haide la prăvălie la maică-ta, propuse Selena.

Dar Allison refuză, simţindu-se frustrată de o după-masă frumoasă, pe care ar fi putut-o petrece în locul ei favorit, şi nu departe de el.

– Du-te tu singură, dacă ţii morţiş, i-a răspuns ştiind însă că Selena nu va merge singură la „Thrifty Corner".

În cele din urmă, dădură tîrcoale standurilor din

magazinul de mărfuri de cinci şi de zece cenţi, trecîndu-şi degetele prin şirurile de perle false, uitîndu-se cu jind la rafturile pline cu produse cosmetice şi ascultînd şlagărele transmise de raionul muzical. Se aşezară la tejgheaua cu răcoritoare şi mîncară cîte o jumătate de banană imensă, cleioasă, şi Allison simţi cum începe să-i revină buna dispoziţie.

– Acum mergem la prăvălie la mama, dacă vrei, se oferi singură.

– Nu, lasă asta. Haide acasă la tine.

– Nu, vorbesc serios. Ştiu că vrei să mergi la prăvălie. Nu mă supăr. Zău că nu.

– N-ai de ce să mergi, doar aşa, de dragul meu.

– Dar vreau, Selena, crede-mă.

– Bine, atunci dacă vrei într-adevăr...

Îşi mototoliră şerveţelele de hîrtie, prefăcîndu-le în gogoloaşe mici, rotunde, le aruncară în farfurioarele goale şi, dintr-odată, lucrurile se împăcară.

Cînd intrară în prăvălie, Constance MacKenzie le făcu din spatele tejghelei cu ciorapi, un semn cu mîna.

– Au venit nişte modele noi de rochii de seară, le anunţă ea. Sînt acolo, pe-al doilea cuier.

Selena se uită în direcţia lor şi, ca în transă, se duse spre toaletele sclipitoare, expuse pe un cuier mobil. Păreau să fie sute de rochii, una mai frumoasă ca alta. Selena nu îşi putea lua ochii de la ele, şi o dureau degetele de mult ce-ar fi vrut să atingă minunata lor ţesătură.

Allison rămăsese în faţa vitrinei, urmărind circulaţia de pe strada Ulmilor. Întotdeauna se întîmpla la fel. I

se păreau ceasuri întregi timpul cît trebuia să-l piardă pe-acolo pentru ca Selena să se uite la fiecare obiect din prăvălie. Constance termină de servit o clientă şi veni spre ele cu gîndul să-i arate lui Allison una din rochiile noi, dar faţa transfigurată a Selenei o făcu să se oprească brusc. Gura întredeschisă a fetei şi ochii ei visători, cu pleoapele pe jumătate lăsate, o umplură de milă. Pentru Constance era de înţeles extazierea unei fete în faţa unei rochii frumoase. Singurele dăţi cînd surprindea această expresie la Allison erau atunci cînd citea.

– Uite ce, se auzi spunîndu-i Selenei, spre propria ei surprindere. Asta e măsura ta. Dacă-ţi place, încearc-o.

Îi întinse o rochie albă, cu fusta apretată şi, văzînd recunoştinţa din privirea fetei, simţi cum i se umplu ochii de lacrimi, într-un mod ridicol.

– Chiar vreţi, doamnă MacKenzie? şopti Selena. Îmi permiteţi cu adevărat s-o ating?

– Păi nu prea văd cum o poţi încerca fără s-o atingi, răspunse Constance scurt, sperînd c-a izbutit să-şi ascundă tremurul din glas.

Cîteva minute mai tîrziu, cînd Selena ieşi din cabina de probă, strălucitoare în rochia cea albă, pînă şi lui Allison i s-a tăiat răsuflarea.

– Vai, Selena! a strigat ea. Eşti teribil de frumoasă! Arăţi ca o prinţesă de basm.

„Nu, nu arată ca o prinţesă, se gîndi Constance, descoperind dintr-odată ce anume o neliniştea la Selena Cross. Arată ca o femeie, cugetă ea. La treisprezece ani, are frumuseţea senzuală a unei

femei întreţinute cu mare cheltuială."

Tîrziu, în aceeaşi seară, Selena se întorcea acasă, pe şoseaua cu gloduri. Era încă însufleţită de amintirea clătitelor făcute de Constance, din care picurau untul şi siropul de arţar şi a cafelei servită cu frişcă veritabilă.

Avea proaspăt în minte salonul frumos al familiei MacKenzie, cu scaunele masive şi clasorul din fier forjat pentru reviste, plin cu publicaţiile „The American Home" şi „The Ladie's Home Journal". Se gîndi cu dispreţ la prietena ei Allison, care încezea lîngă o fotografie, şuşotind întruna: „Nu-i aşa că-i frumos? Ăsta e tata." Selena ar fi vrut să-i spună: „El e mort – şi de tine e de-o mie de ori mai bine, puştiule". Dar n-o făcuse deoarece doamnei MacKenzie poate că nu i-ar fi plăcut, ori Selena nu voia pentru nimic în lume s-o jignească. „Am să fug de-aici, se gîndi cînd intră în poiana din faţa colibei. Într-o bună zi am să fug, şi-atunci am să port mereu rochii frumoase şi-am să vorbesc cu voce melodioasă, la fel ca doamna MacKenzie."

Înainte de-a adormi, se gîndi cum focul din şemineul familiei MacKenzie proiecta licăriri sclipitoare în părul Constancei. Pentru Ted Carter nu păstrase nici un gînd, deşi Ted, întins în patul lui, evoca chipul Selenei şi felul în care îi zîmbise cînd i-a spus „Păi atunci, plimbă-te cu noi!".

„Al naibii să fiu de nu mă plimbam dacă n-ar fi fost fasonata de Allison, îşi zise Ted, întorcîndu-se pe-o parte. Tîrguielile mamei ar fi putut să mai aştepte." „Selena", şopti el în camera întunecată, „Selena",

repetă el, savurînd cuvîntul.

Inima îi zvîcni cu putere, într-un fel ciudat, care-l făcu să simtă un amestec bizar de teamă şi de anticipare – şi încă ceva, aproape ca o durere fizică.

Capitolul 10

Doctorul Matthew Swain era un bărbat înalt, ciolănos, cu păr argintiu, ondulat şi des. Tot ce avea medicul mai frumos ca însuşire fizică era părul şi se mîndrea cu el într-un fel neostentativ.

Îl peria cu grijă şi în fiecare dimineaţă îl examina cu de-amănuntul, să vadă dacă nu cumva a apărut vreo şuviţă gălbuie.

– Bărbatul are dreptul la o slăbiciune, se scuza el, iar Isobel Crosby, menajera, zicea că nu-i strică de loc bătrînului să se fălească şi el cu ceva.

În rest, habar n-avea de felul cum arată. Hainele pe el erau veşnic ponosite, plus că mai avea şi

obiceiul infernal să mănînce în salon. Ceştile sale de cafea, răspîndite prin toată casa întruchipau calvarul lui Isobel.

– Păi da, se plîngea ea adesea, doar nu vi s-ar frînge mijlocul să vă duceţi în bucătărie o ceaşcă pe jumătate goală, că doar nu vi s-o rupe praporul să ridicaţi o ceşcuţă de jos...

– Dacă nu fac lucruri mai rele decît să las cîte-o ceaşcă ici şi colo, te poţi socoti o fiinţă norocoasă, Isobel, o consola medicul.

– Da nu-i vorba numai de ceşti, se încîina Isobel. Vă lăsaţi hainele pe unde se nimereşte, împrăştiaţi scrumul de ţigară prin toată casa şi cînd vă descălţaţi de pantofi, parc-aţi fi înotat cu ei printr-un grajd.

– Nu-l mînia pe Dumnezeu, Isobel. Ţi-ar conveni să-ngrijeşti de vreun desfrînat bătrîn? Cel puţin eu nu ţi-am umblat cu mîna pe sub fustă. Sau poate că asta te roade pe tine...

– Şi, colac peste pupăză, mai aveţi şi-o gură spurcată şi o minte de diavol, răspundea Isobel, care-l cunoştea de prea mulţi ani ca să mai fie şocată de orice-ar fi spus.

– Ei, ia mai du-te şi scrobeşte niscaiva huse, încheia el discuţia, scos din răbdări.

Toţi localnicii din Peyton îl îndrăgeau pe Doctorul Swain. Avea ochi albaştri, plini de viaţă, din cei „scăpărători" – o definiţie care-l îngreţoşase veşnic – iar bunătatea lui devenise proverbială în oraş. Matthew Swain se număra printre medicii de provincie care practică medicina generală – categorie în curs de dispariţie rapidă. Cuvîntul „specialist" era anatemă pentru el.

– Da, sînt specialist, răcnise o dată la un orelist celebru. Mă specializez în oameni suferinţi. Dumneata ce faci?

La şaizeci de ani, continua să răspundă la chemările bolnavilor fie zi sau noapte, vară şi iarnă şi îşi făcuse un obicei să trimită felicitări de ziua fiecărui copil care se născuse asistat de el.

– În fond, nu eşti decît un sentimental înveterat, îl tachina deseori Seth Buswell. Auzi dumneata, să trimiţi felicitări copiilor!

– Sentimental, pe naiba! replica doctorul fără urmă de supărare. Faptul că mă opresc în fiecare zi şi-mi contabilizez munca pe care am depus-o îmi dă un simţămînt permanent de împlinire.

– Muncă, muncă, muncă, repetă Seth. Ăsta-i cuvîntul tău favorit. Nu cumva tragi nădejde că-mi creezi complexe de inferioritate băgîndu-mi în cap că sînt un leneş? Într-o bună zi ai să dai ortul popii de un atac de inimă din pricina afurisitei tale de „muncă, muncă, muncă". La fel ca medicii ăia frumoşi, cu părul argintiu, de prin filme.

– Tîmpenii! exclamă doctorul. Atacurile de cord au devenit aşa de banale! Mai curînd lasă-mi un ulcer simpatic şi mai greu de dus.

– Dacă stau să mă gîndesc mai bine, o să mori lovit în ţeastă de vreuna din infirmierele de la spital pe care le tachinezi întruna.

Spitalul din Peyton era mic, dar bine utilat – mîndria şi bucuria doctorului Swain. Îl conducea cu competenţă şi-l admira cu duioşia unui tînăr îndrăgostit, iar faptul că era deseori folosit de locuitorii din oraşele învecinate, preferîndu-l altor

spitale mai mari, însemna pentru doctor o sursă de nesfîrşită satisfacţie. Spitalul aparţinea oraşului, dar cînd se vorbea de el, oricine din Peyton îi spunea „spitalul doctorul Swain", la fel ca şi tinerele de la modesta, dar excelenta şcoală de infirmiere din spital, care-şi ziceau singure „fetele doctorului".

Matthew Swain era un om bun şi drept, un iubitor al vieţii şi al umanităţii. Dacă avea un păcat, apoi acela era gura lui necontrolată, uneori otrăvită, dar oraşul îi ierta acest defect, pentru că Matthew Swain era un medic priceput şi, chiar dacă mai trîntea grosolănii, nu spunea niciodată decît adevărul. Simţul umorului se manifesta la el uneori zgomotos, adesea indecent, dar niciodată cu răutate voită şi oraşul îl ierta şi pentru asta, deoarece cel mai mult şi mai vehement îi plăcea să rîdă de el însuşi.

Toţi îl iubeau pe doctorul Swain, în afară, poate, de soţia lui Charles Partridge – Marion – şi singurul ei motiv pentru care nu-l avea la inimă, era că doctorul nu se lăsase impresionat de imaginea ce şi-o făurise despre ea însăşi.

– Nu-ţi merge să te umfli în pene faţă de doctor, vorbea oraşul. Dac-o faci, găseşte el un ac să te dezumfle – asta-i cum te văd şi cum mă vezi.

Însă Marion Partridge nu putea şi nu voia să creadă acest lucru. Se străduia întruna să-i cîştige acea preţuire de care era sigură că se bucură în restul oraşului – şi fiindcă Matthew Swain se încăpăţîna mai tot timpul, nu-l scotea din „nesuferitul ăla".

Marion era o femeie de talie mijlocie. De cîte ori o avea înaintea ochilor, Seth Buswell reflecta că Marion

Partridge e un „om de mijloc" în tot ce are ea.

„Rien de trop"[1], îşi zicea Seth, convins că aceste cuvinte o defineau cum nu se poate mai bine, începînd cu părul ei pe jumătate castaniu, talia mijlocie şi pînă la mintea ei mediocră.

Se născuse Marion Saltmarsh – fiica unui preot baptist sărac şi al soţiei lui vlăguite. Avea un frate, John, care hotărîse foarte de timpuriu să meargă pe urmele tatălui său, iar la douăzeci şi unu de ani fusese hirotonisit preot. Ambiţia lui John era de a propovădui „sălbaticilor de pe pămînt", aşa că imediat după hirotonisire a plecat în America, devenind misionar.

Între timp, Marion şi-a terminat studiile, absolvind cu calificative mediocre şi a hotărît să trăiască în parohie, împreună cu părinţii, gata, ca şi ei, să vină în ajutorul celor săraci şi obidiţi şi răsucind fericită bandaje, în fiecare miercuri după-masă, la un spital local.

În anii de mai tîrziu, Charles Partridge recunoştea faţă de el însuşi c-o întîlnise pe Marion cu totul întîmplător şi se căsătorise cu ea într-un moment de slăbiciune. După absolvirea facultăţii de drept, îşi petrecuse o vacanţă de vară prelungită în oraşul maritim în care trăia preotul Saltmarsh, cu familia lui. Charles Partridge era congregaţionist, aşa că se dusese la o liturghie de duminică, în biserica baptistă a venerabilului Saltmarsh – mai mult din curiozitate decît în căutarea unui stimulent religios – şi acolo, o

1 De nici unele mai mult (fr.)

văzuse pe Marion cîntînd în cor. Fata se afla în rîndul întîi al grupului de cîntăreţi, cu un chip iluminat şi strălucind de extaz. Lui Charles Partridge i s-a tăiat răsuflarea şi i s-a părut că are un înger în faţa ochilor. Dar în privinţa asta s-a înşelat. Faţa lui Marion nu era aureolată nici de extaz, nici de o trăire adîncă. O expresie foarte asemănătoare o avea ori de cîte ori stătea într-o cadă cu apă caldă sau cînd înfuleca ceva care-i plăcea deosebit de mult. Muzica avea înrîurire doar asupra simţurilor ei, luminîndu-i chipul, de-o frumuseţe mediocră, cu o plăcere instantanee, şi făcîndu-l pentru cîteva clipe să arate extraordinar.

Charles Partridge – tînăr şi impresionabil – dar poate şi cu o rezistenţă slăbită de anii îndelungaţi de învăţătură, a început s-o curteze pe Marion Saltmarsh. În luna august, la cinci săptămîni de la data cînd o văzuse pentru prima oară cîntînd în cor, erau căsătoriţi, iar la întîi septembrie, tînăra pereche s-a întors în casa lui din oraşul Peyton, unde Charles urma să-şi înceapă cariera. Pe măsură ce înainta în vîrstă, Partridge se întreba cînd şi cînd: „M-aş mai fi grăbit eu oare să mă însor dacă pe vremea studenţiei mi-aş fi îngăduit să frecventez casele de toleranţă atît de lăudate de colegii mei?" Răspunsul era „nu".

Charles Partridge izbutise în viaţă fără mari eforturi şi cu timpul a acumulat bani şi o casă în strada Castanilor, iar Marion a devenit activă la club şi la aşezămintele de binefacere. Se complăcea în traiul ei tihnit, fără complicaţiile pe care le creează copiii sau lipsa de bani. Deseori recunoştea faţă de ea însăşi, cu un fel de vinovăţie, că ori de cîte ori compara viaţa ei de acum cu anii copilăriei, era cuprinsă de o

bucurie fără margini, numai că simţul vinovăţiei nu a ţinut mult şi a fost lesne uitat.

Lui Marion îi plăceau obiectele. Se înconjura cu tot soiul de nimicuri mărunte şi vechi şi cu piese de mobilă desperecheate. Simţea o plăcere nemaipomenită cînd deschidea dulapul cu lenjerie şi dădea cu ochii de teancurile de cearşafuri şi de prosoape de rezervă adunate acolo. Mărimea, utilitatea sau calitatea unui obiect erau condiţii secundare pentru Marion, principala ei preocupare fiind aceea de a strînge şi de a poseda.

La foarte scurt timp după căsătorie, Marion a părăsit biserica baptistă şi a trecut la cea congregaţională, deoarece aceasta din urmă era considerată ca „cea mai de elită" din oraşul Peyton. I-ar fi plăcut teribil să poată înjgheba vreun comitet pe care să-l prezideze şi unde să aibă ultimul cuvînt în legătură cu primirea noilor membri în sînul bisericii de care ţinea. Detesta să facă parte dintr-o organizaţie, fie chiar şi religioasă, care primea ca membri persoane „indezirabile" şi nutrea o droaie de gînduri negre pentru fiinţele considerate de ea drept „inferioare".

– Femeia aceea, MacKenzie, îi spunea soţului ei, vrei să susţii cumva că e mai brează ca alte văduve? Să nu-mi susţii că n-are zeci de combinaţii de care nimeni n-are habar şi că nu-i scapără ochii după orice bărbat din oraş.

– Dar, draga mea, se apăra Charles Partridge plictisit, nu m-aş încumeta niciodată să susţin ceva în faţa ta.

Însă cînd a încercat să repete aceleaşi lucruri lui

Matthew Swain, doctorul a pironit-o locului cu o privire aspră şi i-a zbierat:

– Ce naiba vrei să spui cu astea, Marion?

– Păi, în definitiv, o văduvă tînără să trăiască singură în casă, Matt...

– Auzi, Charlie! Lui Marion i se rupe inima de Connie MacKenzie că trăieşte singură. De ce nu-ţi faci bagajul să te muţi cîtăva vreme la ea?

– Uff, Matt Swain ăsta e un nesuferit, Charlie! Un nesuferit.

– Stai niţel, Marion, intervenea Charles Partridge, Matt e un om cumsecade. Nu vrea răul nimănui. Şi e doctor bun.

La scurt timp după ce împlinise patruzeci de ani, Marion a început să aibă unele tulburări ce-o îngrijorau şi o speriau, aşa că s-a dus să-l consulte pe doctorul Swain. Acesta a examinat-o conştiincios şi i-a spus că e sănătoasă tun.

– Ascultă, Marion, n-ai motive de îngrijorare. Pot să-ţi fac nişte injecţii care să te liniştească destul de mult, dar în afară de ele, n-am cu ce să te ajut. Asta e menopauza şi nimeni nu poate face mare lucru.

– Menopauza! a ţipat Marion. Dar ţi-ai pierdut minţile, Matt. Sînt o femeie tînără.

– Cîţi ani ai?

– Treizeci şi şase.

– Minţi, Marion. Eşti trecută de patruzeci.

Marion s-a întors acasă şi şi-a descărcat toată furia pe bărbatul ei. Prieten sau neprieten, i-a răcnit ea, vă cunoaşteţi de-o viaţă întreagă sau nu, Matt Swain nu mai pune piciorul în casa mea. După aceea, a început să frecventeze un medic din White River,

care o trata de o afecţiune delicată la stomac.

– Ce naiba, Matt, tu nu ţii să fii iubit de toată lumea? îl întreba Seth Buswell, cînd se întîmpla s-o vadă pe Marion întorcîndu-i doctorului spatele, pe stradă.

– Nu prea mă interesează treaba asta, replica medicul. Oare pe alţii da? Ce zici de tine?

– Nu, nici pe mine nu mă interesează, răspundea Seth.

Capitolul 11

Toamna tîrzie a zăbovit în Peyton şase zile în cap, după care a dispărut tot atît de brusc precum venise. În bătaia vîntului şi a ploii reci, frunzele viu colorate erau smulse de pe copaci şi cădeau pe pămînt ca lacrimile ce le verşi cu gîndul spre trecut.

Curînd le vedeai veştede pe trotuare şi pe drumuri, unde rămîneau, ude, înnegrite şi moarte, ca un trist „memento" cum că de astă dată iarna venise hotărîtă să nu mai plece.

Tot mai rare erau plimbările lui Allison la „Capătul Drumului". Cînd se mai ducea acolo, se înfăşura bine în haina de ploaie şi, stînd în picioare, înfiorată de frig,

se străduia zadarnic să desluşească limpede conturul oraşului. Totul era estompat de o ceaţă subţirică, cenuşie; dealurile, care-şi pierduseră ruginiul lor aprins şi frumos, se profilau acum negre, în zare. Copacii din pădure n-o mai întîmpinau cu strigătul: „Salut, Allison. Salut!" ci, aplecîndu-şi coroanele istovite, suspinau: „Du-te acasă, Allison. Întoarce-te acasă."

„Tristă perioadă... de moarte şi descompunere, cugeta Allison; totul în jur aşteaptă cu durere şi cu supunere căderea zăpezii ca să acopere cu mantia ei osemintele verii ce a murit."

Şi totuşi, nu anotimpul o apăsa cel mai mult pe Allison – deşi, ce anume, nu ştia. Părea cuprinsă de un neastîmpăr, de o vagă nelinişte, pe care cu nimic nu şi-o putea ostoi. Începuse să-şi petreacă orele de după şcoală stînd în salon în faţa focului, cu o carte deschisă în mînă, dar nu o dată uitase să citească pagina pe care o avea înaintea ochilor, urmărind apatică flăcările din cămin. Alteori, devora fiecare cuvînt cu o dorinţă nesăţioasă de a citi şi mai mult. Dăduse în pod peste o ladă cu cărţi vechi, printre care descoperise şi două volume subţiri, cu nuvele de Guy de Maupassant, pe care le-a citit şi le-a răscitit, fără a pricepe multe lucruri, în timp ce pentru altele a vărsat lacrimi. Nu avea nici o milă pentru „domnişoara Harriet", în schimb, i se rupea inima de cele două personaje bătrîne care trudiseră atît de mult şi din greu ca să cumpere un alt „colier de diamante".

Allison nu citea sistematic, ci sărea de la Maupassant la James Hilton, fără şovăire. Citise şi „Goodbye Mr Chips" şi jelise un ceas, în camera ei,

pe întuneric, cu gîndul la ultimul rînd din roman ce-i stăruia în memorie: „Mi-am luat rămas bun de la Chips cu o seară înainte de a fi închis ochii pentru totdeauna".

Allison a început să-şi pună întrebări în legătură cu Dumnezeu şi cu moartea.

Oare de ce fiinţele bune, ca domnul Chips, ca micuţa Match şi ca tatăl ei, mureau tot aşa ca şi oamenii răi? Oare Dumnezeu era precum îl zugrăvea preotul Fitzgerald în predicile rostite în fiecare duminică seara din amvonul bisericii congregaţionale? Era el cu adevărat neţărmurit de bun şi de înţelegător, iubindu-i pe toţi oamenii şi ascultîndu-le rugile?

– Dumnezeu aude fiecare cuvînt, spunea preotul Fitzgerald. Orice rugă adresată cerului e auzită.

Dar dacă Dumnezeu era atît de bun şi de puternic, cugeta Allison, atunci de ce uneori lăsa impresia că nu aude?

Şi la această întrebare preotul Fitzgerald avea un răspuns, care, ca toate răspunsurile sale, la început suna adevărat, însă îndată ce Allison se oprea să gîndească, o altă întrebare îi apărea în minte şi, uneori, răspunsurile preotului erau lipsite de orice sens, păreau goale şi contradictorii.

– El aude fiecare cuvînt, o asigura preotul Fitzgerald – dar Allison se întreba în tăcere: „Dacă-i aşa, atunci cum se face că de multe ori nu răspunde?"

– Uneori, zicea preotul, Tatăl Atotputernic trebuie să ne refuze. La fel cum un părinte pămîntean nu-i îndeplineşte voia copilului, spre binele acestuia, tot

astfel şi tatăl ceresc trebuie să ne refuze din cînd în cînd. Dar tot ceea ce face el, e numai spre binele nostru.

„Păi dacă aşa stau lucrurile, se gîndea Allison, la ce să ne mai rugăm? Dacă Dumnezeu face doar ce crede el că e spre binele nostru, de ce să ne ostenim să-i mai cerem ce vrem noi? Dacă te rogi, şi Dumnezeu consideră că e cazul să-ţi îndeplinească ruga, ţi-o va împlini. Dacă nu te rogi, şi e adevărat că Dumnezeu face numai ce este spre binele nostru, ai să primeşte oricum ceea ce voiai să-i ceri. Rugăciunea e o treabă îngrozitor de necinstită – pentru că toate avantajele se află numai de-o singură parte."

Cînd era mică, se rugase şi se tot rugase să i se trimită tatăl înapoi – dar totul a fost zadarnic. I se păruse o nechibzuinţă din partea unui părinte iubitor şi cu puterea de a face minuni, la nevoie, să lase pe o fetiţă fără tată – şi asta în mod voit. La fel de necinstit şi iraţional i se părea acest lucru şi acum, cînd avea doisprezece ani.

Allison se uita în sus spre cerul cenuşiu de octombrie, întrebîndu-se dacă nu cumva Dumnezeu nici nu există, tot aşa cum nu existau nici prinţesele din basme şi spiriduşii. Hoinărea pe străzile oraşului ca şi cînd ar fi căutat ceva, dar cînd se oprea brusc şi se întreba singură ce anume caută, simţea un gol în suflet şi nu putea să-şi răspundă. Nutrea speranţe vagi, pe jumătate plăsmuite, care se risipeau uşor şi, în fiecare zi, aştepta nerăbdătoare să vie ziua de mîine.

– Aş vrea să treacă vremea mai repede, să vină o

dată iunie, îi spunea maică-si. Atunci am să fiu aproape gata şi cu şcoala medie.

– Nu dori să treacă timpul Allison, o sfătuia Constance. Şi-aşa, se duce prea repede. Curînd ai să te gîndeşti la anii ăştia ca la cei mai frumoşi din viaţă.

Dar Allison nu o credea.

– Nu, nu zori timpul, Allison, îi repeta Constance, privindu-se atentă în oglinda de pe peretele din salon, să vadă dacă nu cumva îi apăruseră riduri în colţurile ochilor. – Luna viitoare împlineşti treisprezece ani, continua ea, întrebîndu-se în sine: „Oare e posibil? Treisprezece ani? Atît de repede? De fapt, paisprezece. Aproape că uitasem". Apoi, reluă cu glas tare: O să dăm o petrecere frumoasă, să te sărbătorim.

– O, nu, te rog, mamă, prostestă Allison. Aniversările astea sînt aşa de copilăroasel

Dar după cîteva zile, tot Allison s-a întors: „La urma urmelor, poate c-ar fi plăcută o petrecere – la care, Constance şi-a ridicat ochii spre cer, întrebîndu-se dacă nu cumva trecuse şi ea prin această fază cînd nu ştii niciodată ce vrei.

Dacă da, atunci nu-i de mirare că mama a murit de tînără, cugetă cu amărăciune. Fetei însă i-a răspuns:

– Bine, draga mea. Începe şi invită pe micii tăi prieteni; de rest, mă ocup eu.

Auzind-o, Allison aproape c-a urlat, spunînd că se lipseşte de orice petrecere dacă are de gînd să-i numească pe colegii ei „mici prieteni". Pasămite, maică-sa nu-şi dădea deloc seama că peste două săptămîni ea, Allison, va împlini treisprezece ani şi că,

deci, se va afla în pragul unui lucru căruia i se zicea adolescenţă, în articolele de prin reviste. Allison îl pronunţa „ado-lis-cenţă", pentru că-l citise doar, fără de fapt să-l fi auzit încă rostit, şi cuvîntul avea, pentru ea, implicaţii tot atît de misterioase ca şi o discuţie despre călugărie. Era conştientă de schimbările fizice survenite la ea, după cum nu-i scăpaseră nici cele apărute la alţii. Înălţimea, îşi spunea cu convingere, e o chestie tabu, ceva care nu poate fi schimbat, la fel cum nu poţi să schimbi forma oaselor craniene.

Îşi dădea seama că de un timp încoace Selena se deosebea de fetele mai mici pentru că purta sutien – un articol de care era sigură că ea nu va avea nevoie încă multă vreme. Cînd intra la baie, fereca uşa şi apoi îşi studia trupul cu un ochi critic. Talia părea că i se subţiase şi, hotărît lucru, începuseră şi sînii să-i crească un pic; dar picioarele erau mai lungi şi mai subţiri ca oricînd. „Ca de păianjen" îşi zicea furioasă, şi repede de tot se înfăşura în halatul de baie.

Observase că şi băieţii nu mai erau ca înainte. Lui Rodney Harrington îi apăruse o umbră uşoară deasupra gurii şi se lăuda că în curînd va trebui să meargă la frizeria lui Clement să se bărbierească zilnic, întocmai ca taică-său.

Allison se înfioră. I se părea odioasă ideea să-i crească păr pe corp. Selena îl avea de pe acum pe la subsuori, şi-l bărbierea în fiecare lună.

– Termin odată cu toate, zicea Selena. Şi cu periodul şi cu bărbieritul.

Allison clătina din cap aprobativ: „Bună idee" zicea, cu un aer înţelept.

Dar, în sinea ei, păstra convingerea că lucrul

despre care vorbea Selena le privea pe alte fete şi că ea nu va îngădui niciodată să aibă aşa ceva.

Cînd a auzit-o pe prietena ei, a pufnit în rîs.

– N-o să poţi face mare lucru. O să-ţi vină şi ţie la fel ca la oricare alta.

Dar Allison nu i-a dat crezare, ci a scris unei societăţi care făcea reclamă unei broşuri intitulată „Cum să vă iniţiaţi fiica", cerînd un exemplar din cele necartonate, oferite gratuit pe care l-a citit cu atenţie.

– Pfui! a exclamat, dispreţuitoare, cînd a terminat de studiat broşura. Am să fiu singura femeie din lume care n-o să aibă „aşa ceva" şi o să fiu trecută în toate tratatele medicale.

Pentru ea, acel „ceva" căpătase imaginea unui liliac imens şi negru, cu aripile desfăcute; dar cînd s-a trezit dimineaţa, în ziua cînd a împlinit treisprezece ani, şi a descoperit că acel „ceva" era cu totul altfel decît crezuse, a fost decepţionată, i s-a făcut silă şi s-a speriat destul de zdravăn.

Însă adevăratul motiv pentru care a plîns a fost că nu avea cum să rămînă atît de unică pe cît şi-o dorise.

Capitolul 12

Constance MacKenzie s-a îngrijit de îngheţată, prăjituri, punci de fructe şi de bomboane asortate, pentru aniversarea fiicei ei şi s-a retras în dormitor înainte de năvala celor treizeci de copilandri care s-au năpustit în casă la ora şapte şi jumătate seara. „Dumnezeule mare!" exclamă îngrozită la auzul celor treizeci de glasuri care păreau că se ridică toate deodată şi la tărăboiul produs de cele treizeci de perechi de picioare ce tropăiau la unison pe podeaua salonului, acompaniate de o melodie denumită „In the Moon", cîntată pe un disc, de un oarecare Glenn

Miller, nume pe care Allison îl rostea cu respect. „Dumnezeule mare! se gîndea Constance, şi mai sînt pe lume oameni, în aparenţă zdraveni, care-şi aleg de bunăvoie cariera de profesori!"

Îi trimise tacit un mesaj de simpatie domnişoarei Elsie Thornton şi tuturor celor ca ea, care erau siliţi să îndure cu mult mai mult de treizeci de copii, în fiecare zi, cinci zile pe săptămînă.

„Dumnezeule mare!" repetă în gînd Constance, care părea că nu se poate opri de a-l invoca pe creator.

Luă o carte şi încercă hotărîtă să facă abstracţie de zarva ce venea din salon. Dar la nouă şi jumătate, lucrurile se potoliră într-atît de mult, încît muzica domnului Glenn Miller se auzea clar, iar Constance începu să se întrebe ce făceau copiii. Stinse lumina din dormitor şi se strecură binişor în hol, în direcţia salonului.

Invitaţii lui Allison trecuseră la jocul de societate „Oficiul poştal". Pentru moment, Constance îşi simţi faţa împietrită de mirare. „La vîrsta asta? se întrebă ea. Aşa de tineri? Cel mai bun lucru ar fi să intru şi să pun capăt jocului chiar acum. Dacă se află în oraş, o să-mi sară toate mamele în cap."

Dar ezită, cu o mînă pe pervazul uşii şi un picior pe prag. Poate că ăsta era jocul obişnuit la petrecerile de-acum, pentru tinerii de treisprezece şi paisprezece ani, iar dacă ar fi dat buzna în cameră, Allison ar fi putut „pur şi simplu să moară de ruşine", aşa cum s-ar fi exprimat fiica ei.

Constance nu intră în salon, unde fusese stinsă

lumina, ci· încercă să-şi amintească la ce vîrstă începuse să participe şi ea la jocurile cu sărutări. Ajunse la concluzia că avusese pe puţin şaisprezece ani. Era posibil oare ca micuţa ei Allison, sfioasă şi retrasă, să le joace de la treisprezece?

Pentru prima oară de la naşterea fetei, Constance simţi ghimpele temerii, gata oricînd să se înfigă în sufletele femeilor care au săvîrşit ceea ce socotesc ele a fi „o greşeală".

Pentru o fracţiune de secundă şi-o închipui pe Allison întinsă în pat cu un bărbat, o imagine care o făcu să se sprijine de perete, ca să se ţină pe picioare.

„Dumnezeule, o să sufere!" fu primul ei gînd. Apoi; „Vai, o să dea de belea!" Iar la urmă, şi lucrul cel mai rău dintre toate: *„O să intre în gura lumii!"*

„După tot ce-am făcut pentru ea! îşi zicea, într-un acces de milă faţă de sine însăşi. După tot ce-am făcut pentru ea, să se poarte ca o haimana mică, chiar aici, sub ochii mei, lăsîndu-l pe vreun puşti plin de coşuri pe faţă să pună labele pe ea şi să facă prostii. După felul în care m-am robit ca să-i dau o educaţie ca lumea!" O furie amestecată cu groază puse stăpînire pe ea, fără să-şi dea seama că, de fapt, nu spre fiica ei ţintea mînia, ci spre un Allison MacKenzie care murise, şi spre o fată cu numele de Constance Standish.

„Am s-o învăţ eu minte numaidecît!", îşi zise în sine, şi-şi luă mîna de pe perete. Dar nu apucă să treacă pragul cînd auzi un glas care-i ridică o povară atît de grea de pe suflet, încît începu să tremure.

Allison nu intrase în joc ci îşi luase o atribuţie secundară – aceea de a distribui scrisorile pentru jucători.

Pentru un moment Constance nu se putu urni din loc, apoi încă slăbită de încordarea prin care trecuse, începu să chicotească aproape în gura mare.

„Vasăzică Allison face pe poştăriţa care nu se sărută, se gîndi. Trebuie să fiu mai cu băgare de seamă. Era cît pe-aici să mă fac de rîs."

Cînd simţi că poate să meargă, se întoarse fără zgomot în dormitor. Aprinse din nou lumina, se întinse pe fotoliu şi îşi reluă cartea pe care o aruncase. Dar înainte de-a ajunge la capătul unei fraze, o cuprinse din nou teama.

„Nu va fi veşnic ca acum. Într-o bună zi, Allison n-o să se mulţumească numai cu împărţitul scrisorilor. O să vrea să intre şi ea în joc. În curînd am să-i spun cît de primejdios lucru este să fii fată. Va trebui s-o previn să fie cu grijă acum cînd a împlinit treisprezece ani. Ba nu, paisprezece. O să trebuiască să-i spun că este cu un an mai mare decît îşi închipuie, şi pentru ce anume; va trebui să-i spun şi despre tatăl ei şi că, în realitate, ea n-are nici un drept să se numească MacKenzie."

Fiecare gînd era ca o lovitură de ciocan în tîmple. Îşi duse pumnul încleştat la gură şi înfipse dinţii în el, cu nădejde.

Allison făcea întotdeauna pe poştăriţa la petrecerile unde începeau jocurile cu sărutări. Îşi alegea singură acest rol, iar dacă se întîmpla să nu fie admisă, nu intra în joc, pretextînd că e timpul să plece

acasă, şi făcîndu-se nevăzută înainte ca să înceapă protestele. Cînd Selena observă că, la urma urmelor, acum era aniversarea ei, şi deci nu era drept să facă pe poştăriţa la propria ei sărbătorire, Allison i-a ripostat:

– Păi n-am de gînd să bîjbîi prin întuneric şi să las vreun băiat să mă pupe! Dacă nu pot să împart scrisorile, nu mai joc deloc.

Selena a dat din umeri. În fond nu prea se sinchisea cine anume face pe poştaşul, de vreme ce ea putea să joace din plin.

Orchestra domnului Glenn Miller cînta a jale o baladă de dragoste, cu clar de lună, iar Allison anunţă: „O scrisoare pentru numărul zece".

Selena îşi căută pe pipăite drumul prin încăperea întunecată şi ieşi în vestiarul pentru fumat. Rodney Harrington bîjbîi după ea şi, cînd o atinse, o luă după gît şi o sărută pe gură. După aceea, se întoarse în salon şi Allison strigă o nouă scrisoare pentru numărul cincisprezece. Ted Carter se duse în hol şi o sărută pe Selena cu blîndeţe, ţinînd-o de după umeri, dar cînd faţa îşi dădu seama cine era partenerul ei de-acum, se strînse în el şi-i şopti:

– Sărută-mă de-adevărat, Ted.

– Te-am sărutat, îi răspunse băiatul, tot pe şoptite.

– Nu, blegule, uite-aşa vreau eu, şi Selena îi trase capul spre ea.

Cînd îi dădu drumul, Ted gîfîia şi simţea prin întuneric cum i se roşesc urechile. Selena hohoti, cu un rîs plin, ţîşnit din adîncul pieptului; atunci Ted o înhăţă cu brutalitate.

– Vrei să zici, aşa? întrebă el, şi-o sărută cu atîta îndîrjire, încît simţi cum li se strivesc dinţii.

– Heii! strigă Rodney Harrington din salon. Ce se-ntîmplă acolo? Mai lăsaţi-i şi pe alţii să aibă o bucurie.

La întoarcerea Selenei în salon, toţi izbucniră în rîs.

„O scrisoare pentru numărul patru", anunţă Allison şi jocul merse mai departe.

La zece şi jumătate, două sau trei fete spuseră că trebuie să ajungă acasă pînă la ora unsprezece, iar cineva aprinse lumina.

– Nu i-a tras nimeni sărbătoritei treisprezece palme la fund, cum i se cuvine de ziua ei, ţipă o fată, şi toţi începură să rîdă şi să se îmbrîncească spre Allison.

– Aşa e, încuviinţară în cor. Treisprezece palme la fund, plus una, ca să mai crească.

– E timpul să-ţi iei porţia, Allison!

– Sînt prea mare ca să fiu pălmuită, se apără Allison. Aşa că să nu îndrăznească cineva să încerce.

Deşi rîdea împreună cu ceilalţi, cuvintele erau străbătute de ameninţare.

– În regulă, zise Rodney Harrington. Deci e prea mare ca să-i dăm palme la fund. S-o lăsăm în pace. Dar e destul de mare ca să fie pupată. Şi, înainte ca Allison să poată fugi sau să se dea în lături din calea lui, o smuci spre el şi îşi lipi apăsat gura de a ei. O ţinea aşa de strîns, încît simţea cum nasturii de la haina lui i se înfig în piele. Avea faţa umedă, mirosea a săpun de lavandă şi a sudoare şi îi trăgea spre el

corpul care se arcuise, presîndu-l atît de tare de-al lui, încît Allison putea să-i simtă căldura jilavă a pieptii chiar prin haine.

– Uff, gîfîi ea, cînd scăpă din strînsoare, roşie-stacojie la faţă. Cum îndrăzneşti una ca asta?

Se frecă viguros cu dosul palmei la gură şi-l plesni pe Rodney, cît putu de tare, peste obraz. Rodney făcu haz.

– Astîmpără-te, o preveni el, altfel îţi arc şi eu una la fund, ca să mai creşti.

– Eşti un nesuferit, Rodney Harrington, îl apostrofă Allison, după care izbucni în plîns şi fugi din cameră.

Fiecare zîmbi cam în colţul gurii, deşi erau prea obişnuiţi cu trecerile ei bruşte de la o stare la alta ca să se simtă într- adevăr stînjeniţi.

– Haideţi, copii, îi îndemnă Selena. Petrecerea s-a terminat.

Şi tot ea îi conduse în sufragerie, unde Constance aşezase dinainte o poliţă şi cuiere. Rînd pe rînd, invitaţii îşi luară hainele şi se îndreptară spre uşă.

– La revedere, Allison, îi strigau de la capătul scării.

– Bună, Allison. La mulţi ani! a fost o petrecere formidabilă.

– Cu bine, Allison. Mulţumim de invitaţie!

În camera ei, Allison şedea întinsă pe pat, în întuneric, simţindu-şi lacrimile aproape reci pe faţa-i încinsă.

– Nesuferitu'! şoptea. Nesuferitu', nesuferitu', nesuferitu'!

Cînd îşi aducea aminte de gura umedă a lui

Rodney şi de apăsarea buzelor lui groase şi moi, simţea o înfiorare în stomac.

– Nesuferitu'! spuse tare. Nesuferitu'! Mi-a stricat toată petrecerea.

Capitolul 13

În după-amiaza de sîmbătă ce a urmat după aniversarea ei, Allison se duse pe jos pînă la Selena acasă, ca să-şi întîlnească prietena. Rămase în faţa luminişului, lovind cu piciorul în pămîntul îngheţat, încă neconsolată de cele ce i se întîmplaseră; într-un tîrziu, se deschise şi uşa de la coliba familiei Cross. În ea apăru Joey, care o porni în fugă spre Allison.

– Selena-i în casă, anunţă el. Numa-un pic şi-o să vie. Hai la ţarcu' de oi. Avem miei de curînd fătaţi.

Joey era un copil costeliv, cu părul vîlvoi şi îmbrăcat cu nişte pantaloni de doc decoloraţi şi o cămaşă zdrenţuită, cu mîneci scurte. Umbla desculţ

pe pămîntul rece de noiembrie şi, ca de obicei, îi curgea nasul. Băiatul se învăţase cu necazul ăsta. Trăgea întruna aer pe nări şi, din cînd în cînd, se ştergea de braţ, din care pricină avea nasul veşnic roşu şi cu pielea crăpată. Pe Allison o treceau fiori de frig numai cînd se uita la Joey. Mergînd în urma lui, către ţarcul de oi, observă că are călcîiele cenuşii, învelite într-o crustă de murdărie.

– Vaaaii! Exclamaţia îi aparţinea lui Allison şi o rostise într-o explozie de bucurie, aplecîndu-se peste creaturile mici, cu blăniţă, pe care Joey i le arăta cu mîndrie. Vai, ce scumpi sînt, Joey. Sînt ai tăi?

– No, răspunse puştiul. A lu' tata, la fel ca şi alea mari.

– O să te lase să-i ţii, numai aşa, de dragul lor?

– No. O să-i crească, ca pe ăilalţi, să-i poată tăia şi să-i vîndă pentru cotlete, pulpă de miel şi d-astea.

– Vai, dar e groaznic! Oare nu te-ar lăsa să-i ţii pe ăştia mici, dacă l-ai ruga? Ai putea să-i creşti singur, iar mai tîrziu să le vinzi lîna.

– Ce, ai înnebunit? întrebă Joey, nu în glumă, ci pe un ton serios, ca şi cînd voia cu tot dinadinsul să afle dacă e zdravănă sau nu. Oamenii dă pe-aici nu ţine oile pentru lînă, ci pentru carnea lor. Dă unde crezi tu că ia maică-ta antricoatele, dacă nu dă la animale?

Allison înghiţi în sec, cu gîndul la cotletele fragede pe care le pregătea uneori Constance şi le servea pe un platou, garnisite cu verdeţuri.

– Nu îngheţi de frig, Joey? îi zise mai mult ca să schimbe vorba.

Ea însăşi se chirci în paltonul călduros, înfigîndu-şi

degetele în blăniţa moale de miel.

– Aş, sînt învăţat cu el, îi explică Joey ştergîndu-şi nasul. Am picioarele bătătorite.

Cu toate astea tremura şi Allison observă că i se zbîrlise pielea pe braţele-i subţiri. Simţi dintr-odată o dorinţă aprigă să-l ia în braţe, să-l strîngă lîngă ea, să-l ascundă sub palton şi să-l încălzească cu trupul ei – dar se sfii s-o facă.

– Ce face Selena? vorbi fără să se uite la băiat.

– Cred că-i fierbe un ibric de cafea lui tata. S-a întors din pădure chiar înainte să vii tu.

– Aha! Dar mama ta nu-i acasă?

– Aş. Azi e sîmbătă. Şi sîmbăta se duce la Harrington, să le lustruiască podelele.

– A, da. Uitasem. Păi, cred c-o să mă duc în faţă s-o aştept pe Selena.

– Hai în dosu' casei să-ţi arăt şopîrla mea, o cheamă Joey.

– În regulă.

Ieşiră din ţarcul de oi şi Joey o conduse în spatele colibei, mergînd înainte.

– O ţiu într-o cutie, sus pe stinghia ferestrei. Uită-te, anunţă el. Suie-te pe lada asta şi poţi să vezi drept înăuntru, în cutie. I-am dat găuri, ca să aibă pă unde să răsufle.

Allison se cocoţă pe lada de şipci arătată de Joey şi se uită la cutia perforată. Cînd îşi ridică privirea pentru o clipă, dădu cu ochii de bucătăria familiei Cross. Vasăzică aşa arată o colibă pe dinăuntru, se gîndi ea, fascinată. Înregistră vizual paturile de campanie, răvăşite, patul cel dublu, încovoiat şi cu droturile ieşite, precum şi farfuriile murdare,

răspîndite, parcă, de la un capăt la altul al încăperii. Într-un colţ, observă o ladă de gunoi care zăcea umplută cine ştie de cînd, iar pe podea, lîngă ea, o cutie de tablă goală, ce fusese cîndva cu roşii şi alta cu fasole boabe. Lucas şedea la o masă acoperită cu o faţă de masă pătată de ulei, atît de veche şi de soioasă de nu se mai distingea modelul de pe ea. Selena, cu un căuş cu mîner lung, umplea un ibric de cafea cu apă dintr-o căldare. Allison se gîndi la casele din oraş pe care Nellie Cross le ţinea în cea mai perfectă curăţenie, şi la bucatele pe care le mîncase pe la diferite familii, pregătite tot de mama Selenei.

– Mi-s' pare mie că te-ai făcut donşoară, dacă-i faci cafea lui taică-tu, trăncănea Lućas.

Prin pereţii subţiri, Allison auzea fiecare cuvînt, limpede de parcă s-ar fi aflat şi ea în cameră. Ştia că ar fi trebuit să se dea jos de pe ladă, să nu mai tragă cu urechea, dar ceva pe chipul lui Lucas o ţinea pe loc; o putere vicleană şi diabolică o pironea acolo, asemenea unui copil înspăimîntat de un film de groază, dar care, în ciuda fricii, rămîne totuşi ţintuit pe scaunul de cinema.

Lucas Cross era un bărbat voluminos, cu un torace cît un butoi şi un cap pătrat, ce-ţi stîrnea mirarea. Părul lung şi lins atîrna răsfirat în şuviţe pe craniul masiv, iar cînd zîmbea toată fruntea i se mişca într-un fel grotesc.

– Păi, da. Donşoară-n toată puterea cuvîntului, repetă el. Cîţi ani ai?

– Paisprezece tată, răspunse Selena.

– Păi, da. Donşoară-n lege.

– Halal şopîrlă, nu-i aşa? o întrebă Joey, fericit că

o vede pe Allison fermecată de animalul lui favorit.

– Da, încuviinţă Allison şi Joey zîmbi aplecîndu-se să ia o piatră de jos.

O aruncă spre pini, dincolo de luminiş, şi se lăsă pe vine ca să mai ia una.

Lucas se ridică de la masă şi se duse spre raftul de deasupra spălătorului de vase.

Allison se întrebă la ce bun mai avea familia Cross un spălător de vase, cînd în colibă nu exista nici apă curentă, nici canalizare. Lucas luă o sticlă de pe raft şi-o puse la gură. Lichidul maroniu îi curgea pe gîtlej într-un torent neîntrerupt şi gîlgîi întruna, pînă-i goli tot conţinutul. Apoi se şterse cu dosul palmei la gură şi aruncă sticla peste umăr, într-un colţ îndepărtat al colibei.

– Avem o ladă de gunoi, tată, îl admonestă Selena, aşa că n-are rost s-arunci lucrurile peste tot.

– Măi, măi, măi, făcu Lucas. Donşoara Semeaţa şi Măreaţa în persoană! Îţi bagă-n cap gărgăuni, prietena-aia a ta, Allison MacKenzie, cu faţa ei de prună uscată.

– Nu, tată. Numai că nu-nţeleg de ce e nevoie să azvîrli lucrurile pe jos, cînd ai chiar lîngă dumneata o ladă de gunoi. Şi n-ar strica nici să duci gunoiul afară şi să-l îngropi. Lucas o înşfăcă de braţ.

– Ia ascultă, tu, mîrîi el. Nu te-ncerca să-i spui lui tac-tu ce să facă!

Selena rămase complet nemişcată, uitîndu-se la mîna care o ţinea. Şi parcă ochii ei negri, de ţigancă, se înnegriseră şi mai tare şi se micşoraseră puţin.

– Ia mîna de pe mine, tată, spuse în cele din urmă, dar atît de încet, încît Allison, de-abia o auzi.

Lucas Cross îi trase o palmă ameţitoare, de-a latul feţei.

Selena se împletici de-a curmezişul camerei şi cînd ajunse cam pe la jumătatea ei, căzu cu toată greutatea pe podea; afară, Allison se ţinea de pervazul ferestrei, ca să nu se prăvălească de pe lada pe care se suise.

– Aoleu, Joey, şopti înnebunită. Ce ne facem?

Dar Joey fugise la marginea pădurii şi era ocupat nevoie mare, aruncînd cu conuri de pin după o veveriţă.

Allison era conştientă că nu mai avea nici un rost să se uite pe fereastră, dar pur şi simplu nu se putea urni din loc. Era pentru prima dată cînd vedea un bărbat lovind, şi o frică năprasnică o ţintuise locului.

Selena se ridică de jos şi, în secunda următoare, ibricul pe care în cădere nu-l scăpase din mînă, zbură prin cameră în direcţia lui Lucas.

– Vai, nu, nu, Selena, şopti Allison. O să te omoare! Şi se miră cum de Selena nu se uita spre fereastră, fiindcă era convinsă că rostise cuvintele într-un ţipăt.

Ibricul de cafea trecu peste capul lui Lucas şi se izbi de peretele din spatele lui.

– Pui de căţea ce eşti! zbieră el. Pui de căţea afurisită. Te-nvăţ io minte!

O apucă pe Selena cu o mînă şi cu cealaltă o plesni peste faţă. Încoace şi încolo, încoace şi încolo, îi mergea mîna. Selena i se împotrivea din răsputeri. Lovea cu picioarele şi încerca să se apropie de Lucas, ca să-şi înfigă dinţii în el.

– Nemernicule! ţipă ea.

– Pui de cățea cu gura spurcată, trăsnea Lucas. Eşti la fel ca mă-ta. O să te-nvăţ io minte, cum am învăţat-o şi pă ea. În zadar se poartă omu' bine cu tine. Dacă nu eram io, crăpai de foame la fel ca mă-ta. M-am purtat cu tine ca cu copilul meu. Ţi-am dat adăpost şi ţi-am umplut maţele.

Încoace şi încolo, încoace şi încolo, îi zbura laba enormă; cîte o lovitură pentru fiecare cuvînt pe care-l răcnea.

În sfîrşit, Selena găsi mijlocul de a se smulge din mîna lui. Îşi trase pumnul înapoi şi-l trînti cu toată puterea peste gura lui Lucas; omul chelălăi, orbit de furie. Îşi şterse dîra de sînge de pe bărbie şi se uită prostit la pata roşie de pe degete. Trase o înjurătură printre dinţi, aprinzîndu-se la faţă ca para focului, de ţi-era groază să-l priveşti. Allison aşteptă înnebunită să-i vadă următoarea mişcare.

– Cățea blestemată, răgea Lucas, ca scos din minţi. Tîrfă nenorocită...

Şi-o înhăţă pe Selena din nou. Cînd fata se smuci din încleştare, toată partea din faţă a bluzei rămase în mîna lui Lucas. Selena se îndepărtă de el mergînd de-a-ndăratelea, cu sînii goi şi gîfîind, în lumina unicului bec, fără abajur, din cameră, şi cu umerii încă acoperiţi, într-un fel caraghios, de mînecile bluzei de bumbac, decolorate.

„De ce vîrfurile, la ea, sînt cafenii?" se întrebă Allison prosteşte. „Şi nu poartă tot timpul sutien, aşa cum mi-a spus!"

Lucas lăsă mîinile să-i cadă şi se holbă la Selena. Începu să înainteze încet spre ea şi, tot atît de încet, începu şi Selena să se tragă înapoi. Merse

de-a-ndăratelea, fără să-şi dezlipească ochii de pe Lucas, pînă se lovi cu noada de spălătorul negru de vase.

– Păi da, te-ai făcut donşoară-n lege, drăguţo, bolborosea el acum.

Cu mişcări încete, îşi ridică mîinile soioase, iar cînd zîmbi, fruntea porni să i se mişte odată cu rînjetul grotesc.

Strigătul Selenei, ca un hîrşîit de cîrpă sfîşiată, spintecă tăcerea, în timp ce, din spatele lui Allison, se auzi un alt ţipăt. Era Joey, care alerga ca un apucat spre colibă. Năvăli pe uşă aproape căzînd şi urlînd întruna:

– Să nu-ndrăzneşti să pui mîinile pe Selena! Te omor dac-o atingi pe Selena!

Băieţaşul se postă în faţa surorii lui – dar, dintr-o mişcare, Lucas Cross îl zvîrli cît colo, de parcă l-ar fi pălit o coadă de cal. Copilul rămase nemişcat pe podeaua colibei, iar Lucas o ţinea una şi bună:

– Păi da. Te-ai făcut donşoară-n lege, drăguţo...

Allison căzu de pe lada de ambalaj pe pămîntul rece, de unde nu se mai mişcă. Asudase din creştet pînă-n tălpi, iar lumea din jurul şi de deasupra ei părea că se leagănă în valuri unduioase. Gîfîia, luptînd cu întunericul ce-o ameninţa din toate părţile şi, cînd nu mai avu încotro, se lăsă doborîtă de greaţa care îşi tot făcea loc să-i iasă pe gîtlej.

Capitolul 14

Era iarnă şi oraşul zăcea îngheţat sub un cer coborît şi cenuşiu, pe care nu se zărea nici urmă de soare. Copiii, îmbrăcaţi în costume groase şi viu colorate, deşi încă nu căzuse zăpada, mergeau grăbiţi spre şcoală, nerăbdători să ajungă în clădirile îmbietoare, încălzite cu calorifere, care-i aşteptau la capătul străzii Arţarului. Băncile de lemn din faţa tribunalului erau pustii; bătrînii care le ocupaseră toată vara îşi mutaseră demult sediul pe scaunele din jurul sobei, în băcănia lui Tuttle. Toţi aşteptau zăpada, care ameninţase să cadă încă dinainte de

„Thanksgiving"[1] şi, totuşi, pînă în această primă săptămînă din ianuarie, pămîntul rămăsese neacoperit.

– Dac-ar da zăpada, s-ar lăsa dintr-odată frigul, zise unul din bătrînii adunaţi în băcănia lui Tuttle.

– După semne, cu siguranţă că o să ningă azi.

– Aş! E prea frig să ningă.

– Asta-i o prostie, se amestecă Clayton Frazier. Îşi aprinse pipa, uitîndu-se la el pînă fu mulţumit de felul cum arde. În Siberia e zăpadă întruna; termometru' coboară pînă la minus 60 de grade, şi tot nu-i prea frig ca să ningă.

– N-are a face. Aici nu-i Siberia. E prea frig ca să ningă la noi.

– Ba nu e, se încăpăţînă Clayton Frazier.

– Da, oamenii ăia, sînt tot acolo... în pivniţă? întrebă cel care se arătase aşa de sigur că nu va ninge, încît refuză să mai continue discuţia cu Clayton Frazier.

Acesta era subiectul numărul unu de conversaţie în Peyton şi aşa fusese încă dinainte de Crăciun. Devenise atît de familiar, că nimeni nu mai avea nevoie să întrebe: „Care oameni?" sau „Ce pivniţă?"

La întîi decembrie, Kenny Stearns, Lucas Cross şi cu alţi cinci dispăruseră în pivniţa lui Kenny , unde-şi ţinea el cele douăsprezece butoaie de cidru, pe care-l făcuse la începutul toamnei. Se înarmaseră cu cîteva lăzi cu bere şi cu băuturi alcoolice, cîte putuseră să care – şi de atunci nu mai ieşiseră din ascunzătoare.

---

1 Sărbătoare naţională în S.U.A. (a patra joi din noiembrie)

Puseseră la uşă, pe dinăuntru, un zăvor zdravăn, dublu, aşa că orice încercare din afară de-a pătrunde în baricada lor se dovedise zadarnică.

– L-am văzut ieri p-un puşti dă şcoală ducîndu-se într-acolo cu o plasă cu tîrguieli dă băcănie, anunţă unul din bătrîni, proptindu-şi picioarele sus, pe soba caldă. L-am întrebat ce făcea şi mi-a spus că-l trimisese Kenny după de-ale gurii.

– Cum o ajunge puştiul în pivniţă?

– Păi nu intră. Mi-a spus că pă fereastra pivniţei i-a dat Kenny banii şi tîrguielile tot p-acolo le-a luat.

– A văzut ceva puştiu'?

– Aş! Zicea că Kenny a agăţat pă dinăuntru perdeaua aia neagră, ca să nu vadă nimeni în pivniţă şi că Kenny doar a crăpat geamu' ca să-i dea banii şi să ia tîrguielile.

– Ce i-o fi apucat pă oamenii ăia să coboare acolo şi să stea atîta vreme?

– Ştiu io... Kenny ar fi zis că prima dată cînd o fugi Ginny cu unu, o să să-mbete ce nu s-a pomenit pă lume. Asta o fi...

– Mă-ntreb dac-o fi rămas fără băutură?! Douăşpe butoaie dă vin tare, dă mere, nu cine ştie cît. Cu toţi şapte care le trage la măsea...

– Ştiu io... Zicea unu' că l-a văzut pe Lucas în White River, într-o noapte, tîrziu. Beat criţă şi cu o barbă de-o şchioapă. Poate s-o strecura noaptea afară şi s-o duce în White River, după băutură.

– Şase săptămîni! Cristoase! Mă prind pă cinci cenţi că nu le-a mai rămas strop de bere – başca băuturile tari.

– Tot nu pricep cum dă Buck McCracken nu le

vine dă hac...

– Cred că i-e ruşine şerifului, d-aia. Frate-său e şi el în pivniţă, cu Kenny şi ăilalţi.

– Pă cinstea mea că tare aş vrea să mă fac o muscă, să mă strecor acolo. Ce-i în pivniţa aia, ie comedie mare...

– Le-o veni frigu' de hac, să-i îngheţe.

– Aş! Ginny zicea că Kenny şi-a băgat acolo un godin vechi şi tot stînjenu' lui de lemne, cu mult înainte să coboare cu pilangiii lui. Mai zicea că d-aia a şi fugit ea d-acasă că doar nu putea să tot coboare întruna în pivniţă ca să care lemne pentru sobele de sus, din casă.

Bărbaţii făcură haz.

– Ca să să-ncălzească, n-are nevoie să puie lemne pe foc.

– Oare cine i-o ţine dă cald, în nopţile reci ca astea? Cu toţi iubiţii ei colo jos, în pivniţă, i-o fi cam albastru... deh!

– Nu uneia ca Ginny Stearns, se amestecă Clayton Frazier. Nici pomeneală d-aşa ceva.

Cîţiva bărbaţi rîseră pe-nfuncate.

– Cum dă ştii, mă Clayton? Ai cules-o tu cumva dă pă unde-au lepădat-o alţii?

Înainte ca Clayton să poată răspunde, în prăvălie năvăli un grup de şcolari, tropăind; la apariţia lor, bărbaţii tăcură. Puştimea se înghesuia la tejgheaua cu dulciuri de un penny, în timp ce bătrînii adunaţi în jurul sobei fumau tăcuţi, aşteptînd să-i vadă plecaţi. După ce îşi cheltuiră copiii mărunţişul şi un băieţandru singuratic cumpără o pîine, bătrînii au început să se foiască pregătindu-se iar de vorbă.

– Nu era ăla puştiu' lui Page? Ăl de-a cumpărat pîinea?

– Îhî. N-am văzut dă cînd sînt ţînc c-o mutră aşa dă acră. Nu ştiu ce-o fi cu el. E mai înţolit ca mulţi copii şi mă-sa are tot ce-i trebe. Dăgeaba, că puştiu' arată ca un orfan flămînd.

– Vîrsta, diagnostică Clayton Frazier. Durerile creşterii.

– Aşa o fi. S-a înălţat mult în ultimu' an. D-asta o fi şi-aşa gălbejit.

– Aş, nu d-aia-i gălbejit, îl contrazise Frazier. Are obrazu' pămîntiu, ca mă-sa. Nici tat-su n-a fost cine ştie ce roşcovan.

– Bietul Oakleigh Page! O fi mai bine dă el acolo, în groapă, decît în viaţă, cu toate muierile alea dă se bătea întruna pe el.

– Că bine zici, încuviinţară bătrînii. Aia nu-i viaţă pentru un bărbat.

– Nu ştiu, interveni Clayton Frazier. Mi se pare mie că Oakleigh-Page îşi făcea necazurile cu mîna lui.

– Nimeni nu şi-o caută cu lumînarea.

– Oakleigh aşa făcea, se încăpăţînă Clayton.

Şi de-aici, s-a aprins o altă discuţie, fiind dat uitării Oakleigh Page al cărui nume stîrnise de fapt controversa, şi începînd a fi enumeraţi ceilalţi localnici care îşi făcuseră, sau nu, necazurile cu mîna lor. Lui Clayton Frazier îi scăpărau ochii. Asta era partea din zi pentru care trăia el, cînd cu spiritul lui de contradicţie, declanşa, în sfîrşit, o discuţie înflăcărată. Acum se lăsase pe spate, legănîndu-se pe picioarele dinapoi ale scaunului, îşi reaprinse pipa dorindu-şi, vremelnic, să aibă şi doctorul Swain mai mult răgaz

ca să-l petreacă cu ei. Cu doctorul nu trebuia să depui cine ştie ce eforturi ca să-l aţîţi la vorbă, deşi, uneori, ţi se cerea timp ca să-i scoţi din sărite pe cei adunaţi în băcănia lui Tuttle.

– Nu contează ce spuneţi, conchise Clayton. Sînt oameni care-şi caută necazu' cu lumînarea. Cum a făcut şi Oakleigh Page.

Capitolul 15

Micuţul Norman Page porni zorit, în jos, pe strada Ulmilor şi o coti pe strada Depoului. Cînd trecu prin faţa casei din colţul unde se încrucişa strada Depoului cu a Ulmilor, îşi coborî ochii în pămînt. Acolo locuiau surorile lui vitrege – Carolina şi Charlotte Page – despre care maică-sa îi spusese că sînt două femei pline de răutate şi că trebuie să se ferească de ele ca de nişte cîini turbaţi. Pentru Norman era de neînţeles cum de putea să aibă ca surori – chiar şi vitrege – două doamne aşa de în vîrstă. Pentru că erau într-adevăr bătrîne – la fel ca mama lui.

Fetele Page, cum li se spunea în oraş, trecuseră bine de patruzeci de ani, erau ciolănoase şi îndesate, cu pielea lăptoasă, cu părul alb şi nemăritate. Cînd Norman trecu prin dreptul casei, perdeaua de la geamul din faţă se mişcă imperceptibil, fără a lăsa să se întrevadă vreo mînă sau chip de om.

– Uite-l pe băiatul Evelynei, o informă Caroline Page pe sora ei.

Charlotte veni la fereastră şi-l văzu pe Norman cum cobora strada grăbit.

– Bastardul! exclamă ea cu ură.

– Nu, oftă Caroline. Şi ăsta-i răul cel mai mare. Mai bine era bastard, decît aşa cum e.

– Pentru mine este şi va rămîne un bastard, se încăpăţînă Charlotte. Bastardul unei tîrfe.

Cele două surori muşcau din cuvinte de parcă şi-ar fi înfipt dinţii într-o ţelină fiartă, uşor de fărîmiţat, iar faptul că aceleaşi cuvinte, odată tipărite, ar fi dus la interzicerea unei cărţi, sau la o interpelare din partea bisericii, nu însemna nimic pentru ele, fiindcă dispuneau de scuza unei îndreptăţite indignări.

Cînd Norman dispăru din cîmpul vizual, Caroline lăsă să-i cadă perdeaua din mînă.

– Ai fi zis că o să aibă Evelyn atîta bun-simţ încît să plece din oraş, după ce a părăsit-o tata, zise ea.

– Vezi să nu, îi răspunse Charlotte. Arată-mi şi mie o tîrfă care ştie ce-i ăla bun-simţ.

Micuţul Norman Page nu-şi încetini paşii şi nici nu suspină uşurat deşi scăpase de urmărirea surorilor vitrege. Înainte de-a ajunge în sanctuarul casei lui mai trebuia să treacă pe lîngă locuinţa domnişoarei

Hester Goodale, o fiinţă care-i inspira tot atîta groază ca şi fetele Page. Ori de cîte ori se întîlnea cu surorile vitrege pe stradă, se uitau la el ca prin sticlă ca şi cînd nici n-ar fi existat pentru ele; pe cînd ochii ca de tăciune ai domnişoarei Hester îl sfredeleau parcă, scormonindu-i sufletul să iscodească tot ce se ascunde acolo. Îşi înteţi şi mai mult paşii pentru că era vineri după-masă, aproape de ora patru, or, în fiecare vineri, la patru fix, domnişoara Hester ieşea din casă şi pleca spre oraş. Cu toate că Norman nu se afla pe trotuarul pe care urma să meargă ea, ci pe cel de vizavi, nu era mai puţin înfricoşat, deoarece ştia că ochii domnişoarei Hester puteau să vadă pe o întindere de mile, pe după colţuri şi peste tot. Chiar dacă se afla pe partea cealaltă a străzii, vedea tot atît de limpede în sufletul lui ca atunci cînd se găseau faţă în faţă. Ar fi luat-o el la fugă, numai că, dacă ajungea acasă cu obrajii aprinşi şi cu sufletul la gură, maică-sa l-ar fi crezut din nou bolnav şi l-ar fi obligat să stea în pat. Nu era exclus să-i facă şi o clismă şi, cu toate că pentru Norman asta însemna un soi de plăcere dulce-amară, era ştiut că după ea trebuie să rămînă în pat. Or, în ziua aceea hotărî că o clismă nu merită orele de singurătate care cu siguranţă urmau după ea, aşa că se forţă să meargă în pas normal.

Deodată zări înaintea lui o siluetă, o recunoscu pe Allison MacKenzie şi începu s-o strige.

– Allison! Aşteaptă-mă, Allison!

Allison se întoarse şi rămase pe loc.

– Bună, Norman, îl salută ea cînd o ajunse. Mergi spre casă?

– Da. Dar tu ce cauţi pe-aici? Ăsta nu-i drumul tău spre casă.

– Mă plimbam şi eu.

– Păi atunci, lasă-mă să merg cu tine. Nu pot să sufăr să umblu singur pe stradă.

– De ce? N-ai de ce să te temi, îl linişti Allison, măsurîndu-l lung. Ţi-e veşnic frică de cîte ceva, adăugă ironică.

Norman era un copil firav şi cu trăsături delicate. Gura, impecabil modelată, începea să-i tremure din te miri ce, iar ochii căprui, tiviţi cu gene lungi şi negre, erau mai tot timpul înlăcrimaţi. „Ca la o fată", se gîndi Allison. Sub pielea de la tîmple i se vedeau clar firişoarele venelor albăstrii. „Tare frumos e Norman, îşi zise Allison, dar nu are ceea ce se cheamă frumuseţe bărbătească. E frumos ca o fată şi vocea lui e tot de fată, moale şi subţire." Băieţii la şcoală îi ziceau „piţigăiatul", dar Norman se împăcase cu porecla. Era sfios şi o recunoştea, se speria iute, şi ştia şi asta, plîngea din nimic şi nu încerca niciodată să se stăpînească.

– Pariez că face şi-acuma pipi în pat, fusese auzit Rodney Harrington spunînd.

– Da' am şi de ce să mă tem, se apără Norman faţă de Allison. Domnişoara Hester Goodale te bagă în toţi sperieţii, de ea mi-e frică.

Allison rîse.

– Domnişoara Hester nu-ţi face nici un rău.

– Dar ar putea, insistă Norman cu glas tremurat. E

nebună, ştii? I-am auzit pe o mulţime de oameni spunînd asta. Şi de la un nebun nu ştii niciodată la ce să te aştepţi.

Ajunseră chiar peste drum de locuinţa domnişoarei Goodale.

– Casa are ceva sinistru în înfăţişarea ei, observă Allison meditativ, lăsîndu-se tot mai mult furată de imaginaţie.

Norman, care mai înainte nu se temuse de casa domnişoarei Goodale, simţi cum la cuvintele prietenei i se aprinde frica în suflet. Acum nu mai avea în faţa ochilor o locuinţă tip, destul de mică şi dărăpănată, ci o clădire ferecată, ale cărei ferestre se uitau la el cu pleoapele pe jumătate lăsate. Şi începu să tremure.

– Da, categoric că are o înfăţişare sinistră, întări Allison.

– Hai să fugim, îi propuse Norman, uitînd de maică-sa, de clismă, şi de toate, fiindcă în închipuirea lui vedea cum din casa domnişoarei Hester ţîşneau nişte labe, gata să-i înhaţe pe copii şi să-i tîrască prin uşa din faţă, înăuntru, sub acoperişul de şindrilă negricioasă.

Allison se făcu că nu-l aude.

– Ce face ea toată ziua, acolo, înăuntru, singură cuc?

– De unde să ştiu eu? Face curăţenie, găteşte mîncare şi are grijă de pisică, aşa cred. Hai să fugim, Allison!

– Nu face ea asta, dacă-i smintită. Un om nebun nu se ocupă de treburi simple, de fiecare zi. Poate că

stă aplecată peste sobă şi taie şerpi şi broaşte într-un ceaun mare şi negru.

– Pentru ce? o iscodi Norman cu voce tremurătoare.

– Să facă fiertură vrăjitorească, blegule, îl lămuri Allison, scoasă din răbdări. Fiertură vrăjitorească, repetă pe un ton straniu, ca să-i farmece şi să-i blesteme pe oameni.

– Asta-i o prostie, o contrazise Norman, încercînd din răsputeri să-şi controleze glasul.

– De unde ştii tu? Ai întrebat vreodată pe cineva?

– Fireşte că nu. Auzi ce idee!

– Nu te duci tu întruna pe la doamna şi domnul Card, care stau uşă în uşă cu domnişoara Hester? Parcă-mi spuneai că doamna Card o să-ţi dea un pisoi, cînd i-o făta pisica.

– De dus mă duc şi pisoi o să-mi dea, recunoscu Norman. Dar n-o întreb niciodată ce face domnişoara Hester. Doamna Card nu-şi bagă nasul în toate, aşa cum fac alţii pe care-i ştiu eu. Afară de asta, cum ar putea să vadă ceva? Gardul viu şi înalt dintre casele lor nu dă pas nimănui să vadă înăuntru, la domnişoara Hester.

– Atunci poate c-aude ceva, sugeră Allison în şoaptă. Vrăjitoarele bolborosesc descîntece cînd pregătesc fiertura lor. Hai la doamna Card s-o-ntrebăm dacă n-aude ceva necurat venind dinspre casa domnişoarei Hester.

– Uite-o că vine, exclamă Norman, încercînd să se ascundă după Allison.

Domnişoara Hester Goodale trecu pragul uşii din

faţă, se întoarse grijulie să controleze dacă a încuiat-o şi apoi ieşi pe poartă. Avea un palton negru, o pălărie după moda antediluviană, şi trăgea după ea, agăţat de o funie, în chip de zgardă, un cotoi cît o namilă. Animalul păşea tacticos, fără să se răsucească sau să încerce a scăpa din lesa care la un capăt era prinsă de gulerul ce-l purta în jurul gîtului, iar la celălalt era înfăşurată de cîteva ori pe mîna domnişoarei Hester.

– Ce-i cu tine, Norman? îl întrebă Allison enervată, îndată ce domnişoara Hester nu se mai văzu. Nu e decît o femeie bătrînă şi inofensivă.

– Nu-i nici una, nici alta. E nebună. L-am auzit eu pe Jared Clarke; îi spunea el mamei.

– Pfuii! făcu Allison dispreţuitoare. Dac-aş sta pe strada asta, ca tine, m-aş strecura de colo-colo, şi aş dibui eu ce învîrteşte domnişoara Hester cînd e singură. Numai aşa poţi să afli dacă oamenii sînt nebuni, vrăjitori sau mai ştiu eu cum.

– Mi-ar fi frică, recunoscu Norman fără ocolişuri. Mi-ar fi mai frică să fac asta decît să mă duc sus, la castelul lui Samuel Peyton.

– Ei bine, mie nu mi-ar fi! Nu-i nimic necurat cu domnişoara Hester. Pe cînd în castel mişună stafiile. E bîntuit de strigoi.

– Cel puţin în castel nu trăieşte nici un nebun.

– Acum nu, preciză Allison.

Între timp, ajunseră la Norman şi stăteau pe trotuar, în faţa casei lui, cînd apăru şi Evelyn Page în poartă.

– Pentru numele lui Dumnezeu, Norman, se lamentă

ea. Nu sta afară în frig! Vrei să te-mbolnăveşti? Intră numaidecît în casă! Bună, Allison, drăguţă. Ai vrea să intri şi tu, să bei o ciocolată fierbinte, cu Norman?

– Nu, mulţumesc, doamnă Page. Trebuie să mă duc acasă.

Allison se îndreptă spre poarta casei, împreună cu Norman.

– Doamnă Page, e într-adevăr nebună domnişoara Goodale? întrebă ea.

Evelyn Page îşi strînse buzele, una peste alta.

– Sînt unii care susţin asta. Vino în casă, Norman.

Allison o luă la vale pe strada Depoului, pe unde venise cu Norman. Acum că era singură, mergea pe trotuarul pe care se afla casa domnişoarei Goodale şi se opri chiar în faţa porţii, ca să se uite la ea.

Da, îşi zise în sine, categoric că are o înfăţişare sinistră. Dacă ar trăi domnul Edgar Poe, pariez c-ar născoci o poveste formidabilă despre domnişoara Hester şi casa ei.

Porni din nou la drum, dar nu făcu bine cîţiva paşi, cînd un gînd scînteietor şi îndrăzneţ o făcu să se oprească în mijlocul trotuarului. „Aş putea, îşi spuse plină de bucurie, zău c-aş putea să scriu o poveste despre domnişoara Hester şi casa ei."

Această idee o făcu să simtă fiori reci de emoţie, în sus şi în jos, pe spate, pentru ca, în secunda următoare, să i se înfierbînte tot trupul.

Aş putea. Pun rămăşag c-aş putea să scriu o poveste la fel de bine ca domnul Edgar Poe. Pot

inventa o poveste cu stafii ca şi „*The Fall of the House of Usher*"[1]. Iar pe domnişoara Hester aş putea s-o prefac într-o vrăjitoare! Alergă tot drumul spre casă şi, pînă ajunse, primele rînduri din poveste i se şi conturaseră în minte. „Pe strada Depoului, în oraşul Peyton, există o casă, ar scrie. E o căsuţă tip, acoperită cu şindrilă negricioasă, care n-arată bine deloc pe strada aceea, fiind aşezată lîngă o altă casă mititică, tot tip, dar frumuşică, vopsită în alb şi verde, în care locuiesc domnul şi doamna Card. Domnul Card e voinic, chipeş, şi nu e de prin partea locului, ci din Boston, sau din alt oraş de felul ăsta. Acum ţine tipografia din centru. Domnişoara Hester trăieşte singură cuc în casa cenuşie, cu cotoiul ei, Tom, şi e nebună în toată legea."

Scrise aceste rînduri în aceeaşi seară. Încuiată în dormitorul ei, le-a aşternut pe un caiet cu foi albe şi linii albastre, iar după ce le-a văzut pe hîrtie, a rămas multă vreme cu ochii la ele, fără s-o taie capul ce-ar mai putea să adauge. Aşa se trezi în ea un nou respect pentru domnul Edgar Poe, şi pentru toţi cei care scriseseră vreodată.

La urma urmelor, poate că nu-i chiar aşa de simplu să fii scriitor, cugetă. Poate va trebui să trudesc din greu pentru asta.

Luă creionul şi acoperi cu X-uri mari, nervoase, cuvintele pe care le scrisese, după care întoarse o altă pagină din caiet. Se uita la hîrtia goală şi albă din

---

1 Prăbuşirea casei Usher – povestire de E.A.Poe

faţa ei şi începu să-şi ronţăie unghia de la degetul mare.

„Nu pot să scriu despre domnişoara Hester pentru că n-o cunosc, îşi zise. Trebuie să încropesc o poveste despre cineva cunoscut."

Şi, fără s-o fi bănuit atunci, făcuse primul pas în cariera ei de mai tîrziu.

Capitolul 16

De fapt, Jared Clarke ar fi putut s-o pună la curent pe Allison cu toată istoria domnişoarei Hester, pe care, din motive personale, şi-o amintea perfect. Trăia în Peyton încă dinainte de a se naşte Jared, dar nu avuseseră de-a face unul cu altul pînă cînd Jared n-a ajuns om în toată firea, cu o situaţie bună şi membru în Consiliul de Conducere al oraşului. Pentru Jared, domnişoara Hester însemna primul eşec din cariera lui şi tare se mai căina din pricina asta. Ori de cîte ori venea vorba despre ea, Jared se apuca să povestească cum a fost cînd a vizitat-o acasă pentru prima şi ultima dată, relatînd totul, se înţelege, în

favoarea lui; cu toate acestea, nu se putea rupe niciodată de impresia că, atunci cînd ascultătorii lui începeau să rîdă, nu făceau haz împreună cu el, ci de el.

Fusese la domnişoara Hester împreună cu alţi doi membri ai Consiliului de Conducere – Ben Davis şi George Caswell – ca să discute cu ea despre canalizarea oraşului.

– Am venit în legătură cu instalarea conductelor, o anunţă Jared, după saluturile de rigoare.

– Poftiţi, domnilor, i-a invitat înăuntru.

Aşa cum povestea Jared mai tîrziu, pentru el a fost o mare surpriză să intre în hol, la domnişoara Hester. Camera strălucea de curăţenie şi ordine, cu mobila ei capitonată, umplută cu păr de cal şi covorul în culori vii, nedecolorate. Plutea în hol o atmosferă de aşteptare, ca şi cînd de la o clipă la alta urma să sosească un oaspete mult dorit, ceea ce i-a amintit lui Jared că, pe vremuri, bătrîna domnişoară avusese un iubit.

Pe-atunci, el însuşi nu era decît un tinerel cu caş la gură, fireşte, dar mai ţinea încă minte cum vorbise lumea despre asta. Curtezanul domnişoarei Hester obişnuia să vină în vizită la familia Goodale în fiecare duminică după-masă, într-un cupeu sclipitor, pe care-l lăsa în faţa uşii.

– Un tînăr simpatic, spunea pe-atunci mama lui Jared. E vremea să se gîndească şi Hester la măritiş. Nu mai e chiar aşa de tînără.

– Tînără, netînără, e încă al naibii de frumoasă, îi răspunse tatăl lui.

– E din soiul femeilor care se stafidesc şi, cu

timpul, se fac ca nişte mîrţoage, continua tot mama fără să-l bage în seamă pe bărbatul ei. Nu peste mulţi ani, va trebui să ia măsuri ca să nu ajungă aşa.

Tot oraşul aşteptase s-o vadă pe Hester Goodale măritată. Cînd au trecut şase luni de cînd o tot vizita curtezanul, tatăl lui Jared zicea că nu pricepe tărăgăneala asta.

– E om căpătuit, comenta el, folosind definiţia de care uza oraşul pentru orice cetăţean cu o slujbă permanentă şi fără datorii. Hester a terminat şi ea cu doliul. A trecut anul de cînd a îngropat-o pe maică-sa.

– Ei, poate că mai aşteaptă oleacă să fie sigură de ce alege, presupunea mama lui Jared. La urma urmelor, o fi el simpatic, dar nu e de prin partea locului şi, cînd e vorba de căsătorie, trebuie să fii cu ochii în patru. Pun, totuşi, rămăşag că se mărită pînă în iunie.

Dar, într-o duminică după-masă, nu Hester a ieşit la uşă să-l întîmpine pe tînăr, ci domnul Goodale.

Şi-au spus cîteva cuvinte – ce anume, nimeni n-a aflat vreodată – după care, domnul Goodale i-a trîntit uşa în nas. Curtezanul s-a suit în cupeu şi dus a fost. În ziua următoare a demisionat din slujba pe care-o avea la depozitul de cereale al cărui proprietar era tatăl lui Jared – şi imediat a plecat din Peyton. De atunci, nimeni nu l-a mai văzut.

La cîteva luni după aceea, domnul Goodale a murit şi domnişoara Hester a rămas singură cuc, în căsuţa de pe strada Depoului. Prin oraş se arăta

foarte puţin. Trăia izolată, chibzuindu-şi bruma de bani lăsată de tatăl ei. În cele din urmă, şi-a luat o pisică să- i ţină de urît şi, odată cu trecerea anilor, s-a transformat într-un fel de legendă a oraşului.

– Domnişoară Hester e tot neconsolată, vorbea lumea. Nu aşteaptă decît să închidă ochii.

S-a adeverit şi prezicerea pe care-o făcuse mama lui Jared. Din slabă, domnişoara Hester a devenit scheletică. Pielea parcă de- abia mai ajungea să-i acopere oasele ascuţite, iar ochii îi sticleau ca doi tăciuni pe o hîrtie albă. Despre degetele de la mîini nu se putea spune că se subţiaseră, ci mai curînd deveniseră nişte gheare, iar părul i se rărise într-atît de mult, că de-abia îi mai acoperea ţeasta.

Jared Clarke îşi rotise privirea prin hol apoi se uitase la ea, întrebîndu-se în sinea lui dacă era cu putinţă ca o femeie ca Hester să fi fost vreodată iubită de un bărbat. Se lăsa cînd pe un picior, cînd pe altul, şi îşi drese glasul.

Domnişoara Hester nu-i poftise pe vizitatori să se aşeze pe scaune.

– Ei bine, Jared? îl provocă ea.

– E vorba de conductele de canalizare, domnişoară Goodale, începu Jared. Ştiţi, probabil, ce luptă grea s-a dus pentru ca toată lumea să cadă de acord asupra canalizării oraşului. Dar acum s-a sfîrşit. La ultima întrunire a consiliului local, s-a votat hotărîrea cu privire la canalizare.

– Şi ce legătură are asta cu mine?

– Ei bine, principalele canale de scurgere urmează să fie instalate pe cheltuiala oraşului, explică Jared, în timp ce, aşa cum s-a stabilit, fiecare va plăti

conductele ce vor trece prin faţa casei sale.

– Dar nu mi-ai spus chiar acum că oraşul o să plătească? îl luă din scurt domnişoara Hester.

Jared zîmbi răbdător.

– Oraşul va plăti instalarea conductelor. Mîna de lucru costă.

– Cu alte cuvinte, vrei să spui, Jared, că-mi ceri să plătesc ţevile care se instalează pe o stradă publică?

Jared îşi scormoni creierii în căutarea unui răspuns cumpănit. Începuse să asude şi, efectiv, s-o urască pe această femeie care- i îngreuna misiunea mai mult decît era ea şi-aşa.

– Aţi beneficia atît dumneavoastră cît şi restul oraşului, domnişoară Hester, reluă ea. De la canalele din stradă, aţi putea trage şi în casă ţevi.

– Şi ce să fac cu ele în casa asta?

Jared Clarke se aprinsese la faţă chinuit de gîndul cum să-i explice domnişoarei Hester, sub o formă politicoasă, că era sub demnitatea ei să menţină singurul WC în curte de pe toată strada Depoului.

– Dar, domnişoară Hester, începu el, însă se poticni incapabil de a-şi duce ideea pînă la capăt.

– Ce vrei să spui, Jared? îl interpelă pe un ton ridicat, întrebător, care nu-i dădea pas să continue.

– Păi situaţia e cam aşa – începu din nou. Vreau să spun... Ei bine, lucrurile stau în felul următor...

Atunci interveni George Caswell, un tip care nu se lăsa stînjenit de consideraţii protocolare.

– Uite cum stă situaţia, Hester, zise el. Nu mai vrem să avem în oraş WC-uri în curte. Pentru oamenii din barăci merg, dar drept în mijlocul oraşului, nu se face să existe closete în curte.

Urmase un moment penibil, în care nimeni n-a scos o vorbă; apoi domnişoara Hester şi-a regăsit glasul:

– Bună ziua, domnilor, le-a zis ea, şi le arătă drumul spre uşa din faţă.

– Dar, domnişoară Hester, protestă Jared – însă se opri.

– La revedere, Jared, îl salută ea şi închise uşa cu putere.

– Tare se mai pricep ăştia din familia Goodale să trîntească oamenilor uşa în nas, comentă Ben Davis şi începu să facă haz împreună cu George Caswell.

Însă Jared Clarke nu rîse. Era furios. Mai tîrziu, a trebuit să vorbească la o întrunire a Comitetului Sanitar, proaspăt constituit, şi să recunoască făţiş că nu izbutise s-o convingă pe domnişoara Hester să participe la cheltuielile pentru instalarea noului sistem de canalizare din oraş.

– Păi, la drept vorbind, nu era obligată să plătească, remarcă unul din membrii comitetului. Nu avem o lege în vigoare cu împărţirea oraşului pe zone, care să-i constrîngă pe oameni să întreprindă ceva.

– Poate că n-are nici bani, îşi dădu cu părerea un alt membru.

– Bani are, preciză Dexter Humphrey care era preşedintele băncii.

– E nebună, strigă Jared mînios. Asta-i tot. E nebună de legat!

– Acum cred c-o să scadă şi valoarea caselor de pe strada Depoului, continuă Humphrey cu tristeţe. Cu closetul domnişoarei Hester, care se vede de la o

poştă în curtea aia din spate... Destul de rău că n-ai convins-o, Jared.

– Am făcut tot ce-am putut, zbieră Jared. E pur şi simplu candrie. E complet smintită.

– Casa de lîngă ea s-a pus în vînzare, anunţă Humphrey. Dar acum n-o s-o mai cumpere nimeni.

– Mai rău nici că se putea, remarcă tot un membru al consiliului. Trebuia să-i vorbeşti pe-un ton mai autoritar, Jared.

– Of, pentru numele lui Dumnezeu! exclamă Jared plin de amărăciune.

Dar conductele de canalizare s-au instalat şi pe strada Depoului, oraşul a amortizat costul ţevilor care treceau prin faţa casei Goodale, iar pînă în cele din urmă s-a găsit şi un cumpărător pentru casa de lîngă domnişoara Hester.

La moartea tipografului din oraş, familia acestuia i-a vîndut firma unui tînăr cu numele de Albert Card, tipograf din Boston, care, împreună cu soţia, au cumpărat casa de pe strada Depoului, vecină cu a domnişoarei Hester.

– Simpatică perechea asta tînără, aprecia Peytonul vorbind despre familia Card.

– Aşa e. Un băiat foarte răzbătător.

– Tinerii Card s-au afiliat bisericii congregaţionale şi clubului Pine Hill Grange.

– Un băiat minunat, Card ăsta, proclama Jared Clarke. Nu-i lucru să nu-l intereseze. S-a aşternut serios pe treabă; şi soţia lui la fel. Avem nevoie de mai mulţi ca ei în oraş. Asemenea cetăţeni reprezintă o valoare pentru comunitate.

– Ia spune-mi, cine e cotoroanţa aia bătrînă care

stă lîngă noi? se interesă Albert Card, la scurt timp după ce cumpărase casa.

– Aia, zise Jared Clarke ţuguindu-şi buzele, e domnişoara Hester Goodale. E smintită.

– Mie-mi spui? E drept că nu prea o văd cine ştie cît, din cauza gardului viu care ne izolează casele destul de bine, dar o aud cum tot dă tîrcoale prin curtea din spate. În fine, dacă nu chiar pe ea, îl aud pe cotoiul ăla nenorocit. Miaună cîteodată de poate să-i scoale şi pe morţi din groapă. Nebunie în toată regula.

– Fără-ndoială c-o auzi şi pe domnişoara Hester cum se tot duce şi vine de la closetul din curte, spuse Jared, pe un ton acru.

– Oricum, îl aud pe motan.

– Păi e nelipsit oriunde e şi ea. Zău, e smintită de-a binelea. Nu iese din casă decît o dată pe săptămînă, cînd îşi cumpără de-ale gurii şi nimeni nu se duce pe la ea. Pun rămăşag că nu i-a mai trecut nimeni pragul din ziua cînd am fost eu cu Ben şi George să discutăm cu ea despre canalizare. Ascultă numai la povestea care urmează. Întîmplarea s-a petrecut destul de demult, înainte de-a avea canalizare în oraş, iar eu am fost trimis la domnişoara Hester în legătură cu plata conductelor care urmau să treacă prin faţa casei ei. Ei bine, am intrat pe poartă, ţanţoş ca un cocoş şi am bătut la uşă: „Uite ce-i, Hester, i-am zis, aici nu-i vorba de tocmeală – trebuie să plăteşti pentru cota dumitale de ţevi şi pace bună. Hotărăşte-te, ca să n-avem discuţii. Iscăleşte-mi cecul şi te-am salutat". La care, ea a început să se văicărească, să ţipe şi să facă ca toţi dracii. Văzînd-o,

le-am spus pe loc lui Ben şi George că e ţicnită şi că n-avem ceva mai bun de făcut decît s-o lăsăm pe babă în plata Domnului. Mai tîrziu, cînd Albert Card i-a istorisit întîmplarea soţiei sale, Mary, aceasta a spus:

– Pare să fie un oraş anume făcut pentru personaje ciudate; mai întîi povestea cu Samuel Peyton, iar acum astălaltă, cu domnişoara Hester Goodale!

Capitolul 17

Norman Page stătea la masă, în bucătărie, în timp ce mama lui îi turna în cană ciocolata fierbinte.

– Ai avut o zi bună, dragă? îl întrebă ea.

– Sigur că da, răspunse Norman, absent. Se gîndea la Allison şi la domnişoara Hester.

– Povesteşte-mi.

– N-am ce să-ţi povestesc. A fost o zi la fel ca altele. Acum învăţăm cîte puţină algebră. Domnişoara Thornton zice c-o să avem nevoie de ea la liceu.

– Da? Îţi place domnişoara Thornton?

– E cumsecade. Nu-i acră, cum sînt alţi profesori.

– Cum se face c-ai venit cu Allison MacKenzie?

– S-a întîmplat să fie pe strada asta şi am mers împreună.

– Dar ce căuta pe strada Depoului? Ea stă pe strada Fagului.

Asta era partea din zi pe care n-o putea suferi Norman. În fiecare după-masă trebuia să-şi bea ciocolata caldă, laptele sau sucul de fructe – şi mai totdeauna nu avea chef de ele – timp în care maică-sa îl iscodea despre copii şi ce făcuse în ziua aceea.

– Nu ştiu ce căuta Allison pe aici, zise el scos din sărite. S-a întîmplat s-o întîlnesc pe strada Depoului cînd veneam eu.

– Îţi place de Allison, dragă? îl chestionă doamna Page.

– E cumsecade.

– Atunci îţi place de ea!

– N-am spus asta.

– Ba da.

– Ba nu. Am spus doar că-i cumsecade.

– E-acelaşi lucru. Îţi place de ea tot atît de mult ca şi de domnişoara Thornton?

– Nici de domnişoara Thornton n-am spus că-mi place!

– Vai, Norman! Vocea asta a ta!

Doamna Page se trînti în balansoar şi începu să plîngă; băiatul, ruşinat şi vinovat alergă la ea.

– Vai, mamă. N-am vrut să te supăr. Crede-mă că n-am vrut, iartă-mă.

– N-are nimic, dragă. Nu eşti de vină. În vinele tale curge sîngele lui taică-tău.

– Nu, nu-i aşa.

– Ba da, dragă. Aşa e. Semeni mult cu taică-tău, cu Caroline şi cu Charlotte.

– Nu semăn!

Lui Norman i se umplură ochii de lacrimi şi nu putu să-şi controleze destul muşchii gîtului ca să nu plîngă cu suspine.

– Nu sînt ca ei!

– Ba da, eşti, dragă. Eşti ca ei. Lasă, poate-ai să fii mai fericit cînd o să mor şi o să te poţi duce să stai cu surorile vitrege.

– Nu vorbi aşa, mamă. Tu n-ai să mori!

– Ba da, Norman. Într-o zi, nu peste multă vreme am să fiu moartă, iar tu va trebui să te duci la Caroline şi Charlotte. Vai, copilul meu iubit, pînă şi în cer am să plîng văzîndu-te în ghearele acestor femei îngrozitor de rele şi de primejdioase.

– Nu. O, nu, nu, nu!

– Ba da, dragă. Curînd am să mor şi poate-o fi şi de mine mai bine.

– N-ai să mori. N-ai să mori! Ce m-aş face eu dac-ai muri?

– Păi le-ai avea pe Caroline, pe Charlotte, pe domnişoara Thornton şi pe micuţa Allison MacKenzie. Te-ai descurca tu şi fără mama ta.

Norman se prăbuşi pe podea, la picioarele ei. Plîngea în hohote, nebuneşte, trăgînd-o de fustă cu amîndouă mîinile, dar ea nu se uita la el.

– Nu, nu m-aş descurca! Am să mor şi eu. Numai pe tine te iubesc, mamă. Pe nimeni altul, afară de tine.

– Eşti sigur, Norman? Nu mai iubeşti şi pe altcineva?

– Nu, nu, nu. Pe nimeni, mamă. Doar pe tine.

– Nu-ţi sînt dragi domnişoara Thornton şi micuţa Allison?

– Nu, nu. Le urăsc! Pe toţi îi urăsc pe lume, afară de tine.

– O iubeşti pe mama ta, Norman?

Suspinele lui deveniseră seci, fără lacrimi, chinuitoare şi sughiţa îngrozitor.

– Da, mamă. Te iubesc numai pe tine. Te iubesc chiar mai mult decît pe Dumnezeu. Spune-mi că n-o să pleci, să mă laşi singur.

Multă vreme doamna Page continua să-şi mîngîie fiul pe cap, aşa cum şi-l ţinea el aplecat şi sprijinit pe genunchii ei.

– N-am să te părăsesc niciodată, Norman, îl linişti ea într-un tîrziu. Fireşte că n-am să mor.

Capitolul 18

Kenny Stearns îşi înălţă capul şi se uită atent în jur. De unde zăcea tolănit, pe podeaua pivniţei, de-abia desluşea celelalte forme, întinse tot pe jos, şi se întrebă cine puteau să fie oamenii aceia...?!

– Par o droaie, adunaţi ciorchine în pivniţa asta, reflectă Kenny cu glas tare. Care eşti, bă? strigă el, ţintind fără precizie, cu degetul mare de la picior, spre un trup somnoros. Care eşti, bă?

Lucas Cross bombăni un „du-te dracului", şi se întoarse pe partea ailaltă.

– Cum vine asta, să mă dai dracului în pivniţa mea? întrebă Kenny. E pivniţa mea, nu?

– Du-te la dracu, repetă Lucas.

Kenny Stearns se ridică în picioare, tîrîndu-se în sus, cu spatele proptit de zidul de ciment. În sfîrşit reuşi să stea pe picioarele lui, rezemat de piatra rece.

– Care-i ăla care mă dă dracului în pivniţa mea? se răsti el.

Alte două trupuri căzute pe jos se mişcară şi Kenny le contemplă calm.

– Care va să zică alţi ticăloşi care să mă drăcuiască în pivniţa mea, observă el.

Se urni din loc, pornind în direcţia unuia din cei tolăniţi care tocmai se mişcaseră.

– Ascultă, bă, răcni Kenny. Ce faci aici în pivniţa mea?

Henry McCracken aproape că sări în picioare, atît îl sperie glasul lui Kenny, cu rezonanţă oficială. Henry visase şi, în vis, îl auzise pe fratele lui, Buck – şeriful – care se făcea că stătea aplecat deasupra lui, gata, ca de obicei, să-l ia la refec pentru cine ştie ce. Henry se holbă la Kenny.

– Fir-ar să fie, ce sperietură a dracului mi-ai tras, Kenny! Credeam că e Buck în locul tău.

Kenny rînji zeflemitor.

– Mi-s' pare c-ai dat-o-n bară! Care-i şerifu-ăla care să spuie prietenilor mei ce să facă în pivniţa mea? întrebă el cu indignare.

– Ce băiat eşti, tu, mă Kenny, mormăi Henry trăgînd un căscat. Hai să bem ceva, şi tu, şi eu, şi să ne culcăm la loc.

– Tu eşti prietenul meu, Henry McCracken, i-o declară Kenny, singuru' meu prieten adevărat.

Se uită în jur cu tristeţe.

– În toată pivniţa asta nu mai am nici un prieten. Ştii asta, Henry? Nici unu'.

Smucindu-şi degetul mare de la mînă, arătă spre Lucas care dormea.

– Îl vezi? întrebă el. Îl vezi pe vagabondu-ăla beat? M-a dat dracu acu două minute aici, în pivniţa mea. Ce zici – îţi place?

– Nemaipomenit, făcu Henry, clătinînd din cap cu jalnică aprobare. Păi aşa e pe lumea-asta. Intri la idei că ai un prieten, şi, cînd colo, el te dă dracului. Groaznic! Oare o fi scăpat Lucas de gîngăniile-alea care-l necăjea?

– Habar n-am. Dac-ar mai fi pe-aici poate le-am vedea. Cenuşii şi verzi şi mişunînd pe ziduri, aşa zicea Lucas.

– O fi scăpat dă iele, vorbi Henry, uitîndu-se temător la zidurile de ciment. Acu nu văd una.

– Bună treabă, spune Kenny, fără convingere, mai mult ca să se afle în treabă. Nici nu-mi place gîngăniile. Nu mi-a plăcut niciodată. Nu-mi trebe mie gîngănii afurisite să-mi mişune pîn toată pivniţa mea.

– Parcă vreai s-aduci o sticlă, îi aminti Henry.

– Aha, găsesc io una. Trebui să fie p-aici, pă undeva.

Kenny îşi holbă ochii, căutînd pe jos. Îşi plimbă încet privirea, de la o pată la alta, dar nu descoperi nimic care să poată fi asemuit, chiar din greşeală, cu o sticlă de alcool. Într-un tîrziu, cu un efort suprem, se smuci de lîngă zidul care-l ţinuse în picioare şi începu să dea ocol pivniţei, împleticindu-se ameţit. Luă în mînă o sticlă după alta, zgîindu-se cu jale la ele, fiindcă erau golite.

– Le-a băut pă toate ticăloşii ăştia, îl anunţă pe Henry. Asta a făcut.

Se duse binişor pînă la godin şi se uită scrutător în bezna dinăuntru apoi, oftînd din rărunchi, băgă mîna în el şi bîjbîi de colo pînă colo.

– Dăgeaba, Henry, vorbi aproape în lacrimi. Ticăloşii a băut tot.

Deodată, Henry scoase un chiot de veselie.

– Kenny! Uite la toate butoaiele-alea. Le vezi cum stă înşirate lîngă zidul de colo? Frumoase, ca un şir dă fete într-un bîlci.

Kenny se întoarse să privească cele douăsprezece butoaie ale lui, pline cu cidru. Îi reveni în nări mireasma de mere, amestecată cu fumul de lemn ars, şi revedea ca aievea zeama de fructe curgînd valuri în butoaie.

– Cristoase, că bine zici! exclamă el mergînd aproape sprinten spre butoaiele de cidru. Am trudit ca un ocnaş ca să umplu blestemăţiile astea. Cum naiba de-am uitat dă ele?

Se apucă cu nădejde de primul cep, în timp ce Henry se tîra spre el în patru labe.

– Kenny, băiatule, pune ceva sub canaua aia! Nu lăsa să curgă băutura pă jos.

Kenny luă o sticlă goală de whisky şi o ţinu la cep. Dar nu se întîmplă nimic.

– Ce zici dă asta? se adresă lui Henry. Ticăloşii ăia mi-a secat tot butoiu.

– Încearcă-l pă ălălalt.

– Că bine zici. Ţine sticla asta la cana.

Kenny încercă pe rînd fiecare cep de la toate butoaiele şi de fiecare dată Henry, încă plin de

speranţă, îi ţinea sticla; dar cînd terminară, în sticla goală de whisky nu picurase nici un strop de cidru.

– Ei bine, al dracu să fiu io dacă bastarzii ăştia nu le-a secat pînă la fund, zbieră Kenny, scos din minţi de furie.

Se apucă să lovească butoaiele, pînă se răsturnară într-o parte, rostogolindu-se pe ciment şi scîrţîind. Lovea cu piciorul în fiecare, cu putere, cu ură şi înjurînd întruna pînă se istovi. Henry se porni pe bocească.

– Dăgeaba, Kenny, se jelea el. Nu mai e strop dă cidru şi pace bună. Dăgeaba. Îşi şterse ochii şi îşi suflă nasul pe mîneca de la cămaşă. Hai Kenny, să n-o mai tărăgănăm aşa, că-i dăgeaba. Hai să-l trezim pă Lucas. Altă scăpare n-avem. E timpu' s-o pornească iară în White River.

Henry se tîrî spre Lucas şi, cînd ajunse în dreptul lui, începu să-l lovească cu călcîiele.

– Scoal-te, porcule! strigă Henry. Scoal-te şi mişcă-ţi fundu. E timpul s-o-ntinzi în White River. Scoal-te, îţi zic.

Lucas schiţă mişcări de protest împotriva călcîielor zdravene care-l înghionteau în spinare şi în şezut.

– Dă-te dracului, mormăi el.

Henry continuă să-l lovească cu picioarele şi-i mai veni şi Kenny în ajutor.

– Trezeşte-te, beţivanule, răcnea Henry. Trezeşte-te porcule, c-ai supt tot cidru.

– Dă-te dracului, bombăni Lucas.

– Îl auzi? ţipă Kenny. Ce-ţi spuneam io? Să-l drăcuie pă om chiar în pivniţa lui!!!...

– E-o insultă, asta e, se declară de acord Henry.

Pocneşte-l zdravăn, Kenny.

În cele din urmă, Lucas gemu, se întoarse pe spate şi încercă să-şi fixeze privirea pe grinzile de lemn din tavan.

– Ce v-a apucat fraţilor, dă loviţi pă om să-i rupeţi maţele-n el, se tîngui Lucas.

– Am rămas fără băutură, îl anunţă Henry. E timpul să te cari în White River.

– Pă dracu, protestă Lucas. Ia mai tacă-ţi gura şi dă-mi dă băut.

– N-a mai rămas un strop, zbieră Henry, cuprins de mînie. N-ai auzit ce ţi-am spus? Trebuie să te duci iar în White River. Nu mai avem nimic dă băut. Scoal-te!

– Bine, bine, oftă Lucas, încercînd să se ridice în capul oaselor. Aoleo, Doamne!

Ultimele cuvinte se auziră ca un geamăt şi le rostise mai mult în chip de rugă, decît sub formă de înjurătură; pe urmă se prăbuşi pe spate.

– Cristoase, gemu el. Gîngăniile!

Începu să plîngă, acoperindu-şi ochii cu mîinile vineţii şi bătătorite. Apoi îşi lăsă ochii acoperiţi doar cu o mînă iar cu arătătorul de la cealaltă ţinti spre perete.

– Uite-le chiar lîngă tine. În spate. Peste tot. Aoleo, Cristoase!

Kenny se uită scrutător la peretele pivniţei.

– Nu văd nimic, zise cu glas tremurat. Nu văd chiar nimic.

– Uite-le acolo, suspina Lucas. Toate verzi şi cenuşii, cu milioanele, şi mişună peste tot!

Depărtă două degete şi se uită prin crăpătura

dintre ele.

– Daţi-vă în lături! strigă el şi începu să se plesnească peste coapse. Feriţi-vă că vine drept la noi!

– Nu văd nimic, ţipă Kenny.

– Ticălos nebun ce eşti, îl apostrofă Lucas răcnind. Te-ai îmbătat, eşti chior dă beat, d-aia nu le vezi. Eşti beat turtă. Dă-te-n lături!

Lucas se întoarse cu faţa în jos, acoperindu-şi capul cu mîinile, dar în secunda următoare sări în picioare şi fugi într-un colţ al pivniţei unde se ghemui, gîfîind.

– Era sub mine, se plînse el, cuprins de groază. Chiar sub mine, şi aştepta doar să mă aşez jos ca să înceapă să mă ronţăie.

Kenny şi Henry se aplecară să cerceteze locul unde stătuse Lucas întins.

– Nu ie nici una acolo, se declarară amîndoi de acord. Chiar nici una.

– Beţivanilor! zbieră Lucas. Beţi chiori, amîndoi.

Doi dintre ceilalţi patru bărbaţi care dormeau, s-au trezit de ţipetele lui şi se uitau în jur cu priviri tîmpe, fără să priceapă nimic.

– Unde-i sticla? întrebă unul.

– Daţi-vă-n lături! zbieră Lucas. Lăsaţi-vă capetele jos.

– Unde-i blestemata aia dă sticlă?

– Nu-i nici una, răcni Henry, exasperat de învălmăşeala care se stîrnise din chiar senin.

– Nu văd nimic, o ţinea Kenny întruna. Să fiu afurisit de văd ceva.

– Unde-i sticla îngheţată?

– Nu mai e nici una.

– Toate pline dă bale, dă bale verzui, se tînguia Lucas.

– O să mă duc eu după băutură, hotărî Henry. Mă duc singur şi să-l ia dracu pă Lucas. Dă-mi niscaiva bani.

Henry începu să se caute prin buzunare. Cotrobăi prin toate colţurile pe unde s-ar fi putut ascunde ceva, dar nu găsi nimic.

– Nu mai am nici un sfanţ, îl anunţă pe Kenny.

– Mai am io vo cîţiva, Henry, îl linişti Kenny, scormonindu-şi la rîndul său buzunarele. Am totdeauna bani pentru prietenu meu Henry McCracken. Dar după cîteva minute de căutare, zise: Mi-s' pare că sînt tot lefter, ca tine, Henry. Nici o para chioară.

– Poate-o avea el, sugeră Henry, arătînd spre Lucas care bolborosea întruna.

Împreună, Henry şi Kenny, se apropiară de el şi începură să-l percheziţioneze; dar şi prin buzunarele lui bătea vîntul. Bărbaţii care se treziseră începură şi ei să se scotocească, dar cum nu găsiră nimic, trecură la buzunarele celorlalţi doi, încă adormiţi.

– Trebe să facem rost dă băutură, decretă Kenny. Hai goliţi-vă buzunarele, băieţi. Sculaţi-vă. Nu mai avem ce bea.

După ce se scotoci fiecare în parte, începură să se caute unul pe altul.

– Tu mai ai bani, se acuzau reciproc. Îi ţii ascunşi. Hai scoate-i la iveală! Toţi pentru unu şi unu pentru toţi. Puneţi banii grămadă.

Pînă la urmă, adunară şase cenţi.

– Pă cinste! exclamă Henry McCracken. Mă duc io în White River, singur. Să-l ia dracu pă Lucas, mă duc io singur.

Se ridică în picioare, clătinîndu-se şi sprijinindu-se de zid.

– Ei, puteţi să contaţi pă mine, băieţi. Pornesc chiar acu.

Îşi băgă cu grijă în buzunare cei şase cenţi.

– Iau whisky şi vo două lăzi dă bere, chibzui el cu ochii la Kenny.

– Asta o să ne ţie pînă mîine.

– La o parte! urlă Lucas. Aoleo, Cristoase!

– Unde-i sticla înghețată?

– Mişcă-te, Henry. Îţi fac io vînt pă fereastră, îl zorea Kenny.

– O să iau trei lăzi dă bere. E mai bine aşa.

– Ba mai degrabă să le iei pe rînd, cîte una, îl sfătui Kenny.

– Goniţi-l pă fereastră, le porunci Lucas. Repede!

După plecarea lui Henry, toţi – în afară de Lucas – se tolăniră pe jos, aşteptîndu-l să se întoarcă. Lucas rămase în colţ, ghemuit, văicărindu-se şi, din cînd în cînd, uitîndu-se pe furiş, printre degete. Ori de cîte ori îşi lua mîinile de la ochi, urla „Feriţi-vă!" şi repede şi-i acoperea din nou.

– Tare mult îi mai trebuie lui Henry, observă unul din ei.

– Poate-o rămîne în White River să se îmbete, zise un altul.

– Dacă mi-e scîrbă de ceva pă lume, mi-e scîrbă dă ticălosu care nu împarte şi cu altu ce are.

Unul din ei, care şedea mai retras de grup, începu

să se strecoare cu băgare de seamă spre celălalt capăt al pivniţei. Era Angus Bromley care îşi amintea vag că pitise o sticlă pe unul din căpriorii mai de jos. Se fofilă cu binişorul, depărtîndu-se de ceilalţi, fără să fie observat de nici unul. Aceştia continuau să comenteze nestatornicia lui Henry McCracken, de la a cărui plecare trecuseră poate chiar opt minute.

– Un ticălos lacom, ăsta e Henry.

– O fi petrecînd de mama focului în White River?!

– Şi-o fi găsit vreo tîrfă, asta a făcut, şi-acu o distrează. Pă banii noştri...

– Aoleo, Cristoase, gemea Lucas. Doamne, nu mă lăsa!

– McCracken, puiu-ăla de căţea! S-a dus să se îmbete.

– Toată nenorocita aia de familie a lui trage la măsea. La ei, fiecare McCracken, cu mic cu mare se-mbată.

– Pă banii noştri!!

Între timp, Angus Bromley izbutise să ajungă pînă într-un anumit punct, sub grindă, de unde contemplă căpriorul lat de deasupra capului. Se înălţă încetişor pe vîrfurile picioarelor, strecurîndu-şi grijuliu mîinile pe deasupra grinzii, pînă cînd, în sfîrşit, îşi încolăci degetele pe gîtul unei sticle de un sfert de galon. Coborî comoara cu băgare de seamă şi o ţinu în faţa ochilor.

– Minunată, murmură el, mîngîind umerii sticlei de parcă ar fi fost ai unei femei parfumate. Minunată, şopti el, minunată!

Apoi, se aşeză jos brusc, rupînd la iuţeală sigiliul de pe sticlă. Capacul se rostogoli nestingherit pe

duşumeaua pivniţei, în timp ce Angus duse sticla la gură.

Zgomotul produs de căderea capacului pe ciment îl făcu pe Kenny Stearns să-şi întoarcă privirea ca la comandă şi dădu cu ochii de Angus care trăgea la măsea.

– Ia uitaţi-vă, le strigă celorlalţi, Angus are o sticlă!

Oamenii se întoarseră spre Angus, care se ştergea la gură şi zorea să ascundă sticla, sub cămaşă.

– Te-ai ţicnit, Kenny, protestă el, zîmbind ca să-i intre în voie. Eşti beat, Kenny. Te-ai îmbătat şi ai vedenii. N-am nici o sticlă.

– Ticălosule! urlă Kenny şi se repezi la Angus care, fiind atacat prin surprindere, căzu la pămînt şi rămase lat.

Kenny izbuti să salveze sticla la timp. O ţinea în mînă, iar cu picioarele îl lovea, cu ură, pe Angus în cap. Acesta gemu cît gemu, fără să se mişte, pentru ca, după cîteva minute, să înceapă să sforăie.

– Lacom nemernic, bombăni Kenny şi se întoarse către ceilalţi. Care vrea să tragă o duşcă? răcni el.

Începu pentru toţi o luptă ca să se ridice în picioare; pînă şi Lucas îşi luă o mînă de la ochi, ca să-l privească pe Kenny.

– Care poate s-o ia de la mine, a lui e, anunţă Kenny şi, fără să mai spună o vorbă, duse sticla la gură.

Ca nişte animale flămînde, arătîndu-şi colţii şi adulmecîndu-l din ochi, se apropiară de el, împresurîndu-l şi căutînd momentul potrivit să-l atace.

Kenny rîse.

– Care din voi are destulă bărbăţie ca să mi-o ia, a lui e, repetă provocarea, ridicînd un picior bălăbănit ca să-l lovească pe primul care s-o repezi să-l înfrunte.

Kenny era favorizat de poziţia lui, pentru că-şi sprijinea spatele de coşul masiv al pivniţei, pe cînd ceilalţi n-aveau nici un punct de susţinere, în afară de propriul lor echilibru, care în clipa aceea era ca şi inexistent. În zece minute, competiţia se terminase; în pivniţă nu se mai auzea decît sforăitul celor patru bărbaţi, care acoperea văicărelile lui Lucas.

– Păcătoşii, se bucură Kenny pe ascuns. Auzi, să-l drăcui pe om chiar în pivniţa lui. Le-am arătat eu lor. Să se ducă la dracu! Se apropie de Lucas. Tu singur eşti prietenu meu, Lucas. Numa pă tine te am prieten adevărat în toată lumea. Ia şi bea.

Dar nu lăsă sticla din mînă, ci i-o puse la gură şi Lucas înghiţi cu nesaţ.

– Ajunge, zise Kenny trăgîndu-i sticla de la gură şi, cum Lucas era saturat de alcool după săptămînile de beţie neîntreruptă, se prăbuşi pe podea, inconştient.

Kenny se aşeză şi el jos, sprijinindu-se de zid, şi-i trase un gît bun din sticlă. Deodată, totul în faţa ochilor săi începu să se clatine într-un fel ameţitor şi i se păru că trăieşte cu ani în urmă, o zi minunată cînd o dusese pe Ginny la bîlci şi se dăduseră împreună în roata mare. Închise ochii pe jumătate şi revăzu luminile sclipitoare din bîlci, aşa cum se zăreau de sus, din roată, şi auzi muzica de flaşnetă.

– Înc-o dată, porunci el şi, sus-pusă, roata începu

din nou să se învîrtească.

Kenny mai trase o duşcă zdravănă din sticlă. După o beţie de şase săptămîni – cea mai lungă din istoria oraşului – podeaua pivniţei era acoperită de vărsături şi de excremente. Duhoarea pătrunsese prin scîndurile duşumelelor pînă la nivelul de deasupra, invadîndu-l, iar Ginny Stearns se mutase de mult la o prietenă de-a ei care locuia în centru, pe lîngă rîu. Pentru Kenny însă, pivniţa devenise acum un loc minunat al petrecerii şi desfătării.

– Înc-o dată, strigă el, dornic să rămînă pe vecie în roata mare. Ţine-mă de mînă, Ginny! Să nu-ţi fie frică!

Se uită în direcţia unde dormeau prietenii dar nu-i văzu pe ei, ci pe Ginny care-i zîmbea.

– O pornim iar! ţipă el şi o apucă de mînă.

Dar deodată Ginny se făcu nevăzută şi Kenny se trezi singur în roată.

– Opriţi! urlă el. Opriţi, opriţi! A căzut fata jos. Opriţi blestemăţia asta!

Însă roata se învîrtea mai iute, tot mai iute, şi muzica din bîlci devenise dintr-odată sinistră, cîntînd o melodie veselă într-o tonalitate minoră.

– Ginny, zbieră el. Ginny! Unde te-ai dus?

Se ridică în picioare, clătinîndu-se, şi se uită în jur cu o privire sălbatică, în timp ce luminile din bîlci se legănau în jurul lui, nebuneşte, coborînd, oscilînd, făcîndu-i rău la ochi.

– Ginny! răcni de acolo, de sus, de pe roată, cît îl ţinu gura.

Apoi o văzu. Se plimba la braţul unui tînăr rînjit şi pomădat. Veneticul era îmbrăcat în haine de oraş şi,

uitîndu-se în sus la Kenny, care rămăsese blocat în roata mare, rîse cu gura pînă la urechi.

– Ticălosule! zbieră Kenny. Vino-ncoa. Vino înapoi cu Ginny a mea!

Dar şi Ginny rîdea. Îşi întoarse capul şi-l privi pe Kenny cu buzele întredeschise de-i putea vedea dinţii ei drepţi şi albi şi rîdea, rîdea mereu...

– Căţea ce eşti! urlă Kenny. Căţea împuţită, care te-ntinzi cu toţi.

Ginny hohoti mai cu poftă ca oricînd, ridică din umeri şi se uită în ochii necunoscutului cu ţoale de orăşean. Kenny îi vedea pînă şi unghiile lui Ginny, date cu ojă, aşa cum le ţinea pe mîneca de culoare închisă a veneticului, precum şi felul cum îşi împingea şoldurile şi sînii prin rochie ca să se lipească de el.

– Am să te ucid! zbieră Kenny, acolo sus, în roata mare. O să vă omor pe amîndoi.

Dar Ginny şi necunoscutul se îndepărtau tot mai mult, hohotind întruna, de parcă n-ar fi auzit ameninţarea lui. Mergeau agale, iar Ginny îşi trase mîna şi cu vîrfurile degetelor îi mîngîie obrajii străinului. Kenny lăsă să-i cadă din mînă sticla pe care o ţinea şi încercă să coboare, chipurile, din roată. Se repezi împleticindu-se spre scările pivniţei – iar cînd ajunse la capătul lor, se trînti cu toată puterea în uşă. Uşa, însă, nu se clinti din loc.

– Sînt încuiat pă dinafară, strigă el, plimbîndu-şi degetele în neştire pe scîndura uşii. Sînt încuiat în nenorocita asta de roată! Atinse cu mîna zăvorul puternic şi dublu de la uşă, fără să ştie ce face. Dă-mi drumu să ies! urlă mecanicului care dirija roata mare.

Dă-mi drumu să ies, pui dă căţea!

Dar mecanicul n-o opri, ci îi rînji prin întuneric, cu capul lui ca un craniu, cu dinţii gălbejiţi, fără pic de strălucire.

Coborî în fugă scările pivniţei şi apucă toporul pe care-l lăsase, cu săptămîni în urmă, lîngă stiva de lemne, întorcîndu-se apoi la mecanicul ce-i rînjea.

– O să-mi croiesc drum cu toporul, ticălosule! urlă el.

Tot în fugă urcă din nou scările, iar cînd ajunse sus, în capul lor, începu să lovească cu toporul în uşă.

– O să vă omor pe amîndoi! îi striga lui Ginny şi străinului de lîngă ea; acum, se opriseră amîndoi din mers şi îl priveau fix.

Zîmbetul de pe buzele lui Ginny dispăruse, în locul lui se citea spaima, care-i schimonosea faţa şi-i trăgea colţurile gurii în jos; inima lui Kenny săltă de bucurie.

– Întîi te-omor pe tine, căţea spurcată, răcni el. Pui mîna pe tine şi-o să-ţi fac harcea-parcea chipul ăla frumos.

Toporul se înfipse din nou în scîndura uşii şi, de astă dată, Kenny fu nevoit să se lupte ca să-l smulgă pentru o nouă lovitură. În sfîrşit, îl scoase şi-l ridică deasupra capului. Ţinta lui era partea de jos de la roata mare şi răsuci toporul într-un arc gigantic.

Deodată, începu să-i sîngereze piciorul. Rămase nemişcat uitîndu-se la el prostit, în timp ce sîngele ţîşnea ca un jet roşu prin pielea spintecată a pantofului, inundînd într-atît de mult locul din jur, încît

Kenny se scufunda în el de parcă s-ar fi înecat. Se prăbuşi înainte, căzînd din roata cea mare, în mulţimea de oameni de sub el, urmărit de rîsul lui Ginny, ce răsuna întruna, întruna...

Capitolul 19

Doctorul Matthew a fost acela care l-a găsit pe Henry McCracken. Tocmai se întorcea acasă de la o consultaţie făcută în afară de oraş, cînd observă ceva în şanţul de la marginea drumului. Fără a mai sta pe gînduri, frînă brusc maşina, coborî în şosea să cerceteze locul şi, în lumina farurilor, văzu un trup inert, trîntit cu faţa la pămînt, în noroi. Era Henry, inconştient, într-un hal fără de hal de murdărie şi sîngerînd dintr-o rană urîtă de pe frunte; însă, aşa cum avea să spună doctorul mai tîrziu, era, slavă Domnului, încă în viaţă, respirînd şi duhnind a băutură

de la o poştă. Doctorul Swain îi aruncă o singură privire, apoi îl apucă cu nădejde, îl săltă pe umăr şi-l transportă în maşină, legîndu-l pe scaunul din spate. Merse cu el direct la spital, unde îl dădu în primire la două infirmiere; acestea l-au despuiat şi l-au spălat, dar în timp ce-l curăţau îşi blestemau soarta la fiecare părticică a corpului său năclăit.

– Veseliţi-vă fetelor, le spusese doctorul Swain după ce-l cususe pe Henry la cap. Lăsaţi-l numai să tragă un somn zdravăn şi, după cîteva ore, o să vă bateţi între voi care să stea de veghe la căpătîiul lui.

Cele două infirmiere au clătinat din cap uitîndu-se lung la gura bolnavului, cu colţurile căzute, şi la faţa lui încă nebărbierită, cu bandajul imaculat de pe frunte, care-i dădea un aer oarecum dichisit.

– Zău că întreceţi orice măsură, doctore, se arătă revoltată infirmiera Mary Kelly, pe care n-o prea caracterizau replicile originale.

– Nu eu, ci el, se apără Swain.

Cînd medicul se întoarse să plece, Mary se strîmbă în spatele lui.

– Duceţi-vă acasă şi culcaţi-vă, îi strigă ea din urmă. Şi nu vă mai opriţi pe drum să mai culegeţi pe vreunul de teapa ăstuia.

– Nu mă duce pe mine, Mary, o tachină doctorul. Te ştiu că eşti moartă după bărbaţi, oricum ar fi ei. Noapte bună!

Mary Kelly clătină iar din cap, şi pe urmă se adresă infirmierei Ellsworth:

– Doctorul ăsta n-are nici un control la gură. Deşi îl cunosc de-o viaţă întreagă, tot nu m-am învăţat cu el.

Peyton Place

Cînd am venit aici, în practică, aproape că mi-a pierit tot cheful şi am vrut să plec din cauza glumelor lui – de care nu se mai satură odată!

Capitolul 20

Ajuns în dreptul casei lui Kenny Stearns, doctorul Matthew Swain încetini viteza maşinii să vadă „dacă nu cumva mai apăruseră niscaiva cadavre de prin pivniţă", după cum îşi spuse în sinea lui. Văzînd că fereastra pivniţei e dată în lături şi că perdeaua cea neagră flutură în bătaia vîntului rece de iarnă, trase maşina la bordura trotuarului şi se opri.

„Pentru numele lui Dumnezeu, îşi zise, dacă au adormit cu geamul deschis, o să aibă Mary de îngrijit un spital întreg de beţivi."

Coborî din maşină şi se îndreptă tiptil spre fereastră, cu gîndul că arunce o privire înăuntru, să se

asigure că totul e în ordine şi-apoi s-o închidă, în cazul cînd beţivanii nu erau treji ca să facă ei acest lucru.

„Intenţia mea sună a gest nobil, recunoscu medicul faţă de el însuşi, numai că, în realitate, ard de nerăbdare să trag o ocheadă prin pivniţă. Sînt curios să aflu cum îşi petrec ei timpul acolo." Se aplecă se se uite pe fereastră şi se întrebă cum naiba putuseră să trăiască săptămîni de-a rîndul în duhoarea aceea.

– Dumnezeule atotputernic! exclamă el cu glas tare.

Kenny Stearns zăcea întins pe jos, la picioarele scărilor de la pivniţă, inconştient şi scăldat într-un lac de sînge.

– E mort, mai mult ca sigur, şuşoti medicul. Dac-am văzut vreodată un om sîngerînd de moarte, ăsta-i Kenny Stearns...

Îşi îndreptă repede spinarea şi se duse spre casa de alături, ca să telefoneze după o ambulanţă.

La cîteva minute, în faţa casei lui Kenny începură să se adune oameni, în aşa fel, că, la venirea ambulanţei, şoferul şi ajutorul său au fost nevoiţi să-şi croiască drum cu forţa. În tot oraşul telefoanele zbîrnîiau. Oamenii care se culcaseră sau citeau în faţa căminelor, ieşiră grăbiţi, în frig, alăturîndu-se mulţimii care se adunase să-l vadă pe doctor „cum îi tîrăşte pe beţivi afară din pivniţa lui Kenny".

– La fel se petrec lucrurile şi în puşcărie, comenta Swain cu Seth Buswell la cîteva minute după aceea. Unii îi spun „comunicare tainică", dar eu mi-am închipuit întotdeauna că funcţionează un soi de antenă gigantică. Nimeni nu recunoaşte să fi suflat

vreo vorbă. Şi totuşi, în clipa cînd se produce evenimentul, toată lumea pare să fie avertizată.

Se întoarse spre grupul de bătrîni care, în mod obişnuit, nu înfruntau frigul decît ca să se ducă şi să se întoarcă de la băcănia lui Tuttle.

– Pentru numele lui Dumnezeu, le strigă medicul, daţi-vă naibii la o parte!

Cei doi oameni care duceau brancarda, o ridicară binişor în spatele ambulanţei şi mulţimea începu să şuşotească:

– Bietul Kenny!

– E mort?

– Cristoase! Uitaţi-vă ce de sînge!

– Am auzit c-a încercat să-şi taie beregata cu un brici.

– Şi-a tăiat vinele de la mîini cu cioburi de sticlă.

– S-au încăierat toţi şi s-au tăiat între ei cu cuţitele. Fiind beţi, fireşte.

Ambulanţa a făcut patru drumuri, cu totul, transportîndu-l mai întîi pe Kenny, şi la urmă de tot pe Lucas Cross.

Selena Cross şedea la marginea mulţimii strîngîndu-l cu putere de mînă pe frăţiorul ei Joey. Cînd Lucas fu tîrît afară din pivniţă, urlînd, înjurînd şi luptîndu-se cu gîngăniile imaginare, Selena îl simţi pe Joey lipindu-se de ea, încercînd să-şi ascundă capul în fustă. Şoferul ambulanţei şi ajutorul lui îl ţineau pe Lucas de ceafă şi de braţe, împingîndu-l de-a lungul pajiştii din faţa casei lui Kenny.

– Uitaţi-l pe Lucas Cross! strigă cineva din mulţime.

– la priviţi-l! Beat criţă!

– Are pe dracu în el...

Lucas ţipa cît îl ţinea gura. „Daţi-mi drumu! Feriţi-vă!"

Mulţimea rîdea de felul cum se dădea în spectacol. Îşi înfigea călcîiele în pămînt şi se opintea, luptîndu-se cu cei doi oameni care-l tîrau.

– Daţi-vă în lături! răcnea Lucas, încercînd să-şi ascundă faţa în halatele albe ale infirmierilor.

– E-n regulă, Lucas, îi vorbi doctorul Swain, încurajator. O să te simţi bine. Acum, du-te cu băieţii ăştia şi-o să-ţi treacă.

Lucas se uită la medic de parcă nu l-ar fi văzut în viaţa lui.

– Păziţi-mă! Nu le lăsaţi pe mine! Mă mănîncă de viu!

Joey Cross începu să se smiorcăie, Selena însă nu plîngea. Îl privea pe Lucas cu ochi plini de ură.

„Împuţitu' dracului, se gîndea ea. Ticălos nemernic! Vagabond beat. Vedea-te-aş crăpînd!"

Lucas izbutise să se smucească din strînsoarea unuia din infirmierii care-l capturaseră, şi acum se lupta nebuneşte cu celălalt. Îl lovi între picioare pe omul care-l ţinea şi cînd acesta îl scăpă din mînă o porni la fugă învîrtindu-se în cercuri mari, împleticindu-se, plesnindu-se peste braţe şi coapse şi încercînd în acelaşi timp să-şi acopere faţa.

– Daţi-vă-n lături! ţipa el către mulţime. Sînt pline toate cu bale.

Lumea rîdea în hohote, în vreme ce Selena sîsîia printre dinţi: „...Vedea-te-aş crăpînd.Vedea-te-aş la pămînt, cîine spurcat!"

Joey îşi ascunse faţa şi continuă să plîngă.

Charles Partridge îl aşteptă pe Lucas, care se învîrtea înnebunit de spaimă, pînă ajunse în dreptul lui, şi atunci îl înhăţă cu amîndouă braţele, într-o încleştare grotescă, de urs.

– Hai, Lucas, îl chemă doctorul Swain cu blîndeţe. Vino cu mine. N-o să păţeşti nimic.

În cele din urmă, au reuşit să-l urce în ambulanţă şi să trîntească uşa din spate, în urma lui; dar chiar şi de-acolo, dinăuntru, mulţimea îi mai auzea glasul.

– Feriţi-vă! Daţi-vă-n lături!

Ambulanţa se depărta şi Selena îl scutură pe Joey.

– Hai, mititelule, îi zise. Hai să-i spunem mamei că, în fine, l-am văzut.

Amîndoi se desprinseră de mulţime; mai multe capete se întoarseră după ei să-i privească cum se depărtau.

– Uite-i pe copiii lui Cross...

– Ce ruşine! Un om cu familie!

– Nu ştiu cum de-l rabdă nevastă-sa!

– Mie de copii mi-e milă.

– Aştia sînt oamenii barăcilor, dacă vrei să ştii.

„Ţineţi-vă clanţa, ar fi vrut să le strige Selena. Tăceţi odată! N-am nevoie de mila voastră împuţită. Ţineţi-vă clanţa!"

Mergea cu capul sus, de parcă ar fi fost singură, fără să se uite în stînga sau în dreapta. O porni spre strada Ulmilor, ţinîndu-l pe Joey de mînă.

– Merg şi eu cu voi, se auzi o voce din spate.

Selena se întoarse cît ai clipi.

– N-am nevoie de tine, Ted Carter, spuse ea cu ură, vărsîndu-şi pe el tot focul stîrnit de mulţime.

Întoarce-te la lumea ta cea bună. Ai tăi au trudit din greu ca să suie acolo. Nu-i lăsa acum, ca să te cobori la ăi din colibe.

Ted o apucă de braţ; îl simţi încordat şi agresiv sub degetele sale.

Selena se smuci din mîna lui.

– N-am nevoie de tine. N-am nevoie de nimeni! Ţine-ţi mila ta nenorocită pentru cine-i vrea. Ia-ţi-o şi cară-te!

O înţelepciune înnăscută îl făcu pe Ted să tacă şi să treacă de partea lui Joey. Îi luă mîna puştiului într-a lui şi, împreună cu Selena, îl flancară pe băieţel, fiecare ducîndu-l de o mînă. Joey se simţi aproape împăcat şi prinse curaj.

– Hai, Selena, o zori el. Hai acasă!

Toţi trei o luară pe jos, pe strada principală din Peyton, care era pustie; paşii lor stîrneau un ecou puternic pe trotuarele fără pic de zăpadă. Merseră fără să-şi vorbească pînă la capătul pavajului, apoi pe drumul cu glod, iar cînd ajunseră la luminişul din faţa colibei, Joey se desprinse de ei.

– Mă duc să-i spun mamei, anunţă puştiul, şi o zbughi în casă.

Selena şi Ted rămaseră singuri, în mijlocul drumului, nemişcaţi şi fără să-şi vorbească. Apoi Ted o cuprinse cu amîndouă braţele şi o trase spre el. Nu o sărută şi nici nu o mîngîie în vreun fel; o ţinea doar în braţe şi, într-un tîrziu, Selena începu să plîngă. Hohoti în tăcere, fără să se mişte, şi doar după chipul ei fierbinte şi scăldat în lacrimi se vedea că plînge.

– Te iubesc, Selena, îi şopti Ted la ureche.

Continua să plîngă pînă simţi dureri prin tot trupul;

de-abia atunci se rezemă de Ted – ca o greutate lipsită de viaţă – şi dacă s-ar fi depărtat de el s-ar fi prăvălit la pământ. Băiatul o luă de mînă şi-o duse la marginea drumului. Ea îl urmă ca o fiinţă fără judecată, sau ca prin somn, indiferentă şi toropită. Ted o aşeză jos, pe pămîntul rece, apoi se ghemui lîngă ea, ţinînd-o îmbrăţişată, apăsîndu-i faţa de reverele hainei şi mîngîindu-i părul cu degetele îngheţate.

– Te iubesc, Selena.

Îşi descheie paltonul lui gros, se trase mai aproape de ea, ca s-o poată acoperi cu o parte din el, şi îşi strecură mîinile pe sub jacheta ei subţire şi zdrenţuită, încercînd s-o încălzească.

– Te iubesc, Selena.

– Da, murmură, şi şoapta ei nu sunase nici a întrebare, nici a surprindere. Era doar o consimţire.

– Vreau să fii iubita mea.

– Da.

– Pentru totdeauna.

– Da.

– După ce terminăm liceul o să ne căsătorim. Mai avem doar patru ani şi încă puţin.

– Da.

– Am să mă fac avocat, la fel ca bătrînul Charlie.

– Da.

– Dar o să ne căsătorim înainte de a intra la facultate.

– Da.

Rămaseră multă vreme tăcuţi. Luminiţa din coliba familiei Cross se stinse şi întunericul din pădure ajunse pînă la ei, acoperindu-i. Selena stătea tot

rezemată de Ted, vlăguită, ca o păpuşă din cîrpe. Cînd o sărută, îi simţi gura dulce, dar nici potrivnică nici chemătoare; iar cînd o mîngîie nu-şi trase trupul în lături, dar nici nu-i căuta dezmierdarea. Era doar acolo, prezentă şi docilă.

– Te iubesc, Selena.

– Da.

Începuse să ningă. Gerul cedase fără nici un protest sub povara fulgilor mari, liniştiţi, care se cerneau şi acopereau pămîntul.

Capitolul 21

Allison stătea nemişcată, cu urechile ciulite la sunetele iernii. Pe fereastra cu ochiuri mici de sticlă, de la dormitorul ei, zăpada stîrnea un foşnet de-abia perceptibil, asemenea zahărului presărat deasupra unei cafele fierbinţi, şi se aşternea în straturi, molcomă, într-un fel minunat, încît, privind-o, ţi-ar fi venit tare greu să te gîndeşti la vreo primejdie. Amintirea uriaşelor ramuri de copaci ce se frîng sub povara înşelătoare a omătului, sau a vînătorului care, păcălit de căldura amăgitoare a mantiei albe, a îngheţat şi a murit, precum şi povestea căţeluşului rătăcit într-o împărăţie fermecată de argint, unde,

surprins de o avalanşă, s-a sufocat, erau – asemenea durerii – lesne de uitat. Allison asculta cum se cerne zăpada pe fereastră şi doar lucrurile frumoase îi stăruiau în amintire. Încerca să nu audă viforul care-o speria cu insistenţa şi forţa lui. În nordul Noii Anglii vînturile de iarnă nu bat în rafale şi vîrtejuri, ci, asemenea unor fiinţe vii, suflă neîncetat şi cu putere – o răsuflare îngheţată, ca de moarte. Allison îşi ascunse capul sub aşternut, cuprinsă de teamă că primăvara nu va mai reveni în veci.

Trecuseră două săptămîni din februarie, dar iarna mai avea încă mult de stat. Totuşi, Allison simţea că odată cu întoarcerea primăverii, şi viaţa se va aranja ca prin farmec.

– Nimic nu mai e ca înainte, îşi spunea cu ciudă.

În zilele din urmă, nici pe Selena Cross nu o văzuse decît tot mai rar, pentru că Selena ba era cu Ted Carter, ba în căutarea vreunei munci de corvoadă.

– Îmi strîng bani, îl mărturisise ea într-o după-amiază de sîmbătă, cînd Allison i-a propus să meargă la cinema. Îmi pun bani deoparte să-mi cumpăr rochia aceea albă, din prăvălia mamei tale, ca s-o îmbrac la absolvire. Ted m-a şi invitat la balul de primăvară. Tu mergi?

– Fireşte că nu, i-o tăie Allison pe loc, preferînd s-o lase cu impresia că nu vrea să meargă, decît cu bănuiala că nici măcar nu fusese invitată.

– Ted şi cu mine sîntem nedespărţiţi, continuase Selena.

– Ted. Ted şi iar Ted! a ţipat Allison furioasă. Nu poţi să vorbeşti decît de asta?

– Da, a recunoscut Selena cu simplitate.

– Ei bine, e dezgustător – asta-i părerea mea, conchise Allison.

Cu toate astea, ea însăşi începuse să fie ceva mai atentă cu felul de-a se îmbrăca şi nu mai avea nevoie de cicăleala maică-si ca să se spele pe cap. Din proprie iniţiativă, şi pe furiş, se dusese la prăvălia cu mărfuri de cinci şi de zece cenţi, de unde îşi cumpărase un sutien umplut cu perniţe de plastic; cînd Constance observase că se dezvoltă frumos şi repede, Allison a fulgerat-o cu privirea.

– La urma urmelor, nu mai sînt mică, mamă, ştii asta.

– Da, dragă, ştiu, a domolit-o Constance, ascunzîndu-şi un zîmbet.

Fata a ridicat din umeri înciudată. I se părea că, pe zi ce trece, mama ei devine tot mai absurdă şi oricînd gata să dea cu băţul în baltă.

– Cum se face că n-o mai văd deloc pe Selena Cross? o întrebă Constance către sfîrşitul lui februarie.

Allison era cît pe-aici să-i urle în faţă că trecuseră săptămîni întregi de cînd Selena nu le mai pusese piciorul în casă şi dacă îi trebuise atîta vreme ca să-i constate lipsa, era o oarbă şi o nătîngă. Dar în loc de asta îi răspunse:

– Cred c-am crescut şi nu mai îmi place Selena.

Şi totuşi, la început îi fusese tare greu fără ea. Simţea c-o să moară de atîta singurătate, şi multe din după-amiezele lungi de sîmbătă şi le petrecuse în camera ei, plîngînd, preferînd să stea în casă decît să hoinărească prin magazine de una singură. Pe urmă,

s-a împrietenit cu Kathy Ellsworth – o fată proaspăt venită în oraş – aşa că nu i-a mai dus lipsa Selenei. Kathy era mare amatoare de citit şi de plimbări pe jos, plus că picta. Acest ultim amănunt a făcut-o pe Allison să i se destăinuie, vorbindu-i de poveştile pe care încercase să le scrie.

– Sînt sigură c-ai să mă înţelegi, Kathy, i-a spus ea. Vreau să zic, ca de la artist la artist...

Kathy Ellsworth era o fată scundă şi potolită. Nu o dată Allison se gîndise că dintr-o simplă lovitură oasele Kathyei s-ar frînge şi s-ar desface toată în bucăţi; deseori, cînd erau împreună, pasivitatea prietenei ar fi putut-o face să uite că se află acolo, lîngă ea.

– Îţi plac băieţii? o iscodise Allison.

– Da, a recunoscut Kathy – ceea ce pe Allison a şocat-o.

– Vreau să spun, îţi plac efectiv?

– Da, îmi plac. Cînd am să mă fac mare, mă mărit, îmi cumpăr o casă şi o să am o duzină de copii.

– Ei bine, eu nu! Eu am să fiu o scriitoare formidabilă. De-a dreptul formidabilă. Şi n-o să mă mărit niciodată. Îi urăsc pe băieţi!

În iarna aceea băieţii au însemnat o altă sursă de nelinişte pentru Allison. Nu o dată stătea noaptea trează, în patul ei, cuprinsă de cele mai ciudate senzaţii. Simţea nevoia să-şi mîngîie rotunjimile, dar, – făcînd asta, îşi amintea veşnic de petrecerea dată de ziua ei şi de felul cum o sărutase Rodney Harrington. Şi atunci, se înfierbînta şi simţea furnicături prin tot trupul, sau i se făcea într-atît de frig, că tremura. Încerca să-şi închipuie c-o sărută şi alţi băieţi, dar

chipul ce-i apărea sub pleoapele închise era doar al lui Rodney, şi aproape că-şi dorea să-i simtă din nou buzele sărutînd-o.

Se apăsa cu podul palmelor pe abdomen, lăsîndu-le apoi să alunece în sus, spre sînii mici.

– Pur şi simplu îi urăsc pe băieţi, susţinea faţă de Kathy; în realitate începuse să-şi descopere în oglindă tot felul de priviri ademenitoare, în vreme ce la şcoală era mereu conştientă de prezenţa lui Rodney, care stătea în banca de-alături.

– Te-a sărutat vreodată un băiat? o descusu pe Kathy.

– O, da, îi răspunse aceasta senină. Chiar mai mulţi... şi mi-a plăcut...

– Ba nu ţi-a plăcut!

– Ba da, susţinu Kathy, care, aşa cum descoperise Allison, n-ar fi recurs niciodată la minciună sau la diplomaţie, dacă prin asta denatura cît de cît adevărul. Da, repetă Kathy. Mi-a plăcut foarte mult. Odată m-a şi sedus un băiat.

– Vai de mine, Dumnezeule! sări Allison. Şi cum a făcut?

– Păi, ştii cum. Cînd m-a sărutat mi-a băgat limba în gură.

– Oooo! se minună Allison.

În iarna aceea, cele două fete şi-au schimbat radical sistemul de citit. Au început să cutreiere librăriile în căutarea cărţilor cu „sexualitate", pe care le citeau în glas tare, una alteia.

– Tare mi-ar plăcea să am sîni ca de marmură, mărturisi Kathy cu tristeţe, închizînd o carte. Ai mei sînt brăzdaţi de vinişoare albastre care se văd prin

piele. Cred că am să pictez o fată cu sîni ca de marmură.

– E minunată Kathy, o informă Allison pe Constance. Are atîta talent, fantezie şi tot ce vrei...

„Dumnezeule mare! îşi zise Constance, mai întîi fiica unui locatar de colibă, iar acum a unui muncitor navetist. Tare mult lasă de dorit gustul lui Allison!"

Dar în perioada aceea, nici Constance nu avea cine ştie ce timp pentru fiica ei. Alături de „Thrifty Corner" se mai eliberase o prăvălie pe care ea o cumpărase şi o mărise cu un raion de galanterie bărbătească şi un altul cu articole de copii, iar cu începere de la întîi martie, o angajase pe Selena Cross să lucreze ca vînzătoare, în timpul liber, după orele de şcoală. Totodată, o tocmise şi pe Nellie Cross să vină cîte trei zile pe săptămînă să cureţe în casă, în locul ei. Atunci a observat şi Allison obiceiul pe care şi-l luase Nellie de a vorbi singură, în şoaptă.

– Cîini ticăloşi... toţi îs la fel... bolborosea Nellie curăţînd cu patimă lemnăria. Cîini ticăloşi... de la primu... pînă la ultimu...

Şi, auzind-o, Allison îşi reamintea de ziua cînd se suise pe o ladă de ambalaj şi se uitase în bucătărie, la familia Cross.

– Băutură şi muieri... Muieri şi băutură... bombănea Nellie, iar pe Allison o treceau fiorii evocînd ţipătul Selenei ce spintecase după-amiaza aceea geroasă, de noiembrie. Nu îndrăznise niciodată să povestească cuiva cele văzute; nici chiar Selenei. Dar la scurt timp după aceea, a dat peste o copertă de carte înfăţişînd o sclavă, cu mîinile legate deasupra capului, cu pieptul dezgolit şi bătută cu un

bici năprasnic de un bărbat cu chip bestial. Poate că asta avea de gînd să facă şi Lucas Cross în după-masa aceea, cînd îl spionase prin fereastra bucătăriei, cugeta Allison. Se vede că şi pe Nellie o bătuse pînă o scosese din minţi.

– Cîini ticăloşi, mormăia Nellie. Ei, bună, Allison. Hai încoace, aşează-te colea, şi-o să-ţi spui o poveste.

– Nu, o refuză Allison la repezeală. Nu, mulţumesc.

– Fă cum vrei, răspundea Nellie veselă. Da' poate mi-oi spune tu una...

Era o după-amiază rece, afară ningea, iar Nellie călca de zor în bucătărie, la ele acasă. Allison se aşeză în balansoarul de lîngă sobă şi începu să povestească:

– A fost odată o prinţesă frumoasă care trăia într-o ţară îndepărtată, dincolo de mare...

Nellie Cross îşi văzu mai departe de călcat, dar ochii ei mici prinseră să lucească şi gura, cu colţurile lăsate, îi rămase pe jumătate deschisă. De atunci încolo, de cîte ori o prindea pe Allison pe acasă, o ruga zîmbindu-i: „Hai, spune-mi o poveste"; însă de fiecare dată trebuia să fie una nouă, altfel o întrerupea pe loc: „Păi nu asta. P-asta mi-ai mai spus-o o dată."

– O fi umblînd Nellie Cross îmbîcsită, dar casa o ţine curată ca un pahar, zicea Constance.

Într-o dimineaţă, în luna martie, Nellie s-a prezentat la lucru înainte de plecarea Constancei la prăvălie.

– Nu cred să fi auzit de domnul Firth, nu-i aşa? întrebă ea.

Cînd vorbea avea neplăcutul obicei de a emite nişte sunete bizare ca un fel de cotcodăcit, lucru pe care-l făcu şi de astă dată.

– A dat ortu' popii, asta-i... le informă pe Constance şi pe Allison. Curăţa cu lopata zăpada de pe potecă şi, trosc! a picat lat. Ştiam io c-o s-o păţească într-o bună zi... Era un ticălos. Ca toţi ăilalţi. Toţi îs nişte cîini ticăloşi...

– Pentru numele lui Dumnezeu, Nellie! Bagă de seamă cum vorbeşti, o dojeni Constance.

Domnul Abner Firth, căci el murise în dimineaţa aceea de un atac de inimă, fusese directorul şcolilor din Peyton.

– E stupid să moară aşa, comentă Constance, cu gîndul aiurea.

– Eşti sigură de ce spui, doamnă Cross? o descusu Allison pe Nellie.

– Păi cum să nu fiu! Un ticălos mai puţin, pă lumea asta amărîtă.

La şcoală, domnişoara Elsie Thornton, palidă la faţă, dar neplînsă, le ceru băieţilor şi fetelor să aducă fiecare cîte zece cenţi, în dimineaţa următoare, ca să se cumpere flori pentru domnul Firth.

– O să ne fie al naibii de greu să-l înlocuim pe bătrînul Firth în perioada asta a anului, se lamenta Leslie Harrington, preşedintele comitetului şcolar. De ce n-o fi aşteptat, Cristoase, pînă la primăvară, să fi făcut atunci nenorocita asta de sincopă!

Roberta Carter – mama lui Ted – care făcea şi ea parte din comitetul şcolar, îl dojeni.

– Nu ajută la nimic, Leslie, să vorbeşti necuviincios.

– Lasă-mă cu asta, Bobbie, protestă Harrington.

Theodore Janowski, lucrător în fabrică, şi al treilea membru al comitetului, clătină din cap, imparţial, dîndu-i dreptate atît lui Leslie cît şi doamnei Carter. Se presupunea că, prin alegerea sa în comitet, se demonstrează modul echitabil în care e reprezentată populaţia oraşului în această organizaţie, numai că, în cei doi ani de activitate, Janowski nu-şi spusese cuvîntul la nici o hotărîre. Cel care trasa linia directoare era Leslie Harrington, care după ce se ciondănea un timp cu doamna Carter, anunţa împreună cu aceasta ce e de făcut. Cînd şi cînd se mai întorceau şi spre Janowski şi-l întrebau: „Nu sînteţi de acord, domnule Janowski?"

– Ba da, răspundea el invariabil.

– O să luăm legătura cu una din agenţiile de profesori din Boston, decretă Harrington. Trebuie să aibă ei pe cineva să ne recomande. Pentru moment, cred c-ar fi cazul să ne scormonim prin buzunare şi să-i trimitem o jerbă lui Abner – blestemat să-i fie sufletul!

Se apropia aprilie, fără semne de schimbare a vremii friguroase, cînd, în sfîrşit, propuse şi agenţia de profesori din Boston pe cineva cu calitatea de a ocupa funcţia de director al şcolilor din Peyton. Candidatul se numea Michael Kyros şi se născuse în New York.

– Kyros! izbucni Leslie Harrington. Ce dracu de nume mai e şi ăsta?

– Grecesc, sugeră doamna Carter.

– Eu unul nu ştiu, domnule Harrington, se eschivă Janowski.

– Referinţele sînt excelente, observă doamna Carter. Deşi am impresia că e puţin cam nestatornic. Uite cum îşi motivează abandonarea ultimei slujbe: „Vreau să muncesc într-o oţelărie din Pittsburgh unde cîştig mai mult." Realmente, Leslie, nu cred să avem nevoie de unul ca ăsta.

– Un grec nenorocit, pe Dumnezeul meu, şi un păduchios de muncitor! Se vede că agenţia asta din Boston e condusă de smintiţi.

Theodore Janowski nu scoase o vorbă, dar, pentru prima oară, simţi o dorinţă aprigă să-i ardă un pumn în gură lui Leslie Harrington.

– Ce-ai zice de Elsie Thornton? propuse doamna Carter. Slavă Domnului că a predat destulă vreme ca să cunoască şcolile noastre pe de rost.

– E prea bătrînă, se opuse Harrington. Practic, e gata de pensionare. Afară de asta, funcţia de director nu e pentru o femeie.

– Păi, atunci, pare-se că n-avem altă scăpare decît să-l acceptăm pe Kyros.

– Nu te pripi aşa, pentru numele lui Dumnezeu! se încăpăţînă Harrington.

Comitetul şcolar a tot tărăgănat să ia o hotărîre pînă pe la mijlocul lui aprilie. Atunci, s-a primit o înştiinţare lapidară din partea Ministerului Învăţămîntului în care se spunea că o şcoală nu poate să funcţioneze fără director şi, deci, Comitetul şcolar din Peyton e rugat să facă bine şi să remedieze pe loc situaţia creată în oraşul lor. Faptul că Abner Firth predase şi engleza la trei clase – o disciplină obligatorie la toate nivelele – iar aceste cursuri se sistaseră de la moartea sa, impunea cu stringenţă –

după părerea Ministerului – angajarea imediată a unui înlocuitor. În aceeaşi seară, Leslie Harrington încercă să-i telefoneze lui Michael Kyros – chemîndu-l cu taxa inversă – în Pittsburgh-Pennsylvania.

– Acceptaţi o convorbire cu taxa aici, din partea domnul Leslie Harrington? întrebă operatoarea.

– Se-nţelege că da, răspunse Kyros cu glasul lui plin. Cine e Leslie Harrington?

– Un moment, vă rog, răspunse telefonista, cu o voce ciudată.

Cînd îi transmise lui Harrington întrebarea pusă de Kyros, Leslie răcni cît îl ţinu gura că este preşedintele Comitetului şcolar din Peyton – ăsta e el – şi dacă Kyros are de gînd să capete o slujbă acolo, ar face mai bine să primească dracului taxa inversă. Din nefericire, telefonista menţinuse legătura telefonică în timp ce vorbise cu Harrington, aşa că, înainte de a-i retransmite mesajul în termeni mai politicoşi, Kyros se porni şi el pe urlat.

– Să te ia dracu, domnule Harrington, zbieră el în emiţător. Dacă nu-ţi dă mîna să plăteşti o convorbire interurbană, n-ai de unde să mă plăteşti nici pe mine – şi trînti receptorul în furcă.

După alte două minute telefonul sună din nou şi Kyros fu informat că e chemat de Harrington, cu taxa plătită din Peyton.

– Ei bine? începu Kyros.

– Ascultă aici, domnule Kyros, vorbi Leslie Harrington. Hai să discutăm treaba asta ca doi oameni cu judecată.

– E vorba de banii dumitale. Dă-i drumul.

A doua zi, tot oraşul bîzîia de comentarii, cum că

Leslie Harrington angajase ca director al şcolilor pe un grec.

– Un grec? se întrebă Peytonul incredul. Pentru numele lui Dumnezeu, nu ne-ajunge toată colonia de polonezi şi de canadieni care lucrează în fabrici, ca să-l mai primim şi pe grec?

– Dumnezeu să mă ierte! zicea Marion Partridge. Nu ştiu ce-o fi fost în capul Robertei Carter. Dar pînă să ne dezmeticim, o să ne trezim cu o nouă fructărie pe strada Ulmilor!

– Norocul meu, c-o să fie singurul grec de-aici, se bucură Corey Hyde, proprietarul celui mai mare restaurant din oraş. Doar ştiţi ce se întîmplă cînd se întîlnesc doi greci? Îşi aruncă o privire şi, gata, deschid un restaurant!

– De data asta ai făcut-o de oaie, măi Leslie, îl admonestă Jared Clarke. Să angajezi un grec, fir-ar să fie! Ce te-a apucat?

– Nu m-a apucat nimic, i-o tăie Harrington furios. E singurul om cu calificare în regulă de care am putut face rost. Are o licenţă la Columbia, şi chestii de soiu ăsta. Un om cumsecade, ce mai!

Leslie Harrington n-a recunoscut nici atunci şi nici mai tîrziu că, de fapt, nu avusese cum să nu-l angajeze pe Michael Kyros. De asemenea, n-a mărturisit vreodată că aproape-l rugase pe Kyros să vină în Peyton, fără a-şi putea explica faţă de el însuşi pentru ce procedase astfel.

– Cît o să mă plătiţi? îl întrebase Kyros. Iar cînd Leslie l-a informat, acesta i-a răspuns: Glumeşti? Ţine-ţi amărîta de slujbă pentru dumneata.

Leslie îi oferise patru sute de dolari pe an şi

drumul plătit pînă la Peyton. Dar Kyros îi ceruse un apartament cu trei camere, încălzit cu calorifer, într-un cartier extra şi un contract blindat de condiţii, şi nu pe un an, ci pe trei.

– Comitetul şcolar va fi cu totul de acord, îl asigurase Leslie Harrington, dar cînd lăsă receptorul din mînă, era asudat şi simţea că dăduse dovadă de o slăbiciune şi o incompetenţă cu totul ridicole.

„Am eu ac de cojocul tău, grecule!" îşi zise Harrington. Dar pentru prima oară în viaţă, fu încercat de o teamă – tot fără să poată spune de ce.

– Calificat sau nu, de data asta ai făcut-o de oaie, Leslie, o ţinea întruna Jared Clarke.

Părerea lui Jared era împărtăşită de tot oraşul, cu excepţia doctorului Matthew Swain şi a domnişoarei Elsie Thornton.

– E bine pentru copii să aibă ca director un om tînăr ca el, susţinea doctorul Swain. Îi mai înviorează niţeluş.

„Un licenţiat de la Columbia! se gîndea domnişoara Thornton. Un om tînăr, cu pregătire temeinică şi cutezător. Gîndul ei se îndreptă pentru o clipă spre decana Colegiului Smith. Mai am timp să-ţi arăt, se bucură domnişoara Thornton din tot sufletul. Stai numai să vezi!"

Bătrînii din băcănia lui Tuttle, pe care şi şcolile îi interesau destul de mult, discutau cu volubilitate despre noul director.

– Unul din New York, zici?

– Îhî. Un grec din New York.

– Măi, să fiu al naibii!

– Parcă nu-i drept să puie mîna un venetic de grec pe cea mai bună slujbă din oraş, cînd avem pe-aici atîţia profesori.

– Păi, ştiu eu, zise Clayton Frazier. Poate nu ne strică să mai vedem în jurul nostru şi mutre noi...

Allison MacKenzie se duse special la „Thrifty Corner" ca s-o informeze pe maică-sa despre venirea noului director în oraş.

– Kyros? repetă Constance. Ce nume ciudat! De unde e?

– Din New York.

Constance îşi simţi inima zvîcnind cu putere, gata să-i spargă pieptul.

– Din New York City?

– Aşa spun copiii.

Allison nu observă nervozitatea bruscă a maică-si care-şi făcu de lucru, aşezînd pe umeraşe un transport nou de fuste. Ea însăşi era prea agitată, deoarece, adevăratul motiv pentru care venise la prăvălie era altul şi nu ca să-i aducă vestea despre noul director.

– Mi-ar plăcea să am o rochie nouă, o luă gura pe dinainte.

– O! exclamă Constance mirată. Ai în gînd ceva mai special?

– O rochie de seară, preciză Allison. Am primit o invitaţie la balul de primăvară, luna viitoare.

– O invitaţie? repetă Constance neîncrezătoare, lăsînd să-i scape din mînă fustele pe care le ţinea. Şi de la cine?

– De la Rodney Harrington. M-a invitat în

după-masa asta, vorbi Allison cu calm.

Dar în sinea ei nu era deloc liniştită. Îi stăruia în amintire seara aniversării, cînd Rodney o sărutase pentru că devenise domnişoară şi nu mai mergea să-i tragă obişnuitele palme.

Capitolul 22

Cîteva zile mai tîrziu, Michael Kyros coborî din tren, pe peronul gării din Peyton. Nici un alt pasager nu l-a mai urmat. Se opri singur pe peronul gol şi privi cu atenţie în jur – un vechi obicei de-al lui pentru a-şi întipări bine în minte imaginea unui loc nou, în aşa fel încît să nu poată fi ştearsă sau uitată vreodată. Stătea nemişcat, simţind greutatea celor două valize, care-i solicitau muşchii braţelor şi gîndindu-se că după cîte-şi dădea seama nu prea avea mare lucru de văzut sau de auzit.

Deşi orologiul arăta şapte şi cîteva minute seara, după activitatea din gară s-ar fi putut spune că e

miezul nopţii sau ora patru dimineaţa. În spatele lui nu se afla nimic în afară de cele două şine şerpuite de cale ferată, iar în depărtare, se auzea geamătul prelung al trenului care trecea peste albia lată a fluviului Conneticut. Şi era frig.

„Al naibii de frig pentru luna aprilie", reflectă Kyros, strîngîndu-se, zgribulit, sub pardesiu.

Drept în faţa lui se afla gara – o clădire de lemn, sărăcăcioasă, cu un acoperiş exagerat de ascuţit şi cu cîteva ferestre înguste, chipurile în stil gotic, care-i dădeau un aer de biserică dărăpănată. Pe faţada gării, la extremitatea din stînga a uşii de la intrare, se afla o tăbliţă emailată, albastră cu alb, prinsă în cuie: Oraşul Peyton. Populaţie: 3.675.

Kyros deschise, cu coatele, uşa îngustă de la sala de aşteptare, repetînd în gînd cifra pe care o citise – trei mii şase sute şaptezeci şi cinci. Sună ca preţul unui costum ieftin, îşi zise. În interior, clădirea era iluminată de cîteva becuri slabe, fixate în nişte suporturi care, evident, arseseră înainte cu gaz lampant; ca unic mobilier, avea cîteva şiruri de bănci, făcute din lemnul cel mai hidos cu putinţă – stejar galben – pe care nu stătea nimeni. Pereţii cafenii, grosolan tencuiţi, erau decoraţi cu acelaşi lemn galben, iar podeaua era din marmură albă şi neagră. Într-unul din pereţi se amenajase o cuşcă cu bare de fier, din spatele cărora, un om ţeapăn, uscăţiv, cu nasul parcă ciupit de vărsat, cu ochelari cu rame de metal şi cu o cravată ca o frînghie, îl măsura pe Kyros îndelung.

– Există vreun loc unde se pot lăsa astea? îl întrebă noul director, arătînd spre cele două valize de

la picioarele lui.

– Camera de alături, răspunse omul din cuşcă.

– Mulţumesc, zise Kyros, croindu-şi drum printr-o arcadă strîmtă, într-o încăpere şi mai mică. Aceasta era o replică a holului principal: în întregime îmbrăcată în stejar gălben, pardosită cu marmură şi cu aceleaşi suporturi de gaz lampant, modernizate; în plus, mai avea două uşi cu destinaţii precise. Pe una scria: BĂRBAŢI, iar pe cealaltă FEMEI. Într-unul din ziduri se vedeau nişte firide cu uşi dintr-un metal de un cenuşiu şters, care lui Kyros i se părură aproape prietenoase, dat fiind că erau singurele lucruri din gară ce aduceau cît de cît cu tot ce mai văzuse pînă atunci.

– Ia te uită, vagi imitaţii din Grand Central, murmură el, aplecîndu-se să împingă valizele într-unul din dulăpaşe. Depuse garanţia de zece cenţi, scoase cheia din broască şi observă că dulăpaşul lui era singurul folosit.

„Trepidant oraş, nimic de zis", se gîndi, şi se întoarse în holul principal. Paşii săi răsunători, pe podeaua de marmură lustruită, destrămau liniştea suverană.

Aşa cum îl instruise Leslie Harrington, odată coborît din tren, urma să-i dea un telefon la el acasă, dar Kyros trecu pe lîngă cabina telefonică fără să se conformeze indicaţiei primite. Voia să vadă oraşul mai întîi singur, să-l judece cu propriii săi ochi, şi nu cu ai altuia. Afară de asta, în noaptea cînd îl chemase Harrington la telefon, impresia pe care i-o lăsase preşedintele Comitetului şcolar din Peyton era a unui om plin de sine – cu alte cuvinte, un tip nesuferit.

– Ascultă, măi tată... se adresă omului din cuşcă.

– Rhodes mă cheamă, îl întrerupse bătrînul.

– Domnule Rhodes, reîncepu Kyros – ai putea să-mi spui cum ajung eu de-aici în oraş? Am observat, afară, o supărătoare lipsă de taxiuri.

– Mare comedie ar fi să nu pot.

– Să nu poţi ce?

– Să nu pot să-ţi spun cum s-ajungi în oraş. Trăiesc aici de peste şaizeci de ani.

– Asta-i interesant.

– Dumneata eşti domnul Kyros, nu-i aşa?

– Întocmai.

– N-ai de gînd să-l chemi la telefon pe domnul Leslie Harrington?

– Mai încolo. Întîi vreau să beau o cafea. Ascultă, nu cumva există pe undeva, pe-aici, vreun taxi?

– Nu.

Michael Kyros se forţă să nu rîdă. Începea să aibă impresia că tot ce-i fusese dat să audă despre localnicii ursuzi din Noua Anglie era perfect adevărat. Bătrînul din cuşcă părea că de ani de zile mînca numai lămîi. Cu siguranţă că nu acreala o caracterizase pe micuţa secretară din Pittsburgh, născută în Boston, dar care, după cum singură recunoştea, era irlandeză de origine, şi deci, nu o reprezentantă sută la sută a Noii Anglii.

– Prin urmare, domnule Rhodes, v-ar deranja să-mi spuneţi şi mie cum pot ajunge, pe jos, în oraş?

– Cîtuşi de puţin, zise şeful gării, şi Kyros observă că pronunţase cele trei cuvinte legate, ca pe unul singur: „Cîtuşideputin". Luaţi-o pe uşa din faţă, ocoliţi depoul, ca să ieşiţi din gară, şi-o ţineţi tot înainte,

numărînd opt străzi. Aşa o să daţi de strada Ulmilor.

– Strada Ulmilor? E strada principală?

– Da.

– Credeam că în orăşelele din Noua Anglie strada principală nu are un nume – ci doar: Strada Principală.

– Aşa o fi, zise Rhodes, care se mîndrea cu faptul că nu mînca din silabe chiar cînd era nervos. E adevărat că în alte oraşe de provincie i se zice Strada Principală, şi atît. Dar nu şi în Peyton. Aici se cheamă strada Ulmilor.

„Punct, şi paragraf nou, îşi spuse Kyros în gînd. Urmează o nouă întrebare."

– Peyton, ce nume ciudat! Cum de s-a găsit cineva să-l boteze în felul ăsta?

Domnul Rhodes îşi retrase mîna şi împinse tăblia de lemn din spatele drugilor de fier, de la cuşcă.

– Acum închid, domnule Kyros, anunţă el, şi v-aş propune s-o porniţi la drum dacă vreţi să mai găsiţi o cafea. Restaurantul lui Hyde vă mai poate servi doar o jumătate de oră.

– Mulţumesc, spuse Kyros, adresîndu-se tăbliei de lemn care se lăsă brusc între el şi Rhodes.

„Prietenos dobitoc", îşi zise, ieşind din gară şi apucînd-o în sus pe strada care purta inscripţia „Depoului".

Michael Kyros era un bărbat cu oase masive şi muşchi ce păreau că tresar la fiecare mişcare. În oţelăriile din Pittsburgh ai fi zis că e un oţelar desprins dintr-o ilustrată în culori – după cum i-o declarase o secretară cucerită de el. Braţele, aşa cum ieşeau de sub mînecile rulate pînă deasupra cotului, erau bine

legate, iar nasturii de la cămăşile de lucru păreau gata să sară, de la o clipă la alta, atît de forţaţi erau, ca să-i poată acoperi toracele. Avea un metru şi nouăzeci, nouăzeci şi cinci de kilograme, dezbrăcat, şi arăta a orice, în afară de director de şcoală. De fapt, aceeaşi secretară din Pittsburgh îl încredinţase că în costumul bleumarin, cu cămaşă albă şi cravată de culoare închisă, părea un oţelar travestit în director de şcoală, amănunt care nu putea să inspire încredere locuitorilor din Noua Anglie.

Michael Kyros era frumos, cu piele brună şi păr negru – tip senzual, evident – şi atît bărbaţii cît şi femeile vedeau mai degrabă pe bărbatul bine decît pe intelectualul din el. Dar în această privinţă se înşelau, deoarece Kyros era dotat cu un spirit la fel de analitic ca al unui matematician, şi tot atît de cercetător ca al unui filozof. Această înclinaţie din urmă îl determinase să renunţe pentru un an la profesorat şi să muncească la Pittsburgh, perioadă în care învăţase mai multe lucruri despre economie, forţă de producţie şi capital, decît în zece ani de studiu teoretic. Împlinise treizeci şi şase de ani, dar nu se căia că nu prinsese rădăcini în aceeaşi funcţie, pentru „a fi promovat", după cum se exprimase tot secretara din Pittsburgh. Era cinstit, lipsit de diplomaţie, victima unei firi impulsive, gata oricînd să-şi dea drumul la gură, vorbind într-un grai învăţat în partea de jos şi dinspre est a oraşului New York.

Se afla cam la capătul străzii Depoului, care ducea spre cea a Ulmilor, cînd Parker Rhodes îl ajunse din urmă, instalat la volanul unui automobil închis. Şeful gării se uita pe fereastra din stînga maşinii, din locul

rezervat şoferului, privindu-l pe noul director din Peyton ca prin sticlă.

„Ticălosul, îl ocărî Kyros în gînd. Jivină spurcată, nu putea să mă invite şi pe mine în tinicheaua lui cu nume de maşină?"

Apoi zîmbi, întrebîndu-se ce-l iritase oare pe feroviar cînd venise vorba de numele oraşului? Oricum, era hotărît să-i iscodească şi pe alţi oameni din această urbe uitată de Dumnezeu, să vadă dacă reacţionează la fel. Între timp, dădu colţul pe strada Ulmilor, unde se opri să privească în jur. Chiar acolo, la întretăiere, se afla o casă albă, cu o cupolă în vîrf şi perdele ţepene, de dantelă, la fereastră. În lumina slabă din cameră, putu să distingă două siluete de femei aşezate la masă şi cu ceea ce părea a fi o tablă de şah, între ele. Erau robuste la înfăţişare, cu sînii căzuţi şi părul alb – şi, în fantezia lui Kyros le asemui cu o pereche de profesoare care munciseră prea multă vreme în aceeaşi şcoală de fete. „Mă întreb cine-or fi? îşi zise uitîndu-se la fetele Page. Or fi gemenele Lizzy ale oraşului?"

Se depărtă fără tragere de inimă de casa cea albă, luînd-o spre vest, pe strada Ulmilor şi, după ce trecu de cîteva şiruri de clădiri, ajunse în faţa unui restaurant mic, dar cu aspect curat şi luminat ca lumea. „Hyde's Diner", anunţa o firmă elegantă de neon; deschise uşa şi intră. În local nu era nimeni, în afară de un bătrîn instalat la capătul opus al tejghelei, şi de un bărbat, care apăru din bucătărie la sunetul produs de deschiderea uşii.

– Bună seara, sir, îl întîmpină Corey Hyde.

– Bună seara, răspunse Kyros. O cafea, vă rog, şi

o plăcintă. De orice fel.

– De mere, sir?

– Oricare e bună.

– Păi, avem şi cu dovleac.

– Cu mere e grozavă.

– Cred că ne-a mai rămas o bucată cu vişine.

– Cu mere o să fie excelentă.

– Sînteţi domnul Kyros, nu-i aşa?

– Da.

– Încîntat de cunoştinţă, domnule Kyros. Numele meu e Hyde. Corey Hyde.

– Ce mai faci?

– Foarte bine, de regulă. Şi tot aşa o s-o duc pînă n-o deschide altcineva un restaurant.

– Uite ce, poţi să-mi aduci acum cafeaua?

– Fireşte. Fireşte, domnule Kyros.

Bătrînul de la capătul tejghelei îşi sorbea cafeaua dintr-o linguriţă, uitîndu-se pe furiş la noul client; Kyros se întrebă dacă nu cumva era cretinul satului.

– Poftiţi, domnule Kyros, reapăru Corey Hyde. Cea mai bună plăcintă cu mere din tot oraşul Peyton.

– Mulţumesc.

Kyros amestecă zahărul în cafea şi gustă din plăcintă. Era delicioasă.

– Peyton e cel mai ciudat nume de oraş din cîte mi-a fost dat să aud, i se adresă el lui Corey Hyde. Al cui nume îl poartă?

– Păi nu ştiu, răspunse Corey, ştergînd în mod inutil tejgheaua imaculată cu un şervet pe care-l mişca în cercuri. Sînt o droaie de oraşe cu nume caraghioase. De pildă, Baton Rouge, Louisiana. Aveam un puşti care învăţa franţuzeşte în liceu şi mi-a

spus că Baton Rouge înseamnă Băţ Roşu. Nu-i un nume al naibii de deşucheat pentru un oraş? Băţ Roşu – Louisiana. Da' ce-aveţi de zis de Des Moines, Iowa? Ce mai nume scrîntit şi ăsta.

– Adevărat, încuviinţă Kyros. Dar după cine a fost botezat oraşul dumneavoastră sau în ce scop?

– Dup-un individ care a clădit un castel aici, înainte de Războiul Civil. Unul pe care-l chema Samuel Peyton, îl informă Corey fără tragere de inimă.

– Un castel! exclamă Kyros.

– Ei da, un castel. Şi încă unul adevărat, cum scrie la carte, transportat din Anglia, bucăţică cu bucăţică.

– Cine era acest Peyton? Vreun duce exilat?

– Aş, zise Corey. Un individ care avea parale de azvîrlit. Iertaţi-mă, domnule Kyros. Am treabă în bucătărie.

Bătrînul din capătul tejghelei chicoti.

– Adevărul e, domnule Kyros, că oraşu' poartă numele unui amărît dă negru, se băgă în vorbă Clayton Frazier. Asta nu-i convine lui Corey. Face pă delicatu' şi nu vrea să-şi dea drumul la gură.

În timp ce Michael Kyros îşi sorbea cafeaua şi se delecta cu plăcinta de mere şi cu conversaţia cu Clayton Frazier, a ajuns şi Parker Rhodes la el acasă, pe strada Laurului. După ce şi-a parcat maşina lui antică, a intrat în casă şi s-a repezit drept la telefon, fără să-şi mai scoată paltonul şi pălăria.

– Alo, vorbi el, îndată ce persoana chemată răspunse. Tu eşti, Leslie? Păi a sosit, Leslie. S-a dat jos din trenul de şapte, şi-a lăsat valizele la gară şi a plecat în oraş. Chiar acu' e la Hyde. Cum adică? Nu, nu poate să-şi scoată bagajele pînă dimineaţa, ştii

asta. Ce? Păi, să-l ia dracu, da' nu m-a întrebat; asta-i pricina. Nu m-a-ntrebat cînd şi le poate scoate. A vrut să ştie numai unde şi le poate lăsa; aşa că i-am spus. Ce-ai zis, Leslie? Nu, nu i-am spus că de cinci ani, de cînd au fost instalate dulăpaşele alea, nu le-a folosit nici naiba. Ce? Păi, dracu să-l ia, nu m-a întrebat şi d-aia nu i-am spus. Da, da, aşa este, Leslie. Oacheş de-a binelea şi masiv. Cristoase Sfinte, e mare cît o şură. Da. În centru, la Hyde. Zicea că vrea o cană de cafea.

Dacă Kyros ar fi surprins această conversaţie, ar fi observat din nou că Rhodes pronunţase ultimele trei cuvinte ca pe unul singur: Canădecafea. Dar în clipa aceea, Kyros se uita la bărbatul înalt, cu păr argintiu, care tocmai intrase în restaurantul lui Hyde.

– Dumnezeule! se gîndi el cu o groază îmbinată cu respect. Tipul arată ca un plantator ieşit la plimbare, prezentat de o reclamă în Punch. Să fie vreun afurisit de colonel din Kentucky, pripăşit pe-aici?

– Bună seara, Doc, strigă Corey Hyde, care la auzul uşii îşi scoase capul din bucătărie.

Văzîndu-l, Kyros se gîndi: „Parc-ar fi o broască ţestoasă, care-şi scoate, apatică, scăfîrlia din carapace".

– Bună, Corey, salută noul venit şi, cum îl auzi vorbind, Kyros îşi dădu seama că nu e colonel fugar din Kentucky, ci localnic.

– Bun sosit în Peyton, domnule Kyros, i se adresă băştinaşul cu păr alb. Ne pare bine să te-avem printre noi. Numele meu e Swain. Matthew Swain.

– Bună seara, Doc, se amestecă Clayton Frazier.

Tocmai îi povesteam domnului Kyros unele legende dă pă la noi.

– Nú-ţi vine să sari în primul tren şi s-o întinzi, domnule Kyros? îl întrebă doctorul.

– Nu, sir, răspunse Kyros, gîndindu-se că, de bine, de rău, exista şi-o mutră care arăta a om în oraşul ăsta uitat de Dumnezeu.

– Sper c-o să-ţi placă să trăieşti aici, continuă doctorul. Poate după ce te instalezi, o să-mi îngădui să-ţi fac cunoştinţă cu oraşul.

– Mulţumesc, sir. Mi-ar face plăcere.

– Uitaţi-l pă Leslie Harrington, anunţă Clayton Frazier.

Cel care se afla în faţa uşii de sticlă a restaurantului putea să fie văzut de toţi cei dinăuntru. Doctorul se întoarse şi se uită.

– Da, e Leslie, confirmă el. A venit să te ducă acasă, domnule Kyros.

Harrington intră cu paşi mari şi cu un surîs pe faţa ca o îngheţată turnată la formă.

– Ah, domnule Kyros, strigă el jovial, întinzînd mîna. E o adevărată plăcere să te primim în Peyton!

Iar Kyros se gîndi: „Dumnezeule mare, e mai rău, cu mult mai rău, decît m-am temut".

– Bună, domnule Harrington, îi răspunse el de-abia atingîndu-i mîna întinsă. Aţi avut vreo convorbire telefonică interurbană pe ziua de azi?

Zîmbetul de pe chipul lui Harrington ameninţa să se topească; totuşi îl salvă la timp.

– Ha, ha, ha, rîse el. Nu, domnule Kyros, zilele-astea nu prea am avut vreme de telefoane. Am fost prea prins cu căutarea unui apartament ca

lumea, pentru noul nostru director.

– Nădăjduiesc că aţi şi reuşit, zise Kyros.

– Da, da. Adevărul e că am găsit. Hai s-o pornim. Vă duc cu maşina mea.

– Îndată ce-mi termin cafeaua, preciză Kyros.

– Fireşte, fireşte, se conformă Harrington. O, bună, Matt! Noroc, Clayton.

– O cafea, domnule Harrington? întrebă Corey Hyde.

– Nu, mulţumesc.

Cînd Kyros şi-a terminat cafeaua, fiecare şi-a spus cîte un „Noapte bună" tacticos, iar el şi cu Harrington au ieşit din restaurant. Îndată ce s-a închis uşa în urma lor, doctorul Swain s-a şi pornit pe rîs.

– Al naibii să fie, hohoti el. Pun rămăşag pe fundul meu cel tînăr şi frumos, că de data asta Leslie şi-a găsit naşul.

– Iaca un director pă care Leslie n-o să-l poată întoarce pă degete, observă Clayton Frazier.

Corey Hyde, care avea bani depuşi la Banca Cetăţenilor din al cărei Consiliu administrativ făcea parte şi Harrington, schiţă un zîmbet nesigur.

– Pare să fie gras ciubucul cu textilele, observă Kyros deschizînd uşa noului Packard, aparţinînd lui Leslie Harrington.

– Nu mă pot plînge, recunoscu Harrington. Nu mă pot plînge. Şi proprietarul filaturii clătină din cap enervat, constatîndu-şi tendinţa subită de a repeta fiecare cuvînt.

Kyros dădea tocmai să se urce în maşină cînd, deodată se opri. Zărise venind înspre ei o femeie şi cînd trecu pe sub felinarul din colţul străzii, remarcă în

fugă părul ei blond şi învolburarea paltonului negru în care era îmbrăcată.

– Cine e? se interesă el.

Leslie Harrington se zgîi prin întuneric. Cînd silueta se apropie şi mai mult, schiţă un zîmbet.

– E Constance MacKenzie, îl informă el. Poate c-aveţi multe lucruri în comun. A trăit prin New York. Simpatică femeie... şi frumoasă. E văduvă.

– Prezintă-mă, îi ceru Kyros, îndreptîndu-se din şale şi revenind la înălţimea sa normală.

– Fireşte. Fireşte; cu plăcere. Ei, Connie!

– Da, Leslie?

Femeia vorbi cu un glas plin şi răguşit, în timp ce Kyros de-abia îşi înfrînse pornirea aprigă de a-şi îndrepta cravata.

– Connie, mi-ar face plăcere să-l cunoşti pe noul nostru director, domnul Kyros, continuă Harrington. Domnul Kyros, Constance MacKenzie.

Constance îi întinse străinului mîna, privindu-l drept în ochi atîta vreme cît i-o reţinu într-a sa.

– Îmi pare bine, spuse ea într-un tîrziu.

Pe Michael Kyros îl surprinse inflexiunea din vocea ei, care aducea foarte mult cu un oftat de uşurare.

– Mă bucur că vă cunosc, doamnă MacKenzie, răspunse el, dar în gînd adăugă: „Mă bucur nespus să te cunosc, drăguţo. Şi vreau să te cunosc mult mai de-aproape: de pildă într-un pat, cu părul ăsta blond, răvăşit pe o pernă".

Capitolul 23

Din seara cînd Constance l-a cunoscut pe Michael Kyros, în casă la elė a început să se facă simţită o nouă încordare. De unde pînă atunci îşi impusese să fie cît mai răbdătoare şi plină de înţelegere cu fiica ei Allison, deveni dintr-odată irascibilă şi îndărătnică, fără vreun temei anume – o apucătură nenorocită, pe care nu şi-o manifesta doar în familie, ci şi la prăvălie. Spre propria ei consternare, Constance îşi descoperi în suflet un soi de duşmănie, de care, pînă atunci, fusese străină – şi, lucru mai grav – simţea un fel de satisfacţie amară de cîte ori dădea glas unor gînduri pe care ani de-a rîndul le ţinuse ascunse.

– Eşti prea latră în şolduri ca să te mai încapă măsura optsprezece, s-a trezit spunîndu-i Charlottei Page, într-o bună zi către sfîrşitul lui aprilie. Ai face mai bine să te gîndeşti la jumătăţi de măsură, pentru femel.

– Vai, Constance! exclamă Charlotte, năucită. Dar ani de zile am purtat măsura optsprezece, chiar de cînd am început să cumpăr îmbrăcăminte de la tine. Asta-i culmea! Ce te-o fi apucat acum?

– Ai purtat-o pentru că veşnic rupeam eticheta cu măsura de pe tot ce probai şi o înlocuiam cu alta, pe care scria optsprezece, i-o trînti Constance fără menajamente. Uite o măsură douăzeci şi patru şi jumătate care s-ar putea să-ţi vină, deşi, ca să-ţi spun adevărul măcar o dată, mă cam îndoiesc.

– Ei bine! bîigui Charlotte Page, adunîndu-şi mănuşile şi umbrela. Asta-i culmea!

Constance clipi din ochi la trîntitura zdravănă a uşii, prin care clienta, odată plecată, voia să spună poate mai limpede decît prin viu grai „Adio!" şi „Pe-aici n-am să mai calc!" Rămasă singură, îşi trecu mîna prin păr, ostenită, apoi se duse în cămăruţa din spatele prăvăliei, unde ţinea un reşou electric şi un frigider. Îşi pregăti un amestec de bicarbonat de sodiu pe care-l dădu pe gît la iuţeală şi scuturîndu-se toată.

„Să nu crezi, Charlotte, că ştiu mai bine decît tine ce m-a apucat", îi transmise în gînd.

La început, îşi spusese că ceea ce-a zguduit-o din temelii în clipa cînd l-a cunoscut pe Michael Kyros a fost acel covîrşitor simţămînt de uşurare, pe care l-a încercat constatînd că nu-l mai văzuse niciodată. Dar

cît de ridicolă fusese!

„Opt milioane de suflete trăiesc în New York, se gîndea acum hohotind nervos, iar eu îmi făceam griji de un singur om pripăşit în Peyton!"

Dar după prima lor întîlnire, cînd îi venise inima la loc şi s-ar fi cuvenit să fie liniştită şi încîntată, începu chinul nopţilor agitate şi al indigestiilor dese. Pe Kyros îl mai zărise de două ori pe stradă şi, de fiecare dată, preferase s-o ia la fugă decît să dea ochii cu el. Ca după aceea, nici ea să nu-şi poată explica pentru ce procedase astfel. Poate că ştirea adusă de Allison, cum că noul director e din New York, o speriase mai mult decît şi-a dat seama pe moment, iar acum suferea consecinţele spaimei exagerate prin care trecuse.

„Ar fi fost cumplit, îşi zicea, dacă Michael Kyros se dovedea a fi o veche cunoştinţă de-a lui Allison MacKenzie şi a familiei sale din Scarsdale". Dar cum în realitate nu fusese, îi venea tot mai greu să priceapă pentru ce imaginea noului director o urmărea cu atîta insistenţă.

„Pe oricine ar impresiona un asemenea bărbat, de o frumuseţe aproape revoltătoare şi cu zîmbetul acela de complice de alcov", se justifica faţă de ea însăşi.

Dar în ciuda oricărui raţionament, nu izbutea să-şi alunge din minte chipul lui Michael Kyros.

Într-o noapte, tîrziu, Allison fu deşteptată de un freamăt vag venind de pe undeva din casă. Rămase nemişcată în acea lume ireală dintre somn şi veghe, cu urechile ciulite la apa care curgea în baie.

„E mama", se gîndi somnoroasă. Cu maleabilitatea specifică tinereţii, acceptase noua stare

de agitaţie a maică-si fără a-şi bate capul cu întrebări.

Se întoarse pe o parte şi, prin întuneric, văzu licărind nesigur cifrele ceasornicului de pe noptieră. Deschise ochii mari; de astă dată, semnele luminoase ale cadranului nu mai oscilau, arătînd ora două. Cu acea uşurinţă miraculoasă ce pare că se pierde odată cu anii copilăriei, Allison se trezi brusc şi complet. Se ridică de pe pernă, cuprinzîndu-şi genunchii cu braţele. Afară ploua, aşa cum plouase de zile întregi, iar perdelele albe de la fereastră se răsuceau şi se învolburau în bătaia vîntului. Se uită multă vreme la ele observînd cum fiecare unduire e plină de graţie. În vîltoarea vîntului puterniç perdelele aveau aceeaşi inconsistenţă ca şi ramurile copacilor. Se încovoiau, se legănau, se răsuceau – orice mişcare sugera armonie.

„Aş vrea să dansez ca mlădiată de vînt", îşi spuse Allison.

Coborî din pat, fără zgomot, aprinse lampa de lîngă ceasornic şi se duse la garderobă, unde-şi ţinea agăţată rochia pentru balul primăverii. Îi atinse mai întîi poalele largi şi vaporoase, apoi îşi plimbă degetele pe moliciunea corsajului; prima ei rochie lungă şi, deci, prima toaletă de seară, ca de femeie! O scoase de pe umăr, punîndu-şi-o în faţă, depărtată de trup; curenţii de aer învolburau materialul de un albastru pal, umflîndu-l uşor la poale.

„Dansează singură", cugetă Allison, lipindu-şi rochia de corp. Începu să se învîrtă prin cameră cu paşi mărunţi de dans, străduindu-se să ţină gîtul degajat, în aşa fel ca să-şi mişte capul graţios într-o parte şi în alta – şi numai cînd se zări în oglinda de pe

uşa interioară a garderobului, se opri în loc. Îşi cercetă trupul viguros, îmbrăcat în pijama, şi părul castaniu care-i cădea pe umeri, fin, mlădios.

Dac-aş avea forme mai conturate, se gîndi cu tristeţe, dînd la o parte rochia de seară. Dac-aş fi slabă de tot şi mult mai înaltă, aş putea să mă legăn ca o zambilă în adierea vîntului şi toată lumea ar zice că nu e pe lume dansatoare mai grozavă ca mine. De-aş avea părul blond curat, ca mama, sau foarte negru ca tata! Dacă n-aş fi aşa de comună!

Pijamaua de bumbac, dintr-un imprimeu viu colorat şi cu acrobaţi de circ, avea corsajul drept, un guleraş rotund, pantalonii largi şi strînşi în talie cu elastic. Allison se privi cu silă.

„Ce ţoală de ţînc pentru o fată de treisprezece ani! îşi spuse plină de indignare. Arăt ca o mucoasă, în ea!"

Se apucă să tragă de nasturii bluzei de pijama cu degete tremurătoare care, în pripeala lor, nu nimereau cum să îndepărteze mai iute îmbrăcămintea ce o făcea să pară şi mai copilăroasă decît era. Îşi lipi de trup corsajul de mătase al rochiei noi pe care-l simţi rece, dar moale, ca o spumă bogată de săpun; albastrul materialului i se reflecta în ochi. Pe coapsele goale tului o zgîria, supărător, şi, cuprinsă de-o panică subită, constată că prima ei rochie de femeie, n-o făcea să arate ca o femeie.

Ce mă fac dacă n-o să mă placă, o fulgeră un gînd. Ce mă fac dacă, văzîndu-mă, o să regrete că m-a invitat?

Alergă la birou şi scoase dintr-un sertar sutienul cu perniţe de plastic. Şi-l puse în faţă, pe deasupra

rochiei, şi se studie în oglindă; aproape că se temea să-şi coboare corsajul ca să-l pună pe piele, căci dacă nici cu sutienul nu arăta a femeie, nu-i mai rămînea nimic de făcut. În cele din urmă, întoarsă cu spatele la oglindă, lăsă rochia în jos, îşi fixă sutienul cum trebuie şi o trase din nou pe deasupra lui.

Se învîrti în piruete repezi, încercînd să întrezărească în imaginea ei din oglindă impresia ce i-o va face lui Rodney Harrington cînd o s-o vadă pentru prima oară îmbrăcată astfel. Oglinda o asigura că totul va fi bine. Corsajul rochiei stătea ridicat, de toată frumuseţea, mătasea era perfect întinsă peste sutienul umplut cu perniţe, plus că, în felul acesta, şi talia părea mai mică, iar şoldurile mai pronunţate. Se aplecă înainte, nădăjduind că decolteul rochiei e destul de amplu şi de coborît pentru ca arcuirea sînilor să poată fi văzută de orice om care şi-ar da osteneala s-o privească din acest unghi. Chiar cu o după-masă înainte, terminase de citit împreună cu Kathy Ellsworth o carte în care eroul principal se transformase într-un fel de piftie asudată cînd văzuse sînii iubitei, aşa cum se iveau din corsajul toaletei de lamé argintiu. Allison suspină. Ai ei erau în întregime acoperiţi de rochie şi chiar dacă n-ar fi fost, tot îi ascundea sutienul cu perniţe. „Totuşi, îşi zise ea în gînd, întorcîndu-se să se studieze din profil, privită din acest unghi, arăt femeie în lege – şi pe toate nu le poţi avea."

– Pentru numele lui Dumnezeu, Allison, e aproape trei dimineaţa. Dezbracă-te de rochie şi culcă-te!

Pe moment, Allison fu atît de speriată încît i se păru că a primit un pumn zdravăn în stomac. Simţi

dintr-odată că în cameră era frig, o trecură fiorii şi, fără să ştie de ce, se întrebă ce senzaţie o fi avînd un canar cînd îşi vîră cineva degetele indiscrete în colivia lui.

– Ai putea cel puţin să ciocăneşti în uşă înainte de a intra, îi reproşă supărată.

Fără să-şi dea seama că prin apariţia ei bruscă spulberase un vis tăinuit, Constance îi răspunse pe acelaşi ton:

– Nu fi obraznică, şi dezbracă-te de rochie, Allison.

– Orice vorbă a mea e-o obrăznicie, se apără fata furioasă. Dar orice-ai spune tu, e o amabilitate.

– Şi dă-mi încoace sutienul ăla ridicol, umplut cu plastic, continuă Constance fără să ia în seamă remarca ei. Parc-ai fi un balon umflat, cu drăcia aia pe tine.

Allison izbucni în hohote de plîns, lăsînd să-i cadă rochia cea nouă, pe podea.

– Nu pot avea niciodată un moment de singurătate, plînse ea. Nici chiar la mine în cameră.

Constance ridică rochia de jos şi o puse pe umăr.

– Dă-mi-l, porunci ea, întinzînd mîna după sutien.

– Eşti dezgustătoare! ţipă Allison. Eşti rea, duşmănoasă şi crudă. Îmi strici orice bucurie – cît de mică...

– Ţine-ţi gura şi culcă-te! îi porunci Constance cu răceală şi stinse lumina.

Suspinele lui Allison o urmăriră pînă jos, în hol şi în cameră la ea. Îşi aprinse o ţigară. Fuma prea mult în ultima vreme şi prea adeseori se arătase nedreaptă cu Allison. La fel şi cu povestea asta cu sutienul,

pentru că luni de zile o lăsase pe fată să-şi închipuie c-o poate păcăli apărînd, din chiar senin şi de cîte ori i se oferea prilejul, cu o siluetă voluptoasă.

„Ar fi trebuit să i-o retez de la bun început, reflectă Constance. Chiar dacă era un lucru pe care-l făcea pe-acasă, tot trebuia să-i spun că multă vreme nu poate să prostească pe nimeni cu asemenea trucuri".

Constance oftă din adîncul sufletului şi trase din ţigară.

– Anotimpul ăsta, lua-l-ar dracu, mă face să fiu aşa de nervoasă, se trezi spunînd cu glas tare, spre uluirea ei, pentru că niciodată nu vorbea singură şi rareori înjura. Numai ploaia, care nu se mai termină, întunecă totul! se corectă tacit.

În anul acela nu era greu să arunci vina pe vreme. Primăvara sosise tîrziu şi acum răscumpăra din timpul pierdut. Invadase Peytonul ca un vîrtej, grăbindu-se, grăbindu-se întruna, asemenea lepuraşului Alb în drum spre petrecerea de la Pălărierul Nebun, îşi spunea Allison. Venise ca un potop, despicînd gheţurile din fluviul Connecticut, ale cărui ape fierbeau, gemeau şi inundau malurile, în semn de protest. Spălase zăpezile iernii de pe ogoare şi pomi, biciuise pămîntul neostoită, pînă ce straturile de gheaţă i-au cedat, supuse, şi s-au topit, prefăcîndu-se în mîl. Anul acesta, primăvara fusese aprigă, şi-ţi venea greu să te gîndeşti la ea ca la anotimpul frunzelor fragede şi al floricelelor plăpînde. Apăruse ca o furie, răsucindu-se şi lovind în jur, mînată de setea de a cuceri pămîntul, parcă într-o întrecere sălbatică cu iarna. Şi numai după izbîndă devenise zîmbitoare şi senină, asemenea unui copil rău, după

un acces de furie. Era spre sfîrşitul lunii mai, cînd primăvara şi-a slăbit încordarea, s-a domolit şi a început să-şi aştearnă, pe furiş, poalele înverzite; de-abia atunci, fermierii s-au apucat să-şi lucreze pămîntul, fără să o piardă din ochi pe această fecioară cu toane, care putea să se zburlească în orice clipă. Odată cu domolirea primăverii, zilele se scurgeau anevoie, contopindu-se una în alta, ca părţile unei simfonii; numai Constance MacKenzie a rămas agitată. Chiar după tumultuoasele zile ale lui aprilie, cînd calendarul arăta că acum e luna mai – o perioadă însorită, de paşnică propăşire – Constance era frămîntată ca apele unui fluviu pe timp de furtună. Nu recunoştea în simptomele ei nici o asemănare cu chinuitoarea nelinişte a adolescenţei şi nici în dorul neîmplinit din ea nu vedea substratul sexual. Arunca toată vina pe aspectele exterioare ale vieţii: pe fiica ei, pe obligaţiile ce-i sporiseră odată cu extinderea prăvăliei şi, pe neobosita străduinţă de a le împăca pe amîndouă.

– Cîte am eu pe cap, şi pe-un bărbat în toată firea l-ar doborî, spunea ea necăjită, într-una din zile, pe cînd despacheta mărfuri în prăvălie.

– Ce-aţi spus, doamnă MacKenzie? o întrebă Selena din spatele tejghelei, unde sorta articole de copii.

– Ei, mai du-te la dracu! i-o tăie Constance, scoasă din sărite.

Selena tăcu. O mîhnea s-o vadă pe doamna MacKenzie nefericită, aşa cum se arătase în săptămînile din urmă. E adevărat că nu întotdeauna îşi descărca sufletul aruncînd vorbe grele, dar nici nu

ştiai cînd o va face şi asta crea o atmosferă neplăcută în magazin. Cînd o simţea, încordată, gata să izbucnească, încerca ea, Selena, să servească clienţii, nădăjduind în sine că aceştia n-o vor solicita pe Constance, personal. Dar ceea ce-i făcea şi mai rău Selenei era felul cum se purta doamna MacKenzie după asemenea explozii. Veşnic se căia şi încerca să dreagă lucrurile, schiţînd întruna un zîmbet nesigur, tremurător. Văzînd-o, Selena ar fi vrut să-i cuprindă umerii şi s-o asigure că totul e în perfectă ordine. În astfel de momente, arăta la fel ca Joey cînd o supăra pe Selena şi apoi căuta s-o împace. Greu îi mai venea să se uite la Joey în asemenea clipe; iar cînd era vorba de doamna MacKenzie, o podidea pur şi simplu plînsul. Tulburarea din sufletul Selenei arăta măsura fidelităţii ei faţă de Constance MacKenzie, pentru că în afară de ea şi de Joey, putea să vadă pe oricine chinuit de regrete, fără ca măcar să tresară.

După ce puse o factură pe tejghea, Constance se întoarse către Selena.

– Iartă-mă, dragă, se scuză şi zîmbi. N-ar fi trebuit să-ţi vorbesc aşa.

„O, nu, nu vă uitaţi cu ochii ăştia la mine!" îi spunea Selena în gînd, iar cu glas tare:

– Nu face nimic, doamnă MacKenzie. Toţi avem zile proaste.

– Nu prea mă simt bine cu stomacul. Dar asta nu înseamnă că trebuie să tabăr cu gura pe tine.

– Nu face nimic, repetă cealaltă. De ce nu vă duceţi acasă, să staţi puţin lungită? Oricum, nu mai e mult pînă la ora închiderii şi mă pot descurca şi singură.

– Nu, asta în nici un caz. În cîteva minute o să-mi treacă şi... dar se opri brusc, la auzul uşii care se deschise.

Toată faţada prăvăliei părea acaparată de Michael Kyros. Umerii de sub fulgarinul pe care-l purta în acea după-amiază capricioasă de mai, îi dădeau un aer de masivitate şi de forţă ce-o înspăimînta pe Constance. Lucru caraghios, privindu-l îşi aminti fără voie de un taur de porţelan, pe care-l văzuse expus într-un magazin; comparaţia avea haz, şi totuşi, îşi stăpîni rîsul, socotindu-l cu totul nepotrivit pentru acel moment.

– Aş vrea nişte ciorapi, vorbi Kyros, pentru care această cumpărătură nu era decît un pretext de a o revedea pe Constance MacKenzie.

La început, nădăjduise c-o va întîlni pe stradă dar după ce o zărise de două ori, şi de fiecare dată îl evitase, fie traversînd sau intrînd undeva, hotărîse s-o înfrunte într-un loc unde nu va mai putea să se eschiveze.

– Ciorapi, repetă el cererea, văzînd impasibilitatea lui Constance. Culori rezistente – dacă aveţi. Măsura doisprezece şi jumătate.

– Selena! strigă Constance înţepată. Selena, serveşte-l pe domnul, te rog – şi, fără să se mai uite la el, o zbughi în cămăruţa din spatele prăvăliei.

Kyros rămase nemişcat, uitîndu-se după ea, cu ochii micşoraţi şi meditînd speculativ.

„De ce o fi speriată? se întrebă în sinea lui. Categoric, e speriată."

– Cu ce vă servesc, sir? vorbi Selena.

Pornind de la premisa că totul pe lume e posibil,

reflectă Kyros, fără s-o fi auzit pe Selena, poate că această femeie dispune de un al şaselea simţ cu care-mi percepe gîndurile. Nu-i exclus să facă excepţie de la regula generală, conform căreia, orice femeie e încîntată să ştie că place unui bărbat. Dar dacă lucrurile stau aşa, de ce nu-mi arată dezgust, repulsie, în fine orice, în afară de spaimă?

– Aţi dorit ciorapi, sir? întrebă Selena din nou.

– Da, răspunse Kyros absent, şi ieşi din prăvălie.

Selena se duse la vitrină, unde-i urmări silueta înaltă, masivă, care se depărta pe strada Ulmilor. Simţea compasiune pentru domnul Kyros. Nu era el primul bărbat din oraş care – într-un moment sau altul – sperase să-şi croiască drum spre dormitorul lui Constance MacKenzie. După părerea Selenei, toţi bărbaţii vedeau în femeile divorţate sau văduve o ocazie prielnică, iar Constance avusese şi ea cota parte de avansuri şi apropouri. Lucrul acesta devenise şi mai evident în perioada din urmă, fluxul permanent de clienţi noi care frecventau magazinul, de cînd se deschisese raionul de galanterie bărbătească. Pînă şi Leslie Harrington venise în repetate rînduri, deşi tot oraşul ştia că se îmbracă numai în New York. După toate aparenţele, ceea ce-i descurajase pe bărbaţi mai mult ca orice, era faptul că însăşi Constance nu concepea c-ar încerca vreunul s-o curteze, iar pentru Selena era o distracţie să-i urmărească pe cei mai mulţi masculi din Peyton luptîndu-se să intre în graţiile celei mai frumoase femei din oraş. „Pare-se că doamna MacKenzie nu s-a gîndit niciodată că bărbaţii sînt şi ei oameni, medită Selena, dar iată că la prima privire a domnului

Kyros, nu numai că şi-a dat seama de acest lucru, dar a cuprins-o spaima".

– A cumpărat ceva? se interesă Constance.

– Nu, o informă Selena, întorcîndu-se spre ea. Cred că nu a găsit ceea ce căuta.

Acum, cînd Allison nu mai era prietena Selenei, Constance simţea o profundă afecţiune pentru fiica vitregă a lui Lucas Cross. O găsea inteligentă şi harnică, dar în acelaşi timp se speria cînd se trezea discutînd chestiuni mature cu un copil care nu putea să-i dea decît răspunsuri pe măsura vîrstei ce o avea.

– Ce părere ai de el? o întrebă pe Selena.

– După mine, e cel mai frumos bărbat pe care l-am văzut vreodată. Mai frumos decît cred că a fost doctorul Swain în tinereţe şi chiar mai frumos ca toţi artiştii de cinema.

„Crezi că mă consideră atrăgătoare?"

O clipă de necugetare şi era cît pe-aci să-i adreseze această întrebare Selenei, care o aştepta să vorbească.

„Dar ce-mi pasă mie ce crede el!" se corectă tot ea, în sine.

– Săptămîna asta o să-mi iau rochia, interveni Selena ca să mascheze pauza stînjenitoare. Mi-am adunat restul de bani, aşa că pot s-o iau vineri – tocmai cînd e balul.

– Dacă vrei, ia-o şi astăzi, o îndemnă Constance. Ţi-am spus de săptămîni întregi că nu trebuie să aştepţi pînă vei avea banii. Puteai să ţi-o duci acasă oricînd.

– Prefer să n-o iau. N-aş vrea să rămîn datoare pentru ea, plus că nici n-am unde s-o ţin acasă.

Se duse la dulapul în care Constance ţinea mărfurile arvunite şi se uită la rochia albă, pusă pe umăr cu etichetă scrisă cu meticulozitate „Selena Cross – rest 5,95 dolari".

– Ai să fii cea mai frumoasă din tot balul, o asigură Constance zîmbind. Şi singura cu rochie albă. Toate celelalte vor purta rochii colorate.

– Sper să fiu cea mai drăguţă de acolo, în ochii lui Ted, răspunse Selena şi rîse. E prima oară că mă duc la un bal. E o senzaţie plăcută să ai totul nou pe tine şi să mergi undeva unde n-ai mai fost niciodată. Totul e nou-nouţ: bucuria, îmbrăcămintea, aproape că şi tu însăţi.

– Cîţi ani crezi că are? întrebă Constance.

– Treizeci şi cinci, o informă Selena. A aflat mama lui Ted, de la Leslie Harrington.

Capitolul 24

După ce stătuse îngenuncheată în faţa patului ei de campanie, Selena se îndreptă din şale proptindu-se în călcîie. Greaţa de la stomac îi îmbrobonase faţa cu sudoare, simţea slăbiciune prin tot trupul şi, ca să-şi poată menţine echilibrul, se sprijini cu mîinile de duşumea.

– Au dispărut, zise ea.

– Ce, Selena? o întrebă Joey. Ce-a dispărut?

Aşteptă puţin, ca să-i mai treacă valul de greaţă, şi apoi se ridică în picioare.

– Banii mei. Au dispărut, Joey. Mi i-a luat cineva.

– Noo! protestă băiatul. Nu se poate, Selena. Nu

te-ai uitat tu bine.

Selena apucă salteaua subţire de pe pat şi-o azvîrli în mijlocul colibei.

– Uită-te, na! Îi vezi tu pe-aici?

Într-adevăr, în pat nici urmă de plic alb, cu banii Selenei, şi nici din pătură nu căzu nimic cînd o scuturară împreună cu Joey. Pusese zece dolari în plic, în hîrtii de cîte un dolar, ceea ce reprezenta zece după-amiezele de muncă la „Thrifty Corner".

– Au dispărut, repetă Selena. I-a luat tata.

Cu toate că vorbea cu glas scăzut, timbrul ei era atît de înspăimîntător încît pentru prima oară lui Joey i se făcu frică de sora lui.

– Tata nu fură, se împotrivi el. Poate să se îmbete, să se încaiere, să lovească, da' de furat, nu fură.

Fata continuă ca şi cum nici nu l-ar fi auzit:

– Balul e mîine seară şi eu va trebui să stau acasă.

Într-o cutie, sub patul ei pliant, împachetate cu grijă în hîrtie satinată, îşi ţinea lucrurile pe care le cumpărase, pe rînd, ca să le îmbrace împreună cu rochia cea nouă: o pereche de ciorapi de mătase, pantofi de lac şi un schimb de lenjerie de corp albă.

– Singura rochie pe care mi-am dorit-o de cînd mă ştiu pe lume şi tata mi-a luat plicul. Cu restul banilor aveam de gînd să mă spăl pe cap la coafor, la Abbie, şi să-mi cumpăr de la Prescott o sticlă de parfum. Şi tata mi-a furat banii...

– Termină cu asta! strigă Joey. Tata nu i-a luat. I-ai pitit tot tu pe undeva şi acum ai uitat locul. O să-i găsim noi. Ţi-aduci aminte cînd i-au lipsit banii lui Paul şi s-a gîndit că-i luase tata? I-a găsit a doua zi, acolo unde-i ascunsese în pantalonii lui cei buni.

Pentru un moment, Selena s-a înveselit; era adevărat că Paul – fratele ei vitreg – îl acuzase odată pe nedrept pe taică-său, de hoţie. În noaptea aceea fusese un tărăboi groaznic, iar a doua zi, după ce Paul şi-a găsit banii, a plecat din Peyton şi s-a dus să-şi caute de lucru în Nord. Singurul necaz era că Selena văzuse plicul ei alb chiar în dimineaţa aceea. Îl scosese de sub saltea, numărase banii, şi-i ascunsese la loc.

– El i-a luat, se auzi Nellie Cross. Taică-tău i-a luat. L-am văzut io.

Şedea pe marginea patului dublu, deşelat, uitîndu-se lung la degetele mari de la picioare, aşa cum ieşeau prin găurile din vîrf ale papucilor. Auzind-o, Selena şi Joey au tresărit speriaţi; în lunile din urmă, Nellie îşi făcuse obiceiul să se sustragă din orice situaţie, de parcă nici nu era de faţă, să stea deoparte, ca o umbră, astfel că ceasuri întregi copiii şi bărbatul ei uitau pur şi simplu că se află şi ea în cameră.

– I-a luat azi-dimineaţă, continuă mama lor. L-am văzut io. I-a luat de sub patu Selenei. L-am văzut, cîinele ticălos!

Selena îşi încleştă pumnii, cu un sentiment de înfrîngere.

– De ce nu l-ai oprit? zise, deşi îşi dădea seama că întrebarea e fără rost. Ai fi putut să-i spui că sînt ai mei.

Dar Nellie vorbi ca şi cînd n-o auzise.

– Cîinii ticăloşi. Toţi la fel.

Atunci se deschise uşa colibei şi apăru Lucas

Cross, rînjind şi clătinîndu-se pe picioare.

– Cine-i cîine ticălos? întrebă el.

– Tu, răspunse Selena fără o clipă de ezitare. Şi nu un ticălos de rînd, cum întîlneşti la tot pasul, ci unul de mare clasă. Nu te-ai învăţat minte să nu mai bei, după ce ai zăcut prin spital şi vedeai numai gîngănii, de te credea tot oraşul smintit? N-ai învăţat nimic nici de pe urma lui Kenny Stearns, pe care l-ai văzut lac de sînge, că şi doctorul Swain credea că n-o să mai trăiască? Îţi pierzi vremea tot cu mamelucu' de Kenny şi vă îmbătaţi cît e ziua de mare, iar acum te-ai apucat să mai furi şi bani. Dă-mi înapoi ce ţi-a mai rămas din ei, tată!

Lucas se uită în jos, la mîna ei întinsă.

– Ce tot trăncăneşti, drăguţo? o întrebă, făcînd pe nevinovatul.

– Ştii tu prea bine, tată. Plicul pe care mi l-ai furat de sub pat. Vreau să mi-l dai înapoi.

– Bagă de seamă cum vorbeşti cu taică-tu, Selena. Lucas Cross încă n-a furat o leţcaie de la nimeni. Ultimul om care mi-a spus vorba asta a fost frati-tu, Paul, şi i-am tras o chelfăneală a-ntîia pentru ea. Fii cu băgare de seamă.

– Atunci, unde e plicul de sub salteaua mea? Ăl cu zece hîrtii de cîte un dolar în el?

– Ăsta, vrei să zici? întrebă Lucas şi flutură pe sus plicul care acum era boţit şi murdar.

Fata se repezi la el nerăbdătoare, dar Lucas rînji şi-l ridică deasupra capului.

– Dă-mi-l! strigă Selena.

– Ia, ia stai niţeluş, vorbi Lucas, trăgînd de cuvinte

într-un fel înnebunitor. Ia stai niţel, drăguţo. Aş zice c-o donşoară care cîştigă parale ar fi cazu' să dea şi în casă. Nu-i drept, Selena, să stai pe capu' lu' taică-tu, cum faci tu.

– Sînt banii mei. Am muncit pentru ei şi i-am cîştigat. Dă-mi-i înapoi!

Lucas se urni de lîngă uşă şi se aşeză pe un scaun, lîngă masa de bucătărie.

– Dă cînd s-a cărat frati-tu, nu mi-a fost nici mie uşor, vorbi Lucas pe un ton exagerat de plîngăreţ. Aş zice c-o donşoară ca tine l-ar putea scoate pă taică-su dă la ananghie...

– Ai avut destui bani cînd ai terminat cu lucrul în pădure. Nu trebuia să-i iroseşti pe băutură. N-ai să-mi bei şi banii mei, tată. În fiecare după-masă, după şcoală, am muncit pentru ei, şi-i vreau înapoi.

– Ie ruşine să azvîrli cu paralele ca să te împopoţonezi pentru unu ca Ted Carter. Bani aruncaţi pă gîrlă, dacă mă-ntrebi pă mine. Şi cine-s şi ăia din neamu lu Carter? Gunoaie – ăştia-s ei. Şi-asta au fost. Ea o tîrfă şi el a codoşit-o douăjdă ani.

– Familia Carter n-are nici o legătură cu banii mei, i-o tăie Selena ţipînd.

Se repezi la el şi încercă să-i smulgă din mînă plicul cel alb, dar brusc Lucas se lăsă cu scaunul pe spate şi Selena aproape căzu. El rîse.

– Aş zice c-o donşoară care să crede dăstul dă mare ca să să răţoiască la ta-su, cum faci tu, şi ca să meargă la bal cu băiatu unei tîrîturi şi-al unui codoş – ar fi cazu să ia şi dă la ta-su singură ce vrea ea – aşa cum i-ai lua acadeaua dă la un ţînc. Trebe numa să

să priceapă la asta...

Selena îl măsură cu privirea cîteva clipe. Dar ochii ei nu i-au cerşit mila, decît în treacăt, pentru ca după aceea să exprime doar uluirea revelaţiei pe care o trăia. Lucas îşi etala zîmbetul lui grotesc şi, cînd începu să i se mişte fruntea, fata observă broboane de sudoare pe ea.

– După cîte pricep, cu Ted Carter nu te dai în lături dă la o trîntă dacă să-ncearcă să ia dă la tine ce vrea. Iaca, acu te-am stîrnit, drăguţă. Trebe să te iei şi cu mine la trîntă ca să-mi iei ce vrei tu.

Fără să-şi dezlipească ochii de pe taică-său, Selena se adresă fratelui mai mic.

– Ieşi afară, Joey.

Copilul o privi lung.

– Da-i întuneric afară, protestă el. Şi-i frig.

– Du-te afară, Joey. Şi stai acolo pînă te-oi chema eu.

Nu mai scoase o vorbă pînă ce uşa nu se închise în urma lui Joey; după aceea spuse:

– N-am de gînd să mă apropii de tine, tată. Dă-mi numai banii.

– Hai încoa şi ia-ţi-i, o chemă Lucas răguşit. Vino-ncoace şi încearcă-te să-i iei dă la mine.

Nellie Cross se uita lung la degetele mari, ieşite prin găurile papucilor.

– Cîini ticăloşi, şuşotea ea. Cîini ticăloşi, toţi la fel.

Cu toate că Nellie vorbea în şoaptă, Lucas tresări de parcă numai atunci îşi dăduse seama că se află şi ea în cameră. Se uită mai întîi la nevastă-sa, apoi la Selena, şi ochii Selenei erau plini de ură.

– Ia-ţi-i, zise el, după ce-şi mai aruncă o privire spre Nellie. Ia-ţi banii tăi nenorociţi.

Aruncă plicul mototolit spre Selena şi acesta căzu pe duşumea la picioarele ei.

– Cîini ticăloşi, repetă Nellie. Toţi la fel. Băutură şi muieri. Muieri şi băutură.

Capitolul 25

Rodney Harrington, în sacou alb şi cu părul lui negru buclat, domesticit cu îndemînare şi cu ajutorul apei, stătea pe o muche de scaun în salonul familiei MacKenzie. Acolo îl lăsase Constance şi, în timp ce ea urcase în cameră la Allison, să vadă dacă e gata, Rodney se uita posomorît la ţesătura covorului de pe podea.

Ce l-o fi apucat s-o invite pe Allison MacKenzie la cel mai mare bal al anului? îşi reproşa în sine. Mai ales la ăsta, primul bal la care i se dăduse şi lui voie să meargă.

Doar mai era şi Betty Anderson, însetată şi aprinsă

după el, care nu aşteptase decît s-o invite, şi cînd colo el a chemat-o pe Allison MacKenzie! „Invită o fată drăguţă!" îi poruncise taică-său şi uite-l unde ajunsese: pe marginea unui scaun, în salon la MacKenzie, aşteptînd-o pe sfrijita de Allison. Ar fi putut să se distreze de mama focului cu Betty, fir-ar al naibii de necaz! Simţi cum se roşeşte la faţă şi se uită pe furiş prin camera pustie. Nu-i plăcea să se gîndească la după-masa pe care o petrecuse cu Betty Anderson în pădure, la Capătul Drumului, decît dacă era absolut sigur că nu se mai află nimeni prin apropiere. Cînd era de unul singur, nu se putea să nu se gîndească la asta. Ce fată, Betty! cugetă Rodney, lăsîndu-se pradă amintirilor. Asta zic şi eu fată, măi frate! Nimic de ţînc în purtarea ei sau în ce-i arătase în după-masa aia. Nici nu vorbea şi nici nu arăta a puştoaică. Era grozavă, Dumnezeule, şi fie că taică-său lucra ori ba în fabrică, Betty era o fată pe cinste, ce mai tura-vura...

Rodney închise ochii şi pe măsură ce-şi amintea de Betty Anderson, respira tot mai anevoie.

„Nu, se smulse el, nu aici. Aştept pînă diseară, cînd oi fi acasă."

Se uită în jur, prin salon, chinuit iar de gînduri.

Ar fi putut să se distreze la mare fix cu Betty, nu să stea aici, s-o aştepte pe Allison. Şi ca să pună capac la toate, se mai supărase şi Betty pe el pentrų că n-a invitat-o. Aici avea dreptate, nimic de zis, în definitiv, cînd o fată împarte o taină cu tine, e normal s-aştepte s-o inviţi la cel mai mare bal al anului. Speranţa lui era c-o va găsi acolo. Poate va prinde momentul să-i vorbească, să vadă dacă nu i-a trecut furia. La naiba!

Ar fi putut să-l sucească pe taică-său, să-l facă s-o accepte pe Betty, dac-ar fi vrut cu tot dinadinsul. Dar aşa, mergea cu prăpădita de Allison, care-l privea cu nişte ochi de viţel; şi taică-său, care-i ceruse să aleagă o fată drăguţă...

„Prostu' de mine! îşi zise Rodney Harrington. Fraierul naibii!"

Auzi ceva mişcare pe scările din hol; probabil că, în sfîrşit, Allison cobora. Spera că, cel puţin, va arăta destul de prezentabilă şi că n-o să-l urmărească cu ochii ăia de jivină, la bal, unde ar putea să fie văzuţi de băieţi. Nu i-ar fi fost tocmai moale în caz că Betty auzea niscaiva apropouri pe seama lui şi a lui Allison, sau a oricărei alte fete.

– Iat-o pe Allison, Rodney, anunţă Constance. El se ridică în picioare.

– Bună, Allison.

– Bună.

– Păi, tata e-afară, în maşină.

– Bine.

– Ai vreun pardesiu sau ceva?

– Îl am pe ăsta. E-un pardesiu de seară.

– În regulă; atunci să mergem.

– Sînt gata.

– Noapte bună, doamnă MacKenzie.

– Noapte bună, mamă.

– Noapte bună... şi Constance se opri la timp. Era cît pe-aici să spună „copii". Noapte bună, Allison, se corectă ea. Noapte bună, Rodney. Petrecere plăcută.

Imediat ce ieşiră pe uşă, Constance se trînti, ostenită şi posomorîtă, într-un fotoliu. Avusese o săptămînă grea cu Allison care oscilase între o

nerăbdare de netolerat şi ceasuri de panică exasperantă. Cînd, în ziua balului, se trezise de dimineaţă şi se văzuse cu un coş roşu şi umflat în barbă, s-a pornit pe plînsete, cerîndu-i maică-si să-i telefoneze imediat lui Rodney şi să-l anunţe că e bolnavă şi nu va putea merge, seara, la bal. Constance îşi aprinse o ţigară şi se uită la fotografia înrămată de pe şemineu.

– Ei bine, Allison. Iată-ne, în sfîrşit, singuri, spuse cu glas tare. Fata ta bastardă e îmbăiată, coafată, parfumată, manichiurată şi pusă la şapte ace, în timp ce, noi doi, tu şi cu mine, am rămas singuri, s-o aşteptăm de la prima ei întîlnire oficială.

Cînd cugeta astfel, cu amărăciune şi milă faţă de ea însăşi, era cuprinsă de spaimă şi tresărea şocată dîndu-şi seama că înverşunarea ei din ultima vreme nu se datora numai situaţiei pe care i-o crease Allison MacKenzie cu paisprezece ani în urmă. De cîteva săptămîni o înfuria gîndul că trebuie să se ocupe singură de o fată în plină creştere şi, în judecata ei înfierbîntată, arunca toată vina pe umerii iubitului dispărut. Crima lui – pentru că asta era o crimă în ochii lui Constance – fusese pretenţia sa c-a şi iubit-o. Or, dacă ar fi îndrăgit-o cu adevărat, prima lui dorinţă trebuia să fie aceea de a o ocroti, şi nu de-a trăi cu ea; dar, aşa cum îşi spunea singură, simţul protector s-a trezit prea tîrziu în el şi, din îngăduinţa ei, Allison MacKenzie s-a transformat într-o deprindere de toate zilele. De iubit, ştia că nu-l iubise; altfel, legătura lor n-ar fi putut să fie ceea ce a fost. Pentru ea, dragostea însemna căsătorie, iar căsătoria se întemeia pe o comunitate de gusturi şi de interese,

îmbinate cu unele afinităţi legate de mediu şi de concepţii. Toate acestea dădeau naştere aşa-zisei „iubiri" – un sentiment în care atracţia fizică nu avea ce căuta. Prin urmare, reflecta Constance, cu siguranţă că ea nu-l iubise pe Allison MacKenzie. Privirea ei se îndreptă din nou spre fotografia de pe policioara căminului, întrebîndu-se în sine de unde va găsi, pînă în cele din urmă, cuvintele potrivite pentru a-i explica fiicei ei adevărata stare a lucrurilor. Soneria de la uşă o făcu să tresară, destrămîndu-i brusc firul gîndurilor. Oftă din nou, mai cu foc decît înainte, şi se frecă pe ceafă, în locul unde simţea o apăsare. Probabil că Allison, în emoţia ei, îşi uitase batista acasă.

Deschise uşa din faţă şi dădu cu ochii de Michael Kyros, care se afla pe scări. Pe moment fu incapabilă să se mişte sau să articuleze vreun cuvînt, copleşită nu atît de mirare, cît de un sentiment de irealitate.

– Bună seara, o salută Michael, rupînd tăcerea. Dat fiind că reuşeşti întruna să mă eviţi pe stradă, şi chiar în magazin la dumneata, m-am gîndit să-ţi fac o vizită oficială.

Cum Constance nu răspunse, rămînînd în continuare cu o mînă pe clanţă şi cu cealaltă sprijinită de cadrul uşii, Mike adăugă pe acelaşi ton de conversaţie:

– Îmi dau seama că procedeul nu este ideal. Ar fi trebuit să aştept mai întîi să-mi faci dumneata o vizită, dar m-am temut că n-ai să ajungi niciodată să-ţi îndeplineşti această îndatorire de vecină, doamnă MacKenzie, continuă el împingînd uşor uşa. Stau de peste o jumătate de oră în colţul străzii, aşteptînd-o

pe fiica dumitale să plece cu cavalerul ei, şi-mi simt picioarele al naibii de obosite. Pot să intru?

– Vai, da. Te rog, vorbi Constance în cele din urmă, şi glasul sună gîtuit chiar şi în urechile ei. Da. Intră, te rog.

Rămase lipită de panelul uşii închise, în timp ce Mike trecu pe lîngă ea şi intră în hol.

– Dă-mi voie să-ţi iau pardesiul, domnule Kyros.

Mike se dezbrăcă de el, îl îndoi pe mînă şi se îndreptă spre Constance. Se apropie destul de mult de ea, încît, ca să-l privească, trebuia să-şi salte capul – iar cînd şi-l ridică, el îi zîmbi cu blîndeţe.

– Nu-ţi fie teamă, îi spuse. N-am de gînd să te ating, am să rămîn multă vreme pe-aici. Aşa că nu-i nici o grabă...

Capitolul 26

Sala de gimnastică a liceului din Peyton era decorată cu hîrtie creponată trandafirie şi verde, răsucită cu festoane şi atîrnată de tavan şi pe pereţi. Coşurile şi panourile de basket fuseseră şi ele garnisite cu migală, în speranţa că în felul acesta vor fi mascate. Un elev din cursul superior, dotat cu imaginaţie şi nemulţumit de aspectul posomorît al plaselor de basket, le împînzise, dibaci, cu flori primăvăratice din hîrtie multicoloră, în timp ce un altul ancorase cîte un balon în fiecare locşor liber unde se putuse lega o sfoară. Pe un perete, în spatele

orchestrei, era scris cu litere de-o şchioapă confecţionate din aluminiu:

LICEUL DIN PEYTON VĂ UREAZĂ BUN SOSIT LA BALUL SĂU ANUAL DE PRIMĂVARĂ

Elevii din cursul superior, care făcuseră parte din comitetul cu decorarea sălii, oftau uşuraţi şi îşi priveau munca cu binemeritată satisfacţie.

Sala de gimnastică, se asigurau unii pe alţii, nu arătase la nici un bal ca anul acesta. Balul anual de primăvară care devenise o tradiţie în Peyton de cînd se construise noul local al liceului, era dat de absolvenţi, simbolizînd o urare de „bun sosit" adresată de timpuriu copiilor ce urmau să intre în liceu în toamna următoare, iar cu vremea ajunsese să împrumute şi alte semnificaţii. De pildă, pentru majoritatea fetelor din clasa a opta, el însemna momentul primei lor întîlniri oficiale şi adevărate cu un băiat, în timp ce pentru băieţi reprezenta ridicarea oficială a interdicţiei de după ora opt, impusă de părinţi. Pentru Elsie Thornton, gătită în rochie de mătase neagră şi avînd rol de supraveghetoare, acest bal părea să simbolizeze momentul de trezire la o nouă viaţă a tinerilor pe care-i avusese ca elevi. Putea chiar să întrevadă la ei acele prime tresăriri ale atracţiei reciproce, care, aşa cum prea bine ştia, anticipau căutările şi descoperirile lor de mai tîrziu. Dar asta nu însemna că vreo cîţiva dintre ei n-o porniseră de pe acum în căutările şi descoperirile lor, după cum cugetă domnişoara Thornton.

Îi urmărea pe Selena Cross şi Ted Carter rotindu-se încet pe ring, dansînd cu capetele

apropiate, şi cu toate că nu crezuse o clipă în mitul îndrăgostiţilor din copilărie care, odată maturizaţi, se căsătoresc şi trăiesc fericiţi pînă la sfîrşitul vieţii, se trezi nădăjduind că, de astă dată, Selena şi Ted vor putea oferi o excepţie de la regula generală. Cînd îşi întoarse însă privirea spre Allison MacKenzie şi Rodney Harrington, simţi cu totul altceva, o durere, de parcă primise o lovitură în inimă. Involuntar, ridică o mînă pe care, la iuţeală, o şi coborî sperînd că gestul ei a trecut neobservat.

„Vai, Allison, ai grijă, drăguţa mea, o preveni ea în gînd. Trebuie să fii foarte atentă, altfel vei avea de suferit."

Domnişoara Thornton o observase şi pe Betty Anderson; era gătită într-o rochie roşie, mult prea pretenţioasă pentru ea, şi nu-i slăbea din ochi pe Allison şi pe Rodney. Venise la bal însoţită de un băiat din cursul superior, cu o reputaţie de pe acum stabilită de mare fustangiu şi băutor. Dar toată seara, privirea ei fusese aţintită pe Rodney. Trecuse de ora zece, cînd Rodney şi-a luat inima în dinţi şi s-a dus s-o înfrunte pe Betty, profitînd de clipa cînd Allison a dispărut la toaletă şi l-a lăsat singur; la întoarcerea ei în sala de gimnastică, l-a găsit dansînd cu Betty. Atunci s-a aşezat lîngă domnişoara Thornton, pe unul din scaunele rezervate persoanelor ce-i însoţeau pe tineri şi a rămas acolo, cu ochii pironiţi pe Rodney şi Betty. „Să nu-ţi pese, scumpo, ar fi vrut să-i spună domnişoara Thornton. Nu-ţi lega visele de băiatul ăsta, pentru că ţi le va nimici, şi visele şi pe tine."

– Arăţi tare drăguţă, Allison, îi zise.

– Mulţumesc, domnişoară Thornton, răspunse

Allison, întrebîndu-se dacă s-ar cuveni să-i spună „şi dumneavoastră arătaţi la fel". Dar asta ar fi fost o minciună, pentru că domnişoara Thornton era mai pocită ca oricînd. Categoric lucru, negrul nu era culoarea care s-o avantajeze. Dar de ce stătea Rodney aşa de mult cu Betty?

Îşi păstră capul sus şi zîmbetul pe buze chiar şi atunci cînd se încheie o suită de dansuri şi urmă alta, fără ca Rodney să vină s-o invite. Surîse şi făcu semn cu mîna către Selena şi Kathy Ellsworth, venită la bal cu un băiat din cursul superior, care săruta cu gura deschisă. I se făcu milă de micuţul Norman Page, văzîndu-l singur, rezemat de un zid, şi uitîndu-se fix la propriile-i picioare. Ştia că Norman fusese adus la bal de maică-sa, şi că va rămîne aici pînă la unsprezece, cînd ea se va întoarce de la întrunirea organizaţiei „Ajutorul Doamnelor", ţinută la biserica congregaţiei. Cînd Norman îşi ridică privirea din pămînt, Allison îi zîmbi şi-i făcu semn cu mîna, deşi începuse să-i fiarbă stomacul şi nu ştia cît va mai fi în stare să-şi stăpînească greaţa. Betty nu-şi dezlipea degetele de pe ceafa lui Rodney, iar el o privea, cu capul aplecat şi cu ochii pe jumătate închişi.

„De ce îmi face el una ca asta? se întreba chinuită de greaţă. Sînt mai drăguţă ca Betty. Ea arată vulgară în rochia aceea roşie, scîrboasă, şi e dată cu rimel pe gene. Pentru vîrsta ei are sînii groaznic de mari şi Kathy pretinde că sînt adevăraţi. Dar eu nu cred. Tare-aş vrea să nu se mai bîţîie atîta pe scaun domnişoara Thornton şi n-a mai rămas decît un singur dans în suită, aşa c-ar fi cazul să mă pregătesc să mă ridic, pentru că, peste cîteva minute, o să vină

Rodney să mă cheme. Pariez că rochia de pe Betty a fost a soră-si mai mari, cea care a dat de bucluc cu un bărbat din White River. Selena e frumoasă în rochia ei albă. Se iubesc, asta se vede. Toată lumea-i cu ochii pe mine. Sînt singura fată care stă pe scaun. Rodney a dispărut!"

Inima se porni să bată cu înflăcărare şi cu putere, în timp ce, disperată, ocolea cu privirea ringul de dans. Îşi întoarse ochii spre uşă tocmai la timp ca să zărească o licărire roşiatică, şi pe loc ştiu că Rodney o părăsise şi fugise cu Betty.

„Ce-ar fi să nu se mai întoarcă? o străfulgeră un gînd. Dacă mă lasă să merg singură acasă? Toată lumea ştie că am venit cu el. *Şi toţi rîd de mine!*"

I se făcu rău cînd simţi mîna îngheţată a domnişoarei Thornton apucînd-o de cot.

– Dumnezeule, Allison, rîdea profesoara. Probabil că eşti transportată într-o lume de vise. Norman te-a invitat de două ori la dans, iar tu nici măcar nu i-ai răspuns.

Avea ochii aşa de împăienjeniţi de lacrimi, încît nici nu-l vedea pe Norman, iar faţa şi-o simţea ca o rană dureroasă. Numai cînd s-a ridicat în picioare, ca să danseze, şi-a dat seama că încă surîdea. Norman o ţinea cu stîngăcie, în vreme ce orchestra, importată din White River, anume pentru această ocazie, intona un vals.

„Dacă va spune ceva? se gîndi Allison cu deznădejde. Dacă rosteşte un singur cuvînt vomit pe loc, faţă de toţi".

– L-am văzut pe Rodney ducîndu-se afară cu Betty, începu Norman, şi m-am gîndit să te invit la

dans. Prea ai stat mult lîngă domnişoara Thornton.

Allison nu vomită „faţă de toţi" ci spuse:

– Mulţumesc, Norman. E drăguţ din partea ta că m-ai invitat.

– Nu ştiu ce l-o fi apucat pe Rodney, continuă el. Eşti mult mai drăguţă decît grăsana aia de Betty Anderson.

„Doamne sfinte, se ruga Allison, fă-l să tacă!"

– Betty a venit cu John Pillsbury. Norman pronunţă numele Pilsbree. Trage la măsea şi plimbă fetele în maşina lui. Odată l- a oprit poliţia federală pentru depăşirea vitezei şi conducere în stare de beţie. L-a reclamat lui taică-său. Îţi place Rodney?

„Îl iubesc! ar fi vrut Allison să strige. Îl iubesc, iar el îmi sfîşie inima."

– Nu, zise ea; nu în mod special. Pentru mine nu e decît un însoţitor la bal.

Norman o învîrti cu neîndemînare.

– Oricum, e urît din partea lui să te lase mască cu domnişoara Thornton, şi el să se care cu Betty.

„Doamne, ai milă, Doamne", se ruga Allison. Dar orchestra continua să cînte, Norman îşi ţinea mîna, ca un băţ, într-a ei. Allison se gîndea la fata din povestea cu condurii roşii; becurile electrice o orbeau, pînă cînd simţi cum încep să-i zvîcnească tîmplele.

Afară, pe terenul întunecat, ce servea ca loc de parcare al liceului, Betty Anderson îl ducea pe Rodney de mînă. Maşina lui John Pillsbury era parcată sub un copac, mai la o parte de celelalte, şi cînd ajunseră la ea, Betty deschise uşa din spate şi se sui.

– Repede, îl zori în şoaptă pe Rodney, care se

urcă după ea.

Apăsă la iuţeală pe siguranţele celor patru uşi ca să le încuie, după care se trînti pe perna din spate rîzînd.

– Iată-ne ajunşi, spuse ea. Îngrămădiţi ca mazărea în păstaie.

– Hai, Betty, şuşoti Rodney. Haide!

– Nu, răspunse înfiptă. Nu vreau. Sînt furioasă pe tine.

– Ooo, haide, Betty! Nu fi rea. Sărută-mă.

– Nu, îl respinse Betty, trăgîndu-şi capul. Du-te să te pupe sfrijita de Allison MacKenzie. Pe ea ai adus-o la bal.

– Nu fi supărată, Betty, se rugă Rodney. N-am avut încotro. Nu eu am vrut, ci tata m-a silit.

– Ai fi preferat să fii cu mine? întrebă Betty pe un ton ceva mai moale.

– Să te prefer? şuşoti Rodney – şi cuvintele nu sunară a întrebare.

Betty îşi lăsă capul pe umărul lui, plimbîndu-şi un deget în sus şi în jos pe reverul hainei.

– Oricum, urît din partea ta c-ai invitat-o pe Allison la bal.

– Ooo, haide, Betty! Nu fi rea! Sărută-mă puţin.

Betty îşi înălţă capul şi Rodney îi acoperi repede gura, cu a lui. „Ştie să pupe ca nimeni pe lume, se gîndi Rodney. Ea nu sărută numai cu buzele, ci cu dinţii şi cu limba, şi tot timpul geme şi îţi înfige unghiile în umeri".

– Oh, scumpo, scumpo, suspină Rodney, singurele cuvinte pe care apucă să le rostească înainte de a simţi din nou limba ei între dinţi.

Cînd o săruta, Betty se răsucea şi se mişca din tot trupul, iar cînd ajunse cu mîinile pe sînii ei, începu să geamă ca şi cînd ar fi fost lovită. Se zvîrcoli pe scaun pînă ajunse complet întinsă şi doar coapsele şi picioarele nu-l atingeau pe Rodney, care-şi mlădia trupul după Betty, fără să-şi dezlipească buzele de pe gura ei.

Brusc, Betty îşi încordă genunchii, îi împinse deoparte, deschise uşa de la maşină şi sări din ea.

– Acum du-te şi fă asta şi cu Allison MacKenzie! urlă la el. Ia-ţi fata pe care ai adus-o la bal, şi fă cu ea asta.

Înainte ca Rodney să-şi tragă sufletul ca să articuleze un cuvînt, se răsuci ca o săgeată şi o porni înapoi, spre sala de gimnastică. Băiatul încercă să iasă din maşină, să fugă după ea, dar îşi simţea picioarele ca de gelatină, şi nu putu decît să se apuce de portieră şi să înjure printre dinţi.

– Căţeaua! zise el răguşit, folosind unul din cuvintele preferate ale tatălui său. Căţea afurisită!

Stătea ancorat de uşa deschisă a maşinii, silindu-se să vomite, dar fără succes, în timp ce sudoarea îi curgea şiroaie pe faţă.

– Căţea, repetă el, dar asta nu-l ajută la nimic.

Într-un tîrziu, se redresă, se şterse cu batista pe faţă şi se scotoci prin buzunare după un pieptene. Mai avea încă obligaţia să se întoarcă în sala de gimnastică şi s-o ia pe nenorocita aia de Allison MacKenzie. Tatăl lui urma să vină cu maşina la ora unsprezece şi jumătate şi se aştepta să-l găsească cu ea.

– Căţea infectă, scrîşni printre dinţi, cu gîndul la

Betty. Căţea infectă, împuţită şi blestemată.

Îşi stoarse creierii să mai găsească şi alte cuvinte injurioase la adresa ei, dar în zadar.

Cînd începu să se pieptene, aproape plîngea.

Peste umărul lui Norman, Allison o văzu pe Betty întorcîndu-se singură.

„Dumnezeule sfinte, s-o fi dus fără mine! Ce mă fac?"

– Uite-o pe Betty, anunţă Norman. Ce-o fi cu Rodney...

– Poate e la toaletă, zise Allison, care părea incapabilă să-şi controleze glasul. Te rog. N-am putea să stăm jos? Mă dor picioarele.

„Şi capul, adăugă în gînd. Şi stomacul. Şi braţele, şi mîinile, şi coapsele, şi ceafa..."

Se făcuse unsprezece şi un sfert cînd îl zări pe Rodney apărînd pe uşă. Văzîndu-l, i se luă o greutate aşa de mare de pe inimă încît nu mai avu tăria să fie supărată. Îi salvase onoarea, întorcîndu-se la ea ca să n-o lase să plece singură acasă. Arăta bolnav, cu faţa congestionată şi buhăită.

– Ai fi gata să mergem? o întrebă pe Allison.

– Oricînd vrei tu, răspunse ea cu indiferenţă.

– Tata-i afară, aşa c-am putea pleca.

– Am putea.

– Îţi aduc pardesiul.

– Bine.

– Vrei să mai faci un dans înainte?

– Nu. Nu, mulţumesc. Am dansat aşa de mult toată seara că-mi simt picioarele frînte, nu alta.

– Bine. Atunci îţi aduc pardesiul.

„Vasăzică, aşa stau lucrurile, se gîndi domnişoara

Thornton. Curajoasă – ăsta-i cuvîntul potrivit pentru Allison".

– Bine. Atunci îţi aduc pardesiul.

– Bună seara, domnişoară Thornton. M-am distrat foarte bine.

– Bună seara, drăguţo, îi răspunse domnişoara Thornton.

Capitolul 27

Pentru Elsie Thornton, ziua de douăzeci iunie era cea mai extenuantă din tot anul. Era ziua absolvirii care, întotdeauna îi lăsa în suflet un amestec bizar de sentimente de fericire, regrete şi acea toropeală specifică, ce vine odată cu destinderea după un efort. Rămăsese singură în aulă, după terminarea serbării bucurîndu-se în tihnă de aceste minute solitare, departe de mulţimea care se risipise. Peste puţin timp avea să apară Kenny Stearns, cu găleţile şi cîrpele de curăţat duşumelele, dar pînă atunci totul era scufundat în tăcere şi domnişoara Thornton privi în jur cu ochi osteniţi.

Băncile de lemn, confecţionate în grabă şi montate în pantă, asemenea celor din tribunele unui stadion de fotbal, se aflau încă pe podiumul gol. Cu puţin timp înainte, goliciunea lor fusese acoperită de fustele celor treizeci şi două de fete şi de pantalonii celor patruzeci de băieţi, care formau la un loc clasele de absolvenţi ai primilor patru ani de liceu; acum, însă, singurele mărturii ale trecerii lor pe acolo erau trei programe mototolite şi o mănuşă pierdută. Pe cortina neagră, de catifea, din spatele băncilor, fuseseră prinse în ace litere mari, din carton auriu:

ÎNAINTE! PROMOŢIA 1937!

La un moment dat, în cursul serii, cifra 9, din grupul 1937 se desprinsese şi continua să atîrne strîmbă, ca o pălărie pe capul unui chefliu împrumutînd un aspect comic unui lucru care fusese aranjat cu cea mai desăvîrşită seriozitate.

Poate că întreaga festivitate ar fi părut comică unui spectator venit din afară, cugetă domnişoara Thornton, într-un fel defensiv. Desigur că şi lipsa de omogenitate a orchestrei liceului din Peyton care încercase să execute o bucată atît de pretenţioasă ca „Parada cea mare" avea aspectele ei comice. La fel şi Jared Clarke – care, deşi nu spusese pe şleau că absolvenţii „stau în picioare fără tragere de inimă", lăsase să se înţeleagă aceasta în modul cel mai limpede.

„Da, reflectă domnişoara Thornton, existau mulţi oameni, îndeosebi decana colegiului Smith, care ar considera aceste lucruri demne de a fi luate în rîs".

Ea, însă, nu le găsise comice. Cînd cei şaptezeci

şi doi de tineri – dintre care aproximativ patruzeci îi avusese elevi în anul acela – se ridicaseră să cînte în cor „Salut, bună Alma Mater, cîntecul nostru se înalţă spre tine", domnişoara Thornton a simţit o emoţie pe care unii ar fi numit-o „sentimentalism", iar alţii, dintr-o generaţie mai tînără şi mai lipsită de tact, ar fi etichetat-o drept „tîmpenie". Pentru ea, absolvirea însemna un moment de tristeţe împletită cu bucurie, dar, mai mult ca orice, un moment de tranziţie. În seara absolvirii, această tranziţie însemna pentru ea mai mult decît simpla trecere dintr-o şcoală în alta. Pentru ea, reprezenta sfîrşitul unei ere. Prea mulţi băieţi şi fete, pe care-i avusese ca elevi, încetaseră de a mai fi copii în astă-seară. Toţi arătaseră aşa de maturi şi de schimbaţi văzuţi de acolo, de pe scaunul din rîndul întîi, unde îşi avusese ea locul în aulă. Mulţi nu mai aveau decît o vară în care să se mai bucure de ultimele zile ale copilăriei. Odată cu toamna, deveneau „liceeni" şi se considerau de pe acum adulţi. Îl auzise pe Rodney Harrington spunînd că „va merge la New Hampton", de parcă s-ar fi dus la Colegiul din Dartmouth şi nu la o şcoală secundară, şi mai surprinsese cîteva fete plîngîndu-se de părinţii lor, care nu le îngăduiau să meargă în tabere de vară mixte.

Prea merg toate în viteză, se gîndi domnişoara Thornton, conştientă de faptul că nu repeta decît o idee mai veche. Se părea că în seara asta mintea ei era invadată de „fraze tip", aşa cum se întîmpla după fiecare festivitate de absolvire, cînd o urmăreau întruna formule ca: „Cei mai frumoşi ani din viaţa lor"

şi „Ce păcat că tinerii îşi irosesc tinereţea".

Kenny Stearns apăru în aulă şchiopătînd şi ţinînd într-o mînă două găleţi care zăngăneau lovindu-se una de alta. Domnişoara Thornton se ridică în picioare şi îşi adună mănuşile.

– Bună seara, Kenny.

– Bună seara, donşoară Thornton. Credeam c-a plecat toţi.

– Tocmai plecam, Kenny. A fost frumoasă aula în seara asta, nu-i aşa?

– Păi sigur c-a fost. Doar io am făcut băncile. A ţinut bine, aşa-i?

– Perfect, Kenny.

– Am prins şi literele sus, pentru ăi mari. M-a luat naiba pînă le-am pus să stea drepte. Nouă ăla, de-acolo, nu era strîmb cînd l-am pus...

– Nu, nu era, Kenny. Asta s-a întîmplat în timpul serbării.

– Păi, ie timpu să cam încep. Trebe să dau jos băncile în noaptea asta. I-am chemat pă nişte puşti să vie mai tîrziu să m- ajute.

Domnişoara Thornton pricepu aluzia.

– Noapte bună, Kenny.

– Bună, donşoară Thornton.

Afară, cerul era ca de smoală. Nu se vedea luna, iar domnişoara Thornton reflectă că, de fapt, nici n-ar fi fost loc pentru ea, într-atît era de acoperită bolta cu stele. Se uită în sus şi inspiră adînc din aerul de iunie,

uşor înmiresmat – şi, dintr-odată, toată tristeţea i se risipi.

La toamnă, va avea un alt grup de copii, poate şi mai promiţător şi cu mai multe satisfacţii pentru ea, decît cel din urmă...

CARTEA A DOUA

Capitolul 1

Trecuseră doi ani de la festivitatea absolvirii. Pentru Allison, s-au scurs repede. La liceu, avea mai mult de muncit, ceea ce însemna un stimulent intelectual, care-i lipsise în primele clase. Între timp, se mai împăcase cu ea şi cu lumea exterioară şi, chiar dacă se mai întîmpla să treacă prin perioade de teamă şi de răzvrătire, acestea erau mai rare şi n-o mai făceau să sufere chiar atît de cumplit. Totodată, se trezise în ea o curiozitate nouă şi nesăţioasă. Cu doi ani în urmă, se mulţumea cu răspunsurile aflate de prin cărţi, pe cînd acum, încerca să le obţină de la oameni, nemijlocit. Nu exista fiinţă pe care să n-o

iscodească, odată ce îndrăznea să şi-o apropie, şi, dintre toate, cea mai înţelegătoare se arătase Nellie Cross.

– Cum de te-ai hotărît să te măriţi cu Lucas? a întrebat-o pe Nellie într-o bună zi. Îl bombăneşti întruna şi vorbeşti de el de parcă l-ai urî. Ce te-a făcut să-l iei de bărbat?

Nellie îşi ridică privirea de pe sfeşnicul de alamă pe care-l lustruia de zor şi rămase atît de mult timp tăcută, încît oricine, în afară de Allison, ar fi avut impresia că nu auzise întrebarea, sau că, pur şi simplu, o ignora. Allison ştia, însă, că nici una din supoziţii nu corespunde adevărului. Şi dacă Nellie era îngăduitoare cu iscodelile ei, Allison se învăţase şi ea să fie răbdătoare cu felul greoi în care se exprima Nellie.

– Nu ştiu să mă fi hotărît, cum ziceai tu, îi răspunse Nellie într-un tîrziu. Măritişul meu cu Lucas n-a fost o hotărîre d-a mea. Doar un lucru din alea care ţi să-ntîmplă.

– Nimic nu e întîmplător, o contrazise Allison cu tărie. Există o lege a cauzei şi a efectului, valabilă pentru toţi şi toate.

Nellie zîmbi şi puse la loc sfeşnicul, pe policioara căminului din salon.

– Vorbeşti frumos, fetiţo, îi zise. Tare frumos, cu cuvinte mari şi mai ştiu io ce. Cînd te-ascult, parc-aud o muzică.

Allison încercă să-şi ascundă plăcerea, în realitate însă încerca aceeaşi satisfacţie pe care-o avea deseori la şcoală, cînd primea de la domnul Kyros nota zece la compunere. De fapt, la baza prieteniei lor

se afla preţuirea nelimitată şi din toată inima pe care o avea Nellie pentru Allison – cu toate că Allison n-ar fi recunoscut-o odată cu capul – susţinînd că „ea o iubea" pe Nellie Cross şi de aceea se apropiaseră una de alta.

– Acu, că mă gîndesc mai bine, reluă Nellie, sigur c-am avut un motiv de m-am măritat cu Lucas. O născusem pe Selena. Mititică mai era pe-atunci! Dacă-mplinise şase săptămîni. Pe bărbatul dintîi, Curtis Chamberlain, – că ăsta a fost – l-a omorît o grămadă de buşteni. Căzuse din camion – buştenii, adică – şi l-a lovit pă bietu Curtis dă nu s-a mai sculat dă jos. Aşa s-a întîmplat; io o aveam pă Selena în burtă, da cum am născut-o, l-am întîlnit pe Lucas. Tot singur era şi el. Nevastă-sa murise cînd îl năştea pe Paul. Atunci mi s-a părut o idee bună – vreau să zic, să-l iau pă Lucas dă bărbat. El era cu Paul, şi io doar cu Selena. O femeie nu-i bine să trăiască singură; la fel ca şi bărbatu. Afar'dă asta, ce puteam să fac? N-aveam putere să muncesc, eram lehuză... şi Lucas îmi dădea tîrcoale.

Începu să emită rîsul ei cotcodăcit şi o clipă Allison se temu că o să devieze de la subiect şi o s-o ia razna, vorbind despre cu totul altceva, aşa cum deseori se întîmpla, dar Nellie se opri din chicoteala ei caraghioasă, şi continuă:

– Proast-am mai fost! Am picat din lac în puţ. Lucas să-mbăta şi umbla după muieri. Aşa c-o duceam mai rău ca-nainte.

– Dar nu l-ai iubit? o iscodi Allison. Vreau să spun, la început de tot.

– Păi nu mă măritasem dă mult cu Lucas cînd am

rămas prima oară gravidă. P-ăla l-am lepădat. Avort – cum i-a zis Doc. Lucas s-a cărat d-acasă şi s-a îmbătat turtă. Zicea că-l jelesc încă pe Curtis – asta zicea el – da nu era adevărat. Pă urmă, am rămas iar gravidă şi l-am făcut pe Joey; d-atunci Lucas n-a mai fost aşa cătrănit pă Curtis. Să zice că numa dacă-ţi iubeşti bărbatu rămîi gravidă. Nu ştiu. Da poate că dragostea aia, dă care vorbeşti tu, m-a ţinut toţi anii ăştia lîngă Lucas. Aş fi putut să-l las. Şi-aşa, şi-aşa, tot munceam – fiindcă el bea aproape tot ce cîştiga şi mi-era totuna.

– Dar cum ai putut să stai lîngă el? Cum de n-ai fugit cînd te bătea şi pe tine şi pe copii?

– Păi, bătaia nu-nseamnă nimic, drăguţo. Şi Nellie cotcodăci din nou; de astă dată, ochii ei căpătară o expresie pierdută. Alelalte contează. Băutura şi muierili. Chiar şi băutura nu-i lucru ăl mai rău, dacă nu s-ar ţine scai dă muieri. Ţi-aş putea povesti nişte istorii, drăguţo... Nellie îşi încrucişă braţele şi vorbi cu o voce cîntată. Ţi-aş spune nişte istorii, drăguţo, care nici pă dăparte nu seamănă cu ale tăle...

– Cum adică, şopti Allison. Spune-mi. Ce fel de istorii?

– Lasă, c-o să-şi ia el plata într-o bună zi, şuşoti Nellie, imitînd-o pe Allison şi vorbind cu glas scăzut. Îşi ia el porţia, cîinele ticălos. Pînă la urmă şi-o primeşte iei toţi, cîinii ticăloşi. Toţi la fel!

Allison oftă şi se ridică în picioare. Cînd începea Nellie să pună placa şi să-i tragă cu blestemele, era inutilă orice încercare de a mai discuta cu ea normal. O ţinea aşa cît era ziua de lungă, înjurînd printre dinţi, complet străină de întrebările ce i se puneau. Această

apucătură o făcea deseori pe Constance MacKenzie să declare că trebuie să ia măsuri cu Nellie. Dar, aşa cum s-a întîmplat, Constance n-a ajuns să întreprindă nimic, pentru că trăsnită sau nu, Nellie rămînea, totuşi, cea mai harnică femeie de serviciu din Peyton. Însă pe Allison nu limbajul lui Nellie sau gîngăveala ei o necăjeau, ci modul exasperant în care îi arunca unele aluzii voalate, asemenea pescarului ce-şi azvîrle undiţa în apă, ca apoi să şi le retragă imediat ce Allison apuca din momeală. Cîndva, încercase să dărîme acest zid al lucrurilor spuse pe jumătate dar tot ea descoperise că a stoarce cuvintele de la una ca Nellie, era o strădanie zadarnică.

– Ce-ai putea să-mi spui, Nellie, o stîrnea Allison; la care Nellie îşi legăna braţele încrucişate şi se pornea să cotcodăcească:

– Păi istoriile pe care ţi le-aş povesti io, fetiţo..., dar niciodată nu i.le spunea, iar pe-atunci Allison era prea necoaptă ca să deplîngă neputinţa unor oameni de a împărtăşi şi altora suferinţele lor. Aşa că dădea din umeri şi răspundea enervată:

– Mă rog, dacă nu vrei să-mi spui, te priveşte...

Dar în ziua aceea, i-a răspuns:

– Foarte bine, dacă nu vrei să-mi spui, plec la plimbare şi te las singură.

– Păi da. Nişte cîini ticăloşi, repetă Nellie.

Scoasă din răbdări, Allison oftă şi ieşi din cameră.

În cei doi ani care trecuseră, oraşul Peyton nu se schimbase deloc. Aceleaşi magazine, unele în faţa altora înşirate pe strada Ulmilor. Şi aceiaşi proprietari sau personal de deservire. Un străin revenit în oraş după o absenţă de doi ani, ar fi avut senzaţia că

numai deunăzi îl părăsise. Acum, în iulie, băncile din faţa tribunalului erau ticiste cu bătrîni; aceştia le considerau ca pe nişte bunuri personale, iar privitorul străin ar fi spus: „Păi nici bătrînii nu s-au urnit de pe ele".

Allison coborî pe strada Ulmilor, sub soarele încins, de vară, în timp ce bătrînii din faţa tribunalului o urmăreau pe sub pleoapele grele, apăsătoare, ca luna lui cuptor.

– Uite-o pe Allison MacKenzie...

– Îhî; în vremea din urmă s-a mai înălţat un pic, ce ziceţi?

– Mai are de crescut ca s-o ajungă pe maică-sa.

Bătrînii rîseră pe înfundate. După părerea aproape unanimă a oraşului, Constance MacKenzie era masivă, ca o construcţie din cărămidă, lucru pe care-l comentau de cîte ori se întîmpla s-o vadă trecînd prin dreptul tribunalului.

– Şi totuşi, frumoasă femeie, Constance MacKenzie. Şi-a fost de cînd am pomenit-o.

– Ştiu eu, zise Clayton Frazier. Nu e făcută pă gustu meu. Nu prea m-am dat eu în vînt după femeile fălcoase.

– Pentru numele lui Dumnezeu! Cine dracu să uită la fălcile ei?

Bărbaţii făcură haz în timp ce Clayton Frazier se lăsă pe spate, proptindu-se de zidul încins al tribunalului.

– Sînt şi oameni, vorbi el, pă care la o femeie nu-i interesează doar ţîţele şi fundul.

– Nu zău, Clayton? Spune-ne tu unu, pe nume.

– Michael Kyros, se conformă Clayton Frazier fără

să ezite.

Bărbaţii rîseră din nou.

– Cristoase, aşa e! recunoscură în cor. Bou ăla de grec n-o fi văzut nimic la Connie MacKenzie afară de deşteptăciunea ei!

– În nopţile astea încinse, amîndoi nu discută decît de cărţi şi de pictură, ziseră ironic.

– Păi da, grecu' ăla mătăhălos şi negricios habar n-are că e-o blondă bine făcută.

Clayton Frazier îşi trase streaşină, pe ochi, pălăria de fetru, ponosită.

– Nu contează ce trăncăniţi voi, decretă el. Îmi pun zălog pensia mea pe şase luni, că Michael Kyros n-a atins-o nici măcar c-un deget.

– Sînt de partea ta, declară unul din ei cu seriozitate batjocoritoare. Şi io fac prinsoare că n-a atins-o cu-un deget. Dar nu mă prind că n-a atins-o cu altceva!

Bărbaţii hohotiră zgomotos şi se întoarseră s-o privească pe Allison pînă ce avea să dispară de pe Strada Ulmilor.

Parcul Memorial arăta peticit, cu iarba gălbejită şi pălită de soarele care arsese fără întrerupere, şase săptămîni de secetă. În atmosfera aceea în care nu străbătea adiere de vînt, copacii, cu crengile uriaşe şi înţesate de greieri, păreau încremeniţi aşteptînd cu răbdarea vîrstei lor seculare căderea ploii. Allison se plimba apatică, simţindu-se încotoşmănată chiar şi în pantalonii scurţi şi bluza fără mîneci pe care le purta; urca povîrnişul din spatele parcului, sub apăsarea unei triste̦ţi izvorîte din singurătate. Iar oamenii nu însemnau o alinare pentru starea ei de acum, fiindcă

ar fi putut să meargă la Meadow Pond, cu Kathy Ellsworth – dar o refuzase. Încercase să-şi închipuie o grămadă de tineri, bălăcindu-se, ţipînd şi făcînd haz – o imagine care-i stîrnise doar repulsie. Se gîndise şi la soarele reflectat în apa liniştită şi totuşi răspunsul aşteptat de Kathy fusese „nu" – nu voia să meargă să se scalde cu ea. Acum, însă, urcînd dealul spre „Capătul Drumului", în arşiţa de iulie ce i se părea o povară deasupra capului descoperit, se căia. În afară de sîsîitul greierilor şi de zgomotul paşilor ei pe pămîntul stîncos, nu se mai auzea nici un sunet şi Allison trăia senzaţia că era singura vieţuitoare într-un univers secătuit şi pîrjolit de căldură. Cînd părăsi cărarea şi se apropie de locul denumit „Capătul Drumului", rămase ca trăsnită văzînd că cineva se postase chiar lîngă scîndura cu inscripţie roşie.

Mai făcu cîţiva paşi şi silueta se întoarse, dar nu din pricina zgomotului, deoarece Allison nu făcuse nici unul, ci pentru că simţise că se află în prezenţa cuiva.

– Bună, Allison, o salută Norman Page.

– Bună, Norman.

Era îmbrăcat într-o pereche de pantaloni scurţi, kaki, mai bine zis un „şort de tenis", iar genunchii lui, ca şi coatele şi pometii obrajilor erau ascuţiţi şi ososi. Rămăsese singurul băiat din Peyton care mai purta şort în timpul verii. Ceilalţi umblau în pantaloni lungi, de doc, dezgolindu-şi picioarele numai cînd îşi puneau costumele de baie.

– Ce faci aici, sus? o întrebă Norman, vag, ca şi cînd fusese trezit dintr-un somn.

– Acelaşi lucru ca şi tine, răspunse Allison

înţepată. Caut un loc unde să mă răcoresc şi să fiu singură.

– Privit de-aici, fluviul pare de sticlă.

Allison se rezemă de scîndura ce bloca trecerea, la „Capătul Drumului".

– Parcă nu se mişcă deloc, observă ea.

– Ca şi oraşul.

– Ai zice că-i un sătuc din carton, ca jocurile pentru copii.

– La asta mă gîndeam în clipa cînd ai venit. Îmi ziceam că toată lumea a murit, iar eu sînt singurul supravieţuitor.

– Nu mai spune – şi eu la fel! exclamă Allison întorcîndu-şi capul ca să-l privească.

Norman se uita drept în faţă, o buclă brună îi căzuse pe frunte şi pielea de la tîmple era aproape transparentă. Buzele lui frumos arcuite erau uşor întredeschise, iar genele aplecate peste ochii pe jumătate închişi formau umbre delicate pe obrajii albi şi subţiri.

– Şi eu la fel, repetă Allison şi, de astă dată, Norman fu acela care-şi întoarse capul să se uite la ea.

– Credeam că nimeni nu poate avea vreodată gîndurile mele, mărturisi băiatul. Dar uneori nu-i aşa, nu?

– Nu, recunoscu Allison şi privi în jos. Îşi ţineau mîinile apropiate, pe scîndura cu literele roşii, ceea ce sugera un soi de intimitate amicală. Uneori nu-i aşa, continuă Allison. Şi eu credeam acelaşi lucru şi mă neliniştea. Mă făcea să mă simt ciudată şi altfel decît ceilalţi.

– Credeam că sînt singurul tînăr din oraş care vine pe-aici. Pentru mine era un fel de loc tăinuit – despre care n-am vorbit nimănui.

– Cîndva am crezut şi eu la fel. N-am să uit niciodată ziua cînd cineva mi-a spus că nu e aşa. M-am înfuriat şi mi s-a făcut rău, de parcă aş fi surprins un nepoftit holbîndu-se pe fereastra mea.

– Parcă te-ai simţit „insultată" – ăsta e cuvîntul potrivit, preciză Norman; aşa m-am simţit şi eu. Într-o după-masă, i-am văzut aici pe Rodney Harrington şi pe Betty Anderson şi am fugit tot drumul, pînă acasă, plîngînd.

– Există totuşi un loc pe care pariez că nu-l ştie nimeni. Nici chiar tu.

– Spune-mi-l.

– Vino cu mine. Am să ţi-l arăt.

Mergînd în şir indian, cu Allison în frunte, se adînciră în pădurea de la marginea drumului. Ramurile tufelor pitice îi zgîriau pe picioare şi din loc în loc se mai opreau să culeagă afine. Norman scoase din buzunar o batistă curată, îi înnodă cele patru colţuri şi făcu un soi de pungă, pe care amîndoi o umplură cu afine. În sfîrşit, ajunseră la luminişul ascuns în inima pădurii, unde pintenii cocoşului şi catifeluţele cu ochi căprui formau o mare aurie, presărată cu puncte brune. Allison şi Norman stăteau unul lîngă altul, în liniştea străbătută doar de ţîrîitul greierilor, fără să-şi vorbească, mîncînd afine din punga confecţionată din batistă. După mult timp, Norman se aplecă şi culese un braţ de flori.

– Ridică-ţi bărbia, Allison, îi propuse rîzînd. Dacă florile îţi dau reflexe aurii pe piele, înseamnă că-ţi

place untul şi ai să te îngraşi.

Allison hohoti lăsîndu-şi capul pe spate. Părul ei castaniu deschis, adunat la spate şi strîns într-o coadă, i se mişca pe umerii şi ceafa umezită de sudoare.

– În regulă, primi ea. Uită-te şi vezi dac-o să mă îngraş.

Norman îi puse două degete sub bărbie şi se aplecă să vadă dacă florile pe care le ţinea în mînă aruncau vreo umbră de piele.

– Nu, zise el. Cred că nu, Allison. După cîte se pare,'n-ai să te îngraşi.

Rîseră amîndoi, fără ca Norman să-şi retragă degetele de sub bărbie. Se priviră îndelung cu rîsul încă hohotindu-le în gît, în vreme ce Norman îşi mişcă degetele blînd, acoperindu-i cu toată mîna, o parte a feţei.

– Ai buzele învineţite de afine.

– Şi-ale tale sînt la fel, i-o întoarse Allison, fără să se ferească de atingerea lui.

Cînd o sărută, o făcu cu gingăşie, fără s-o atingă decît atît cît să-i cuprindă şi celălalt obraz în palmă. Florile pe care le ţinea încă în mînă, le simţeau ca o catifea, pe feţele lor.

Capitolul 2

Doctorul Matthew Swain şi Seth Buswell se aflau în biroul acestuia din urmă, în clădirea unde-şi avea sediul redacţia ziarului „Peyton Place Times".

Medicul îşi făcea vînt cu pălăria lui albă, de pai, sorbind din amestecul de gin şi suc de grepfrut la gheaţă, anume pregătit de Seth, în sezonul de vară.

– Vorba aceea – treizeci şi cinci de grade la umbră, numai că nu văd umbră pe nicăieri, glumi Seth.

– Pentru numele lui Dumnezeu, nu vorbi despre vreme, îi opri doctorul. Sînt mulţumit că în luna asta mi s-au îmbolnăvit foarte puţini oameni.

– Nimeni nu are energia să se mai şi îmbolnăvească. Cu blestemata asta de căldură să te mai gîndeşti să zaci pe-un cearşaf cauciucat, în spitatul tău...

– Cristoase! exclamă medicul, ridicîndu-se pe jumătate în picioare, la trecerea unei maşini gonind nebuneşte pe strada Ulmilor. Termină odată, c-o să-mi deochi norocul şi-o să-l culegem pe tînărul Harrington de pe vreo şosea.

– Dacă o fi aşa, de vină nu eşti tu, ci Leslie. Auzi, tîmpenie! Să-i cumpere unui ţînc de şaisprezece ani o maşină decapotabilă, care costă trei mii de dolari!

– Mai ales unuia ca Rodney, sublinie doctorul. Puştiul nu are minte nici cît o găină. Poate i-o fi prins bine că l-au dat afară de la New Hampton. Fiind aici, în oraş, îl mai poate supraveghea şi Leslie – nu că i-ar folosi mare lucru – de asta pot garanta.

– Păi nu ştiai? întrebă Seth. Leslie l-a făcut pe director să-l reprimească. Cum a învîrtit el lucrurile de l-a băgat pe Rodney în şcoală, nu mă taie capul dar de la toamnă, puştiul se duce înapoi.

– Nu pentru multă vreme. L-am văzut săptămîna trecută în White River. Era tot cu maşina decapotabilă, înţesată de puştime şi toţi trăgeau la măsea. Cînd i-am spus lui Leslie, era cît pe-aici să-mi crape ţeasta. M-a poftit să-mi văd de treburile mele şi să- l las pe băiat să-şi facă niţel de cap. Auzi, să-şi facă de cap la şaisprezece ani! După cîte îmi amintesc, eu eram cu mult mai copt cînd m-am apucat de aşa ceva.

– Nu-mi place puştiul, declară Seth. Nu mi-e cu

nimic mai simpatic decît taică-său.

Prin faţa ferestrei de la biroul lui Seth trecură două siluete. Fata îşi săltă capul şi făcu semn cu mîna celor doi bărbaţi dinăuntru; băiatul, însă, nu avea ochi decît pentru ea, şi nu se uită în sus. În mînă ţinea un buchet de flori de care, parcă, uitase cu totul.

– Uite-o pe Allison MacKenzie cu tînărul Page, remarcă doctorul. Mă-ntreb dacă maică-sa o fi ştiind că se plimbă.

– În după-masa asta s-a dus la White River, îl informă Seth. Am întîlnit-o acolo, tocmai cînd plecam.

– Aşa se explică cum de se plimbă Norman cu o fată, pe stradă. Presupun că Evelyn s-a dus la White River ca să-l consulte pe John Bixby. Pe la mine n-a mai dat, de cînd i-am spus că în afară de egoism şi de draci nu are nici o hibă. Curios lucru, cît de diferit se manifestă ura – reluă el după o pauză. La de exemplu fetele Page – amîndouă sănătoase ca nişte cai de povară, pe cînd Evelyn, veşnic se plînge ba de una, ba de alta.

– Dar uite ce-a făcut ura din Leslie, adăugă Seth. Nu e om pe care să nu-l fi urît şi să nu fi vrut să-l ardă. Ăsta-i el.

– Aş vrea ca băiatul să scape de ea pînă nu va fi prea tîrziu, continuă doctorul, cu gîndul tot la Norman Page. Poate că dac-ar avea lîngă el o fată drăguţă, ca Allison MacKenzie, ar contracara influenţa maică-si.

– Eşti mai rău ca o babă, Matt, îl ironiză Seth, rîzînd. Babă, combinat cu peţitor. Mai bea un pahar.

– Nu ţi-e ruşine? îl apostrofă medicul întinzîndu-i paharul. Stai cît e ziulica de mare şi sugi la gin.

– Nici un pic, răspunse Seth fără ezitare. Chiar deloc. Să bem paharul ăsta pentru Norman Page, pentru o viaţă lungă şi veselă, dacă nu-l va înghiţi Evelyn înainte de-a o începe.

– Nu-l cred destul de puternic ca s-o înfrunte. Pretinde prea multe de la el: dragoste, admiraţie, mai tîrziu sprijin material, fără-ndoială devotament, şi chiar satisfacţii sexuale.

– Hai, termină! protestă Seth. Ţi s-a suit căldura de afară la cap. Doar nu te-oi apuca să-mi spui că Evelyn Page se culcă cu fiu-său.

– Tot necazul cu tine, Seth, este că prin satisfacţii sexuale nu înţelegi decît bărbaţi culcîndu-se cu femeile. Dar nu e întotdeauna aşa. Dă-mi voie să-ţi relatez un caz pe care l-am avut odată: un tînăr cu cea mai cumplită deshidratare ce mi-a fost dat să văd, provocată de prea multe clisme, de care nici nu avea nevoie. Era vorba de o problemă sexuală – SEXUALĂ – cu majuscule.

– Cristoase, Matt, exclamă Seth, holbîndu-şi ochii cu exagerată groază. Crezi că ăsta l-a băgat în mormînt şi pe bietul Oakleigh? Clismele?

– Nu te repezi la concluzii, protestă medicul. Nu m-am referit la Evelyn Page şi la Norman. Iar Oakleigh n-a murit din pricina clismelor. Ci căsăpit de gurile femeilor: Caroline, Charlotte şi Evelyn Page.

– N-am să-ţi mai dau să bei gin. Devii morbid, or, azi e prea cald ca să fii morbid sau mai ştiu eu cum.

– Poate beat, vrei să spui, completă doctorul Swain, ridicîndu-se de pe scaun. Dar n-am de gînd să mă îmbăt într-o vineri după-masă, la ora patru.

Trebuie s-o iau din loc.

– Te văd diseară? Vine toată trupa, ceea ce înseamnă un poker pe cinste.

– Da, vin. Adu-ţi cecul, Seth. Presimt că sînt în baftă.

Capitolul 3

Prin vitrina prăvăliei „Thrifty Corner", Selena Cross îl văzu pe doctorul Matthew Swain trecînd pe stradă. Pe loc, inima începu să-i bată mai cu putere, pe măsură ce-o cuprindea frica şi-i invada tot trupul. Se uită lung şi cu groază la silueta înaltă, înveşmîntată în alb, care întotdeauna îi arătase doar bunătate.

„Ajută-mă, Doc, repetă în tăcere. Trebuie să mă ajuţi".

– Matt Swain este singurul bărbat care ştie să poarte ca lumea un costum alb, observă Constance MacKenzie, aflată la un pas de Selena. Poate s-arate boţit pe el, dar niciodată asudat.

Degetele Selenei se încleştară pe mijlocul teşit al sticlei de Coca-Cola pe care-o ţinea în mînă.

„Mai aştept o zi, cugetă ea. Încă o zi, şi dacă nu se întîmplă nimic, mă duc la el. Doc – am să-i spun. Trebuie să mă ajuţi".

– Selena?

– Poftim, doamnă MacKenzie.

– Te simţi cumva rău?

– Nu, doamnă MacKenzie. Mă simt minunat. Numai căldura asta...

– Eşti aşa de palidă. Un lucru nefiresc la tine.

– Din cauza căldurii, doamnă MacKenzie. Altfel, mă simt bine.

– Azi nu prea avem vînzare. De ce nu pleci în pauza de prînz, să te odihneşti?

– Vă mulţumesc, dar la şase mă întîlnesc cu Ted.

– Atunci du-te în camera din spate şi stai puţin jos. Sinceră să fiu, nu te-am văzut niciodată aşa de palidă.

– Bine. Mă duc. Dar chemaţi-mă dacă aveţi nevoie de mine.

– Da, draga mea, consimţi Constance MacKenzie şi bunătatea din glasul ei aproape c-o făcea pe Selena să plîngă.

„Dacă ai şti, se gîndi ea. Dacă ai şti ce-i cu mine, nu mi-ai vorbi aşa de frumos. Ci mi-ai spune să-ţi pier din faţa ochilor. Vai, Doc, ajută-mă! Dacă o să afle Ted, familia lui, sau altcineva!"

Selena nu era fiinţa care să se sinchisească de părerile oraşului.

– Lasă-i să trăncănească, obişnuia să spună. Orice-ai face, tot nu le astupi gura.

Acum, însă, de cînd cu nenorocirea care se

abătuse asupra ei, devenise temătoare. Îşi cunoştea urbea şi glasurile ei cele fără de număr.

– O fată la ananghie!

– A dat de dracu!

– I-a umflat unu burta!

– Tîrfa! O tîrfă împuţită!

– Păi aşa sînt ăi din colibe – dacă vrei să ştii.

Dacă n-ar fi fost Ted Carter la mijloc, Selena şi-ar fi ridicat fruntea şi le-ar fi strigat la toţi: „Şi ce dacă?" Dar îl iubea pe Ted. La şaisprezece ani, avea o maturitate la care multe femei nu ajung niciodată. Ştia ce gîndeşte şi ştia ce simte. Îl iubea pe Ted Carter şi ştia că-l va iubi mereu; or, n-ar fi putut îndura să-l vadă uitîndu-se la ea, cu inima zdrobită de toate cele întîmplate. Ted – cu simţul onoarei moştenit cine ştie de unde şi cu acea rigidă stăpînire de sine care nu-l părăsea niciodată, Ted, care o ţinea în braţe şi-i şoptea: „Nu, iubito. N-am să-ţi fac nici un rău"; Ted, care se smulgea de lîngă ea împotriva dorinţei spunîndu-i că în afară de dragoste şi de respect, el avea şi răbdare. Despre acest lucru făcuseră şi haz.

– Noi, fetele de pe la mahala, avem sîngele aprins, îi spusese ea.

– Nu mai avem mult, o asigurase Ted. Doi ani. Sîntem doar de şaisprezece ani – şi cu o viaţă întreagă înaintea noastră. Ne căsătorim înainte să plec la colegiu.

– Te iubesc. Te iubesc. N-am iubit pe nimeni pe lume în afară de Joey; dar pe tine te iubesc mai mult ca pe el.

– Te doresc, iubito. Cît de mult te doresc. Dar nu mă atinge. Dacă te fac să dai de necaz? Se întîmplă –

ştii asta. Cît de grijulii sînt oamenii, şi totuşi se întîmplă. Cunoşti oraşul ăsta. Ştii cum se poartă oamenii cu o fată care a dat de bucluc. Îţi aminteşti cînd a păţit-o sora lui Betty. A trebuit să plece. În oraş, nu căpăta nici măcar o slujbă.

„Vai, Doc, se rugă în sinea ei Selena, lăsîndu-şi capul în poală şi luptîndu-se cu slăbiciunea care o toropea. Ajută-mă, Doc!"

– Selena!

– Poftiţi, doamnă MacKenzie.

– La telefon.

Selena se ridică în picioare şi îşi trecu, în grabă, degetele tremurătoare peste obraji şi prin păr, apoi se duse în partea din faţă a prăvăliei.

– Allo! vorbi în receptor.

– Ooo, draga mea, începu Ted Carter, mă tem că n-am să te pot întîlni la şase. Domnul Shapiro mai are de primit încă trei mii de pui şi va trebui să rămîn ca să-l ajut.

– Nu face nimic, Ted. Doamna MacKenzie s-a oferit să mă lase liberă tot restul după-amiezei. Or, dacă tu nu poţi veni, am să-i primesc propunerea şi plec.

„Restul după-amiezei... Restul după-amiezei... Am să mă duc la Doc – asta am să fac în restul după-amiezei". Aproape că nici nu-l mai auzi pe Ted care-i propunea să se întîlnească mai tîrziu. Puse receptorul în furcă şi rămase nemişcată uitîndu-se lung la albeaţa mîinii de pe receptorul negru.

– Doamnă MacKenzie, spuse după cîteva minute, nu vă supăraţi dacă totuşi plec?

– Fireşte că nu, draga mea. Du-te acasă şi

odihneşte-te. Arăţi istovită.

– Mulţumesc. Aşa am să fac. Mă duc acasă şi mă culc puţin.

Constance o urmări pe strada Ulmilor pînă se făcu nevăzută, gîndindu-se că era ciudat cum de Selena nu i se destăinuia. În ultimii doi ani se împrieteniseră atît de mult, încît puţine erau lucrurile pe care nu le discutaseră împreună. Selena era singura fiinţă care-i cunoştea proiectele de căsătorie cu Michael Kyros. Şi înţelegea situaţia Constancei. Ştia de cîtă prudenţă are nevoie faţă de Allison. Mai mult chiar: îi dăduse şi sfaturi.

– Cu cît aşteptaţi mai mult, doamnă MacKenzie, cu atît va fi mai greu, o povăţuise Selena. De cînd o ştiu pe Allison, a nutrit sentimente foarte puternice pentru tatăl ei. Ele nu se vor schimba pînă la anul, şi nici peste doi ani. Aşa că nu văd la ce bun să mai aşteptaţi pînă va termina liceul.

Constance suspină. Nici Mike nu vedea rostul acestei aşteptări. Chiar în seara aceea urma să-l întîlnească şi ştia de pe acum că va aduce din nou vorba de asta – aşa cum se întîmpla mereu. Dacă ar avea cel puţin tăria să-i spună cum au stat lucrurile cu tatăl lui Allison – dacă s-ar încumeta să-i mărturisească totul. Dar îl iubea, aşa cum poate iubi pentru prima oară o femeie de treizeci şi cinci de ani – fără limită, cu tot sufletul şi trupul – dar şi cu teamă. În Michael Kyros vedea întruchiparea tuturor năzuinţelor neîmplinite şi se temea să nu-l piardă. Ceea ce complica şi mai mult situaţia era faptul că şi el o iubea. Iubea în ea femeia care părea să fie – îşi spunea Constance înfricată – o văduvă, o mamă

devotată, o membră respectată de societate. Dar cum ar mai fi iubit o femeie care avusese un amant şi mai fusese şi atît de nătîngă să poarte în pîntece copilul lui bastard?

Constance, care se dispreţuise singură timp de şaisprezece ani, nu concepea c-ar putea fi iubită de un bărbat , odată ce acesta ar cunoaşte adevărul despre ea. Avea multe motive să nu se mărite cu Mike înainte de a-i mărturisi faptele, aşa cum s-au petrecut – şi toate motivele ei vizau onoarea, nobleţea de caracter şi adevărul. În realitate, se simţea istovită de povara pe care o purta singură şi ar fi vrut, cu orice preţ, să împartă şi cu altcineva apăsarea ei. Mai mult ca orice pe lume, îşi dorea să aibă pe cineva alături – un om faţă de care să nu se ascundă, să nu mai fie veşnic înspăimîntător, chinuitor de prudentă. Cu aceeaşi amărăciune pe care o simţise în ultimii doi ani, Constance MacKenzie se duse în camera din spatele prăvăliei, îşi turnă un stacan de ceai de la gheaţă şi-l bău.

În acest timp, Selena Cross mergea grăbită sub soarele după-amiezei tîrzii. Cînd ajunse pe strada Castanilor, avu impresia că de la fiecare fereastră o urmărea cîte o pereche de ochi, ghicindu-i pe loc secretul.

„O fată păţită, spurleau ochii de la geamuri. O fată cu burta la gură. O pomicică, nu o fată cuminte. Nu-l merită pe Ted Carter".

Străbătu cu paşi iuţi poteca pavată, umezită de cele două stropitori automate, care se învîrteau alene şi urcă în fugă scările din faţă, străjuite de două din

coloanele casei „cu aspect meridional", în care locuia doctorul Swain. La soneria ei insistentă, răspunse însuşi medicul.

– Pentru numele lui Dumnezeu, Selena! exclamă el după ce aruncă o singură privire la faţa ei palidă, intră în casă, nu mai sta în arşiţa asta sălbatică.

Înăuntru, în holul mare şi răcoros, începură să-i clănţăne dinţii şi doctorul o cercetă scrutător.

– Vino în birou, o chemă el.

Un coleg, care îl vizitase cîndva, spusese despre cabinetul lui Matt că arată ca orice, afară de cabinet medical. Şi ăsta era adevărul; doctorul Swain folosea pentru nevoile profesionale o parte din ceea ce, pe vremuri, fusese un salon. Jumătate din el era izolat, prin nişte uşi pliante, iar în cealaltă jumătate instalase sala de consultaţii. Atît biroul cît şi cabinetul propriu-zis erau pardosite cu parchet, încă de cînd se construise casa, ceea ce, pentru Isobel Crosby, însemna alături de neglijenţa doctorului, principala sursă de nemulţumire şi bombăneală.

– Destul de rău, se plîngea ea, că doctorul aduce tot soiul de oameni să-i defileze prin casă, cînd şi-ar putea foarte bine permite să aibă un cabinet în centru şi nu cu parchet pe jos. Ia gîndiţi-vă numai, parchet pe care nu poţi să-l cureţi c-o cîrpă udă!

Selena Cross se aşează cu grijă pe scaunul ţeapăn, de lîngă biroul medicului.

– Relaxează-te, Selena. Indiferent care-i necazul, ai să te simţi ceva mai bine după ce-ai să mi-l spui.

– Sînt însărcinată, mărturisi Selena şi imediat îşi muşcă buza. Nu avusese de gînd s-o trîntească aşa,

dintr-odată.

– Ce te face să crezi asta?

– Două luni şi jumătate de întîrziere – asta mă face să cred, zise Selena şi începu să-şi răsucească degetele de la mînă, pentru că spusese un lucru pe care nu-l avusese în plan.

– Vino în camera cealaltă să vedem ceea ce se poate vedea.

Cînd o consultă, îi simţi mîinile reci pe trupul înfierbîntat, în timp ce ea recita în minte refrenul rugător: „Ajută-mă, Doc. Trebuie să mă ajuţi!"

– Al cui e? o întrebă medicul după ce se întoarseră în birou.

Asta era partea cea mai cumplită pe care o repetase cu multă grijă ca să-i răspundă doctorului fără să-l supere...

– Nu mi-e îngăduit să spun.

– Asta-i o prostie! ţipă medicul şi Selena îşi dădu seama că pierduse partida. Ce soi de tîmpenie mai e şi asta? Doar nu eşti singura fată de pe lume sau din oraş care e forţată să se mărite din cauza asta. Al cui e – şi fără alte prostii. Al lui Carter?

– Nu, protestă Selena, şi cînd îşi înclină capul înainte părul ei negru se legănă domol de o parte şi de alta a feţei.

– Să nu-mi vii mie cu minciuni! strigă doctorul. Am văzut eu cum te priveşte băiatul. Ce te-a făcut să crezi că nu e şi el om? Haide, nu mai minţi, Selena.

– Nu mint, se apără fata, iar în secunda următoare îşi pierdu cumpătul şi începu să ţipe şi ea. Nu mint. Dacă era Ted, aş fi fata cea mai fericită din lume. Dar

nu e el! Doc, ajută-mă, îl rugă cu o voce care se transformase în şoaptă. Cîndva, mi-ai spus că dacă voi avea vreodată nevoie de dumneata să vin şi că ai să mă ajuţi. Ei bine, am venit, Doc, şi am nevoie de ajutor. Trebuie să mi-l dai.

– Ce înţelegi tu prin ajutor, Selena? întrebă medicul cu glas aproape tot atît de moale ca şi al ei. Cum pot să te ajut?

– Dă-mi să înghit ceva. Ceva care să mă scape...

– Nu există nimic, Selena, care te-ar mai putea ajuta acum. Spune-mi cine-i vinovatul? Poate am să te ajut în felul acesta. Căsătoria, ştii că se face numai după naşterea copilului.

Selena strînse din buze, apoi spuse.

– E om însurat.

– Selena, reîncepu doctorul, vorbindu-i pe cît putea mai blînd, în faza în care te aflii, nimic nu mai poate provoca un avort. Singurul lucru ar fi raclajul – or, ăsta e împotriva legii. Am făcut multe lucruri în viaţa mea, Selena, dar niciodată n-am încălcat legea, zise el, aplecîndu-se spre fată şi luîndu-i mîinile reci într-ale lui. Spune-mi cine e, şi am să fac totul ca să fie tras la răspundere. Va fi obligat să aibă grijă de tine şi să plătească pentru copil. Aş putea aranja în aşa fel, ca să nu afle nimeni nimic. Ai putea pleca un timp din oraş, pînă după naşterea copilului. Oricine ţi-a făcut necazul, va trebui să plătească pentru copil, pentru spitalizare şi pentru tine – pînă te vei pune pe picioare. Spune-mi numai cine e, Selena, şi voi face totul ca să te ajut.

– E tata, mărturisi Selena, ridicîndu-şi capul şi

privindu-l pe Matthew Swain drept în ochi. E tatăl meu vitreg, continuă ea, trăgîndu-şi mîinile dintr-ale doctorului. Se prăvăli pe parchet şi începu să bată cu pumnii în el şi să urle: E Lucas. E Lucas! E Lucas!

Capitolul 4

Devreme, în aceeaşi seară, doctorul Swain l-a anunţat pe Seth Buswell că nu va putea să vină în strada Castanilor, să joace poker.

– Ce s-a întîmplat, Matt? l-a chestionat redactorul. Ţi-am deocheat cumva norocul? Ţi s-a îmbolnăvit cineva?

– Nu. Dar sînt unele lucruri de pus la punct la spital şi trebuie să mă ocup de ele, în seara asta.

– Sper că nu pe la serviciul de contabilitate, vorbi Seth rîzînd. Aud că cei de la controlul financiar sînt nişte nenorociţi.

– Nu, Seth. Nu-i vorba de asta, zise doctorul şi

rîsul lui cordial sună cam forţat. Dar trebuie să fiu cu băgare de seamă, altfel mă văd cu poliţia federală pe urmele mele.

– Sigur, Matt, hohoti Seth. Păi, îmi pare rău că nu putem juca. Ne vedem mîine.

– Pe mîine, Seth, răspunse doctorul Swain şi uşurel aşează receptorul în furcă.

Selena Cross încă nu plecase de la el; stătea întinsă pe pat, cu o compresă rece pe frunte, într-o cameră de la etaj, cu jaluzelele lăsate la ferestre.

– Rămîi aici, o sfătuise doctorul. Întinde-te pe patul ăsta şi cînd ai să te simţi ceva mai bine, o să discutăm despre ce putem face.

– Nu-i nimic de făcut, bîigui Selena şi vomită violent în vasul pe care i-l ţinea doctorul.

– Stai aici liniştită. Trebuie să mă duc pînă jos.

Odată ajuns în sufragerie, Matthew Swain nu se opri decît la bufet unde-şi turnă un pahar mare de whisky.

„Gin, whisky, fete tinere întinse în pat, la etaj – aş face mai bine să-mi văd de treabă, se gîndi strîmbînd din nas. Dacă nu-mi bag minţile în cap o să-mi creez o faimă de bătrîn desfrînat şi beţiv, care nu mai seamănă cu doctorul de altădată".

Îşi umplu din nou paharul pe care îl luă cu el în salon, unde se aşează pe o sofa de brocart, în faţa căminului cu vatra stinsă.

„Ce-ai de gînd să faci, Matthew Swain? se întrebă singur. Ani de zile ai tot dat din gură, iar acum, cînd a sosit clipa să-ţi verifici teoriile tale fanteziste, ce-ai să faci? Nimic nu-i mai scump ca viaţa, nu-i aşa, Matthew? Ce înseamnă lucrul la care te gîndeşti să

recurgi, decît distrugerea unui alt lucru, de care vorbeai întotdeauna cu veneraţie?"

Goli cel de-al doilea pahar. Era suficient de cinstit ca să-şi dea seama că lupta ce o ducea cu el însuşi în clipele acelea îşi va lăsa amprenta pentru tot restul vieţii şi mai ştia că, indiferent ce hotărîre va lua, se va întreba mereu dacă a fost cea dreaptă. Adevărat că nu încălcase nici una din legile ţării, în afară de faptul că o dată pe săptămînă juca cu prietenii cîte un poker, la o miză de cinci şi de zece cenţi, într-un stat în care jocurile de noroc însemnau o abatere de la lege.

„Lasă acum excepţiile, Matthew, se preveni singur. Pokerul pe care-l joci cu Seth este împotriva legilor statului – deci ai mai încălcat legea".

„Dar nu în munca mea, protestă o altă latură a minţii sale. Niciodată în munca mea!"

„Nu, nu în munca ta. Regulile sînt reguli şi le-ai respectat. Desigur că n-ai de gînd să începi acum, la vîrsta ta, să le nesocoteşti – şi cu asta basta! Regulile rămîn reguli".

„Dar ce-ai de zis despre excepţiile de la regulă?"

„În meseria ta nu există nici o excepţie, doctore. Raportezi cazurile de sifilis, informezi poliţia dacă eşti chemat de un om cu o rană provocată de un glonte şi izolezi bolnavii, împotriva voinţei lor. Nici o excepţie, Matthew!"

„Bine, dar dacă Selena va naşte copilul, îşi va distruge toată viaţa".

„Asta nu te priveşte pe tine, Matthew. Du-te la poliţie. Fă ca acest Lucas să fie trimis în judecată. Dar nu te atinge de Selena".

„Da, dar are numai şaisprezece ani!! Şi în faţa ei perspectivele unei vieţi frumoase. Treaba asta ar distruge-o".

„Ai putea s-o omori".

„Prostii! Îl fac în spital, cu toate măsurile sterile".

„Eşti nebun? În spital? Ţi-ai ieşit complet din minţi?"

„Aş putea să-l fac, totuşi. Aş putea să-l fac fără să ştie nimeni. Chiar în noaptea asta. Spitatul e practic gol. În luna asta nu s-au îmbolnăvit oamenii".

„În spital? Eşti smintit? Ai înnebunit de-a binelea?"

„Da, sînt – ducă-se la dracu! În definitiv, al cui e spitalul? Cine a ridicat nenorocita aia de clădire, cine s-a îngrijit de el, cine l-a făcut să funcţioneze, dacă nu eu?"

„Cum adică – spitatul tău? El aparţine oamenilor din comunitatea asta faţă de care te-ai jurat să munceşti cît poţi mai bine. Asta o spune statul, ţinutul ăsta, jurămîntul pe care l-ai depus de-atîta amar de ani, că nici tu nu-ţi mai aminteşti cînd anume. Spitalul tău... Auzi aici? Trebuie să fii nebun!"

Matthew Swain aruncă în vatra căminului paharul gol de whisky care se sparse cu zgomot, proiectînd în aer rotogoale de cioburi de cristal.

– Da, sînt nebun, ducă-se la dracu! zise tare, ieşind din salon şi urcînd scările ce duceau la etaj.

Dar vocea lăuntrică nu-l slăbea o clipă.

„Ai pierdut, Matthew Swain, şoptea ea. Ai pierdut. Vasăzică, moartea, bolile venerice şi religia organizată, în ordinea enumerării?! Să nu te mai prind vreodată că-ţi caşti gura. În seara asta porneşti deliberat să semeni moarte, în loc să ocroteşti viaţa,

după cum ai jurat c-o vei face!"

– Te simţi mai bine, Selena? o întrebă cînd păşi în camera întunecoasă.

– Vai, Doc, se plînse fata, privindu-l lung, cu ochii umbriţi de cearcăne violete. Vai, Doc, mai bine-aş muri!

– Haide, haide acum, o încurajă medicul, pe un ton vesel. O să avem noi grijă de toate şi o să te simţi ca nou-născută!

„Şi mai du-te la dracu, îi spuse glasul lăuntric. Eu ocrotesc viaţa, această viaţă pe care o are şi o trăieşte Selena Cross".

– Ascultă-mă, Selena, vorbi doctorul Swain. Ascultă-mă cu atenţie. Uite ce o să facem...

O oră mai tîrziu, Constance MacKenzie, care trecea prin faţa spitalului cu Michael Kyros, în maşina cumpărată de el în primăvara trecută, văzu lumină prin geamul opac, imens şi pătrat al sălii de operaţie.

– Probabil că s-a întîmplat ceva, presupuse. E lumină în sala de operaţie. Oare cine o fi bolnav?

– Asta e una din caracteristicile oraşului Peyton, după care mă prăpădesc, zise Mike zîmbind. E de-ajuns ca un om să aibă nişte crampe la burtă, pricinuite de gaze, pentru ca toată urbea să se întrebe cînd, unde, cum şi cine o să-l scape de ele.

Constance se strîmbă.

– Păi tu eşti un şmecher mare, de metropolă.

– Care seduce pe fiica fermierului, adăugă Mike

luîndu-i mîna şi sărutîndu-i vîrfurile degetelor.

Constance se lăsă comodă pe spătarul capitonat al scaunului, suspinînd mulţumită.

În dimineaţa următoare nu trebuia să deschidă magazinul, deoarece Selena Cross îi făgăduise că va face ea acest lucru. Allison îşi petrecea sîmbăta şi duminica cu Kathy Ellsworth, iar ea, Constance, se îndrepta spre un oraş situat la o distanţă de optsprezece mile, unde avea să cineze, departe de ochii iscoditori ai vecinilor, cu omul pe care-l iubea.

– Ce-i cu suspinul ăsta de fericire? o întrebă Mike.

– Mi s-a umplut cupa şi a dat pe de lături, mărturisi lipindu-şi obrazul de umărul lui.

– O ţigară?

– Te rog.

Aprinse două şi i-o întinse pe a ei. În flacăra tremurătoare a brichetei, Constance îi zări arcuirea subţire şi pronunţată a unei sprîncene şi linia perfectă a nasului grecesc. Buzele strînse pe ţigara îngustă erau cărnoase, dar nu răsfrînte, iar bărbia, conturată puternic, îi dădea un aer plăcut.

– Un profil desăvîrşit de efigie greacă, comentă Constance.

– Îmi place cînd vorbeşti ca o „lady" înmănuşată.

– Asta şi sînt, concedă ea.

Alături de el se simţea degajată cum nu mai fusese niciodată în preajma vreunui bărbat. Desigur că-i trebuise timp ca să capete această degajare, dar acum îi intrase în sînge şi cu greu îşi amintea că existase o vreme cînd Mike o înspăimînta într-atîta, încît aproape i se făcea rău.

– Ce e? o întrebă cu felul lui specific de a sesiza

momentele cînd se gîndea la ea sau la ceva care-i privea pe amîndoi.

– Mă gîndeam cînd ai venit prima dată la mine acasă. Sînt aproape doi ani de atunci, era în seara cînd Allison s-a dus la balul primăverii.

Mike rîse, o apucă de mînă şi i-o ridică din nou spre buzele lui.

– Vasăzică aşa?! Uite ce zic eu – nu te mai gîndi la asta, ci la ce-ai vrea să mănînci cînd ajungem la restaurant. Azi e vineri şi vor avea pescărie de tot felul. Ştii doar că-ţi trebuie o veşnicie ca să te hotărăşti şi nu mai avem mult pînă ajungem.

– De acord. Mă voi concentra pe batog, stridii şi homar – şi-om vedea ce-o să iasă.

Îşi strecură mîna pe după braţul lui – şi, deodată, îi veni în minte alt moment din trecut, cînd se aflase tot lîngă el.

Asta se petrecuse, probabil, cam la trei luni după prima lui vizită, pentru că era august, iar Allison plecase într-o tabără de vară, la lacul Winnipesankee. Era într-o sîmbătă seara – îşi aminti ea – şi o căldură caniculară. Lucra acasă la registrele prăvăliei şi, cu toate că deschisese toate ferestrele, nu se simţea nici o boare de aer în cameră. Cînd auzi soneria de la uşă se sperie aşa de tare, încît scăpă tocul din mînă, şi făcu o pată urîtă de cerneală pe foaia albă a registrului.

– Fir-ar al dracului, bombăni, strîngîndu-şi şi mai tare cordonul de la capot. Dracu să le ia pe toate!

Deschise cu brutalitate uşa din faţă şi dădu peste Michael Kyros care-o întîmpină cu cuvintele:

– Bună! Hai să mergem să înotăm.

În săptămînile ce-au urmat după balul primăverii, din luna mai, o vizitase cam de şase ori, iar odată, în aceeaşi perioadă, cinaseră în oraş. Se simţise însă stingheră alături de el – fără să fi putut explica în ce fel anume – şi nu voia să-l mai vadă.

– Ei bine, asta-i culmea! exclamă supărată. Ce idee ţi-a mai venit să suni la uşă, la unsprezece şi jumătate noaptea, cu o propunere aşa de aiurită?!

– Dacă ai de gînd să mă faci cu ou şi cu oţet, cel puţin invită-mă înăuntru, zise el, fără să se sinchisească. Ce vor crede vecinii?

– Numai cerul ştie ce-or fi crezînd, şi nu de acum – spuse furioasă. Cu felul dumitale de a da buzna, tot timpul, neinvitat, şi la orice oră îţi vine cheful...

– Tot timpul? întrebă el incredul. De şase ori în ultimele trei luni. Oare asta înseamnă „tot timpul" în Peyton?

Constance n-a avut încotro şi a trebuit să rîdă.

– Nu, cred că nu, recunoscu ea. Dar vorbesc aşa pentru că m-ai speriat, m-ai făcut să scap tocul din mînă şi să pătez registrul.

– Asta e de neiertat. Vreau să spun, pata de cerneală de pe registru.

Constance simţi că se crispează, lucru pe care, probabil, l-a observat şi el, deoarece a început să vorbească repede.

– Ia-ţi costumul de baie şi mergem să ne scăldăm.

– Trebuie să fii nebun! În primul rînd, nu-i nici un lac pe aproape, afară de Meadow Pond, pe unde mişună întruna adolescenţii îndrăgostiţi.

– Ferească Dumnezeu să mergem pe unde umblă îndrăgostiţii. Am o maşină afară, pe care intenţionez

s-o cumpăr, şi există un lac, la cel mult opt mile de-aici. Hai să facem proba viitoarei mele maşini.

– Domnule Kyros...

– Mike, o corectă cu răbdare.

– Mike, n-am de gînd să merg nicăieri cu dumneata, noaptea, la ora asta. Am de lucru, e tîrziu, a trecut de unsprezece şi jumătate şi...

– E scandalos, o întrerupse Mike, scuturînd din cap şi emiţînd sunete de dojană şi mirare. Ascultă-mă, ai muncit toată ziua. Mîine e duminică şi nu ai nevoie să te scoli devreme. Fata e plecată în tabără, aşa că nu trebuie să stai acasă s-o păzeşti. Nu ai nici o scuză, în afară de aceea că nu mă înghiţi şi asta n-ai de gînd să mi-o spui verde. Ia-ţi costumul de baie şi hai să mergem.

Aşa cum se gîndea Constance, cu capul rezemat de umărul lui Mike, la doi ani după cele întîmplate, lucrul surprinzător nu a fost felul cum îi vorbise el, ci faptul că l-a ascultat.

– Bine, bine, îi răspunsese, exasperată de atîtea insistenţe. Am să merg.

Îşi pusese costumul de baie în dormitor, la ea, şi n-a avut decît un singur moment de ezitare, cînd s-a surprins în oglinda de la toaletă.

„Ce faci?" se întrebase singură.

„De data asta, fac ceva ce vreau", îi răspunse chipului din oglindă.

Şi, cu hotărîre, şi-a prins bretelele de la costum, şi-a aruncat pe ea o rochie de bumbac, şi-a luat nişte sandale şi a coborît în fugă scările, în hol, unde o aştepta Mike.

– Ai încuiat uşa? o întrebase cînd au ieşit din casă.

– Ăsta-i un alt lucru pe care trebuie să-l afli în legătură cu viaţa de provincie. Dacă te-apuci să-ţi încui uşa într-un oraş ca Peyton, oamenii încep să creadă că ai ceva de ascuns.

– Aha! Ar fi trebuit să-mi dau seama. Poate că din acelaşi motiv nu se trag nici perdelele de la ferestrele salonului, cînd e aprinsă lumina. Ce zici de maşină?

– Nu e rea. Dar cu siguranţă nu-i nouă, aşa-i?

– Chevroletele, ca şi vinurile de calitate, devin tot mai bune pe măsură ce trece timpul. Pe cuvînt! Aşa mi-a spus şmecherul ăla de samsar de maşini.

Au mers pînă la lacul despre care-i vorbise, la opt mile de oraş, unde, fie datorită orei înaintate sau, spre norocul lor, aproape miraculos – cum spunea Mike mai tîrziu – nu se afla ţipenie de om. Iar cînd Mike a stins farurile şi a oprit motorul, întunericul şi liniştea din jur păreau de pe altă lume.

– Cum crezi c-o să vedem pe unde să mergem pînă la mal? şopti Constance.

– Despre ce şuşoteşti? o întrebă pe un ton normal, speriind-o. Am lanternă.

– Aha! Constance îşi drese glasul, întrebîndu-se dacă şi pentru alte femei primele momente petrecute într-o maşină parcată în beznă sînt la fel de penibile cum erau pentru ea.

– Haide, o chemă, apucînd-o de mînă, ca s-o conducă.

Era pentru prima oară cînd o atingea şi îi simţea strînsoarea nu numai pe mînă, ci în încheietură şi tot braţul. Îşi aruncară pe mal lucrurile pe care le purtaseră peste costumele de baie, şi intrară în apă, împreună. Acum, cînd se învăţase cu întunericul,

Constance desluşea totul aproape normal – şi ceea ce văzu era Michael Kyros, în picioare, lîngă ea, masiv, dezbrăcat de la talie în sus, şi cu o înfăţişare care nu prevestea nimic bun. Cu un strigăt mut de spaimă, se scufundă în apă şi se depărtă de el, înotînd. „Vai de mine, Doamne, se gîndea, de ce-oi fi venit? Cum o să mă întorc? Pentru ce n-am rămas din capul locului acasă?" Înotă pînă la istovire. Îi tremura trupul de teamă şi de frig şi, cînd se apropie suficient de mal, ca să simtă pămîntul sub picioare, observă că Mike nu mai era în lac, ci o aştepta afară. Ieşi din apă, dar Mike nu veni spre ea şi nici nu-i oferi prosopul pe care îl ţinea în mînă. Cu gesturi nervoase, îşi scoase cascheta de baie şi scutură capul ca să-şi desfacă părul.

– Dumnezeule! vorbi ea cu un rîs forţat, de-abia perceptibil. Rece a mai fost, nu-i aşa?

– Desfă-ţi sutienul de la costum, îi porunci Mike cu asprime. Vreau să-ţi simt sînii lipiţi de mine, cînd te sărut.

Doi ani mai tîrziu, stînd în maşină alături de Michael Kyros, Constance MacKenzie era scuturată de aceiaşi fiori şi incapabilă de a se stăpîni, la fel ca în noaptea aceea.

– Nu te mai gîndi la asta, o rugă Mike cu blîndeţe. E un capitol încheiat. Acum sîntem noi înşine şi ne înţelegem. Nu te mai gîndi, copilule, repetă el cînd o simţi din nou năpădită de fiori. Ia-ţi gîndul de la seara aceea.

Constance clătină din cap şi se apucă de braţul lui, dar gîndul nu şi-l putea clinti. Cu mai puţin de cinci minute în urmă, trecuse chiar prin faţa locului cu

pricina, şi revedea acum fiecare detaliu. După cuvintele lui, rămăsese înmărmurită, ca o statuie, cu o mînă dusă la ceafă, pregătindu-se să-şi scuture părul. Mike nu şi-a mai repetat porunca, dar, văzînd-o că nu se clinteşte, a venit în faţa ei şi i-a desfăcut sutienul. Cu o singură mişcare a mîinii, a lăsat-o goală pînă la brîu, apoi a tras-o şi a lipit-o de el, fără s-o privească măcar. A sărutat-o cu brutalitate, încolăcind-o şi contorsionînd-o, vrînd ca prin durere să trezească în ea un răspuns, dacă prin blîndeţe nu era cu putinţă. Îi prinsese părul cu mîinile, în timp ce cu degetele mari o ţinea de sub maxilare, imobilizînd-o ca să nu-şi mişte capul dintr-o parte în alta. Constance simţea cum i se înmoaie genunchii, dar el continua s-o sărute, ţinînd-o în sus, cu mîinile înfipte în păr. Cînd, în cele din urmă, îşi desprinse gura de pe buzele ei strivite şi îndurerate, o luă în braţe, o duse în maşină şi trînti uşa în urma ei. Ajunseră în faţa casei, ea stînd pe scaunul din faţă. Fără un cuvînt, a luat-o din nou în braţe şi a scos-o din maşină. Era amuţită. A dus-o în salon, unde ardeau încă luminile în faţa ferestrelor deschise, cu perdelele trase deoparte; acolo a lăsat-o să cadă pe sofaua acoperită cu creton lucios, înflorat.

– Luminile! reuşise ea să suspine, în cele din urmă. Stinge luminile!

După ce făcu întuneric în cameră, a venit din nou lîngă ea.

– Unde ţi-e dormitorul? a întrebat-o cu răceală.

– La capătul holului, i-a răspuns printre dinţii care-i clănţăneau. Dar asta n-are importanţă, pentru că n-ai să ajungi niciodată în el. Ieşi afară din casă. Fugi de lîngă mine...

A ridicat-o în braţe şi a pornit-o în sus, pe scările întunecoase, în timp ce ea se zbătea; cînd a ajuns la etaj, a deschis uşa camerei, împingînd-o cu piciorul.

– Am să pun să te aresteze, gîngăvea Constance. O să te bag în puşcărie pentru pătrundere în casă cu forţa, pentru siluire şi...

A aşezat-o pe duşumea, lîngă pat, şi cu dosul palmei a plesnit-o zdravăn peste gură.

– Să nu mai scoţi o vorbă, i-a poruncit calm. Ţine-ţi gura!

Se aplecă peste ea şi o despuie de costumul de baie, încă ud.

A urmat un coşmar din care Constance nu s-a putut smulge decît tîrziu de tot, cînd bezna din ferestre a început să se subţieze în cenuşiul palid al zorilor. Atunci a simţit primul şuvoi aprins de plăcere impudică, care o înălţa, o înălţa, o înălţa, pentru ca, în cele din urmă, s-o prăbuşească într-un abis de inconştienţă.

Pe Constance o deprima retrăirea acestor momente: se ruşina la gîndul că, în noaptea aceea lungă, nu rostise decît o întrebare:

– Ai încuiat uşa?

La care, Mike, cu un rîs gros, şi fără să se urnească de pe sînii ei, îi răspunse:

– Da. N-avea nici o grijă. Am încuiat-o.

Privindu-l acum, la volanul maşinii care, în goană, îi îndepărta de Peyton, Constance se minuna de acest om pe care încă nu începuse să-l cunoască.

– Ce e? o întrebă Mike, citindu-i iar gîndurile.

– Reflectam că după doi ani, tot n-am ajuns să te cunosc prea bine, realmente!

El rîse şi se angajă cu maşina pe aleea prunduită, din faţa restaurantului la care veniseră. Şi, în timp ce-o ajuta să coboare, îi ridică bărbia şi o sărută cu duioşie.

– Te iubesc, zise. Ce altceva mai trebuie să ştii?

Constance surîse.

– Nimic; într-adevăr nimic ce-ar conta.

Mult mai tîrziu, la întoarcerea lor în Peyton, Constance nici nu şi-a întors privirea către spitalul slab luminat. Numai cînd parcau maşina în faţa casei, iar ea a dat cu ochii de Anita Titus, care o aştepta, a simţit o nelinişte rău prevestitoare.

– Toată seara a sunat telefonul pentru dumneata, a anunţat-o Anita, vecina de alături, cu care avea telefonul cuplat. Te-a căutat de la spital, să-ţi vorbească...

– Allison! a izbucnit Constance. S-a întîmplat ceva cu Allison!

A luat-o la fugă pe aleea de la intrare, uitînd de mănuşile şi geanta din maşină şi lăsîndu-l pe Mike să se descurce cu Anita. Aceasta s-a grăbit să intre la ea, în casă, ca să asculte convorbirea telefonică a lui Constance, lăsîndu-l pe Mike cu ochii holbaţi în urma ei.

„Cristoase, se gîndea furios, n-am întîlnit zece oameni în tot oraşul ăsta nenorocit, care să n-aibă nevoie măcar de un an, ca să-şi spele sufletele lor înnegrite de păcate". Apoi, cînd a intrat în casă, a găsit-o pe Constance vorbind cu spitalul.

– Vai, vă mulţumesc, vă mulţumesc, spunea uşurată. Ooo, da, vă mulţumesc că m-aţi chemat.

– Ce e? se interesă Mike, aprinzînd două ţigări deodată.

– Selena Cross. A fost operată de urgenţă, de doctorul Swain. Apendicită. Fata a rugat să fiu anunţată telefonic că nu va putea deschide prăvălia mîine de dimineaţă. Imaginează-ţi. Să se gîndească la prăvălie în asemenea momente.

Capitolul 5

Cînd a închis uşa rezervei, infirmiera Mary Kelly a lăsat-o pe Selena Cross dormind; călca încet de tot, cu picioarele-i imense, în pantofi albi, care, privite, păreau incapabile de un mers atît de delicat, şi nu se opri pînă în faţa biroului instalat în holul de la parter. Acolo se aşează pe un scaun, îşi potrivi boneta cu nervozitate şi, cu un oftat, îşi ajustă şoldurile pe scaunul ţeapăn. Odată ce-şi ascunse picioarele după birou, îşi desfăcu coapsele, cu prudenţă. Vara, cînd erau călduri mari, îi apărea o iritaţie pe partea interioară a coapselor. În asemenea perioade nimic nu-i ajuta, nici pudra de talc, nici uleiul cu oxid de

zinc. Ci trebuia pur şi simplu să-şi ducă suferinţa, ceea ce o făcea irascibilă, gata să-şi iasă din sărite din te miri ce. Acum, pe lîngă garda de noapte, umiditatea lunii iulie şi coapsele ce-o dureau la fiecare pas, de parcă erau arse cu fierul roşu, i se cerea să pună la încercare un întreg cod de etică medicală – şi asta, pentru prima oară în cariera ei. Mary Kelly fusese o studentă sîrguincioasă. Cunoştea toate principiile deontologice care constituiau miezul atîtor romane şi filme, precum şi subiectul de discuţie în camerele infirmierelor.

– Ce-ai face dacă l-ai surprinde pe doctor comiţînd o greşeală în sala de operaţie? O eroare care s-ar solda cu moartea pacientului? se întrebau între ele elevele infirmiere, în orele lungi, de după stingerea luminilor.

– Nu l-aş reclama niciodată, se asigurau una pe alta. În definitiv, orice om mai greşeşte. Dacă i se întîmplă unui dulgher sau unui instalator să facă o greşeală, nimeni n-are de gînd să-i taie capul pentru asta. De ce să-l faci de rîs sau să-l nenoroceşti?

– Infirmierele nu vorbesc niciodată, cu toate că, zi de zi, asistă la greşeli. Le trec însă sub tăcere. Asta ţine de etică.

Stînd cu picioarele depărtate, în faţa biroului de la parter, Mary Kelly se uită lung la mîinile ei mari, pătrate, parcă impudice, aşa cum arătau în lumina palidă, din spital.

Dar taifasul despre etica medicală – care suna atît de nobil – nu se oprea aici, îşi aminti ea.

– Şi dacă nu-i vorba de o greşeală? se întrebau mai departe. Dacă doctorul e beat sau face ceva în

mod deliberat?

– Dacă pacienta ţi-e mamă şi suferă de-o boală incurabilă, iar medicul o omoară ca s-o scape de suferinţă?

– Să presupunem că medicul are o fiică, mamă a unui copil nelegitim, pe care doctorul îl lasă să moară la naştere?

– Nu l-aş denunţa niciodată, declarau infirmierele solemn. Pe doctori nu-i denunţi. Asta e o chestiune de etică.

Mary Kelly se mişcă pe scaun, desfăcîndu-şi picioarele atît cît îi îngăduia deschizătura de la mijlocul biroului. „În teorie, totul sună atît de minunat, cugetă ea; la fel ca şi dialogurile din camerele elevelor infirmiere. În fond, vorbăria nu costă bani. Nu scoţi nimic din buzunar etalîndu-ţi nişte teorii şi făcîndu-i pe oameni să-şi închipuie că şi crezi în ele". Sora Mary se întrebă dacă şi etica medicală s-ar putea compara în vreun fel cu problema rasistă. Cînd se vorbeşte despre negri, susţii că nu sînt cu nimic mai prejos decît alţii, că orice discriminare e absurdă, iar dacă te-ai îndrăgosti, cumva, de un negru, ai fi mîndră să-l iei de bărbat. De-a lungul acestor afirmaţii te întrebi, însă, oare ce-ai face dacă te-ai trezi că-ţi cere o întîlnire un vlăjgan de negru, înalt şi chipeş? Tot la modul teoretic, declari că dacă te-ai îndrăgosti de un protestant care n-ar consimţi să-şi schimbe religia de dragul tău, oricum, tot te-ai mărita cu el şi l-ai preţui pentru curajul convingerilor sale. I-ai deveni soţie chiar împotriva familiei şi a bisericii, şi-ai cultiva, într-un mod inteligent, această căsătorie mixtă. Dar, spunînd acestea, eşti conştientă că nu-ţi asumi nici

un risc, deoarece de peste o sută de ani în Peyton nu există negri şi nici nu-ţi faci de lucru cu băieţi protestanţi, ci doar cu catolici. La fel e şi atunci cînd susţii că ştii ce-ai de făcut cu un medic lipsit de etică; dar oare cum ai proceda dacă într-adevăr ai fi pusă în faţa lui?`– se întrebă Mary Kelly, cuprinzîndu-şi obrajii în palmele ei mari şi pătrate.

Chibzui pentru un moment dacă era bine să meargă direct la părintele O'Brien şi să-i mărturisească păcatul la care fusese părtaşă în acea noapte. Îşi închipui faţa lătăreaţă şi mohorîtă a preotului şi ochii săi înguşti şi negri, care parcă te străpungeau ca un pumnal. Şi dacă, după spovedanie, duhovnicul n-o va ierta de păcat? Dacă-i va spune: „Denunţă-l pe doctor, pentru că numai aşa te pot absolvi de păcatul săvîrşit!" Mary Kelly evocă chipul plăcut şi plin de bunătate al doctorului Swain şi mîinile sale, pe care pentru blîndeţea lor le asemuia cu acelea ale lui Christos. Realmente, Mary nu avusese de ales – fiindcă doctorul nu-i lăsase această posibilitate.

– Pregăteşte-o, i-a poruncit, arătînd spre Selena Cross. Trebuie să-i jugănesc apendicul.

Pe ea o dureau coapsele, era plină de nervi şi o deranja – ca de obicei – limbajul cu totul neprofesional al medicului. Dar ştia că, de cîte ori se putea dispensa de termenii medicali mai cizelaţi şi misterioşi, o făcea cu plăcere. Pe urmă, Mary invocase o sumedenie de proteste. De ce nu cheamă un asistent? Un anestezist? Sau măcar o infirmieră în plus? întrebase ea.

Adevărat, era singura infirmieră de serviciu, pe

timpul nopţii, într-un spital aproape gol. Dar ce importanţă avea faptul că nu existau decît trei pacienţi la pat? Doar nu era să-i lase baltă, ca să-l ajute pe doctor – nu era drept s-o facă. Dacă suna telefonul în puterea nopţii, cînd secretara de zi era plecată? Dacă chema cineva la telefon nu avea cine să-i răspundă? N-ar fi fost deloc bine ca să apară o urgenţă şi să nu fie nimeni de serviciu, lîngă telefon, îl prevenise ea pe doctor.

– La dracu! îi strigase acesta. Nu mai da din clanţă şi fă ce-ţi spun eu!

Mary nu se sinchisea de ţipetele lui. Asta-i era firea, or, o bună infirmieră nu are dreptul să-l înfrunte pe medic, tot aşa cum nu se cade să-l înveţe ce are de făcut în sala de operaţie. Şi, totuşi, făcuse ea o tentativă în acest sens – mai tîrziu, cînd Selena Cross era adormită, pe masa de operaţie.

– Doc, şoptise. Doc, ce faceţi?

Se îndreptase din şale şi o prinse pe deasupra măştii cu ochii lui albaştri, aprinşi de mînie.

– Îi scot apendicul, îi răspunse cu răceală. Înţelegi, Mary. Extirpez un apendic extrem de infectat, care ar fi putut să perforeze, dacă mai aşteptam pînă mîine dimineaţă. Înţelegi, Mary?

Ea îşi coborîse privirea, incapabilă să îndure durerea ce i se citea în ochi şi pe care el încerca s-o mascheze prin mînie. Aşa cum s-a gîndit mai tîrziu de fapt, asta fusese portiţa pe care i-o lăsase medicul. Atunci, ar fi avut libertatea să-i răspundă că nu înţelege; ar fi putut să iasă din sala de operaţie şi să-l cheme pe Buck McCracken – şeriful. Dar, firește, că nu făcuse nimic din toate astea.

– Da, Doc, spuse ea, înţeleg.

– Fă în aşa fel să nu uiţi niciodată acest lucru. Trebuie să fii al naibii de sigură că n-o să-l uiţi.

– Da, Doc, repetase şi se întreba de ce crezuse mereu că numai catolicii sînt împotriva avortului?

În realitate, nu putea să fie aşa, pentru că îl avea în faţă pe Doc, un protestant, ai cărui ochi trădau atîta durere, în timp ce, cu mîinile, executa magistral o treabă de care se simţea cu totul străin!!!

Cel puţin presupun că e protestant, se gîndea Mary pe urmă. De fapt, nu practica nici un fel de religie şi, după cîte pricepuse ea de la părintele O'Brien, numai protestanţii cădeau în rătăcire şi, pînă la urmă, se rupeau de orice religie. Un catolic, îşi spunea singură, n-ar fi săvîrşit o faptă scandaloasă, înspăimîntătoare şi dezgustătoare ca asta, de care ea, catolică convinsă, fusese scandalizată, înspăimîntată şi dezgustată. Şi, totuşi, pe undeva prin suflet, simţea o umbră de mîndrie păcătoasă, asemenea unui şarpe ce se strecoară prin iarba deasă a junglei. Alegerea doctorului căzuse pe ea. Dintre toate infirmierele ar fi putut să se oprească la Lucy Ellsworth, la Geraldine Dunber sau la oricare din colegele ei care veneau din White River, ca să dea o mînă de ajutor cînd era spitalul aglomerat; el, însă, o alesese pe Mary Kelly. Ar fi putut foarte bine s-o lase să-şi vadă de gardă, la parter, şi să apeleze la alta – dar o chemase pe ea şi, fie că era un lucru rău sau bun, într-un ungher al sufletului îi pîlpîia un soi de fericire întunecată.

Poate că, într-adevăr, doctorul şi-o făcuse complice la una din crimele cele mai grave, dar de

minţit nu a minţit, şi nici pe ea n-a făcut-o să spună un neadevăr. La sfîrşit de tot, după ce terminase cu treaba cealaltă, i-a scos şi apendicul Selenei Cross. Chiar dacă era cel mai frumos şi sănătos apendic pe care-l văzuse Mary Kelly vreodată, doctorul i l-a extirpat totuşi.

– O operaţie cum n-am avut mai împuţită, i-a declarat la capătul ei. Curăţă sala, Mary. Fă-o lună.

Şi a făcut şi asta. În vreme ce pacienţii dormeau liniştiţi, ea, asemenea unui criminal de rînd, proslăvea norocul nemaipomenit pe care-l avusese împreună cu doctorul şi curăţa de zor sala de operaţie, după cum îi poruncise Doc. A făcut-o lună, aşa cum îi spusese el, ascunzînd corpurile delicte cu cea mai mare grijă şi conştiinciozitate.

Mary Kelly se agită pe scaun, îşi băgă mîna sub fustă, trase o fîşie de combinezon între coapsele asudate şi opărite, şi apoi se relaxă.

„Aşa-i mai bine", îşi zise, simţind cum pînza combinezonului îi absoarbe transpiraţia. Cînd auzi telefonul sunînd, îşi mai revenise şi era aproape veselă.

– Da, doamnă MacKenzie, vorbi în receptor. Da, v-am sunat de cîteva ori. Anita mi-a spus că sînteţi plecată, aşa că i-am lăsat vorbă să mă chemaţi. Vai, nu, doamnă MacKenzie. Nu de Allison e vorba, ci de Selena Cross. A fost operată de urgenţă, de apendicită. Da, într-adevăr. Era gata să perforeze. Acum, însă, e bine. Doarme ca un prunc.

Numai după ce a repus receptorul în furcă şi-a dat seama că, în problema eticii, pasul hotărîtor fusese făcut. Odată ce transmisese o informaţie falsă, optase

pentru o anumită atitudine. După aceea, îşi luă romanul poliţist pe care-l începuse cu o seară înainte şi se forţă să-şi concentreze privirea pe pagina tipărită, în speranţa că mintea va absorbi şi ea ce urmărea cu ochii. Iar pentru a cugeta la păcatul săvîrşit, la Dumnezeu şi la părintele O'Brien, avea timp berechet, în viitor cînd nu va mai putea să citească.

Capitolul 6

După ce parcă maşina la marginea şoselei mizere, în faţa colibei familiei Cross, doctorul Matthew Swain se îndreptă cu paşi grăbiţi spre ea. Bătu cu amîndoi pumnii în uşa şubredă, căutînd, parcă, prin asta să-şi reverse mînia clocotitoare.

– Intră, pentru numele lui Dumnezeu, răcni Lucas dinăuntră. Nu dărîma nenorocita aia de uşă!

Matthew Swain rămase în cadrul uşii deschise, înalt, în costum alb, arătînd şi mai voinic decît în realitate. Lucas stătea pe scaun, la masa de bucătărie, avînd ca unică îmbrăcăminte o pereche de pantaloni de doc, soioşi. Părul negru de pe piept era

parcă anume crescut ca să adăpostească păduchii în el, iar pielea îi lucea de sudoare. Juca cărţi de unul singur şi, alături de cărţile întinse, pe masă se mai afla o sticlă de bere, mai mare de un litru, pe jumătate golită.

Lucas se uită în sus, spre medic şi zîmbi, mişcîndu-şi fruntea odată cu buzele; ochii însă îi rămaseră inexpresivi, măsurîndu-l pe medic bănuitor.

– Te-ai rătăcit, cumva, Doc? Nu te-a chemat nimeni...

Auzindu-l, medicul se simţi invadat de sudoare din creştet pînă în tălpi. În cîteva secunde cămaşa i se udă leoarcă şi valuri de transpiraţie i se prelingeau pe la subsuori în jos. „Nimeni nu te-a chemat". Cuvintele evocau imaginea Selenei, aşa cum o văzuse stînd ghemuită afară, în întuneric, unde îl apăra pe frăţiorul ei, Joey, de pumnii omului pe care îl înfrunta acum.

– Selena e la mine, la spital, vorbi cu glas răguşit, cînd putu să-şi frîneze mînia.

– Selena? se miră Lucas. După felul cum rostise numele – Selena – era clar că băuse toată ziua. Da de ce ai băgat-o în spital, Doc?

– Era gravidă – şi a avortat după-masă.

Zîmbetul lui Lucas şovăi – dar numai pentru o clipă.

– Gravidă? Gravidă? repedă, încercînd să adopte un ton ultragiat. Car-va să zică, gravidă?! A dracu tîrîtură. O să-i arăt io iei. Îi trag o mamă de bătaie de-o să mă ţie minte. I-am spus c-o să dea de dracu vînzolindu-se întruna cu Carter. I-am spus io mereu, da ce să-l asculte ea pă ta-său!!! Ei, las' că-i dau io iei, tîrîtura, şi după ce-o lua-o pă spinare, o să

m-asculte.

– Bastard nenorocit! izbucni doctorul Swain cu glas sugrumat. Cîine mincinos şi nemernic!

– Stai niţel, aşteaptă Doc, îl opri Lucas, împingînd scaunul de lîngă masă şi ridicîndu-se în picioare. Nu s-a născut încă omu care să-l facă pe Lucas cîine nemernic, la el în casă. Nici măcar un îmbuibat dă doctor împuţit ca tine.

Matthew Swain făcu un pas spre el.

– Tu să stai. Tu să aştepţi, nemernicule! Copilul din burta Selenei era al tău şi asta o ştim amîndoi.

Lucas se prăbuşi pe scaun.

– Pot dovedi asta, continuă medicul, care minţea conştient, dar fără să se sinchisească. Pot dovedi că era copilul tău, repetă el, uzînd pentru prima dată de superioritatea lui intelectuală pentru a intimida un ignorant. Am destule dovezi, ca să te bag în puşcărie pentru tot restul zilelor tale.

De pe fruntea lui Lucas picura sudoarea şi duhoarea trupului său se răspîndea în valuri încinse.

– Cu mine n-ai nimic, Doc, protestă el. N-am atins-o o dată. Nici măcar mîna n-am pus-o pă ea.

– Am destule dovezi, Lucas. Mai multe decît îmi trebuie. Şi ca să-mi iau toate măsurile, ţi-am adus o hîrtie s-o semnezi. Am scris-o înainte de a pleca de la spital. E o mărturie, Lucas, şi vreau să-ţi treci numele pe ea. Dacă n-o faci acum, cînd ţi-o cer eu, o să ţi-o stoarcă Buck McCracken, cu bastonul de cauciuc, la închisoare.

– N-am atins-o o dată, se împotrivi Lucas cu violenţă. Şi nu-mi pui numele pe ceva care spune c-am făcut asta. Ce-ai cu mine, Doc? Ce rău ţi-am

făcut? Cu ce vii să mă prosteşti pe mine? Ţi-am făcut io vrun rău?

Doctorul se aplecă peste masă, dominîndu-l pe omul de pe scaun, care se uita lung şi prosteşte la braţele sale încrucişate. Matthew Swain ştia că Selena purtase în pîntece copilul lui Lucas. Şi de acest lucru era convins cum nu mai fusese vreodată de ceva. Dar această certitudine nu-i ajungea, o pornire diabolică îl împingea şi mai departe. Ştia că Lucas Cross se făcuse vinovat de o crimă atît de aproapiată de incest, încît linia de demarcaţie între cele două fapte, nici nu se distingea. Asta ar fi trebuit să-l mulţumească. Deoarece, cunoscînd adevărul, ştia că-l poate forţa pe Lucas să semneze declaraţia. Însă acea pornire lăuntrică îl făcea să meargă mai departe; terorizîndu-l, voia să stoarcă de la Lucas că zămislise pruncul din pîntecele Selenei.

– Dar poate că nu mă duc după Buck, reluă medicul pe un ton moale. Nu, nu-l chem pe Buck. În loc de asta, am să ridic tot oraşul pe picior de alarmă. Mă voi duce personal şi voi spune fiecărui tată din Peyton ce-ai făcut, Lucas. Am să-i previn că fiicele lor sînt în primejdie, atîta timp cît exişti pe aici. Şi părinţii vor veni după tine, Lucas, şi te vor urmări ca pe o fiară primejdioasă. Dar nu te vor omorî. Făcu o pauză şi îl privi pe omul din faţa lui. Ştii, cumva, Lucas, cîţi ani au trecut de la ultimul linşaj din oraş?

Ochii namilei din faţa lui se rotiră nebuneşte prin cameră, căutînd un loc unde să scape de glasul nemilos pe care-l simţea ca pe un baros în urechi.

– A trecut mult de-atunci, Lucas, şi cu siguranţă că nimeni nu-şi mai aduce aminte data exactă. Dar după

cît se pare, orice om care a suferit o insultă gravă, ştie cum să linşeze. Aşa cum vor şti şi părinţii, Lucas. Poate nu perfect. Nu aşa de bine încît să te omoare de la primele lovituri. Dar după un timp, învaţă ei!

Tăcu şi aşteptă o clipă; Lucas nu-şi ridică privirea de jos. Stătea tot pe scaun, holbîndu-se la părul negru şi răsucit de pe braţele cu pielea încreţită de spaimă, care duhnea a sudoare. Doctorul se întoarse, ca şi cînd ar fi vrut să plece, dar înainte de a face trei paşi, fu oprit de geamătul lui Lucas.

– Pentru numele lui Dumnezeu, Doc! Stai niţel.

Swain reveni şi se uită la el.

– Am făcut-o, Doc. Semnez hîrtia. Dă-o-ncoa. Şi asta s-ar fi cuvenit să-l satisfacă pe medic.

Împreună cu cele ştiute mai dinainte, recunoaşterea finală, orală şi scrisă, ar fi trebuit să-l satisfacă pe Matthew Swain. Dar nu i-a fost de ajuns. Voia să strivească, să strivească şi să zdrobească cu călcîiul, să degradeze, să umilească şi să distrugă. I se părea că vede înaintea ochilor grămada de sfărîmături în care se prefăcuseră cei peste treizeci de ani de practică medicală onorabilă, precum şi chipul blînd, de irlandeză catolică, al infirmierei Mary Kelly, oarecum îngroşat şi înăsprit de conştiinţa crimei comise. Privea ca aievea masa aceea gelatinoasă şi roşie – pruncul scos din pîntecele Selenei – care, odată ce s-ar fi născut, poate c-ar fi trăit un număr normal de ani; apoi îşi întoarse privirea spre Lucas Cross. Simţea în el nevoia să-l lovească pe omul acesta cu o constituţie atît de robustă şi violentă, iar prin durerea pricinuită lui, să scape de propria lui suferinţă, deşi era perfect conştient că e o încercare

zadarnică. Lucas n-avea cum să simtă durerea, ruşinea sau regretul, deoarece în concepţia lui nu săvîrşise o crimă atît de gravă ca să nu poată fi iertată şi uitată. Lucas Cross îşi plătea datoriile şi îşi vedea de treaba lui – singurele lucruri pe care le pretindea şi de la ceilalţi oameni. Matthew Swain ştia de pe acum că Lucas va invoca scuze, va încerca chiar să-i cîştige compasiunea. Şi totuşi, nu-şi putea înfrînge dorinţa de a-i vorbi, sperînd că prin cuvintele lui va răsuci un pumnal într-o rană – deşi îşi dădea seama că Lucas nu are nici una.

– Cînd a început, Lucas? întrebă pe un ton viclean, ce nu-i aparţinea. De cîte ori ai făcut-o, Lucas?

Omul îl măsură cu o privire în care nu se citea decît spaimă.

– Cristoase, Doc!, exclamă el, uitîndu-se la bărbatul cu ochi albaştri de nebun, pe care parcă nu-l mai văzuse niciodată. Cristoase, Doc, repetă. Ce vrei de la mine? Ţi-am spus doar c-am făcut-o, nu?

– Cît timp a durat, Lucas? insistă doctorul cu încăpăţînare. Un an? Doi ani? Cinci?

– Vo cîţiva, şopti Lucas de-abia auzit. Eram beat, Doc. Nu ştiam ce fac.

Mintea medicului înregistră mecanic, prima scuză. „Eram beat. Nu ştiam ce fac". Pentru oameni ca Lucas era scuza clasică pentru tot ce săvîrşeau, începînd cu bătăile şi furtul şi, după cîte se părea, pînă la siluirea copiilor.

– Cînd ai început era virgină, nu-i aşa, Lucas? întrebă doctorul cu aceeaşi şiretenie în glas.

– Eram beat, o ţinea Lucas. Pă cinstea mea, Doc.

Eram beat. Nu ştiam ce fac. Plus că nu era fata mea. Nu era a mea. Era a lui Nellie!

Doctorul Swain îi înfipse o mînă în păr şi-l răsuci după degetele lui puternice, pînă cînd Lucas îşi smulse capul spre spate.

– Ascultă, cîine ticălos, zbieră el. Aici nu-i vorba de vreo încurcătură de-a ta, pe la tăiatul lemnelor, în pădure. Nimic nu mă poate face să-ţi ascult scuzele tale mîrşave, că ai fost beat. Erai tot timpul conştient de ceea ce făceai. Măcar un singur minut, în toată viaţa ta puturoasă şi pervertită, încearcă să nu fii porc, şi recunoaste că erai conştient.

Lucas respiră convulsiv, în vreme ce degetele medicului i se tot răsuceau în păr.

– Da, zise. Ştiam. Într-o zi am dat cu ochii dă ea şi am văzut-o că era aproape femeie. Şi nu ştiu ce m-a apucat...

Cînd şi-a desprins mîna din părul lui, Swain şi-a scos o batistă dln buzunar şi s-a şters cu grijă pe ea. Fusese invocată cea de-a doua scuză tip „Nu ştiu ce m-a apucat". Probabil că oamenii ca Lucas îşi închipuiau că Matthew Şwain crede în existenţa unor diavoli ciudaţi şi mereu la pîndă, gata pregătiţi să invadeze trupurile şi minţile unor victime ca ei.

Cea de-a doua scuză pentru conduită imorală fusese rostită pe un ton melancolic, pe jumătate apologetic, de parcă cel care o formulase sconta să-l vadă pe interlocutor minunîndu-se alături de el şi întrebîndu-se cum de l-o fi apucat aşa ceva? „Nu ştiu ce mi-a venit, dar, oricum, fapta nu-mi aparţine. M-a apucat aşa, din senin, şi nu m-am mai putut stăpîni". „Cristoase sfinte, se ruga Matthew Swain. Ajută-mă să

nu-l ucid!"

– Nu ştiu de cîte ori oi fi făcut, continuă Lucas cu voce îngroşată. Dă cîteva ori – poate dă trei ori – cînd eram pe jumătate beat şi nu-mi păsa dă nimic. La amintirea desfrîului, ochii lui căpătară o expresie pierdută. E-o pisică sălbatică – asta-i Selena. Aşa a fost mereu. Trebuia s-o lovesc întruna, pînă nu să mai lupta cu mine.

Ascultîndu-l pe Lucas, şi văzîndu-l cum îşi linge buzele uscate, doctorul Swain îşi simţi gura plină de venin de la greaţa ce i se stîrnise.

„E cu neputinţă, raţiona el. E cu neputinţă ca un om să siluiască un copil în repetate rînduri şi să evoce aceste momente ca pe nişte vise din cele mai frumoase. E pur şi simplu imposibil. Nu pot să cred în aşa ceva, la fel cum nu pot să cred că răstignirea n-a fost decît o ştire senzaţională pentru publicitate sau că scopul vieţii e moartea. Nu, nu, e cu neputinţă!"

„Cristoase sfinte! îşi zicea în sine, încleştîndu-şi pumnii şi simţindu-se din nou scăldat în sudoare acră. Ajută-mă, Cristoase, să nu-l omor!"

– Frum'şică S'lena, bîiguia Lucas, şi cînd conteni cu vorba, Matthew Swain îşi auzea propria respiraţie ridicîndu-se şi coborînd.

În colibă a urmat o tăcere îndelungă, timp în care medicul se lupta cu dorinţa de a-şi înfige mîinile în beregata lui Lucas, să-l sugrume. I-a trebuit vreme ca să-şi domolească scîrba şi mînia de care orice om e cuprins atunci cînd constată cît de infime pot fi straturile civilizaţiei ce s-au aşternut pe un semen de-al lui. Cînd putu să vorbească din nou spuse:

– Lucas, îţi dau răgaz pînă mîine la prînz să te cari

de-aici. Să pleci din oraş. Mîine, nu vreau să te mai văd pe-aici!

– Cum adică, să plec din oraş, Doc? zbieră Lucas, îngrozit de răzbunarea unui om căruia nu-i făcuse niciodată vreun rău. Cum adică, să mă car din oraş? N-am unde să mă duc, Doc. Asta-i casa mea, a fost totdeauna. Încotro să mă duc, Doc?

– Direct în iad. Iar în caz că n-ajungi acolo, oriunde te va duce mintea. Dar din Peyton, să dispari!

– Da n-am de gînd să merg nicăieri, Doc, se văicări Lucas. N-am încotro să mă duc.

– Dacă dau cu ochii de tine mîine, Lucas, pun tot oraşul pe urmele tale. Cară-te, rămîi pe unde te-oi duce şi nu încerca să vii înapoi. Nici săptămîna viitoare, nici cealaltă. Nici măcar după moartea mea, Lucas, pentru că am să las la loc sigur mărturia despre care ţi-am vorbit. Dacă vii înapoi, or să aibă oamenii ac de cojocul tău.

Lucas Cross începu să plîngă. Îşi lăsă capul pe braţe, jeluindu-şi persecuţia lui nedreaptă.

– Ce ţi-am făcut, Doc? Nu ţi-am făcut nimic, niciodată. Cum să plec io din oraş, cînd n-am unde să mă duc, nicăiri?

– Selena n-are unde să meargă ca să scape de tine. Ţi-ai făcut destul de cap. Acum îţi iei răsplata şi te cam ustură. Să ştii că nu glumesc, Lucas. Mîine, să nu te-apuce soarele de prînz, pe aici.

Matthew Swain se simţi dintr-odată bătrîn, bătrîn ca vremea, şi la fel de istovit şi, cu umerii gîrboviţi, se îndreptă spre uşa colibei.

Mărturisirea scrisă a lui Lucas atîrna greu în buzunarul hainei, iar cuvintele rostite tot de el parcă-l

ardeau în suflet. Simţea o istovire nemaipomenită în trup, iar în gură un gust de cocleală.

„Dac-aş ajunge odată acasă, îşi spuse în gînd. Dacă m-aş vedea acasă şi într-o baie fierbinte, clocotită. Dac-aş putea să curăţ de pe mine murdăria asta, să ajung pînă la bufetul din sufragerie şi să-mi torn o băutură. Dacă aş fi în stare să dorm la noapte, şi mîine dimineaţă să mă trezesc într-un Peyton tot atît de curat şi de frumos, precum era ieri. Dacă m-aş vedea odată acasă!"

Deschisese pe jumătate uşa colibei, cînd un geamăt ascuţit şi aprig îl făcu să se oprească cu mîna pe clanţă. Se întoarse îngrozit, ştiind dinainte că săvîrşise un alt act distructiv. Căută cu ochii prin întuneric, dincolo de cercul luminat de becul slab din colibă unde, lipit de peretele din spatele camerei, descoperi patul dublu, încovoiat şi cu droturile ieşite. Pe el se afla întinsă Nellie Cross, care gemea prelung şi strident, încolăcindu-se şi zvîrcolindu-se de parcă ar fi fost în durerile agonizante ale facerii...

Capitolul 7

Cu vîrful limbii strivit între dinţi, Ted Carter încerca din nou, cu mare chin şi migală, să îndoaie frumos capetele unei hîrtii albe, satinate, peste colţurile cutiei de bomboane pe care voia s-o împacheteze. Şi, cu toate că reluase truda de nenumărate ori, colţurile păreau tot mototolite, iar pachetul arăta stîngaci, de parcă ar fi fost făcut de un copil. Mama lui îi aruncase cîteva priviri, fără a-i oferi ajutor, ci continuînd să spele farfuriile, uitîndu-se cînd la fiul ei, cînd afară, prin ferestruica de deasupra spălătorului de vase. Tatăl lui se afla în salon unde, la intervale dese, scutura tăcut paginile ziarului.

De cînd începuse Ted să se întîlnească cu Selena Cross, cu mai bine de doi ani în urmă, în casă la familia Carter apăruse o încordare ce nu slăbise odată cu trecerea timpului. Roberta şi Harmon Carter – mama şi tatăl lui Ted – nu priveau relaţiile cu Selena cu acea îngăduinţă zîmbitoare, pe care majoritatea părinţilor o adoptă cînd constată că unul din vlăstarele lor s-a îndrăgostit. Termenul „dragoste de puşti", cu implicaţiile sale infantile, nu era totuşi potrivit pentru sentimentele lui Ted Carter faţă de Selena Cross.

Roberta Carter clipocea cu mîinile prin apa săpunită din spălător, meditînd la faptul că de cînd îl ştia pe Ted, băiatul nu se manifestase niciodată în pas cu ceilalţi copii. Cîndva, acest lucru îi făcuse plăcere. Fusese fericită cînd Ted a început să vorbească şi să umble mai devreme şi mai bine decît alţi prunci. Fusese mulţumită cînd profesorii îi lăudau isteţimea, repeziciunea cu care învăţa şi maturitatea pe care o arăta pentru vîrsta lui. Fusese mîndră cînd, la şase ani, înota, la şapte schia şi la opt juca baseball. Se minunase de fiul ei înalt şi voinic, pentru că şi ea şi Harmon erau piperniciţi şi slabi şi era încîntată că zămislise un exemplar reuşit. Şi acesta era adevărul: Ted însemna o realizare. Pentru că nu era doar înalt şi bine făcut, ci şi sănătos. Nu avea nici un dinte cariat, nici o iritaţie pe piele şi fusese binecuvîntat cu o vedere perfectă. Era generos, chibzuit şi cu purtări alese, nu-şi ridica niciodată tonul şi rareori îşi pierdea cumpătul, iar cînd era vorba de vreo treabă, o făcea cu un zel şi o conştiinciozitate rar întîlnite la tineri de şaisprezece ani. Pînă şi domnul

Shapiro – proprietarul unei imense crescătorii de pui, şi un om greu de mulţumit, la care Ted muncea în vacanţele de vară – găsise cuvinte de laudă pentru hărnicia şi consecvenţa lui.

– Bun băiat, Teddy, îi declarase Robertei. Un flăcău pe cinste. La vîrsta lui munceşte ca un bărbat în lege.

O măguliseră aceste aprecieri – dar, cunoscîndu-i seriozitatea băiatului, nu putea crede că dragostea lui pentru Selena e o copilărie trecătoare – şi, de cînd cu ea, Roberta nu mai avea pic de linişte.

Cînd, împreună cu Harmon Carter, şi-au dat seama că Selena încetase de a mai fi o probabilitate şi devenise o realitate de fapt, le-a fost cu neputinţă s-o accepte resemnaţi. Dacă ar fi procedat astfel, poate şi încordarea din casă ar fi scăzut, iar în existenţele lor ar fi pătruns un strop de prietenie. În cazul Selenei, amîndoi îi cereau lui Ted să se poarte copilăreşte – adică pe dos faţă de cum fusese întotdeauna – să treacă brusc de la o stare la alta, să se rupă de sentimente cu uşurinţă de puşti. Faptul că el îşi îngăduise să se încurce cu o fată din colibe – fiica vitregă a unui tăietor de lemne beţiv, plămădită din carnea şi sîngele unei mame şleampăte şi pe jumătate nebună, îi făcea să-l considere un ratat şi nimic mai mult.

– Ce faci acolo, Ted? îl chestionă maică-sa, cu toate că atît ea cît şi Harmon ştiau prea bine cu ce se îndeletniceşte.

– Încerc să împachetez o cutie de bomboane pentru Selena.

– Ahaa! făcu Roberta modulîndu-şi vocea în aşa

fel ca silaba rostită să sune a ironie usturătoare şi batjocură. Ahaa!! mai făcu o dată. Însă, ca şi la prima exclamaţie, Ted nu ripostă.

Roberta simţi cum i se aprinde mînia în gît şi se împurpură la faţă.

– O fi tot în spital, continuă pe un ton în care-şi arăta dispreţul pentru oamenii ce tînjesc prin spitale pentru un fleac de operaţie ca apendicita.

– Da, o informă Ted.

Din salon se auzi foşnetul ziarului scuturat de Harmon Carter.

– Păi, cît are de gînd să mai ocupe un pat care ar putea fi folosit de un om cu adevărat bolnav?

– Cred că pînă-i va spune doctorul Swain că poate să plece, ripostă Ted scurt.

– Theodore!

– Da, tată.

– Fii cuviincios cînd vorbeşti cu maică-ta.

– N-am fost necuviincios, i-am răspuns la întrebare.

– Dar cu ce ton, Ted, se plînse Roberta. Crezi, cumva, că e cel care-mi place?

– Asta-i o prostie, se amestecă Harmon vorbind din salon. Auzi dumneata; s-alergi seară de seară ca să vezi o căzătură.

– Selena nu e o căzătură şi asta o ştii, îl contrazise Ted, calm.

Desigur că Harmon ştia acest lucru, dar îl înfuria să-l audă pe Ted spunîndu-i-l.

– La naiba! ţipă el, apărînd în cadrul uşii dintre bucătărie şi salon. Ţi-am spus să fii cuviincios! Du-te în cameră la tine pînă ai să ştii să vorbeşti respectuos.

Ted termină de împachetat cutia, fără să scoată un cuvînt.

– N-ai auzit ce ţi-a spus taică-tău, Ted? interveni Roberta. Ţi-a poruncit să mergi în camera ta. Sărmana ta prietenă... va trebui să se împace cu gîndul că nu te vede în seara asta.

Ted se ridică în picioare şi, tot tăcut, îşi desfăcu fermoarul de la pantaloni şi îşi potrivi cămaşa înăuntru.

– M-ai auzit? strigă Harmon.

– Da, tată. Te-am auzit, spuse băiatul, luîndu-şi cutia de bomboane.

– Păi atunci? Şi Harmon pronunţă cuvintele pe un ton grav, ameninţător. Păi atunci? mai întrebă o dată, tărăgănînd vorba.

Ted deschise uşa care dădea în curtea din dos.

– Noapte bună, tată. Noapte bună, mamă.

După ce uşa se închise fără zgomot în urma lui Ted, Roberta şi Harmon se priviră amuţiţi. Pe urmă, Roberta îşi scoase mîinile din apa de vase şi, fără să le mai şteargă, se aşeză pe un scaun de bucătărie şi se porni pe plîns. Harmon azvîrli ziarul pe jos şi, încleştîndu-şi un pumn, începu să se lovească cu el în palma cealaltă.

– Un obraznic, decretă sever. Asta e – un obraznic.

– După tot ce-am făcut pentru el, se jelui Roberta, făcîndu-se ecoul a milioane de mame. După cîte i-am dat. O educaţie serioasă, ca lumea, un cămin plăcut, plus altele şi altele...

– Perspectiva de a-l trimite la un colegiu – continuă Harmon litania. Un noroc după care orice

băiat s-ar da în vînt. Harmon Carter absolvise opt clase şi făcuse doi ani de liceu cînd s-a lăsat de învăţătură şi s-a angajat la uzinele Cumberland. Pentru el, posibilitatea frecventării unui colegiu însemna un privilegiu colosal.

– Dacă se poartă aşa, n-am de gînd să asud la uzină ca să-l ţin la colegiu, ameninţă Harmon.

În realitate, Harmon Carter nu se prăpădea cu munca la uzinele Cumberland. Era contabil şi, singura dată cînd asudase un pic, fusese atunci cînd o secretară din cele tinere s-a aplecat peste el, la birou, să-l întrebe ceva. Nu trebuia să-şi bată capul nici pentru taxele de facultate ale lui Ted – doarece banii se aflau la Banca Naţională a Cetăţenilor, încă dinainte de a se naşte băiatul. Adevărul e că fuseseră depuşi acolo înainte chiar de căsătoria lui cu Roberta.

– A avut de toate, bocea Roberta ştergîndu-şi mîinile ude pe şorţ.

Aşa şi era într-un anumit fel. Cu toate că familia Carter nu locuia pe strada Castanilor – socotind un act de ostentaţie ca un simplu contabil să stea pe aceeaşi stradă cu Leslie Harrington – aveau, totuşi, o locuinţă foarte bună, într-un cartier acceptabil, dat fiind că strada Arţarului – „a doua dintre cele mai de elită" din Peyton – se afla la mică distanţă de clădirile şcolilor. Casa lor era mare, frumos mobilată, bine încălzită iarna, umbrită vara şi perfect întreţinută. La fiecare trei ani o zugrăveau, iar Kenny Stearns îngrijea cu migală de grădina şi terenul din jurul ei. În afara acestui „cămin agreabil", asigurat de părinţi, Ted Carter se bucurase şi de avantajele sociale create de o ţinută vestimentară aleasă şi un echipament sportiv

costisitor. I se făgăduise c-o să fie trimis la facultate, şi se putea simţi de pe acum la adăpost, ştiind că dispune de fondurile necesare, pentru deschiderea unui birou de avocatură după terminarea facultăţii. Iar pentru toate acestea, părinţii nu-i pretindeau nimic... afară de un devotament absolut şi o supunere neşovăielnică.

– Nu i-am cerut nimic niciodată, se văicărea Roberta, suflîndu-şi nasul. Nu i-am primit un ban în casă cînd a muncit şi ţinea morţiş să-mi dea o parte din leafă. Nu i-am cerut nimic decît să se lase de Selena Cross – dar nici atîta lucru nu vrea... după toate cîte am făcut noi pentru el.

Numai că avantajele pe care Roberta şi Harmon le treceau doar în beneficiul fiului lor, fuseseră create pentru ei înşişi cu mult înainte de a se naşte Ted. Ani de-a rîndul, oraşul clocotise de bîrfe în legătură cu ce făcuseră ei pentru a-şi asigura o viaţă cît mai tihnită; şi chiar acum, după atîta vreme, mai existau încă oameni care continuau să-i vorbească de rău.

Roberta şi Harmon duseseră o luptă îndelungă şi pieptişă ca să se smulgă din rîndul lucrătorilor de fabrică şi să se salte deasupra lor. Le-a trebuit timp şi sacrificiu pînă s-ajungă într- o casă pe strada Arţarului, să-şi deschidă un cont la bancă, să aibă o maşină ca lumea, o haină de blană, ca aceea a Robertei, şi un ceas de aur masiv, ca acela din buzunarul lui Harmon.

Unii muncitori din fabrică trudeau o viaţă întreagă doar pentru o parte din bunurile pe care Roberta şi Harmon le dobîndiseră înainte de a împlini treizeci de ani. Roberta Carter avea şaptesprezece ani şi se

numea „Bobbie" Welch, în anul cînd Harmon Carter, şi el de optsprezece ani, pusese la cale planul său cel măreţ. Pe atunci era băiat de serviciu la Uzinele Cumberland – o slujbă pe care şi-o luase cînd părăsise liceul, cu trei ani în urmă. Bobbie lucra la doctorul Jerrold Quimby, ca secretară şi menajeră. În acelaşi an, tînărul Matt Swain îşi făcea stagiul de internist la spitatul Mary Hitchcock din Hanover – urmînd să lucreze în cabinetul bătrînului Quimby, care împlinise şaptezeci şi patru de ani şi avea mare nevoie de un ajutor. În perioada aceea, Bobbie şi Harmon erau nedespărţiţi şi se ştia că se vor căsători în clipa cînd Harmon va fi avansat la gradul de funcţionar în uzinele Cumberland. Seara, cînd se întîlneau, mergeau să se plimbe sau rămîneau acasă, la familia Welch, pe veranda acoperită cu viţă, pentru că Harmon era prea sărac ca să-şi permită o distracţie cît de modestă. Vorbeau despre viaţa lor de la serviciu şi, deseori, Harmon făcea haz de felul cum ajunsese bătrînul doctor Quimby să depindă de Bobbie. Dar într-o seară nu mai rîse pentru că-i încolţise în minte măreţul său plan, pe care îl prezentă fetei cu multă prudenţă, ca nu cumva s-o sperie prin cutezanţa lui neortodoxă. Începu prin a o face să întrevadă cu nemulţumire viitorul sumbru ce-i aştepta pe amîndoi, punînd mai ales accentul pe veşnica lipsă de bani, care avea să-i chinuie la fel ca şi pe părinţii şi bunicii lor.

– Ca să scoţi bani, îţi trebuie tot bani, o dăscălea pe Roberta.

Apoi;

– Cel mai grozav mijloc de a te pricopsi e să-ţi

moară o rudă bogată şi să-ţi lase o sumă respectabilă.

Sau:

– Cînd trăieşti dintr-o leafă, de-abia o înnozi de pe o zi pe alta. Asta-i viaţa de funcţionar.!

Şi:

– Eşti aşa de frumoasă. Ai merita să ai totul: blănuri, bijuterii, rochii elegante. Numai că eu, cu slujba mea, nu sînt în stare să-ţi ofer asemenea lucruri... şi n-am să fiu niciodată...

În cele din urmă, sămînţa aruncată începu să încolţească. Bobbie, o creatură spălăcită şi durdulie care întotdeauna arătase o mulţumire de sine cam prostească, începu să se vadă subţire ca o silfidă şi să aspire la blănuri şi la călătorii la Paris, spre a se pune cît mai mult în valoare. Curînd mulţumirea de sine se transformă într-o aprigă revoltă, socotindu-se o victimă a sărăciei ce-i fusese hărăzită.

De-abia atunci a început Harmon să-i etaleze a doua parte a planului său.

– Bătrînul doctor Quimby e putred de bogat, i-a spus el. Are mai mulţi bani decît ar putea cineva să cheltuiască. Şi e bătrîn coclit. O femeie suficient de şmecheră ca să-l întoarcă pe degete n-ar avea cine ştie cît de aşteptat pînă i-ar pune mîna pe bani. Or, doctorul Quimby depinde trup şi suflet de tine, Roberta. Are nevoie de tine. Şi dacă ai consimţi să te măriţi cu el, am să te aştept pînă ai să fii din nou liberă.

Precum era şi firesc, la început, Bobbie a rămas trăsnită. Îi iubea pe Harmon – după cum i-a şi mărturisit-o – şi avea să-l iubească veşnic, sărac sau

bogat, bolnav ori sănătos. Harmon s-a grăbit să-i risipească orice reţinere, argumentînd că dacă-l iubea aşa de mult, dragostea ei cea mare nu se va stinge odată ce va deveni soţia doctorului Quimby, chiar dacă ramolitul ar duce-o încă cinci ani de zile. După un timp, Bobbie sesiză, chipurile, logica unei asemenea manevre, aşa că s-a trecut la nimicirea doctorului Quimby, conform planului, care prevedea şi împingerea lui la băutură.

Aşa cum vorbeau între ei mai tîrziu, lupta a fost îndelungă şi anevoioasă. Doctorul Quimby trăia de douăzeci de ani în văduvie şi era resemnat atîta vreme cît avea pe cineva lîngă el care să-i poarte de grijă. Şi asta era de fapt momeala pe care Bobbie, îndrumată de Harmon, a folosit-o din plin. Începu să-l amenințe pe bătrîn că-l părăseşte; nu-i mai gătea mîncare; îi lăsa rufele murdare, pe unde şi le trîntea şi-l denigra în tot oraşul, făcîndu-l libidinos spurcat la care nu se poate munci. Pînă în cele din urmă, doctorul Quimby, incapabil să-i găsească o înlocuitoare la treaba din casă, a cedat, istovit şi plictisit. Bobbie s-a măritat cu el, iar Peytonul s-a cutremurat de uimire şi-apoi de rîsete. Cît despre doctorul Quimby, oraşul nu-l mai scotea din bătrîn smintit, prost fără pereche şi îmbrobodit care nu-şi vede coarnele puse de tînărul Carter cu atîta neruşinare; în această situaţie jalnică a picat şi doctorul Swain, pe care Bobbie, dresată de Harmon, nici măcar nu l-a primit în casă. La urma urmei, îi explicase Harmon, chiar dacă bătrînul era putred de bogat, n-avea rost să arunce banii pe unul ca Matthew Swain. Tînărul medic a plecat, spumegînd de

mînie, din strada Arţarului, unde se aşteptase să aibă primul cabinet, şi nu s-a mai oprit pînă la poarta părinţilor săi. Acolo şi-a agăţat firma, în faţa casei cu „aspect meridional" de pe strada Castanilor – lucru de care nu s-a căit niciodată. Iar cînd bolnavii au început să-l caute, Peytonul a hohotit mai straşnic ca oricînd. Pînă în cele din urmă, rîsetele oraşului l-au dus la moarte pe doctorul Quimby. Cu două săptămîni înainte de a aniversa un an de căsătorie cu Bobbie Welch, bătrînul Quimby şi-a pus revolverul la tîmple şi s-a împuşcat.

Oraşele de provincie sînt vestite pentru memoria lor trainică şi pentru gurile lor rele – aşa că nici Peytonul nu i-a cruţat pe Bobbie Quimby şi pe Harmon Carter. A trebuit să treacă timp pînă s-au înmuiat vorbele de ocară ce le erau aruncate şi gama de epitete începînd cu „tîrfă" şi „codoş" pînă la „stricată" şi „peşte". A trebuit să treacă ani mulţi pentru ca „reşedinţa Quimby" – aşa cum i se spunea casei de pe strada Arţarilor – să fie dată uitării şi numele înlocuit cu cel actual şi corect de „reşedinţa Carter" şi tot atît a trebuit să treacă pînă cînd doamna Carter a reuşit să impună oraşului numele ei de „Roberta", în locul celui de „Bobbie" – frivol şi care aducea a femeie uşoară. Chiar acum, cînd Roberta trecuse de cincizeci de ani, cînd împlinise treizeci de ani de căsătorie cu Harmon şi avea un fiu de şaisprezece ani, mai existau în oraş oameni cu „ţinere de minte". Datorită lor, Roberta şi Harmon Carter nu prea găseau ascultători cu îngăduinţă cînd se căzneau să vorbească despre „tot ce făcuseră pentru fiul lor, Ted"; şi tot datorită vechilor localnici, celor cu

memorie bună şi cu deprinderea de a transmite şi generaţiilor tinere istoriile buclucaşe, se veselea acum Peytonul pe seama lui Ted Carter. Cînd băiatul a vrut să muncească în orele libere, după şcoală şi în vacanţele de vară, Peytonul s-a declarat de acord.

– Junele Carter n-o să trăiască din banii doctorului Quimby, cum au făcut ai lui, vorbea oraşul.

Iar cînd într-o după-amiază caniculară de iulie, Ted a fost văzut pe strada Ulmilor îndreptîndu-se spre spital cu o cutie de bomboane sub braţ pentru iubita lui bolnavă, Peytonul l-a aprobat şi s-a veselit.

– Pe cinste băiat, flăcăul lui Carter, vuia tîrgul. Bine ar fi să iasă ceva serios cu Selena. E destul de drăguţă pentru o fată din colibe...

Dar ceea ce ungea pe inimă oraşul era umilinţa suferită de Roberta şi Harmon. Era ceva frumos – un fel de justiţie patetică – să-l vezi pe tînărul Carter îndrăgostit de o fată din colibe, după ce părinţii lui se coborîseră la orice numai ca să scape de mediul în care trăia Selena. O binemeritată pedeapsă – aşa spunea oraşul. După atîta amar de vreme, Roberta şi Harmon Carter îşi luau, în sfîrşit, cuvenita lor pedeapsă.

Capitolul 8

Ted Carter străbătea grăbit strada Ulmilor; după un timp, intră pe şoseaua largă, cu trei culuoare, denumită „şoseaua 406" – principala arteră de comunicaţie dintre oraşele Peyton şi White River, pe care, cam la o milă depărtare de centrul oraşului, se afla spitalul din Peyton. Ted înainta vertiginos, ţinînd sub un braţ cutia cu bomboane pentru Selena, în vreme ce pe celălalt şi-l legăna în cadenţa paşilor viguroşi. Într-un răstimp de doi ani, ajunsese la statura pe care o promitea încă de la paisprezece ani. Mai avea foarte puţin ca să atingă un metru optzeci şi trei în înălţime şi şaptezeci şi şapte de kilograme în

greutate. Deşi lat în torace şi în umeri, ca un bărbat matur, arăta totuşi suplu – pentru că anii de sport şi activitatea în aer liber nu i-au dat pas să se îngraşe, ci l-au fortificat şi i-au dezvoltat muşchii.

Trupul său era dintre acelea pe care oamenii mai vîrstnici le contemplă cu satisfacţie, spunîndu-şi: „De vreme ce naţia noastră poate da tineri de soiul ăsta, înseamnă că nu stăm prea rău". În vara anului 1939, cînd zvonurile de război din Europa ajunseseră la urechile pesimiştilor din America, cei speriaţi de iminenţa unui conflict mondial n-aveau decît să se uite la Ted Carter, ca să prindă curaj. „Situaţia nu e disperată, îşi ziceau ei, atîta timp cît avem asemenea tineri voinici şi sănătoşi de trimis pe front". Şi pentru că Ted Carter nu avea acel aspect deşirat şi nearmonios, ca acei mulţi tineri de şaisprezece ani, trupul lui devenise ţinta invidiei pentru adolescenţii din Peyton. Acest fapt, însă, alături de remarcabilul său talent sportiv, îi făcea pe alţi puşti, mai puţin binecuvîntaţi de natură, să-i ierte notele bune de la şcoală, farmecul său personal, uşurinţa de a-şi face prieteni, cît şi bunele lui maniere, pe care multe din mame le aruncau ca exemplu în ochii fiilor zurbagii şi, uneori, chiar bădărani. Cu toate calităţile sale, plus avantajele create de părinţi, s-ar fi cuvenit ca Ted Carter să arboreze acel aer fericit şi degajat al tînărului fără griji; şi totuşi, nimic copilăros nu străbătea în expresia lui, aşa cum mergea zorit către spitalul din Peyton. Deşi se bărbierise cu atenţie înainte de cină, pe obraji şi pe bărbie îi stăruia încă o umbră vagă, iar pielea dintre sprîncene era tăiată de două linii diagonale. Păşea încruntat dar nu pentru că

ar fi fost amărît sau nervos amintindu-şi de recenta ciocnire cu părinţii, ci fiindcă era pur şi simplu uluit. Aşa cum îşi spunea singur, în timp ce mergea, îi era peste putinţă să-i priceapă pe-ai lui. De cînd se pomenise pe lume, numai el hotărîse pentru sine. Ai lui pretindeau că sînt mîndri de felul cum judecă şi nu avuseseră de ce să se amestece. Numai în cei doi ani din urmă, au început să-i descopere defecte şi să-i aducă învinuiri. Dar toate învinuirile vizau prietenia lui cu Selena; în rest, se purtau la fel ca înainte. Cînd îşi exprimase dorinţa să lucreze la domnul Shapiro, părinţii nu s-au opus – ci doar l-au prevenit că munca la o fermă de pui e anevoioasă şi plictisitoare, iar domnul Shapiro era evreu şi un om tare cusurgiu. N-au protestat nici cînd începuse să umble după o maşină de ocazie, cu gînd s-o cumpere şi era sigur că vor fi de acord cu alegerea sa, odată ce va găsi ceva pe placul lui. Nu existase lucru pe care să-l vrea şi ai lui să nu i-l satisfacă; şi acum, oare, de ce se arătau atît de răi şi de pătimaşi cu Selena? Din moment ce avuseseră încredere în judecata lui, firesc era s-o aibă şi acum. S-ar fi cuvenit să-şi dea seama că el nu umblă ca un puşti zănatic după ce se poate obţine de la o fată. El urmărea să ajungă avocat, să rămînă în oraşul natal, să-şi practice meseria alături de bătrînul Charlie, iar pînă la urmă să se impună în ea – şi în tot acest proiect de viitor o inclusese şi pe Selena. Ai lui ar fi trebuit să priceapă, fireşte, că într-un asemenea plan prostiile nu aveau ce căuta. Îi vorbise pe larg şi amănunţit lui Charlie Partridge despre nădejdile şi planurile lui şi avocatul nu le găsise rele.

– E bine să ştii ce vrei, îi spusese el. Vezi-ţi de treabă mai departe, băiete. Şi cînd ai să termini facultatea de drept, întoarce-te în Peyton. Atunci o să am şi eu nevoie de un flăcău isteţ, care să mă ajute. Cît priveşte Selena Cross, alegerea ta e cum nu se poate mai bună – şi ca frumuseţe, şi ca inteligenţă. Mergi mai departe, băiete. E bine să-ţi fixezi ce ai de făcut în viaţă.

Pe Selena Cross o iubea cu adevărat. Le-o declarase şi părinţilor – şi s-ar fi aşteptat de la ei să ştie că fiul lor are destulă voinţă şi stăpînire de sine să nu se atingă de fată înainte de a se căsători. Sigur că nu era uşor pentru el, dar ai lui trebuiau să înţeleagă că în planul pe care şi-l urzise, greşelile prosteşti nu aveau ce căuta. De altfel îi explicase şi Selenei acest lucru, cu mult timp în urmă, şi ea îl pricepuse. Or, atunci, cum de nu izbutea să-i convingă pe-ai lui, după doi ani de încercări?

Rareori membrii familiei Carter se certau între ei; tonul ridicat şi cuvintele grele aruncate în seara asta constituiau mai degrabă o excepţie decît o regulă. În locul scenei care se produsese, de obicei discutau cu stăpînire de sine, raţional şi în mod susţinut, dar de fiecare dată, la capătul argumentării, Ted se găsea izolat de o parte, iar părinţii de cealaltă.

„E uimitor", cugeta Ted, în timp ce mergea pe marginea cu pietriş a şoselei. Singurul lucru ce-i rămînea de făcut era să persiste în ceea ce socotea că e bine, sperînd să-i cîştige pe părinţi de partea lui. „Ar fi cu totul altceva dacă mi-ar aduce un argument serios împotriva Selenei, îşi zicea Ted, gata şi-acum ca întotdeauna să asculte de glasul raţiunii. Numai că

despre Selena nu aveau ce spune nimic rău, în afară de faptul că trăia într-o colibă şi era fiica unui beţiv. Dar toate astea nu însemnau nimic", se gîndi Ted. Aşa cum le explicase şi părinţilor, în tinereţe ei înşişi trăiseră în colibe asemănătoare cu cea a Selenei, fără ca prin asta să-şi vicieze caracterele. Cît despre băutură, bătrînul Welch, tatăl Robertei, fusese unul din beţivii notorii ai oraşului – dar viciul lui n-a lăsat amprente asupra lui Ted sau a maică-si. Un alt argument, şi ultimul, pe care i-l mai serveau părinţii era acela că dacă va continua să se afişeze cu Selena, o să-l ia lumea la ochi şi o să-l vorbească de rău. La care, Ted le-a ripostat că lumea, oricum, cleveteşte – nu mai departe, prăpăstiile pe care le debitează unii despre primul soţ al Robertei. Bîrfă a existat de cînd e lumea şi va fi cît lumea. Atîta vreme însă cît un om munceşte cu rîvnă, nu se dedă la hoţii şi nu-şi bate joc de o fată, nimic din ce spun oamenii nu-l poate afecta în mod serios... Ted s-a referit cu prudenţă, dar pe larg, la versiunile care circulau pe seama părinţilor şi a bătrînului doctor Quimby. Şi o făcuse tocmai pentru a le ilustra cît de puţin contează gura lumii. Pînă la urmă, flecăreala oamenilor nu i-a putut doborî pe părinţii lui – susţinea Ted. Ei dobîndiseră tot ce şi-au dorit: tatăl lui era contabil şef la uzină, locuiau într-o casă frumoasă, situată într-un cartier de elită. Era limpede pentru ei – nu? – cît de puţin conta gura lumii? Cam aici se încheiau discuţiile familiei Carter. La această frază, părinţii lui, fie că amuţeau subit – şi în asemenea clipe încordarea din casă devenea aproape tot atît de palpabilă ca şi ceaţa – sau o luau razna, vorbind într-un fel

caraghios. Îi ripostau că nu ştie ce spune, că e prea tînăr, că nu-şi dă seama de ceea ce face.

Cînd intră în spital, Ted Carter era cu fruntea sus şi cu surîsul pe faţă. Ştia el prea bine ce face. Era conştient de dragostea lui pentru Selena şi de adevăratele ei proporţii; a se fi gîndit la viaţă fără de ea era ca şi cînd el însuşi n-ar mai fi trăit.

Îşi găsi iubita aşezată pe scaun în rezerva pe care i-o repartizase doctorul Swain. Era îmbrăcată în rochia purpurie, primită în dar de la Constance MacKenzie, a doua zi după operaţie, şi îşi lăsase părul despletit pe spate. Cînd Ted intră în cameră şi o văzu, simţi cum îi creşte inima. Redevenise ea însăşi. Pentru prima oară în săptămîna aceea lungă, de după operaţie, era Selena de mai înainte, cea care nu ştiuse niciodată ce e boala. Buzele îi redeveniseră roşii şi ochii scăpărători. Se aplecă şi o sărută cu blîndeţe.

– Sărută-mă de-adevărat, îi ceru, uitîndu-se în sus şi rîzîndu-i. Ted se conformă.

– Mi se pare că ţi-ai revenit. Nu pote fi nimic rău cu o fată care sărută ca tine.

Ba era rău că se simţea atît de fericită, îşi zicea Selena. Dar altfel nu putea să fie. Rezerva era inundată de flori, de la prietenii pe care nici nu bănuise că-i are, iar doamna MacKenzie o vizitase în fiecare zi. Venise şi Allison, iar domnişoara Elsie Thornton îi adusese o carte şi un ghiveci de violete africane. Mai primise un buchet imens, oficial, de gladiole şi trandafiri, din partea doamnei şi a domnului Partridge, ceea ce o mirase, deoarece în casă la Marion nu mai intrase de doi ani, de cînd

obişnuia să meargă marţea să-i calce rufele. Însă lucrul cel mai de preţ ce-i adusese fericirea şi i-o întreţinea fusese vestea doctorului Swain, adusă chiar în dimineaţa aceea: Lucas dispăruse. Părăsise oraşul noaptea, cu o săptămînă în urmă şi pentru totdeauna. Selena simţea că s-a uşurat de o povară pe care ani în şir o purtase. După ce aflase vestea de la doctor, îşi mişcase umerii de cîteva ori, simţind acolo o uşurare pe care n-ar fi crezut c-o poate percepe efectiv.

Dacă într-adevăr era un lucru rău să se simtă atît de fericită, cugetă ea, atunci nu-şi dorea decît ca răul acesta să dureze veşnic. Stînd şi ascultîndu-l pe Ted, ar fi putut să închidă ochii şi să-şi vadă viitorul întinzîndu-i-se dinainte, neted ca o panglică satinată şi molcom ca marele fluviu Connecticut, în timpul verii. Cugetase mult şi la povestea urîtă de-acum o săptămînă şi s-ar fi aşteptat să se simtă îngrozită şi ruşinată. Dar nu; în loc de asta, încerca o copleşitoare şi binecuvîntată senzaţie de eliberare. Spiritul ei practic hotărîse s-o uite, să se gîndească la ea ca la o tăietură veche, din copilărie. Se terminase, trecuse peste ea şi, odată cu timpul, nu va mai fi în stare să-i găsească nici măcar cicatricea – decît dacă ar căuta-o cu sîrg.

– Vai, Ted, exclamă, cu ochi luminoşi. Mîine pot să plec acasă.

Iar în gînd: „Voi merge acasă, unde nu-i mai găsesc decît pe Joey şi pe mama..."

– Cred c-am să cumpăr Fordul acela pe care l-am văzut, o anunţă Ted. O să-l iau mîine şi vin să te duc acasă cu tot fastul cuvenit.

– Cît îţi cere pe el?

Ted o informă şi începură să discute dacă era sau nu bine să investească un capital aşa de mare într-o maşină uzată. Erau conştienţi că vorbesc ca doi oameni maturi, căsătoriţi, şi asta le încălzea sufletele ca nimic altceva. Ţinîndu-se de mînă, hotărîră că afacerea cu Fordul nu era totuşi proastă, cu condiţia ca Jinks, proprietarul garajului, să le garanteze un preţ bun, în caz că ar vrea s-o revîndă peste un an. La ora nouă, Ted i-a urat noapte bună, a sărutat-o şi a plecat din spital cu un fluierat de-abia perceptibil pe buze. Cînd a ajuns pe la jumătatea drumului către oraş, n-a mai putut să ţină în zăgaz noianul de fericire ce-l copleşea şi a izbucnit într-un „ura" din toate puterile, fără să-i pese dacă-l aude cineva şi-l crede nebun; apoi a luat-o la fugă şi a alergat tot timpul, pînă în strada Ulmilor.

– Bună seara, sir, îi spuse omului pe care-l întîlni chiar înainte de a da colţul, pe strada Arţarilor.

Preotul Fitzgerald, de la biserica congregaţiei, holbă ochii de parcă s-ar fi trezit cu un pistol în coaste.

– Aaa, bîigui el. Aaa, Ted. M-ai speriat o clipă. Ce mai faci?

– Foarte bine, sir, răspunse Ted aşteptînd următoarea întrebare a preotului, care ca întotdeauna sosi prompt.

– Ei, Carter, nu te-am văzut pe la biserică duminica trecută. Duminică vii?

– Da, sir.

Caraghios lucru şi cu preotul Fitzgerald, se gîndea Ted apropiindu-se de casă, n-are decît o singură

întrebare pentru oricine, indiferent cine ar fi acela. Duminică de duminică, biserica congregaţiei era plină pînă la refuz; cu toate astea, de cîte ori îşi întîlnea un enoriaş, preotul îl ţintuia cu implacabila formulă: „Te vedem duminica la biserică?"

Ted ridică din umeri. Se vede că şi asta era una din scrîntelile oamenilor... Preotul îţi servea invariabila lui întrebare, bătrînii din faţa tribunalului înjurau şi savurau pornografiile, tatăl lui îi ura pe evrei şi pe locuitorii din colibe... „Fiecare cu scrînteala lui", îşi zise Ted – şi intră în casă. Pe părinţi îi găsi în salon. Harmon citea, iar Roberta împletea cu andrelele. Dar nici unul nu-i adresă vreun cuvînt.

Capitolul 9

Înainte de a intra în casa parohială, preotul aruncă o privire la ferestrele de la etaj. Văzu lumină – semn că Michael Kyros era acasă.

Poate-l va convinge să coboare, să stea puţin de vorbă pe terasă, nădăjduia preotul Fitzgerald. Intră în holul întunecat, de la parter şi zîmbi ca pentru sine. Cu doi ani în urmă nu s-ar fi apropiat de Mike nici de frică – darmite să-l invite pe terasă, să stea cu el la taifas. Ba fusese chiar furios cînd Leslie Harrington i-a venit cu propunerea să-i închirieze apartamentul de la etaj al casei parohiale. Îşi ticluise refuzul în termeni politicoşi, dar tot cu vorbe alese insistase şi

Harrington. Cu mult înainte de cumpărarea imobilului de lîngă biserica congregaţiei şi transformarea lui în reşedinţă parohială, apartamentul de la etaj fusese amenajat pentru fiul căsătorit al proprietarului: dar de cînd aparţinea bisericii, nu fusese deloc folosit. Aşa cum îi explicase lui Leslie Harrington, fireşte că industriaşul nu-i putea pretinde lui, preotului Fitzgerald, să privească cu ochi buni perspectiva unui chiriaş pe cap, după atîţia ani de viaţă tihnită. Văzînd că i se pun beţe în roate, Harrington a lăsat politeţea deoparte. A triumfat latura vulgară a caracterului său şi a încheiat discuţia răcnindu-i preotului că se poate socoti un norocos că are un acoperiş deasupra capului, că datorită unor oameni ca el – enoriaşi plini de bani şi de evlavie – Fitzgerald trăieşte ca în sînul lui Avram.

– Ne-am purtat cu mănuşi cu dumneata, Fitzgerald, i-o trîntise Harrington. Am avut grijă să-ţi oferim o casă încălzită, ca asta, maşină la scară şi o leafă. Cel puţin atîta lucru fă şi dumneata, nu-ţi înrăutăţi situaţia. Îţi cer apartamentul de sus pentru noul director şi-l vreau acum.

Ăsta era Leslie Harrington, pentru cine voia să-l cunoască, se gîndea preotul. Dacă nu putea să obţină un lucru pe cale cinstită şi-l însuşea prin ameninţări murdare. Felul cum îi aruncase în obraz contribuţia lui permanentă şi generoasă la întreţinerea bisericii, era caracteristic pentru Leslie Harrington. Şi cum s-ar fi putut apăra împotriva unei asemenea tactici, un biet preot care depindea de el? Cum ar fi putut el recunoaşte faţă de Harrington că se temea să aibă pe cineva atît de aproape chiar în apartamentul

de deasupra? Normal era ca preotul să trăiască în mijlocul credincioşilor. Or, cum i-ar fi sunat lui Harrington, dacă-i mărturisea că el, preotul Fitzgerald, susţinătorul cel mai de nădejde al bisericii congregaţioniste din Peyton, avea oroare să trăiască în preajma oamenilor? Nu, asta n-ar fi putut s-o facă. Aşa cum recunoscuse faţă de el însuşi – avea mîinile legate şi buzele pecetluite. Se arătase deci jovial, îl bătuse pe spate pe Leslie Harrington, şi-i recomandase industriaşului ocupat să nu se preocupe de detalii mărunte. El personal avea s-o cheme pe Nellie Cross să cureţe apartamentul şi să-l pună la punct pentru domnul Michael Kyros, care urma să vină peste trei zile, în oraş.

După sosirea acestuia, preotul aşteptase mai întîi să plece Leslie Harrington, ca să poată pune piciorul în prag.

– Uite ce, domnule Kyros, l-a avertizat el. Nu permit să se fumeze, să se bea sau să urle radioul la etaj.

Mike i-a rîs în faţă.

– Dumneata stai jos, padre, iar eu o să stau sus, îi ripostase pe un ton supărător; în felul ăsta, dumneata n-ai să ştii dacă mă îmbăt criţă seară de seară, iar eu n-o să aflu dacă te închini la idoli pe ascuns.

Auzindu-l, preotului i s-a tăiat răsuflarea. Afirmaţiile lui Mike nu corespundeau sută la sută realităţii, dar nici prea departe nu erau de ea – şi asta spus pe ocolite, ca să se mîngîie pe sine.

– Fitzgerald? întrebase Mike în seara aceea, cu doi ani în urmă. Eşti irlandez, nu?

– Da.

– Faci parte din oranjişti[1], care va să zică?

– Nu.

Cam aici se încheiase prima lor discuţie şi după aceasta pentru preotul congregaţionist au urmat cîteva săptămîni sumbre, timp în care se întreba întruna ce-o fi în mintea chiriaşului?!

Prin origine şi prin educaţie, Francis Joseph Fitzgerald era irlandez catolic, crescut într-o casă cu chirie de prin partea de răsărit a Bostonului. Pe la vreo douăzeci de ani îi plăcea tare mult să afirme că fusese catolic pînă a învăţat să citească. După aceea, descoperise că prea multe erau fisurile catolicismului ca să-l mai satisfacă pe un om inteligent – pe un intelectual. Renunţase, deci, la Sfînta Biserică Catolică şi trecuse la protestanţi. Noua religie într-atît de mult răspunsese căutărilor sale, încît s-a făcut preot. Dar uşor nu i-a fost. Aşa cum o constatase singur, şcolile teologice protestante nu se prea arătau cine ştie ce dornice să primească în sînul lor un fost catolic irlandez, cu numele de Fitzgerald. Pînă în cele din urmă, a izbutit totuşi. Şi nu numai că intrase într-o şcoală cu faimă, dar absolvise pe primul loc, iar cînd a fost hirotonisit şi trimis în misiune, foştii profesori şi-au pus nădejdi serioase în el şi i-au făcut multe urări de bine.

Recapitulînd totul, Francis Joseph Fitzgerald nu reuşea să-şi amintească exact cînd începuse să-şi pună întrebări în legătură cu credinţa catolică, de

1 Asociaţie politică, fondată în 1795, în vederea instaurării autorităţii protestante în Irlanda.

care, la tinereţe, se lepădase cu atîta uşurinţă. Ştia că asta se petrecuse de la venirea sa în Peyton, cu doisprezece ani în urmă; dar nu putea să precizeze momentul cînd protestantismul începuse să însemne pentru el mai puţin decît era necesar. Dacă ar fi putut să evoce această clipă şi-ar fi amintit de un incident, anume; şi atunci, ar fi găsit o justificare întrebărilor necurmate şi chinuitoare ce-l urmăreau. Pentru că trebuia neapărat să fi existat un incident – de asta era convins – poate ceva atît de neînsemnat în aparenţă, că nu-i dăduse nici o atenţie – dar care i-a copt în minte, creîndu-i, cu timpul, o rană deschisă şi purulentă, ce se chema credinţa lui surpată. Fitzgerald îşi simţea sufletul ostenit de atîtea căutări şi parcă-l înţepa în limbă de mult ce-ar fi vrut să se destăinuie cuiva – numai că nu putea, fireşte, să-şi arate îndoielile faţă de soţie. Margaret Fitzgerald, născută Margaret Bunker, unica fiică a unui preot congregaţionist din White River, ura catolicismul cu un patos şi o vehemenţă cu totul străine de credinţa creştină, lucru pe care Francis Joseph Fitzgerald l-a descoperit curînd după căsătoria lor – mai precis, la o săptămînă de la nuntă, pe cînd se aflau încă în luna de miere, în White Mountains.

– Peggy Fitzgerald, spusese el rîzînd – şi asta constituise prima şi ultima lui tentativă de glumă cu soţia – Peggy Fitzgerald, vorbise el cu accentul irlandez pe care şi-l relua cu atîta uşurinţă. Cînd mă uit la tine, parc-o văd pe mămuca – o fetişcană irlandeză din comitatul Galway...

Dar Margaret Bunker Fitzgerald nu se arătase deloc amuzată.

– N-o să te dezbari niciodată de accentul tău, aşa e? – l-a repezit, plină de nervi. N-ai să te lepezi niciodată de originea ta nenorocită de catolic irlandez, dintr-o mahala din Boston? Să nu îndrăzneşti să-mi mai spui Peggy. Numele meu e Margaret – şi nu uita asta!

Fitzgerald rămăsese ca trăsnit.

– Bine, dar pe mama tot Margaret o chema, se apără el, de astă dată vorbind fără urmă de accent irlandez. Şi tata Peggy i-a spus... întotdeauna.

– Maică-ta! exclamă Margaret, într-un fel de parc-ar fi zis „spurcata". Maică-ta!!!

Într-un asemenea climat se înţelege că preotul Fitzgerald nu cutezase să-i mărturisească frămîntările necurmate ce-l îngrozeau, nici să spere într-o mîngîiere din partea ei. Ci îşi văzuse mai departe de treabă, torturîndu-se cu tot felul de întrebări şi străduindu-se să le găsească singur răspunsurile. Aşa l-a aflat Michael Kyros, în ziua cînd s-a mutat în apartamentul de la etaj.

Fitzgerald urcă scările cu multă precauţie, evitînd orice scîndură desprinsă, ca nu cumva s-o trezească pe Margaret care dormea, sforăind uşor, în dormitorul din spatele casei parohiale. Margaret nu-l avea la suflet pe Mike, socotindu-l prea gălăgios, prea oacheş, prea obraznic, prea mătăhălos şi cu prea puţin respect faţă de biserica congregaţiei. Adevăratul motiv însă pentru care nu-l înghiţea era acela că nu izbutise să-l intimideze. Ori de cîte ori încerca cu el unele tactici – care pe soţul ei l-ar fi redus la zero – Mike o lua în derîdere.

Pe directorul şcolii îl găsi răsturnat într-un fotoliu, în salon, doar cu o pereche de chiloţi de gimnastică pe el şi, în mînă, cu un stacan înalt, aburit de gheaţă.

– la loc, îl invită pe Fitzgerald, după ce preotul ciocănise în uşă şi intrase.

– M-am gîndit că ţi-ar face plăcere să cobori şi să stăm un pic pe terasă, vorbi Fitzgerald sfios.

Întotdeauna goliciunea îl intimida, aşa că în timp ce i se adresa lui Mike, se uita în altă parte.

– Nu putem sta de vorbă pe terasă. Am putea s-o trezim pe doamna Fitzgerald care de-o oră sforăie în tihnă. Stai jos şi bea ceva. Oricum, şi-aici e răcoare ca şi afară.

– Mulţumesc, zise Fitzgerald aşezîndu-se pe un scaun. Dar de băut, nu beau.

– Cum? Irlandez care să nu bea? Asta n-am mai auzit-o!

Fitzgerald rîse cam strîmb, Mike vorbea gălăgios şi preotul se temea să n-o trezească pe Margaret. Ştia cît detestă să i se spună irlandez. Şi dacă l-ar fi auzit pe Mike, cu siguranţă că ar fi dat buzna sus, la el, şi l-ar fi tîrît pe Fitzgerald la culcare.

– Ei bine, am să beau un pahar, concedă. Dar unul mic.

Mike se duse în bucătărioară, de unde apăru cu un pahar tot atît de mare şi de plin ca al său.

– Poftim. Asta o să-ţi facă bine, îl îndemnă pe preot. Fitzgerald îl fascina. Pentru Mike, întruchipa imaginea omului certat cu mediul în care trăieşte şi cu el însuşi. Deseori, privindu-l, se întrebase cum de a supravieţuit atîta vreme fără să-şi piardă sănătatea

fizică sau mentală. O iscodise şi pe Connie MacKenzie, dar ea nu vedea nimic ciudat în felul de a fi al lui Fitzgerald. „E cumsecade, îl asigurase pe Mike. Poate nu atît de dotat ca alţi predicatori, dar are suflet bun, e conştiincios şi plin de devotament". Cînd îl scruta însă pe Fitzgerald, Mike reflecta la acea tendinţă din om, puternică şi nimicitoare, care-l împinge la eforturi extreme şi dureroase spre a-şi păstra intactă, faţă de lume, imaginea ce şi-a creat-o anume pentru ea.

Din fragedă tinereţe, Mike împărţise oamenii în două categorii: unii ascunşi sub nişte carapace anoste şi costisitoare, făurite de ei înşişi, iar alţii care nu le aveau. Primii trăiau într-o perpetuă teroare, de teamă ca nu cumva să le crape carapacele şi să-şi trădeze slăbiciunile tăinuite, pe cînd ceilalţi erau fie înăspriţi de viaţă, ori pur şi simplu zdrobiţi de ea. După o îndelungată cugetare, Mike ajunsese la o comparaţie şi mai simplă, asemuind sufletele oamenilor cu nişte picioare goale. Unii puteau să umble desculţi, bătătorindu-şi picioarele pînă la tăbăcire, pe cînd alţii, nu făceau un pas fără a avea ghinionul să calce pe cioburi de sticlă. Însă majoritatea oamenilor – reflectă Mike zîmbind – cei ca Leslie Harrington, Fitzgerald şi Connie MacKenzie, nici măcar nu se gîndeau să-şi scoată vreodată pantofii. Leslie Harrington făcea pe omul de afaceri tenace şi prosper, ca să-şi acopere mintea mediocră şi teama neputinţei ce-l chinuia, în timp ce Connie MacKenzie, sub veşmintele onorabile ale femeii singuratice şi frigide, îşi ascundea adevăratul ei

temperament înflăcărat şi dornic de dragoste. Iar cel din faţa lui – onorabilul Francis Joseph Fitzgerald – făcea pe prelatul catolic abstinent, cînd, în realitate, îi crăpa buza după o bere cu guler de spumă şi după porţia zilnică de vin sfinţit din altarul preotului irlandez. În ce-l privea pe Harrington, Mike nu-şi dorea decît să-i sfărîme cu un pumn zdravăn faţada lui ticluită; în Constance ar fi vrut să nimicească acea nevoie de a trăi după un paravan; pentru Fitzgerald, însă, nu avea decît milă.

De ce n-o fi renunţînd la tot ce are, nenorocitul, şi n-o fi alergînd cît îl ţin picioarele pînă la primul preot, să se spovedească? se întreba Mike.

– Nu te-am văzut la biserică duminica trecută, vorbea Fitzgerald. Mă tem că pledoariile mele nu ţi-au folosit la nimic, domnule Kyros. Eşti un om imposibil de convertit.

Fitzgerald se mîndrea cu faptul că ori de cîte ori discuta cu Mike despre religie, o făcea la modul impersonal-intelectual.

– Fireşte, noi, protestanţii, sîntem defavorizaţi, cînd e vorba să-i atragem pe oameni în biserică, continuă el. Noi nu-i ameninţăm cu biciul pe credincioşi, aşa cum fac catolicii. Dacă un catolic lipseşte de la liturghie, se cheamă că a comis un păcat care-i aduce un prejudiciu personal, pe cînd dacă un protestant nu vine la biserică, singurul lucru ce ne stă în putere este să nădăjduim că-l vom vedea duminica următoare.

– Ăsta e doar un aspect, spuse Mike. Eu însă nu respect o religie care ameninţă oamenii cu biciul, indiferent de motivare.

Afirmaţia îl şocă pe Fitzgerald.

– Vai, făcu el, clătinînd din cap. Cred că aici greşeşti, domnule Kyros. Pe cuvînt că da. De fapt, exercitarea unei autorităţi severe asupra oamenilor, este singurul lucru pe care-l aprob fără rezerve la amicii noştri catolici.

În realitate, Fitzgerald pretindea mereu că e de acord doar cu un singur precept al filozofiei catolice, pe cînd Mike era convins că pînă la revărsatul zorilor i-ar fi enumerat o duzină de idei pe care le aproba, începînd cu controlul natalităţii şi pînă la refuzul de a-i înmormînta pe sinucigaşi în pămînt binecuvîntat.

„În definitiv, se întreba Mike, ce valoare mai are o religie – oricare ar fi ea – din moment ce-i poate face atîta rău omului, după cum se întîmplase cu Fitzgerald?"

Pe undeva, el pierduse din vedere celălalt scop mai important al existenţei sale. Îl pierduse într-o harababură de contradicţii create de om, iar acum se lupta cu bunul lui simţ să-l regăsească. Enumera în faţa lui Mike toate regulile impuse de ceea ce numea el „slujirea lui Dumnezeu", specificînd cu grijă diferenţele dintre dogma catolică şi cea protestantă.

– Şi-acum te întreb, domnule Kyros, cum pot aştepta protestanţii să-şi păstreze tăria lor, cînd ei refuză să scoată în afara legii avorturile? Mă tem că în această privinţă catolicii ne-au bătut. Priveşte la numărul de copii ce năpădesc biserica Sf. Iosif în fiecare duminică! De două ori mai mare decît la mine! Avem nevoie de mulţi – pe care să-i cîştigăm de mici – pentru a ne asigura rezultate trainice.

„Dă-mi numai pe mînă un copil sub şapte ani şi va rămîne pe veci credincios ideilor pe care i le imprim eu – cugeta Mike. Cînd fasciştii fac aceeaşi afirmaţie îi numim declasaţi şi corupători de copii – dar dacă o spune biserica, se cheamă că îl atrage pe copil pe calea cea bună!"

– Ascultă părinte, vorbi Mike, cînd oaspetele se cufundă într-un moment de tăcere. De ce faceţi atîta caz de toate deosebirile de ritualuri şi chestia asta cu dogma? Nu crezi că e caraghios? Dacă v-aş aduce aici pe dumneata şi pe părintele O'Brien, şi-aş încerca să deschid o discuţie despre numărul îngerilor care ar putea să dănţuiască pe vîrful unui ac, amîndoi aţi zice că mi-am pierdut minţile. Oare nu e tot atît de ridicol să pui în dezbatere dacă e mai bine să botezi pruncul prin imersiune ori prin stropire pe cap, cu cîteva picături de apă? Sau dacă e păcat, sau nu, să mănînci vinerea carne?

Preotul Fitzgerald se albise la faţă. După rostirea cuvintelor „părinte O'Brien" nu mai auzise nimic din cele spuse de Mike.

„Sînt înţeleşi între ei, îşi închipui Fitzgerald cu mintea lui bolnavă şi istovită. Dacă n-ar fi de conivenţă, Kyros nu i-ar fi rostit numele".

Se ridică brusc de pe scaun, răsturnînd restul de băutură din paharul său şi fugi din cameră înainte ca Mike să-l mai poată iscodi cu privirea aceea – privirea părintelui O'Brien, care recunoştea pe loc, pe orice păcătos.

„Eşti un rătăcit – spunea privirea. Ai păcătuit, ai încălcat legile bisericii, eşti pierdut!"

– Tu eşti, Fran? se auzi vocea Margaretei Fitzgerald.

Mike se duse la uşă căutînd să prindă răspunsul preotului, dar nu auzi nici un glas. Singurul zgomot perceptibil era răsuflarea unui om căzut grămadă la picioarele scărilor.

Capitolul 10

În dimineaţa următoare, cînd Mike plecă de acasă, preotul Fitzgerald nu se zărea pe nicăieri. Un lucru neobişnuit, deoarece era sîmbătă şi, în fiecare sîmbătă dimineaţă, îl găsea pe preacucernicul părinte trudind în grădiniţa cu flori de la marginea casei. Mike rămase nemişcat pe terasa din faţă, ciulind curios urechea. Oraşul vibra de sunetele dimineţii de vară. Pe undeva, se mînuia o maşină de tuns iarbă, iar dintr-un alt loc, ceva mai lăturalnic, se auzea scîrţîitul unor patine cu roate. Mai de departe, poate tocmai din strada Depoului, străbătea, foarte vag, ecoul unor game cîntate la pian, iar din spatele lui Mike, chiar din

locuinţa părintelui lui Fitzgerald, se auzea sporovăiala inegală a clapelor maşinii de scris. „Puse una lîngă alta, s-ar zice că e o dimineaţă normală de sîmbătă – dar unde e Fitzgerald?" se întrebă Mike. Sunetul ce lipsea era acela al foarfecelor de grădină, cu care preotul tăia, potrivea şi curăţa florile. Mike ridică din umeri şi coborî scările casei mergînd legănat. În fond, nu era vorba de ceva care-l privea pe el. Dacă slujitorul bisericii Congregaţiei tăia figurine din hîrtie, înfăţişîndu-l pe Papa în odăjdii, era o treabă a lui – nu a lui Mike.

Oricînd şi oriunde în altă parte, Mike ar fi putut să se ducă la cineva competent şi să-i spună: „Preotul nostru e suferind. Nu mai poate conduce o turmă de suflete în căutarea adevărului, pentru că şi-a pierdut credinţa. E bolnav şi are nevoie de ajutor". Dar în Peyton, şi într-o dimineaţă însorită de iulie, nu-i rămînea decît să ridice din umeri şi să-şi vadă mai departe de drum, pe strada Ulmilor. Învăţase cu preţul durerii înţelepciunea de a nu se amesteca în treburile altora şi asta la prima întrunire la care participase în anul venirii sale în Peyton. Pe atunci, încercase să-şi exprime părerea despre împărţirea pe zone a oraşului. Cînd a terminat de vorbit, unul din bărbaţii prezenţi s-a ridicat şi l-a măsurat cu privirea, din cap pînă în picioare.

– Dumneata eşti pe lista de verificare a voturilor din oraşul ăsta, domnule...?

Cel care-l interpelase vorbise tărăgănat, omiţînd sfîrşitul întrebării, ca şi cînd i-ar fi uitat numele.

Şi atunci, Mike a înţeles. Şi-a dat seama că privilegiul criticii făţişe şi acela de a încerca să

ameliorezi o situaţie jalnică aparţineau doar vechilor localnici, iar prin „vechi localnici" Peytonul înţelegea oameni ai căror strămoşi se născuseră în oraş. Şi, cu toate că făcuse haz de această concepţie, nu s-a mai încumetat să critice sau să îndrepte ceva. Se mulţumea doar să observe, conştient de faptul că la întrunirea cu pricina îşi cîştigase doi prieteni – pe Seth Buswell şi pe Matthew Swain.

Trecînd prin faţa redacţiei ziarului „Peyton Place Times", se uită fugitiv pe fereastra de la stradă a biroului lui Seth. Îl văzu la masa lui de lucru, avînd-o în faţă pe Allison MacKenzie, aşezată pe scaunul rezervat vizitatorilor. Fata era într-o rochiţă scrobită, de bumbac lucios, şi cu mănuşi albe în mîini. Mirat, le schiţă un gest de salut cu mîna, continuîndu-şi drumul spre „Thrifty Corner". „Le-ar veni cam greu multora din New York şi din Pittsburgh să creadă că Michael Kyros e, în sfîrşit, îndrăgostit, îşi spuse în sine. Şi nu numai îndrăgostit, dar ţinut într-o suspensie ridicolă, de o văduvă de treizeci şi cinci de ani care, în mai bine de doi ani, îi făcuse favoarea să se culce cu el poate de douăsprezece ori".

Mai mult: o văduvă pe care voia s-o ia de soţie, dar care refuza să se mărite cu el încă alţi doi ani – în cazul cînd îl va lua şi atunci! Mike zîmbi. Existau bărbaţi gata s-o aştepte o veşnicie pe aleasa inimii – numai că el nu se numărase niciodată printre ei. Erau, de asemenea, bărbaţi care preferau să aştepte pînă după căsătorie ca să-şi reclame drepturile fizice asupra femeilor lor. Dar nici printre aceştia nu se număra. Mike admitea bucuros, şi în dialectul oraşului Peyton, că era căzut grămadă şi amorezat lulea. Şi

era hotărît s-o aştepte pe Connie MacKenzie chiar dacă i-ar mai fi trebuit încă cincizeci de ani ca să se hotărască.

– Asta-i cu mine, spuse cînd intră în magazinul „Thrifty Corner".

– Cum adică? rîse Constance, punînd jos ziarul şi venind să-l întîmpine.

– Căzut grămadă şi amorezat lulea, zise Mike şi se aplecă să-i sărute partea interioară de la încheietura mîinii.

Cu mîna rămasă liberă, Constance îl mîngîie pe ceafă.

– Frumoase lucruri se mai petrec într-o prăvălie, în puterea zilei, îi şopti ea.

Mike era capabil de asemenea lucruri mărunte, ca de pildă, să-i sărute vîrful degetelor sau să-i întoarcă mîna şi să-i sărute încheietura – gesturi pe care le făcea cu o naturaleţe şi o sinceritate absolută, fără să pară premeditate sau forţate. Odată, cînd era desculţă, o sărutase pe talpă, aprinzînd în ea o dorinţă aprigă şi imediată. La început, o stînjeniseră cuvintele lui deocheate de tandreţe, deoarece îi evoca scene de dragoste din romanele uşoare şi i se păreau deplasate, spuse de un om atît de masiv şi cu temperamentul lui Mike.

– Necazul cu tine e că toate ideile despre amor le-ai împrumutat de prin cărţi şi de la Hollywood, îi ripostase el.

Constance făcuse haz, gîndindu-se că numai o proastă ca ea se lasă impresionată de un gest ca sărutul lui pe încheietura mîinii. Acum însă, nu rîdea ci, în timp ce-şi plimba vîrful degetelor prin părul

aspru şi scurt de pe ceafa lui Mike, îi şoptea cu voce răguşită:

– Şi eu sînt la fel.

– Cum adică?

– Căzută grămadă şi amorezată lulea.

– Destul, protestă Mike, dîndu-i drumul din braţe; altfel o să uit că azi e o zi de afaceri şi că mă aflu în raionul de femei al prăvăliei „Thrifty Corner Apparel". Vreau să spun Prăvălie cu majusculă. Unde e cafeaua?

– E gata. O aduc imediat.

Constance aduse farfurioarele şi ceştile pe care le aşeză pe una din tejghele, iar Mike se duse după ibricul de cafea în camera din spatele prăvăliei. Şi-au băut cafelele şi au mîncat gogoşi, stînd rezemaţi de tejghea.

– Am văzut-o pe Allison în birou la Seth, o anunţă Mike. Ce Dumnezeu căuta acolo?

– Nu-ţi aduci aminte ce ai vorbit cu ea acum cîteva luni? I-ai spus că locul cel mai prielnic pentru ucenicia de scriitor este o redacţie de ziar. Aşa că s-a dus la Seth să-i ceară de lucru.

Mike rîse.

– Păi nu la redacţia lui „Peyton Place Times" mi-era gîndul cînd am vorbit cu Allison, dar, pentru început, nu e rău. Dacă i-a trecut prin cap să meargă la Seth, înseamnă că are mai multă imaginaţie decît mine. Sper că va izbuti să obţină ceva de la el.

– Eu sper că nu, zise Constance. Redactarea unor notiţe sociale pentru un cotidian de provincie nu e ocupaţia pe care o visam pentru Allison.

– Dar la ce visai, mă rog?

– Păi, să intre în colegiu, apoi să-şi ia o slujbă bună, pentru un timp, iar la urmă, să se mărite cu un om cu situaţie.

– Poate că Allison nu tînjeşte după asta. Părerea mea este că are darul scrisului şi am încredere în oamenii dotaţi, care-şi pun în valoare talentul.

– Nu trebuie cine ştie ce talent ca să scrii că domnul Cutare şi doamna Cutare şi-au petrecut sîmbăta şi duminica la reşedinţa doamnei şi domnului Cutare. Or, cam asta publică Seth în ziarul lui.

– E totuşi un început, susţinu Mike. După cum spuneam mai înainte, nu la Seth m-am gîndit cînd i-am sugerat fetei să lucreze în ziaristică. Dar pentru moment, nu e rău.

– Nu-mi fac griji din pricina asta. Mai are încă doi ani de liceu, un răgaz suficient, sper, ca să-i iasă din cap prostia de a-şi face din scris un mijloc de existenţă.

Mike zîmbi, evitînd să-i spună că, printre cunoştinţele sale, existau cîţiva oameni pentru care scrisul – ca mijloc de existenţă – însemna orice, în afară de prostie.

– E sîmbătă, spuse el ca să schimbe vorba. Ce-ai zice să plecăm cu maşina la Manchester şi să cinăm acolo?

– De acord. Dar nu pot pleca pînă mai tîrziu. Bine o să fie cînd se va însănătoşi Selena şi va putea să-şi reia lucrul.

– Printre plăcerile vieţii de profesor, precum şi ale unei soţii de profesor, se numără şi vacanţele lungi de vară. Dacă am fi căsătoriţi şi ai renunţa la comerţ, ai putea să vii cu mine în magazinul lui Mudgett, să-ţi

delectezi privirea cu uneltele de pescuit. Ba chiar ţi-ai cumpăra o undiţă cu mulinetă...

– Renunţă la asta, leneşule, înainte de-a face un lucru de care ai să te căieşti.

– Vin să te iau de aici, la şase.

– Splendid.

Îl urmări mergînd pe strada Ulmilor, o siluetă înaltă şi masivă, în cămaşă sport, deschisă la gît şi cu pantaloni cafenii roşcaţi. Se întrebă, pentru a mia oară, cum va reacţiona Allison la perspectiva de a-l avea ca tată vitreg. Apoi, gîndurile i se opriră la fata de şaisprezece ani – care se credea încă de cincisprezece, s-ar fi cuvenit să judece mai bine la vîrsta ei şi să n-o apuce pe un drum atît de uşuratic, cum era acela de a-şi face o meserie din scris.

În birou la Seth Buswell, Allison MacKenzie era însă departe de a lua lucrurile cu uşurinţă. Îşi închidea servieta pe care o adusese cu ea, trăgînd cu nervozitate de fermoar. După multe analize lăuntrice şi dezbateri orale, alesese, împreună cu Kathy Ellsworth, şase din ce numeau ele „perlele lui Allison MacKenzie", pe care le scosese din servietă şi i le întinsese redactorului.

Seth se lăsase pe speteaza scaunului şi, în timp ce citea, se muşca de buza inferioară. Istorioarele scrise de Allison nu erau altceva decît portretele unor personaje locale, însă foarte puţin voalate, ceea ce-l şi făcea pe Seth să-şi muşte buza, ca să-şi ascundă zîmbetele. „Mamă! ce senzaţie ar mai face astea, dacă le-aş publica pe prima pagină!" îşi zicea în sine.

Pe domnişoara Hester Goodale, Allison o transformase într-o vrăjitoare care ţinea ascunse, în

pivniţă, osemintele iubitului ei decedat. Din fetele Page făcuse două fanatice religioase, iar din bietul Clayton Frazier, un ticălos desfrînat. Leslie Harrington era descris ca un dictator, cu un sfîrşit tragic, în schimb, Matthew Swain întruchipa pe omul de duh, extrem de cumsecade, care trăia numai pentru *a face bine*. Marion Partridge era portretizată ca o doamnă pieptoasă, membră de club şi cu un viciu secret: priza tutun în ascuns.

„Mamă!" îşi zise din nou Seth Buswell, punînd deoparte ultima povestire. Apoi, îşi drese glasul şi se uită la fata care stătea cu nervii încordaţi, în aşteptarea hotărîrii lui.

– La ce te-ai gîndit, Allison? o întrebă. Ştii, cred că din afara oraşului am cîţiva corespondenţi angajaţi pentru culegerea ştirilor din alte comunităţi şi că presa locală o scriu singur?

– Nu mă gîndeam să scriu la rubrica socială, începu Allison, ceea ce îl făcu pe Seth să ofteze uşurat. Îmi închipuiam c-aş putea scrie pentru ziarul dumneavoastră cîte o istorioară pe săptămînă. O mulţime de lucruri din Peyton s-ar preta la asta.

„Doamne, nu mă lăsa!" îşi zise Seth aruncîndu-şi ochii la povestirile de pe birou.

– Ce fel de scrieri? întrebă. Ficţiune?

– Ooo, nu! protestă Allison. Povestiri adevărate. Despre lucrurile care interesează comunitatea şi aşa mai departe.

– Te-ai gîndit vreodată la o rubrică cu caracter istoric? Cum ar fi, de pildă, strada Ulmilor acum cincizeci de ani şi chestii de genul ăsta?

– Nu, nu mi-a trecut prin cap, recunoscu Allison cu

un glas în care vibra entuziasmul. Dar e o idee minunată. Am putea s-o intitulăm „Peytonul, ieri şi azi", şi aţi putea s-o publicaţi într-un chenar, pe prima pagină.

„Puştanca nu are nici o reticenţă, reflectă Seth. În chenar, pe prima pagină – de pe acum!"

– Am putea să încercăm, admise cu prudenţă. O publicăm cîteva săptămîni şi o să vedem cum e primită.

– Vai, domnule Buswell, strigă Allison sărind în picioare. Cînd? Cînd am putea începe?

„Asta mi-a pus capacul", se gîndi Seth.

– Scrie ceva săptămîna asta. O publicăm vineri, cu titlu de încercare.

– Vai, vă mulţumesc! Vă mulţumesc, domnule Buswell. Încep imediat! Mă duc acasă şi am să mă gîndesc de pe acum la ce pot scrie.

– Stai o clipă, o opri Seth. N-ai de gînd să mă întrebi cît o să te plătesc?

– Plată? strigă Allison. Dar nu-i nevoie să mă plătiţi. O fac fără bani; consider un privilegiu faptul că pot să scriu.

– N-are rost să vorbeşti aşa, Allison. Dacă o să le placă oamenilor cum scrii, trebuie să şi plătească. Am să-ţi dau doi dolari pentru fiecare articol publicat.

O clipă, Seth se temu că fata va izbucni în plîns sau îl va refuza. Se albise la faţă, pe urmă se roşise şi se albise din nou, mai violent decît prima dată.

– Vai, vă mulţumesc, spuse cu sufletul la gură. Vă mulţumesc, domnule Buswell.

– Stai, Allison, strigă după silueta care se îndrepta spre uşă. O să fie prea cald ca să scrii săptămîna

asta. Aşteaptă pînă luni. Pînă atunci, poate o să plouă.

Allison fugi din redacţie şi, odată ajunsă în stradă, se ciocni chiar de Michael Kyros, care o prinse de coate şi o susţinu să nu cadă.

– Mi s-a dat de lucru, ţipă ea. Am fost angajată să scriu, domnule Kyros. Pe bani. La ziar!

Mike se uită pe fereastră, în biroul lui Seth, privind peste capul ei. Redactorul şedea aplecat peste povestirile ce i le lăsase şi, de astă dată, zîmbea cu gura pînă la urechi.

– Păi, eşti bună de cinste, zise Mike, coborîndu-şi ochii spre Allison, care se albise din nou la faţă. Orice om e bun de cinste cînd îşi ia prima slujbă. Haide la Prescott să te tratez cu Coca-Cola.

O conduse în braserie ţinînd-o de braţul care-i tremura şi acum. Începuse să-i revină culoarea în obraji, dar tot guralivă era.

– Un articol istoric şi pe bani, sporovăia întruna. Ca un scriitor adevărat!

Privind-o aşa cum fremăta de emoţie, Mike se simţi dintr-odată foarte bătrîn.

– Vreau să încep imediat, după-masă. Dar o s-aştept pînă mîine. I-am făgăduit lui Norman că azi o să merg cu el la un picnic. Ce lucru caraghios, domnule Kyros, nu-i aşa? Dar pînă în clipa asta uitasem complet de picnic. Eram aşa de emoţionată din cauza slujbei. Să vedeţi numai cînd i-oi spune lui Norman! O să moară, nu alta! Şi el scrie, ştiaţi! Poezii. Trebuie să mă grăbesc. I-am promis că aduc eu masa de prînz. Nu e o nebunie? De-abia acum mi-am adus aminte de picnic!

„Prostie" – parcă aşa o numise Constance, se gîndea Mike. Numai că, dacă o adolescentă uită un lucru atît de romantic cum era un picnic cu un alt adolescent, şi asta din pricina emoţiei la gîndul că va scrie pe bani, e cam greu s-o mai numeşti „prostie".

– Mulţumesc pentru Coca-Cola, domnule Kyros, zise Allison, dispărînd într-o învolburare de fuste lucioase de bumbac.

Mike puse doi cenţi pe tejgheaua lui Prescott. „La dracu, îşi zise cu acelaşi sentiment de îmbătrînire subită, aşteptarea asta a durat destul! Diseară am să vorbesc din nou cu ea. E prea mult să mai tărăgănăm doi ani. Prea mult timp irosit! De aci încolo, nu mai întinerim..."

Capitolul 11

Allison urcă în fugă scările din faţa casei şi năvăli în hol, lăsînd uşa să se trîntească cu zgomot în urma ei.

– Nellie! strigă. Unde eşti, Nellie?

Nu primi nici un răspuns, dar auzi un zăngănit dinspre dependinţele casei, semn că Nellie se afla în bucătărie şi făcea ordine prin dulapuri, ca în fiecare sîmbătă dimineaţă. Renunţă s-o mai strige şi alergă pe scări spre camera ei, desfăcîndu-şi nasturii de la rochie. Se schimbă la iuţeală într-o pereche de pantaloni scurţi şi o bluză fără mîneci şi, tot în fugă, coborî în bucătărie.

– Nellie! Am căpătat de lucru, Nellie. Mi s-a dat să scriu. Pe bani!

Nellie Cross, stînd în patru labe în faţa unui dulap scund de bucătărie, înălţă ochii spre ea.

– Daa? o întrebă fără tragere de inimă.

– Vai, Nellie. Iar ai o zi proastă?

– La fel ca oricare, răspunse îmbufnată. Care om ar fi altfel cînd îi curge numa' puroi pîn vine...?

Asta era o idee proaspătă la Nellie, dar pe Allison n-o mai îngrijora mai mult ca altele pe care i le debitase. Atîta doar că se deosebea de celelalte şi Allison o acceptă cu calm. În săptămîna din urmă, Nellie trecuse de la blestemele care-l vizau pe Lucas şi pe toţi bărbaţii din lume, la convingerea că e atinsă de o boală necurată.

– E boală lumească, îi spuse fetei, clătinînd din cap sfătoasă. Mi-a dat-o Lucas, chiar înainte să-şi ia tălpăşiţa.

Allison ştia că Lucas Cross dispăruse din Peyton de o săptămînă şi că plecarea lui declanşase discuţii aprinse în oraş. Aproape toţi localnicii erau de părere că scăpaseră ca prin minune de un gunoi, dar, spre uimirea generală, Nellie gîndea altfel. Deşi la început nu-l scosese din cîine ticălos, acum îi lua apărarea, socotindu-l o victimă a bogătaşilor, a prietenilor şi femeilor.

– Cred că-ţi pare bine c-ai scăpat de el, comentase Allison cînd aflase de la Nellie despre dispariţia lui. Bine era să fi plecat mai demult.

– Nu pleca el, dacă nu-mi dădea boala şi nu-i era frică c-o să-l dau în vileag. Da nu făceam io una ca asta, măcar să mă fi tăiat în bucăţi ăi de la secţia

sanitară, din Concord. Puroi în vine – cu asta m-a pricopsit Lucas. Da n-a vrut nici el, săracu. A luat-o de la vo tîrfă; asta a fost. Nu c-a vrut el. Era beat şi n-a ştiut ce face – asta e.

Aşa cum îi spusese lui Allison în ultima săptămînă şi la răstimpuri dese, puroiul din vine se închega în „cocoloaşe" care-o dureau şi-o făceau să aibă „o zi proastă", după cum o numea Nellie.

– Îhî, o zi tare proastă, răspunse la întrebarea pusă de Allison. Simt cocoloaşe peste tot. Nu ştiu cum oi scoate-o şi azi la capăt...

– Îmi pare tare rău, Nellie, zise Allison, nerăbdătoare să revină la subiectul ei. Dar nu te miri de slujba mea?

– Dăloc, făcu Nellie, întinzînd hîrtia curată pe poliţa dulapului. Dămult zic că te pricepi la poveşti. N-am dă ce să mă mir. Vrei să mănînci?

– Nu. Trebuie să iau prînzul la pachet. Mănînc cu Norman, la iarbă verde.

– Vax!

– Ce-ai zis? întrebă Allison înţepată.

– Vax! repetă Nellie.

– Cum adică? insistă Allison şi mai înţepată.

– Adică, vax – asta e. Page ăia... nişte gunoaie. Şi Evelyn Page care să ţine aşa semeaţă. L-a luat pe Oakleigh că era coclit şi se gîndea să-i puie mîna pă bani cînd o muri. Numa că el i-a tras clapa. A lăsat-o cu buza umflată, aşa cum îl învăţase fetele lui. N-a avut dă ce să facă pă nebuna, Evelyn Page. I-a lăsat bărbatu- său ce mi-a lăsat şi-al meu, numa că pă Oakleigh n-ai de ce să-l ierţi, da pă Lucas ai...

– Termină cu felul ăsta de-a vorbi, Nellie Cross! îi

porunci Allison. Doamna Page este o lady fără cusur, şi nu are nici o vină dacă tatăl lui Norman a părăsit-o.

– Lady, pă dracu! strîmbă Nellie din nas. I-a dat lu fi-său să sugă pîn' la patru ani. Băiatului îi crescuse colţi zdraveni, aşa cum îi ai tu acu în gură, da lady Evelyn Page tot îi mai dădea ţîţă; şi tare-i mai plăcea dumneaei... Boşorogu dă Oakleigh n-a avut în viaţa lui aşa colţi cum avea Norman la patru ani. Nu-i dă mirare că nici prin minte nu-i trecea cucoanei să-l înţarce pă ţînc!

Allison se albise la faţă şi vorbea cu o voce gravă, gîtuită de revoltă.

– Eşti o bătrînă cu mintea spurcată, Nellie Cross. Nu numai în vine ai puroi, ci şi în creier. O să te ducă la nebunie, asta o să-ţi facă. O să-ţi pierzi minţile – ai să înnebuneşti de-a binelea, ca domnişoara Hester Goodale; dar aşa-ţi trebuie, pentru că-i ponegreşti pe oameni.

– Mamă-ta a muncit din greu să te crească cum trebuie, ţipă Nellie. Nu te-a făcut mare ca să alergi dă colo-colo cu unu care a supt la ţîţă pîn' la patru ani. Nu-i frumos să umbli cu de-alde Page. Toţi ai lui e nişte lepădături. Nimic alta decît gunoaie împuţite. Şi-aşa a fost dă cînd i-am pomenit.

– Nici nu mai vreau să vorbesc cu tine, bătrînă ţîcnită, i-o tăie Allison. Să nu te prind că mai scoţi o vorbă despre Norman sau de familia lui.

Începu să se învîrtească aferată prin bucătărie, trîntind vasele, în care pusese ouă la fiert, sau uşa de la frigider, de cîte ori scotea cîte ceva din el pentru sandvişuri. Cînd termină, aranjă pachetele într-un coşuleţ de merinde şi o zbughi din bucătărie, lăsînd

totul în dezordine, şi în grija lui Nellie.

Nellie scoase un oftat şi se ridică în picioare, uitîndu-se lung la vena de la îndoitura cotului, care i se umflase. Făcu un pas înainte, se poticni şi îşi duse mîna la cap. Îşi plimbă degetele prin şuviţele rare de păr, căutînd înnebunită, pînă cînd, în sfîrşit, dădu peste o cocoloaşă. Era mare cît un ou şi zvîcnea de parcă ar fi fiert.

„Nebună!" Cuvîntul o ardea ca untura încinsă. „Nebună!" Nu peste mult timp, cocoloaşa de la cap o să crape, o să-i împrăştie puroi prin tot creierul şi o să înnebunească; întocmai cum îi prevestise Allison.

Se aşeză jos, pe podea, în bucătăria familiei MacKenzie, şi începu să scîncească.

– Lucas, se văicărea. Uită-te numa încoace, Lucas, şi vezi ce-ai făcut...

Allison şi Norman mergeau pe jos, împingînd bicicletele cu mîna; prea cald ca să mai pedaleze la deal. Bicicletele se îngreunaseră mult din pricina portbagajelor înţesate cu coşuleţul de merinde, o cutie cu şase sticle de Coca-Cola, o cuvertură de bumbac în pătrate colorate, două costume de baie, patru prosoape şi un volum gros intitulat *Poeţi englezi de seamă*. Allison şi Norman le împingeau gîfîind pe căldura aceea de iulie care se înteţea, inundînd cu sclipirea ei şoseaua ce ducea spre marginea oraşului.

– Ar fi trebuit să mergem la eleşteul Meadow, vorbi Norman, împingînd la loc, pe nas, ochelarii de soare.

– La Meadow n-am fi ajuns nici măcar pînă la apă,

zise Allison, ridicîndu-şi o mînă de pe ghidon ca să-şi degajeze părul de pe ceafa umedă. După-masă, toată puştimea din oraş dă năvală la Meadow. Decît să merg acolo, mai bine stau acasă.

– Cred că nu mai avem mult, aprecie Norman cu un aer înţelept. Rîul o coteşte cam la o milă dincolo de spital şi mai mult ca sigur c-am făcut-o...

– Nu, nu mai avem mult. Am trecut demult de fabrici.

După un răstimp, în care după-amiaza încinsă de vară li s-a părut o veşnicie, ajunseră, în sfîrşit, la bucla fluviului Connecticut.

Bucuroşi, îşi adăpostiră bicicletele la umbră, sub copacii uriaşi de la marginea apei şi se trîntiră pe acele de pini, moi şi uscate, care acopereau pămîntul ca un covor.

– Credeam că nu mai ajungem, suspină Allison, ţuguindu-şi buza inferioară şi suflînd într-o şuviţă de păr căzută pe frunte.

– Nici eu. A meritat, totuşi. Cît cuprinzi cu ochii în jur, nu vezi ţipenie de om. Ascultă ce tăcere...

După ce se mai odihniră, Norman veni cu o propunere:

– Hai să ne ducem bicicletele mai în pădure. Acolo nu se văd din şosea şi n-o să ştie nimeni că sîntem aici.

– În regulă, primi Allison. Ştiu pe-aici un loc unde copacii nu cresc chiar pe muchia malului şi are şi un fel de plajă cu nisip, care nu se vede din şosea.

Ajunşi acolo, şi-au rezemat bicicletele de doi copaci şi au început să care lucrurile pe plajă. Au întins cu grijă cuvertura, pe care au pus apoi coşul cu

merinde, cartea şi prosoapele.

– Ce facem, înotăm mai întîi sau mîncăm? întrebă Allison.

– Hai să înotăm, propuse Norman. După ce-mi pun costumul de baie, bag şi sticlele în apă, să se răcească. Acum sînt sălcii.

– Trebuie să ne dezbrăcăm în pădure. N-avem unde în altă parte.

– Du-te tu, prima. Eu te-aştept pînă eşti gata.

Odată îmbrăcaţi în costume de baie, s-au întors la marginea apei, jucîndu-se cu picioarele în nisipul umed. Era primejdios să te scalzi în locul acela – după cum o ştiau amîndoi – din pricina vîrtejurilor şi a bolovanilor tăioşi de pe fundul apei.

– Trebuie să fim cu băgare de seamă, recomandă Norman.

– Intră tu întîi.

– Hai amîndoi!

Intrară în apă încet, cu precauţie şi, dintr-odată, fluviul nu li se mai păru periculos. Începură să se bălăcească şi să înoate, îndepărtîndu-se tot mai mult de mal.

– E bună apa – şi rece. Rece ca gheaţa.

– Mai plăcută ca cea din Meadow, care e ca siropul pe-o căldură ca asta.

– Mai atingi fundul?

– Da. Dar tu?

– Şi eu. Ne-am cam îndepărtat de mal.

– Cred că nu e primejdios să te scalzi aici, decît primăvara, poate...

– M-am lovit cu talpa de un bolovan.

– Ştii să pluteşti?

– Da. Am învăţat în tabără, acum doi ani.

Au continuat să se bălăcească pînă au îngheţat, iar cînd au ieşit pe ţărm, picăturile de apă de pe trupurile lor păreau de culorile curcubeului. Allison, care înota fără cască, se apucă să-şi şteargă părul cu prosopul; Norman se aşeză pe cuvertură să-şi examineze piciorul zgîriat. Acum soarele era binevenit, aşa cum îi bătea pe pielea îngheţată şi le-o încălzea. Allison se aşeză lîngă Norman.

– Vrei să mănînci?

– D-acord. Să văd mai întîi dacă s-au răcit cît de cît sticlele de Coca-Cola.

– Cred că da. E-o apă rece ca gheaţa.

Ronţăind din sandvişuri, se uitau cu ochii pe jumătate închişi la suprafaţa apei în care soarele se reflecta ca într-o oglindă.

– Nu ştiu de ce, dar, de cîte ori privesc dincolo de apă, am o senzaţie ciudată la gîndul că pe malul celălalt se află Vermontul, spuse Norman.

– E ca şi cînd ai merge cu maşina şi ai trece de centura oraşului, sugeră Allison. Acum eşti în Peyton, ca în clipa următoare să te trezeşti în altă parte. Mereu îmi spun: acum sînt în Peyton şi acum nu mai sînt. Şi simt ceva ciudat, exact cum se întîmplă cînd stau aici şi mă uit în zare, spre Vermont.

– Mai avem sandvişuri cu ouă sau numai cu şuncă?

– Am adus cîte patru pentru fiecare. Dacă vrei, îţi dau unul dintr-ale mele. Eu prefer cu şuncă.

– Ar fi trebuit să aduc nişte cipsuri.

– Vara, lasă prea multă grăsime.

– Asta aşa e.

– la o murătură.

– Vrei să înoţi iar?

– Nu, pînă nu începe să mă ardă soarele.

– Ai de gînd să te măriţi cînd o să fii mare? întrebă Norman.

– Nu. O să am aventuri.

– Ce facem cu toată hîrtia asta ceruită? Doar nu putem s-o lăsăm aici?

– Pune-o înapoi în coş. O arunc eu, cînd ne întoarcem.

– Ştii, ideea nu e grozavă, zise Norman. Am citit eu despre aventurile astea şi se pare că fac din tine un inadaptabil. Plus că, cei cu aventuri, nu au copii.

– Unde ai citit asta?

– Într-o carte despre viaţa sexuală, pe care am comandat-o.

– N-am citit niciodată o carte numai despre sex. Şi unde ai comandat-o?

– La New York. După reclama care i se făcea într-o revistă. Costă un dolar şi douăzeci şi opt de cenţi.

– Maică-ta a văzut-o?

– Nu cred! M-am dus zi de zi la poştă, două săptămîni încheiate, ca s-o primesc. M-ar omorî maică-mea să afle că umblu după treburi de-astea.

– Ce mai spunea în carte? se interesă Allison.

– Păi, despre tehnica pe care trebuie s-o aibă bărbatul cînd face dragoste cu o femeie. Dacă o are, femeia simte plăcere şi nu e frigidă.

– Ce-i aia frigidă?

– Adică o femeie care nu simte nici o plăcere cînd face dragoste. În carte scria că sînt o mulţime. Şi că în căsătorie asta duce la inadaptabilitate.

– Scrie acolo ce să faci?
– Sigur că da.
– Citim puţin?
– D-acord. Citesc eu sau vrei tu?
– Citeşte tu. Alege ceva de Swinburne. Îmi place cel mai mult.

În timp ce Norman citea cu glas tare din volumul *Poeţi englezi de seamă,* Allison adună resturile de sandvişuri şi strînse coşul cu merinde. Pe urmă se întinse pe cuvertură, cu faţa în jos. Proptit în coate şi cu ochelarii de soare pe nas, Norman îşi continuă lectura. Curînd adormiră. Cînd s-au trezit, era patru şi soarele nu mai ardea cu atîta tărie. Totuşi, aveau trupurile jilave de sudoare şi, după ce traseră cîte un căscat, hotărîră să se scalde din nou. Odată răcoriţi în apă, se tolăniră iar pe cuvertură, unul lîngă altul.

– Mă simt bine, declară Allison, privindu-l pe Norman cu ochii pe jumătate închişi.
– Şi eu.

Îşi odihniră pe cuvertura de bumbac trupurile încălzite de soare, răcorite de apă, destinse şi bine nutrite, urmărind cu ochii micşoraţi jocul norilor pe cerul albastru de iulie.

– Într-o bună zi am să scriu o carte care va face mare vîlvă – ca Antonio Adverso[1] – şi o să devin celebră, prevesti Allison.

– Eu nu. Am să public volume de versuri, subţiri şi delicate. Nu mulţi mă vor cunoaşte, dar puţinii oameni

---

1 Celebru roman picaresc al scriitorului american Hervey Allen (1889-1949).

care mă vor citi vor spune despre mine că sînt un tînăr genial.

– În primul meu articol pentru ziar o să scriu despre castel.

– Cum poţi să scrii despre el cînd n-ai urcat niciodată pînă acolo, sus?

– O să născocesc eu ceva.

– Nu merge să inventezi cînd e vorba de un articol istoric. Trebuie să foloseşti fapte – fapte pure şi adevărate.

– Fleacuri! Antonio Adverso e un roman istoric şi crezi, cumva, că nu e născocire?

– Cu romanul e altceva. Romanele sînt ficţiuni.

– La fel ca şi poeziile.

– Atunci o să-ţi iei şi iubiţi? După ce vei scrie o carte formidabilă şi ai să devii celebră? o iscodi Norman.

– Da. Şi-o să-i schimb în fiecare săptămînă.

– Dacă faci aşa, o să ajungi o inadaptată.

– Nu-mi pasă. O să se tîrască pe jos bărbaţii ca să-mi intre în voie, dar voi fi foarte, foarte pretenţioasă.

– N-ai de gînd să ai copii?

– Nu. N-o să am nici timp.

– În cartea aia despre care ţi-am spus, scria că trupul femeii e făcut ca să nască copii.

– Şi ce mai scria?

– Păi, avea şi poze despre cum e alcătuită femeia. Arăta cum sînii femeii sînt anume făcuţi ca să aibă lapte, şi cum e formată pe dinăuntru ca să ţină copilul în pîntece nouă luni.

– N-aş da un dolar şi douăzeci şi opt de cenţi

numai ca să aflu aşa ceva. Pe astea le ştiam de cînd aveam treisprezece ani. Ce scria despre cum fac bărbaţii dragoste cu femeile?

Norman îşi încrucişă braţele sub cap, îşi puse picior peste picior şi începu să vorbească de parcă explica unui afon în ale matematicii o problemă întortocheată de algebră.

– Păi să vezi, începu el. În carte spunea că anumite părţi ale trupului de femeie sînt cunoscute ca regiuni erotice.

– Şi sînt aceleaşi la toate femeile? întrebă Allison exact cu tonul neofitului în ale matematicii, pe care Norman încerca să-l lumineze.

– La unele da. Însă nu la toate. De pildă, toate au zone erotice în jurul sînilor şi orificiilor.

– Orificii?

– Adică deschizături.

– Cum ar fi care?

Norman se întoarse pe jumătate într-o parte şi îi mîngîie lobul urechii în vîrful degetelor; Allison simţi că i se zbîrleşte pielea şi, cu o smucitură, sări drept în picioare.

– Cum ar fi asta, o lămuri Norman.

– Înţeleg, zise Allison, frecîndu-şi braţul stîng cu mîna dreaptă şi aşezîndu-se din nou lîngă el.

– Porţiunea din jurul gurii este, fireşte, cea mai sensibilă, afară de încă una. După cît pricep...

Norman continuă cu prelegerea, dar Allison nu-l mai urmărea. Ar fi vrut să-i mîngîie iar urechea şi s-o sărute, la fel cum făcuse sîmbăta trecută cînd fuseseră în pădure, la „Capătul Drumului". Pe măsură

ce-l auzea vorbind cu vocea aceea rece, academică, se înfuria tot mai mult.

– Se-nţelege că sărutul este primul sau unul din primele preambuluri la care recurge un bărbat priceput...

– Mai taci odată! ţipă Allison, sărind în picioare. Vorbă, vorbă, vorbă. Asta e tot ce ştii.

Norman îşi ridică ochii spre ea, uluit.

– Dar, Allison, tu m-ai întrebat, nu? se apără el.

– Nu ţi-am cerut să-mi redai cuvînt cu cuvînt toată cartea aia, lua-o-ar naiba!

– De ce te răsteşti aşa? M-ai întrebat, iar eu ţi-am răspuns. N-ai motiv să vorbeşti urît.

– O, mai taci odată! Unii din băieţii pe care-i cunosc n-au nevoie să-i tot explice fetei cît de grozav se pricep la dragoste. Ci îi arată.

– Care băieţi? o luă Norman din scurt vrînd să-i plătească tonul tăios pe care-i vorbise.

– Nu sînt obligată să-ţi spun nimic, Norman Page. Absolut nimic.

Băiatul se întinse şi o apucă de gleznă.

– Care băieţi?

De astă dată, Allison se aşeză jos şi Norman se ridică în picioare.

– Ei, lasă asta, se codi ea. Oricum, tot nu-i cunoşti.

– Spune-mi-i. Mi-ar plăcea să-i ştiu pe unii dintre amorezii tăi grozavi...

– N-o să-ţi spun.

– Fiindcă nu poţi, de-aia. N-ai nici unul. Eşti o mincinoasă.

Allison se repezi ca o furtună şi îi trase o palmă.

– Să nu îndrăzneşti să mă faci mincinoasă, îi urlă.

Norman o apucă de încheieturile mîinilor şi o forţă să se aşeze pe cuvertură.

– Eşti o mincinoasă, repetă el, privind-o ţintă în ochi. Eşti o mincinoasă şi, pentru că mi-ai dat o palmă, n-o să-ţi dau drumul pînă nu recunoşti că m-ai minţit.

Fata capitulă pe loc.

– Am spus-o aşa, de la mine, zise, fără să-l privească. Tu eşti singurul băiat care m-a sărutat vreodată, afară de Rodney Harrington; dar asta a fost demult de tot, aşa că nu mai contează. Iartă-mă că te-am plesnit.

Norman îi dădu drumul, dar rămase aplecat peste ea, sprijinit în mîini de-o parte şi de alta a corpului ei.

– Ţi-ar plăcea să te sărut din nou? o întrebă.

Allison simţi cum se aprinde la faţă.

– Da, mărturisi. Numai că nu-mi place să mă întrebi, Norman. Şi asta, în general...

O sărută blînd, ceea ce o exasperă aproape pînă la lacrimi. Nu aşa îşi dorea ea să fie sărutată.

– S-a făcut tîrziu, observă Norman. Ar cam trebui să ne întoarcem.

– Mă rog, răspunse Allison.

După cîteva minute, în vreme ce pedalau încet, pe şosea, îndreptîndu-se spre Peyton, au fost depăşiţi de o maşină decapotată.

– Luaţi-vă un cal! le strigă Rodney Harrington din automobilul ce gonea în plină viteză.

– Isteţ băiat! remarcă Norman.

– O fi, zise Allison, dar, în acelaşi timp se gîndea

cu ciudă că, la treisprezece ani, Rodney era mai versat în ale sărutului decît Norman, la cincisprezece...

Capitolul 12

Rodney Harrington rîdea cît îl ţinea gura, urmărindu-i cu coada ochiului pe Allison MacKenzie şi Norman Page care de-abia se mai zăreau prin oglinda retrovizoare. Amîndoi pedalau din răsputeri, îngrijoraţi, probabil, că întîrziaseră la cină. Păcat că erau pe biciclete şi nu pe jos; altfel s-ar fi oferit să-i ducă el. Grozav îi plăcea să-i plimbe pe puşti cu maşina lui. Şi, cu toate că nu suflau o vorbă, Rodney ştia că, în timp ce stăteau tolăniţi pe scaunele capitonate în piele, nu-şi doreau decît să aibă şi ei un automobil ca al lui.

Hohoti tare, întrebîndu-se ce-or fi făcut Allison şi

Norman aşa departe de casele lor. Poate se opriseră prin pădure, la vreo petrecere intimă – o presupunere care-l făcu să rîdă cu atîta poftă de era cît pe-aici să intre cu maşina în şanţ.

– Grozav mă mai simt! exclamă el în faţa întregului univers şi apăsă pe claxonul maşinii, care-i răspunse cu clasicul tu-tu-tu, ta-ta-ta!

Şi, în fond, de ce nu s-ar fi simţit grozav? se întrebă singur. Venea chiar de la uzină, unde-l tapase pe bătrîn de zece dolari; avea o maşină pe cinste şi acum se ducea la o întîlnire cu Betty Anderson. Care naiba nu s-ar fi simţit în al nouălea cer?!

– Nu-i lăsa pe toţi într-un singur loc, îl sfătuise Leslie Harrington, întinzîndu-i hîrtia de zece dolari şi făcîndu-i cu ochiul. Nici una nu merită mai mult de doi dolari.

Rodney se hlizise.

– Mie-mi spui? îi răspunse bătrînului, care-l bătu pe umăr şi-l sfătui să-şi vadă de drum şi să petreacă din plin.

Intră zîmbitor pe strada Ulmilor, cu patruzeci de mile pe oră, cu toate că viteza permisă era de douăzeci şi cinci de mile. Tîmpeniile debitate de oameni pe seama copiilor fără mame pe el îl făceau să rîdă. De propria sa mamă nu-şi amintea deloc. Tot ce ştia despre ea era puţinul pe care îl descifrase în fotografia spălăcită de pe biroul tatălui său. Fusese cam gălbejită şi sfrijită, cu o claie de păr castaniu, adunat în creştetul capului. În poză, avea o gură întinsă şi subţire şi nu fusese niciodată în stare să şi-o imagineze căsătorită cu tatăl lui. Tot ce ştia despre ea, şi-l interesa cît de cît, era faptul că se numise

Elizabeth şi că murise la treizeci de ani, născîndu-l pe el. Dar Rodney nu-i simţise lipsa. Se împăca la marele fix cu bătrînul; se înţelegeau unul cu altul şi o duceau straşnic în căsoaia de pe strada Castanilor, cu grija doamnei Pratte, bucătăreasa şi menajera lor. Rahaturile pe care le înşirau unii prin cărţi, despre băieţii orfani de mame, erau nişte tîmpenii – şi nimic altceva. El, de pildă, era ultrafericit că nu avea o mamă pe cap, care să-l cicălească întruna, cînd de una, cînd de alta. Prea-i auzise pe mulţi plîngîndu-se de mamele lor, ca să nu fie recunoscător pentru faptul că a lui se afla la loc sigur, îngropată în pămînt. Se complăcea de minune în această stare de *status quo.* Doar el cu bătrînul – plus doamna Pratte, veşnic prezentă, cînd vreunul din Harringtoni îşi dorea ceva.

La şaisprezece ani, Rodney Harrington nu se schimbase mult faţă de cel care fusese la paisprezece. Se mai înălţase cu vreo trei centimetri, sau cam aşa ceva, ceea ce-l făcea să aibă cu totul un metru şi optzeci, şi se mai împlinise puţin la trup, încît semăna cu taică-său, mai mult ca oricînd. În afară de metamorfoza fizică, prin alta nu mai trecuse. Părul pe care-l purta cam lung era tot negru şi ondulat, iar gura trăda aceeaşi lipsă de disciplină şi stăpînire de sine. Cîţiva localnici din Peyton susţineau că Rodney Harrington nu se mai poate schimba în veci, ci va rămîne plodul unic şi rîzgîiat al unui tată bogat şi văduv. Ei îşi întemeiau pronosticul pe faptul că fusese dat afară din liceul de băieţi New Hampton – o şcoală, care la început încercase să-i bage ceva în cap, dar după doi ani de strădanii îl exclusese din rîndurile sale, pe motive de indolenţă şi lipsă de disciplină. Cu

toate că New Hampton se bucura de o bună reputaţie şi demonstrase că poate s-o scoată la capăt cu recalcitranţii pe care alte şcoli nu izbutiseră să-i îmblînzească, asupra lui Rodney Harrington nu lăsase nici o urmă. După cîte se părea, singurul lucru pe care-l învăţase acolo era că orice băiat de familie trebuie să-şi înceapă viaţa sexuală înainte de a intra în facultate, iar excepţiile de la regulă erau fie sonaţi ori cu stofă de popi în ei. Asta o învăţase la iuţeală şi, în mai puţin de un an de la intrarea sa în liceu, îi întrecuse la făloşenie chiar şi pe cei mai isteţi. După afirmaţiile lui, pînă la cincisprezece ani dezvirginase nu mai puţin de nouă fete din Peyton, şi era cît pe-aci să fie împuşcat de soţul unei femei care-i fusese amantă timp de şase luni. De fapt, Rodney avea toate atributele necesare pentru a se face crezut: o înfăţişare virilă, bani la buzunar şi limbuţie. Chiar înainte de a fi dat afară de la New Hampton, era privit ca un bărbat în lege. Pînă şi tatăl lui îi credea braşoavele, deşi versiunile încropite pentru Leslie erau mult mai diluate, atribuind eroinelor sale fictive numele unor fete din White River. Atît de mult repetase fabulaţiile despre succesele lui de seducător, şi în faţa unor cercuri atît de diferite, încît mai că ajunsese şi el să le creadă. În realitate, însă, nu avusese nici o experienţă amoroasă şi, cînd se izbea de acest adevăr, parcă-l împroşca cineva cu apă rece în obraz. Îngrozitoarea idee că nu ştia să ducă pînă la capăt actul sexual – în caz că ar avea vreodată norocul să-l înceapă – îl făcea să se simtă ca într-o zi de mare caniculă cînd soarele se ascunde brusc după un nor. Rămînea îngheţat – şi universul

lui, altminteri fericit – dintr-odată se întuneca. Dar ceea ce-l înspăimînta şi mai tare în legătură cu adevărul nu era eventuala lui umilire, ci perspectiva că, fata faţă de care se va face de rîs ar putea să-l ponegrească. Îngheţa de spaimă gîndindu-se la ce ar spune liota lui de prieteni, odată ce-ar afla că le îndrugase verzi şi uscate şi că, în realitate, era la fel de nepriceput în ale dragostei ca un ţînc de şapte ani. Acest aspect demoralizant îl preocupa, cînd intră cu maşina pe strada Frasinului, o uliţă îngustă şi întortocheată, nu departe de cartierul muncitoresc. Trînti o frînă dibace în faţa casei familiei Anderson şi claxonă cu un aer de vitejie cu totul simulată. Făcu un efort să se smulgă din ghearele fricii – o treabă, de altfel, foarte uşoară pentru Rodney Harrington, cînd era vorba să se scuture de teamă şi deprimare. „Ce dracu?" îşi zise, şi soarele răsări iar de după norul întunecat. Ce dracu? Doar avea bani în buzunar, o maşină în care să-şi facă mendrele şi o sticluţă de whisky în caseta de la bord. Ce dracu? O şti el ce să facă de-o fi s-o convingă pe Betty să se dezbrace. Doar a auzit zeci de descrieri, nu? Plus că şi-a exersat destul şi închipuirea, nu? Ce dracu? Iar în afară de ce vorbise şi auzise, mai citise şi cărţi; văzuse şi fotografii... La ce dracu să-şi facă atîta sînge rău??

Betty apăru mergînd agale, pe poteca scurtă din faţa casei, ondulîndu-şi şoldurile la fel ca primadona din comedia muzicală pe care-o văzuse la cinema săptămîna trecută. Şi tot încet se apropie şi de maşina lui Rodney.

– Bună, puştiule, îl salută.

Deşi era exact cu un an şi paisprezece zile mai

mică decît el, din „puştiule" nu-l scotea. În seara asta, purta un şort verde, strîmt, şi un bolerou galben, foarte sumar. Ca întotdeauna cînd o privea, Rodney simţi că i se încheagă glasul în gît. Unicul fel în care putea să-şi descrie reacţia faţă de Betty era prin analogie cu o întîmplare din anii copilăriei, cînd bătrîna doamnă Pratte îi îngăduise s-o urmărească cum face o budincă. La început, văzuse în castron un lichid subţire foarte alunecos, pentru ca, în minutul următor, aluatul să devină aşa de gros şi de cleios, că bătrîna Pratte de-abia mai putea să-l amestece cu lingura. Întocmai i se întîmpla şi lui cînd era vorba de Betty. La fel cu budinca. Cînd n-o vedea, avea mintea limpede, rece şi mobilă, dar în clipa cînd Betty se proptea de uşa maşinii şi-i spunea „bună, puştiule", glasul lui devenea vîscos, pleoapele i se îngreuiau şi ducea o adevărată luptă ca să împingă răsuflarea prin masa aceea cleioasă, pe care o simţea în capul pieptului.

– Bună, îi răspunse Rodney.

– Prea e cald să te pui la şapte ace, să mergi undeva. Vreau doar să mă plimb şi să înfulecăm ceva la un restaurant care serveşte la maşină.

Deşi îşi luase o cămaşă şi o jachetă sport, cu gîndul s-o ducă mai întîi la un restaurant şi pe urmă undeva să danseze, Rodney capitulă fără să crîcnească.

– Sigur, încuviinţă el.

Fără vreun alt cuvînt, Betty deschise portiera şi se trînti pe scaunul de lîngă el.

– De ce nu-ţi scoţi haina aia de pe tine? îl întrebă cu arţag. Numai cînd te văd m-apucă fierbinţelile şi

mîncărimile...

Pe loc, Rodney se dezbrăcă de haină şi o puse pe canapeaua din spate. Dinăuntru, din casa familiei Anderson, două chipuri posace şi istovite îl urmăreau cum porneşte maşina decapotabilă şi o ia în jos pe strada Frasinului. Cum dădu colţul, Betty îi flutură degetele prin faţă, iar Rodney îi întinse ţigările.

– Cum se face că n-ai putut să ieşi cu mine aseară? o chestionă el.

– Am avut altele de făcut, răspunse Betty cu răceală. De ce mă-ntrebi?

– Doar aşa... Mi se pare ciudat că n-ai timp de mine decît de cîteva ori pe săptămînă – asta e tot.

– Ascultă, puştiule. N-am de ce să dau socoteală de felul cum îmi petrec timpul, nici ţie, nici altuia ca tine. Pricepi?

– Nu te supăra. M-am întrebat doar aşa...

– Dacă-ţi face plăcere, află că aseară am fost să dansez. M-a luat cu el Marty Janowski, în White River, şi ne-am dus la „Dragonul Chinezesc", să mîncăm şi să dansăm. Mai ai vreo întrebare?

Deşi era conştient că ar fi trebuit să tacă, băiatul nu se putu opri.

– Ce-ai făcut după aia?

– Ne-am oprit cu maşina la Silver Lake, îl informă Betty fără ezitare. Dar de ce?

– Mă întrebam doar aşa. Te-ai distrat bine?

– Ca să fiu sinceră, da. Marty e un dansator formidabil.

– Nu la asta m-am referit...

– Dar la ce?

– Vreau să spun, după dans, cînd aţi oprit

maşina...

– Da, află că ne-am distrat, dacă crezi că e cazul să-ţi bagi nasul unde nu-ţi fierbe oala.

– Ce-aţi făcut? insistă Rodney, care nu voia să audă, dar nici nu se putea stăpîni să n-o descoasă.

– Pentru numele lui Dumnezeu! exclamă Betty, scîrbită. Caută un restaurant din cele care servesc masa la maşină, vrei? Mi-e o foame de mor. Noi, muncitorii din fabrici, sîntem învăţaţi să cinăm la cinci şi jumătate. Nu ca îmbuibaţii ăia de fabricanţi, cu servitorii la spate, ca să le servească cina la opt.

– Am să opresc la primul. Ascultă, Betty. Nu cred că-i frumos din partea ta să-ţi petreci timpul prin maşină, cu Marty Janowski.

– Ce? făcu Betty, exprimînd mai degrabă mînie decît curiozitate prin tonul adoptat.

– Cred că nu-i frumos din partea ta să stai cu Marty Janowski, cînd eu te-am rugat de o mie de ori să fii iubita mea.

– Întoarce maşina şi du-mă acasă, îi ceru Betty. Imediat!

Rodney apăsă pe accelerator şi merse mai departe.

– Nu te las să cobori din maşină pînă nu-mi promiţi că nu te mai aiureşti de colo-colo cu Marty, vorbi el cu încăpăţînare.

– Nu ţi-am cerut să mă laşi să ies din maşină, se răsti Betty, furioasă. Ci s-o întorci şi să mă duci acasă.

– Dacă nu vrei să te plimbi cu mine, opresc chiar aici şi poţi să te întorci pe jos, i-o întoarse Rodney, revoltat pe el însuşi că nu se poate domina.

– În regulă. Poţi să opreşti, să cobor. N-o să am eu prea mult de mers pe jos; de asta te asigur. Fac semn primei maşini cu un bărbat chipeş la volan. Eu nu descind dintr-o familie de fabricanţi – aşa că nu mă sinchisesc cîtuşi de puţin să călătoresc cu auto-stopul. Acum, lasă-mă să cobor!

– Hai, hai, Betty, o îmbună Rodney. Calmează-te. Nu te-aş lăsa eu, aşa, pe şosea. Haide, nu fi supărată.

– Ba sînt. Chiar al naibii de supărată. Cine crezi că eşti tu, ca să-mi dictezi cu cine pot şi cu cine nu pot să mă distrez?

– N-am avut nici o intenţie rea. Am fost doar gelos – asta-i tot. Te-am rugat de mii de ori să fii iubita mea. Şi sînt gelos cînd te ştiu cu altul, asta-i tot.

– Ei, atunci rabdă gelozia în tine. Eu nu primesc ordine de la nimeni. Afară de asta, de ce-aş fi iubita ta şi m-aş distra doar cu tine, cînd la toamnă pleci la şcoală, iar eu rămîn cu buza umflată? Pentru o fată e greu să intre din nou în circulaţie după ce a fost văzută cu un băiat.

– Credeam că îţi place mai mult de mine decît de alţii. Dintre toate fetele, eu pe tine te plac cel mai mult. De-aia vreau să fiu numai cu tine.

Betty se mai îmblînzi.

– Îmi place de tine, puştiule. Eşti băiat bun.

– Păi atunci?

– O să mă mai gîndesc.

Rodney viră maşina spre un restaurant şi, din cauza vitezei, una din roţile din spate împrăştie şi aruncă pietrişul în sus.

– Ai sta cu mine în maşină dacă am staţiona la Silver Lake?

– S-ar putea, dacă te grăbeşti să-mi dai de mîncare. Vreau pateuri cu brînză, o ciocolatină şi o porţie de cartofi franţuzeşti.

Rodney coborî din maşină.

– O să mergi cu mine? o mai întrebă o dată.

– Ţi-am spus că s-ar putea, nu? îl repezi Betty pierzîndu-şi răbdarea. Ce mai vrei, o convenţie scrisă?

Mult mai tîrziu, după ce au mîncat şi se făcuse întuneric beznă, o porniră spre Silver Lake. Acolo Betty i-a arătat un loc bun de parcare, iar cînd a oprit motorul şi a stins farurile, noaptea jilavă i-a acoperit ca o pătură neagră şi umedă.

– Dumnezeule, tare-i cald! se plînse Betty.

– Vezi că e o sticlă în caseta de la bord, o informă Rodney, şi am cumpărat şi nişte bere englezească de la restaurant. O băutură bună te răcoreşte.

Amestecă două porţii, cu iuţeală şi îndemînare, la lumina de la bordul maşinii. Băutura era caldă şi avea un iz de carton, de la paharele din care o beau.

– Pfui! făcu Betty şi scuipă o gură de alcool tare şi sălciu, prin uşa joasă a maşinii. Mamă! Ce lături!

– Îţi trebuie timp să te înveţi cu ea, o iniţie Rodney, simţindu-se dintr-odată bărbat de societate. Dacă există un lucru la care se pricepea, apoi era băutura de calitate şi cum s-o dea pe gît. Mai ia o înghiţitură, o îndemnă el. Pînă la urmă o să-ţi placă.

– Ba s-o ia dracu, îl refuză Betty. Eu mă duc să mă scald.

– Ţi-ai luat costumul de baie?

– Ascultă, ce naiba-i cu tine? Ce, nu te-ai mai scăldat în pielea goală, cu o fată?

– Ba da, minţi Rodney. De zeci de ori. Te-am întrebat doar dacă ţi-ai adus costumul, asta-i tot.

– Nu, nu mi-am adus costumul, îl îngînă Betty, batjocoritoare. Hai, vii?

– Sigur că vin, spuse Rodney, grăbindu-se să dea băutura pe gît, ca s-o termine.

Nici nu apucase bine să-şi desfacă nasturii de la cămaşă, cînd Betty nu mai avea pe ea şortul şi boleroul, şi o porni spre apă, alergînd în pielea goală, pe plajă. Iar cînd ajunse la mal, conştient de goliciunea lui şi simţindu-se mai mult decît caraghios, n-o mai văzu pe nicăieri. Intră în apă cu binişorul şi, odată ce se cufundă pînă la brîu, se trezi cu ea alături, făcînd haz de el. Încercă s-o prindă, dar ea se depărtă înotînd, hlizîndu-se, batjocorindu-l şi aruncîndu-i tot felul de ironii.

– Aşteaptă numai să pun mîna pe tine, o ameninţă. Mai devreme sau mai tîrziu, tot trebuie să ieşi din apă, şi-o să stau la pîndă.

– Strînge din dinţi să nu-ţi mai clănţăne, îi strigă ea, altfel te găsesc şi pe întuneric.

Dar aşa cum s-au petrecut lucrurile, nu Rodney a prins-o. La cîteva minute, auzi prin întuneric sunetul strident al claxonului, care-l făcu să tresară din toată fiinţa.

– M-am scăldat destul, îi strigă Betty din maşină.

„Fir-ar al dracului", înjură Rodney înnebunit. Îşi pusese în gînd s-o prindă, s-o trîntească în nisip şi s-o tăvălească zdravăn, s-o mîngîie şi s-o simtă lipită de el. N-o avusese niciodată lîngă el, aşa, goală; cînd colo, la dracu... o tulise şi se urcase înaintea lui în maşină. Se vede treaba că avea ochi de pisică de-şi

găsise drumul prin bezna aia, fără o rază de lună. Se împiedică de cîteva ori, pînă cînd, în sfîrşit, desluşi matahala de maşină în faţa lui.

Betty îl aşteptă pînă cînd se mai împiedică o dată, de era cît pe-aci să dea în nas şi, cînd ajunse în faţa maşinii, aprinse farurile. Rîsul ei zgomotos umplea noaptea, în timp ce Rodney era chinuitor de conştient de imaginea lui ridicolă, aşa cum stătea în picioare, cu o privire de animal hăituit şi încercînd să se acopere cu mîinile.

– Căţea! urlă el; numai că Betty rîdea atît de tare încît nu-l auzi.

Merse cum putu pînă la maşină şi înhăţă pantalonii, înjurînd printre dinţi; ea tot nu contenise cu rîsul.

– Vai de mine, Rod, îi strigă cuprinsă de un nou acces de veselie. Vai, Rod, ce imagine! Tocmai bună de făcut o ilustrată şi de trimis acasă, pentru mama.

După ce-şi puse pantalonii, se aşeză la volan şi răsuci imediat cheia de contact. Motorul puternic trepidă, trezit la viaţă, dar Betty se aplecă şi închise contactul.

– Ce-i cu tine, iubitule? îl întrebă cu glas moale, plimbîndu-şi vîrfurile degetelor pe torsul lui gol. Te-ai supărat cumva, iubitule?

Rodney respiră din rărunchi.

– Nu, zise el. Cred că nu.

– Atunci, pupă-mă, îl îndemnă pe un ton mieros. Pupă-mă, ca să-mi arăţi că nu eşti supărat.

Cînd se întoarse spre ea, numai că nu plîngea. Asta nu putea el să priceapă la Betty. Se purta ceasuri întregi ca şi cînd atingerea lui era ultimul lucru

pe care şi l-ar fi dorit. Putea chiar să-l aducă în stare să creadă că nici nu prea îi plăcea, pentru ca, în clipa cînd o săruta, să înceapă să geamă, să-şi răsucească trupul şi să se lipească de el, de parcă nu se putea sătura de dezmierdările lui. Şi acesta era momentul după care tînjea la fiecare întîlnire cu Betty. Datorită lui putea să le îndure pe toate, începînd cu felul cum îl lua peste picior, înşirîndu-i toţi fanţii ei, şi pînă la simulările că nu-l iubeşte.

– Repede, îl îmboldi ea. Jos, pe plajă! Nu aici.

O porni în fugă, înaintea lui, iar Rodney o urmă cărînd după el husa maşinii, pe care nici nu avu însă răgazul s-o întindă ca lumea, pe jos, pentru că Betty se şi trîntise pe ea, întinzînd braţele după Rodney.

– Oh, copilaşule, o alintă el. Te iubesc! Cît de mult te iubesc!

Betty îşi muşcă lacomă buza de jos.

– Hai, iubitule, îl chemă, mişcîndu-şi corpul fără încetare. Hai, dragule, iubeşte-mă un pic.

Îi căută cu degetele încheietoarea boleroului şi, în mai puţin de o jumătate de minut, sumarul veşmînt căzu pe nisip, lîngă husa automobilului. Betty îşi arcui spatele sprijinit de braţul lui, săltîndu-şi pieptul spre el. Dar asta nu era o noutate pentru Rodney, ci o plăcere pe care deseori i-o îngăduia, aducîndu-l, de fiecare dată, într-o stare vecină cu nebunia.

– Te rog, murmură Rodney, cu buzele îngropate în carnea ei. Te rog! Te rog!

Cam asta era fraza la care Betty îl respingea de obicei, înfigîndu-i mîinile în păr şi îndepărtîndu-l; acum însă, nu-l mai opri. Şortul îi alunecă aşa de uşor de pe trup, de parcă i-ar fi fost cu cîteva numere mai mare.

Rodney intră în panică – dar numai pentru o clipă; pe urmă, nu-i mai păsă de nimic, nici chiar atunci cînd a trebuit să fie ajutat de ea. Într-o străfulgerare, s-a întrebat dacă istoriile pe care le citise şi le auzise despre virgine puteau fi eronate. Betty nu ţipă de durere şi nici nu-l rugă să se oprească pentru că o face să sufere. Nu se plînse deloc – ci doar suspină adînc, aşa cum făcea ori de cîte ori o săruta. După aceea, nu şi-a mai dat seama de reacţiile ei sau de ceea ce spune. Era pierdut în ea, înecat în ea, incapabil să mai raţioneze. După alte cîteva minute, foarte puţine la număr, zăcea întins lîngă ea, ascultînd-o cum îi vorbeşte cu o voce ce i se părea că vine de foarte departe.

– Deştept mai eşti, îi sîsîia la ureche. Şmecher mare, care le ştie pe toate. Aşa de dibaci, că habar n-are să poarte la el un prezervativ. Du-mă acasă, măgarule. Repede, nătărăule!

Din nefericire, însă, Rodney nu a dus-o destul de repede acasă sau nu aşa cum era înclinat să creadă. Parcele îi jucaseră o festă urîtă. După treizeci de zile, în cea de a treia săptămînă de august, Betty l-a pus în faţa unui fapt împlinit.

– Am o întîrziere de o lună.

– Ce înseamnă asta?

– Înseamnă că sînt gravidă, deşteptule!

– Dar cum poţi fi sigură atît de curînd? bîigui Rodney.

– Trebuia să-mi vină la o săptămînă după ce-am fost la lac. Adică acum cinci săptămîni, îi explică Betty fără tragere de inimă.

– Ce ne facem?

– Ne căsătorim, asta facem. Nu s-a născut încă omul care să mă lege la gard cu un ţînc şi pe urmă să-şi ia valea, aşa cum i-a făcut nenorocitu-ăla din White River, soră-mi.

– Să ne căsătorim?! Dar ce-o să zică tata?

– Asta o să afli tu, deşteptule. Întreabă-l numai...

Capitolul 13

Leslie Harrington nu era omul care să-şi facă griji, fiindcă de tînăr descoperise că nu are rost să te frămînţi. Încă din juneţe, Leslie adoptase tactica cea mai bună de a învinge greutăţile, aşa că, de cîte ori se lovea de una, se aşeza la masa de lucru şi înşira pe hîrtie toate modalităţile posibile de rezolvare, în loc să-şi piardă ceasuri întregi şi să se zbuciume inutil, ca o veveriţă între gratii. Cînd îşi termina lista, pe cît cu putinţă mai completă, putea să-şi aleagă o soluţie bună şi raţională, care, de cele mai multe ori, era şi în avantajul lui. Cu sistemul acesta, niciodată nu dăduse greş. Iar dacă i s-ar fi întîmplat aşa ceva, pe loc ar fi

renunţat la el şi ar fi căutat altul, pentru că Leslie Harrington nu îngăduia să fie înfrînt de cineva sau de ceva. Nu avusese curiozitatea să-şi pună vreodată întrebări în legătură cu atitudinea adoptată de el, ci o privea, pur şi simplu, ca pe o latură a personalităţii lui, tot atît de firească pe cît era şi forma craniului său. Nu suporta să piardă, şi cu asta, basta! În puţinele dăţi cînd suferise înfrîngeri, zile de-a rîndul se simţise bolnav, şi săptămîni în şir, slăbit intelectualiceşte; dar pînă şi aceste momente de restrişte îi folosiseră într-un anumit fel. În durerosul priveghi ce urma unui eşec, avea răgazul să-i descopere cauzele şi să înlăture slăbiciunile care l-au pricinuit. La cincizeci de ani, Leslie Harrington putea să afirme cu mîndrie – ceea ce şi făcea deseori – că nu suferise de două ori aceeaşi înfrîngere.

Cînd, în copilărie, i se întîmpla să fie bătut de mama sau de tatăl lui la joc de „Loto" sau la „Popa prostul", Leslie se tăvălea pe jos, cuprins de o furie gălăgioasă. Părinţii s-au adaptat repede la această predispoziţie a odraslei lor şi, ca o consecinţă imediată, Leslie nu a mai pierdut niciodată cînd jucau între ei. Mai tîrziu, a făcut descoperirea că, de fapt, putea să cîştige la orice dacă trişa cu dibăcie. Astfel stînd lucrurile, din clipa cînd a învăţat cum să-i cotonogească pe jucătorii de baschet, la genunchi şi la coate, fără să-l prindă arbitrul, a devenit steaua echipei liceului – iar pe acesta l-a absolvit ca şef de promoţie, după ce, timp de patru ani încheiaţi, îşi prefăcuse manşetele cămăşii în fiţuici, iar altele – confecţionate din foiţe răsucite – le purtase în capacul stiloului. Colegii de clasă i-au prevestit aproape cu

certitudine că va reuşi în viaţă – şi asta nu la modul batjocoritor – după cum poate, ar fi meritat-o.

De altfel, perspectiva era destul de evidentă, dat fiind că Leslie Harrington era hotărît să facă bani, nu să se mulţumească doar cu laurii succesului – ca alţii. Pentru el, succesul nu era un cuvînt abstract cu înţelesuri multiple, ca pentru majoritatea colegilor săi intelectuali. În mintea lui, cuvîntul avea o valoare vie, pregnantă şi clară, însemnînd bani, reşedinţa cea mai respectabilă din oraş şi maşina cea mai bună. Dar, mai mult ca orice, semnificaţia lui era „de a fi stăpîn" – aşa cum însuşi Leslie „o formulă". De aici şi concluzia inevitabilă că va deveni „stăpînul" uzinei Cumberland.

Creată de bunic şi extinsă de tatăl lui, uzina îi asigura un scaun de „stăpîn" pe măsura lui – proprietarul din cea de a treia generaţie. Dar asta, se înţelege, nu era de-ajuns. Ceea ce-şi dorea Leslie era să devină stăpînul lumii întregi şi, cu toate că se limita, cu înţelepciune, la uzină, la reşedinţă şi la oraşul său, nu pierdea din vedere şi celălalt deziderat cu mult mai amplu.

La douăzeci şi cinci de ani, luase hotărîrea să se însoare cu Elizabeth Fuller – o fetişcană înaltă şi zveltă, cu acel aer aristocratic care uneori apare după generaţii întregi rezultate din căsătorii între rude. Pe vremea cînd şi-a pus în cap s-o ia de soţie pe Elizabeth, ea era de peste un an logodită cu Seth Buswell. Numărul şi amploarea obstacolelor interpuse între Leslie şi Elizabeth ar fi stimulat pe orice bărbat dornic de o dispută pe care era sigur c-o va cîştiga – or, Leslie avea această certitudine. Era de ajuns s-o

privească pe Elizabeth – dulce, tînără şi mlădioasă ca o ramură verde de salcie – ca să fie convins de acest lucru. Obstacolele pe care trebuia să le înfrunte erau părinţii ei, Seth,-familia lui Seth, şi cea a lui Harrington – iar, dintre toţi, nu exista unul care să vadă în căsătoria cu Elizabeth un pas înţelept. Leslie însă i-a învins şi a cîştigat-o pe Elizabeth, pentru ca în mai puţin de zece ani s-o şi omoare. Într-un interval de opt ani, Elizabeth Harrington pierduse opt sarcini, toate în luna a treia şi, după fiecare, doctorul Matthew Swain, precum şi alţi specialişti din Boston pe la care îşi tîra soţia fragilă şi istovită, îl preveneau că nu mai rezistă la o altă pierdere. Era cu neputinţă – spuneau ei – să ducă o sarcină pînă la capăt, fără să-şi dea seama, însă, că prin cuvintele „cu neputinţă" au prefăcut dorinţa lui de-a avea un fiu şi un moştenitor într-o adevărată obsesie. Cînd în al nouălea an de căsătorie, Elizabeth a rămas din nou însărcinată, Leslie a angajat un doctor şi două infirmiere din White River, i-a instalat pe toţi trei în casă, a pus-o pe Elizabeth la pat şi acolo a ţinut-o nouă luni încheiate. După ce a născut un fiu cu părul negru, cu faţa roşie şi cu o greutate de peste patru kilograme şi jumătate, Elizabeth a mai trăit doar atît ca să-l audă o dată ţipînd. S-a stins cu cîteva cuvinte înainte ca infirmiera din White River s-apuce să scalde pruncul şi să-l aşeze pe pat lîngă ea. Cînd Leslie şi-a luat fiul pentru prima dată în braţe, s-a simţit mai triumfător ca oricînd, fără să-l îngrozească gîndul că, de astă dată, obstacolul aflat în calea dorinţei sale fusese chiar soţia.

Pe măsură ce au trecut anii, a continuat să-şi exercite prerogativele de „stăpîn" la fabrică şi în oraşul său; nu însă şi faţă de Rodney. Dar asta era tot o poftă a inimii. Îl încînta să constate la odraslă propriile lui însuşiri.

– Are vînă în el, puştiul, spunea adesea. Nici urmă de slăbiciune, ca în ăi din familia Fuller.

Numai că, în această privinţă, se înşela amarnic, pentru că Rodney suferea de acea oribilă slăbiciune – fără drept de apel – a oamenilor ocrotiţi cu proptele zdravene. De ce-ar fi fost dîrz cînd puterea îl împresura din toate părţile – gata să-l adăpostească şi să-l apere? Apoi, puştiul nu era mînat de dorinţa de a birui – ca părintele său. Adevărat, îi cam plăceau succesele, dar nu atît ca să dea din coate, să lupte pentru a le dobîndi – mai ales cînd avea rivali la fel de puternici ca el.

Înainte de a împlini zece ani, ajunsese la concluzia că nu merita să se bucure de un lucru greu dobîndit, cînd putea obţine orice de la taică-său, fără să mişte un deget. N-avea decît să ceară sau să întindă mîna, ca orice lucru pe care şi-l dorea, să fie al lui. Totuşi, Rodney nu era prost. Îşi dădea perfect de bine seama că nu strica să-l mai încînte pe bătrîn cînd i se oferea prilejul – în special dacă putea s-o facă fără vreun sacrificiu din partea lui. Pornind de la această idee, se conformase fără cîrtire cînd, copil fiind, taică-său îi ceruse să aibă de-a face cu plozi de „familie". Pentru el era totuna. Putea oriunde să fie Rege. Mai tîrziu, cînd tatăl lui a vrut să-l trimită la New Hampton, s-a dus de bunăvoie. Şcoala o ura oricum – aşa că tot nu avea importanţă la care va merge, iar cînd a fost dat

afară, nu s-a sfiit să vină acasă şi să dea ochi cu bătrînul.

– Mi-au dat papucii, tată.

– Pentru ce dracu?

– Prea multă băutură şi fete – cred.

– Eeei, pentru numele lui Dumnezeu!! exclamase Leslie.

După care, s-a dus aţă la directorul de la New Hampton şi i-a spus verde părerea lui despre o şcoală care încearcă să bage beţe în roate unui tînăr, atunci cînd vrea şi el să-şi facă un pic de cap.

– Vă plătesc să-l învăţaţi cîteva materii – nu ca să vă îngrijiţi de felul cum îşi petrece timpul liber, a urlat el. Treaba asta lăsaţi-o pe seama mea.

Dar Leslie Harrington nu era omul care să-şi facă griji. Ar fi fost un lucru stupid şi inutil. Se înţelege deci, că nici cu fiul său nu şi-a făcut griji, pentru că indiferent în ce încurcătură ar fi intrat Rodney, avea el posibilitatea s-o dreagă. Şi era doar firesc pentru un flăcău sănătos şi cu sînge iute să mai dea de cîte un bucluc. De altfel, chiar Leslie spunea adesea că nu dă o ceapă degerată pe băiatul care nu face cîte un pocinog. Cu fiul său – fecior chipeş, sănătos şi normal – întreţinea raporturi frumoase, de buni camarazi şi prieteni intimi şi, cu tot respectul pe care-l aveau unul faţă de altul – aşa cum se cere între doi amici – nu vedeai la ei acele legături de subordonare dintre tată şi fiu.

– Ţinutul sub papuc e o treabă femeiască, îl auzea Rodney spunînd adeseori; de aceea, încă din fragedă pruncie, el îndrăgise viaţa de burlac, aşa cum o duceau în casa lor de pe strada Castanilor.

Toate acestea făceau ca, la cei şaisprezece ani ai săi, Rodney să nu ştie ce e frica de tată. Cînd se întrebase faţă de Betty Anderson ce va spune bătrînul, n-o făcuse din teamă, ci mai curînd, din curiozitatea de a-i cunoaşte reacţia. Aşa că, în aceeaşi seară, după ce Betty îl anunţase că e însărcinată, s-a dus la Leslie. L-a găsit în aşa-zisul „birou", din casa de pe strada Castanilor – o încăpere cu pereţii capitonaţi de sus şi pînă jos cu cărţi frumoase, legate în piele, dar necitite. Biblioteca fusese cumpărată de tatăl lui Leslie, în scopuri decorative, şi o moştenise odată cu casa. Bătrîna Pratte înarmată cu un dispozitiv special pe care-l fixa la aspirator, ştergea vrafurile de volume de două ori pe săptămînă. Leslie stătea la o masă, în faţa unui perete căptuşit cu cărţi, şi dezlega cuvinte încrucişate.

– Bună, tată, îl salută Rodney.

– Noroc, Rod.

Conversaţia care a urmat după acest schimb de saluturi ar fi putut să surprindă, ba chiar să uimească pe un străin – nu însă şi pe cei doi vorbitori. Rodney s-a trîntit într-un fotoliu tapiţat în piele, aruncîndu-şi picioarele peste unul din braţele lui masive, în timp ce Leslie îşi vedea mai departe de cuvintele încrucişate.

– E-o fată pe strada Frasinului care pretinde că i-am umflat burta.

– Care-i aia?

– Betty Anderson.

– Fata lui John Anderson?

– Da. A mică.

– În cîte luni e?

– O lună, zice ea, deşi, nu prea văd cum poate fi sigură aşa de repede.

– Există modalităţi.

– Vrea să mă însor cu ea.

– Şi tu ce zici?

– Eu nu vreau.

– În regulă. Am eu grijă de asta. Vrei să bei ceva?

– Cum să nu!

Cei doi Harrington au sorbit pe-ndelete din paharele lor cu whisky şi sifon – amestecul tatălui fiind doar o idee mai tare decît al fiului – discutînd despre base-ball pînă la ora unsprezece, cînd Rodney a spus că ar face un duş şi s-ar culca.

Luni dimineaţa, Leslie Harrington a şi trimis după John Anderson, care lucra ca mecanic la războaiele de ţesut în uzina Cumberland. Anderson păşi în biroul lui Leslie – cu pereţii îmbrăcaţi în lemn de pin – ţinîndu-şi şapca în mînă; apoi s-a oprit în faţa mesei de lucru a şefului, sprijinindu-se cînd pe un picior, cînd pe altul.

– Ai o fată pe care o cheamă Betty, John?

– Da, sir.

– E gravidă.

Fără să mai fie poftit, John Anderson se aşează pe un scaun de piele şi scăpă şapca din mînă.

– Umblă de colo-colo şi spune că fiul meu e autorul, John.

– Da, sir.

– Nu-mi place soiu-ăsta de bîrfă, John.

– Nu, sir.

– Ai lucrat mult timp la mine, John, şi dacă ai cumva necazuri pe-acasă, mi-ar plăcea să te-ajut.

– Mulţumesc, sir.

– Uite un cec, John. E de cinci sute de dolari. Vezi că am anexat şi un bileţel unde e scris numele unui doctor discret din White River, care poate s-o scape pe fată de bucluc. Cinci sute de dolari e mai mult decît suficient, plus că în tîrgul ăsta mai intră şi o mică primă pentru tine, John.

Anderson se ridică de pe scaun şi îşi culese şapca de pe jos.

– Mulţumesc, sir, zise.

– Îţi place să lucrezi pentru mine, John?

– Da, sir.

– Asta-i tot, John. Acum poţi să te întorci la treabă.

– Mulţumesc, sir.

După plecarea lui John Anderson, Leslie îşi reluă locul la masa de lucru şi îşi aprinse un trabuc. Apoi, o sună pe secretară s-o întrebe dacă-i pregătise cafeaua.

În aceeaşi după-amiază, Betty Anderson, care nu avea numai apucături de pisică uliţarnică, ci şi ghiarele ei, dădu buzna peste secretara lui Leslie şi, ca o furtună, îşi croi drum în birou la el. Purta pe obraji semnele furiei părinteşti şi gura încă îi era strîmbă de înjuriile pe care le proferase la adresa lui Rodney. Îi aruncă cecul lui Leslie, pe masa de lucru, şi urlă la el:

– Nu mă cumpăraţi aşa de ieftin, domnule Harrington. Port în pîntece plodul lui Rodney, aşa că mă va lua de nevastă.

Leslie Harrington culese cecul, fără să scoată o vorbă.

– Se va însura cu mine Rodney, altfel mă adresez poliţiei. În statul nostru un băiat care face un copil nelegitim încasează douăzeci de ani de închisoare, şi dacă nu mă ia de nevastă, o să am eu grijă să-şi facă toată pedeapsa.

Leslie sună după secretară.

– Adu-mi carnetul de cecuri, Esther, spuse, în timp ce Betty se trînti pe un scaun, cu un zîmbet de satisfacţie pe buzele învineţite.

După venirea şi plecarea secretarei, Leslie se aşeză la masa de lucru şi începu să scrie.

– Ştii, Betty, zise, în timp ce scria, nu cred că vrei într-adevăr să-l dai pe Rodney pe mîna tribunalului. Dac-ai face asta, m-aş vedea silit să chem cîţiva băieţi ca martori împotriva ta. Ai cumva idee de cîte persoane e nevoie în statul nostru ca să depună mărturie împotriva unei fete şi s-o declare prostituată? Numai de şase, Betty; iar în uzina mea, muncesc infinit mai mulţi. Cu o smulgere bruscă, rupse noul cec din carnet şi, întinzîndu-i-l, o privi pe fată surîzător. Nu cred că ai de gînd să-l dai pe Rodney în judecată, nu-i aşa, Betty?

Sub contuziunile roşii, chipul ei era palid şi încremenit.

– Nu, sir, spuse, luîndu-i cecul din mînă.

Întoarsă cu spatele, în drum spre uşă, aruncă o ocheadă la hîrtia pe care o ţinea. Era un cec scris pe numele tatălui ei, în valoare de două sute cincizeci de dolari. Se întoarse ca un vîrtej şi se holbă la Leslie, care-i înfruntă privirea, continuînd să zîmbească.

– Jumătatea lui două sute cincizeci este o sută douăzeci şi cinci, spuse el liniştit. Atît o să te coste, Betty, dacă mai vii pe-aici.

În seara aceea, Leslie şi Rodney Harrington au cinat mai devreme, ca să prindă primul spectacol la cinematograful din White River. Au mers cu maşina lui Rodney, decapotată, pentru că puştiului îi făcea o plăcere nebună să-i ducă pe alţii în maşina lui.

Capitolul 14

Ca o acadea în mîna copiilor, aşa umbla bîrfa despre Betty Anderson; nu apuca bine unul să-şi îndulcească buzele cu ea, cînd, la iuţeală, i-o şi înhăţa altul. Totul a pornit de la Walter Barry, un tînăr cu pieptul scobit şi cu funcţia de casier la Banca Naţională a Cetăţenilor. La el s-a prezentat John Anderson cu cecul de la Leslie Harrington. Walter i l-a adulmecat, şi a hotărît subit că „miroase a ceva necurat", expresia lui favorită. Cecul ascundea intrigă şi mister, ceea ce-i lipsea cu desăvîrşire în existenţa lui anostă, dusă sub semnul catolicismului irlandez, lîngă o mamă bătrînă şi fratele lui Frank. Ideea lui

Walter că cecul „miroase a ceva necurat" pornea de la faptul că, fratele lui, Frank – deşi supraveghetor la uzină – nu pomenise nimic pe-acasă despre John Anderson şi o primă atît de grasă ca două sute cincizeci de dolari. La început, în mintea lui Walter – mare amator de romane poliţiste – încolţi gîndul că John Anderson îl şantaja pe Leslie Harrington pentru cine ştie ce motive sumbre şi misterioase; dar nici nu i se contură bine ideea, că se şi roşi la faţă. Ipoteza era ridicolă. Şi, în timp ce-i număra banii lui John Anderson, două sute cincizeci de dolari în bancnote, Walter îi zîmbea iritat.

– O grămadă de bani, John, comentă el pe un ton cît mai degajat. Ai de gînd să-ţi iei o mică vacanţă?

John Anderson avea şi el o expresie favorită, şi anume că „nu era prostul nimănui". Se aşteptase să i se pună întrebări la bancă – amicale, doar aşa, de sondaj – dar totuşi întrebări care vor cere răspunsuri. Şi, în consecinţă, venise pregătit. Nu era însă vina lui că se născuse la Stockholm, un oraş mare, cosmopolit şi că, în treizeci de ani, nu-şi însuşise sinuoasa artă de a trăi într-un tîrg de provincie american.

– Nu-i de mine vacanţa, i-o întoarse John Anderson. Banii sînt pentru fiică-mea, Betty. Se duce un timp la mătuşă-sa, în Vermont. John trăise treizeci de ani în Noua Anglie şi vorbea cu accent local. Mătuşă-sa e sora nevesti-mi. Bătrînă şi bolnavă. D-aia merge Betty s-o îngrijească, o vreme. Domnu Harrington – cumsecade om. Împrumută bani unuia ca mine, ca s-o trimită pe Betty să-ngrijească de-o mătuşă bolnavă.

– Ooo, făcu Walter Barry. Asta nu-i bine, John.

Şi-o să lipsească mult Betty?

– Nu, o ticlui bietul John Anderson care „nu era prostul nimănui". N-o să rămîie prea mult.

– Vasăzică aşa stau lucrurile, vorbi Walter pe un ton mieros. Şi-acum, uite, John, cei două sute cincizeci de dolari.

– Mulţumesc. Şi John ieşi din bancă, convins c-o adusese bine din condei, îndrugînd istoria cu Betty şi mătuşa nemăritată din Vermont.

De altfel, se înarmase şi cu numele unui oraş – la caz că l-ar fi întrebat cineva. Îi spunea Rutland, şi se afla la o distanţă apreciabilă, ca să se pună la adăpost, deşi din cîţi oameni cunoştea el în Peyton, unul nu se aventurase atît de departe, ca în Rutland – Vermont.

Walter Barry aşteptă pînă ce dispăru John pe uşa rulantă, după care se duse puşcă la domnişoara Soames, de la ghişeul al doilea, din stînga lui.

– Ai auzit de Betty Anderson? o întrebă. Pleacă în vizită, la o mătuşă din Vermont, o domnişoară bătrînă.

Lentilele ochelarilor cu rame aurii, de pe nasul domnişoarei Soames, aruncară scîntei.

– Ei taci, nu mai spune? se minună ea.

Deşi acestea se petreceau între douăsprezece şi unu – dat fiind că John Anderson venise la bancă în pauza de prînz – pînă la ora cinci după-masă povestea şi ajunsese la urechile oamenilor care, cu o zi înainte, văzuseră faţa învineţită a lui Betty. Odată stîrnit zvonul, fu prins de Pauline Bryant, sora secretarei lui Leslie Harrington, ea însăşi funcţionară la fierăria Medgett. Aceasta îi telefonă sorei ei, Esther, care-i servi bucuroasă versiunea reală cu Betty Anderson, mîndră de faptul că – aşa cum pretindea

ea – era singura în măsură să cunoască adevărul. Seara, alături de carnea şi cartofii pregătiţi pentru cină la masa fiecărui locuitor din Peyton s-a servit şi povestea lui Betty Anderson.

Allison MacKenzie a aflat-o de la maică-sa, care o folosise ca pe un fel de trambulină pentru predicile în legătură cu castitatea fetelor.

– Vezi ce se întîmplă dacă o fată îi permite unui băiat să profite de ea? spusese Constance MacKenzie. Uite la ce a ajuns Betty Anderson. Ăsta-i rezultatul dezmăţului – o nenorocire!

Cîteva ore mai tîrziu, Allison şi Kathy Ellsworth, stînd turceşte pe pat, în cameră la Allison, discutau între ele:

– Ai auzit de Betty Anderson?

– Da, răspunse Kathy periindu-şi părul, visătoare. Ne-a povestit tata, la cină.

– Ce zici, nu-i groaznic?

– Păi, ştiu eu! Cred că-i destul de interesant să ai un copil de la iubitul tău.

Allison se masa pe gît, aşa cum învăţase dintr-un articol ilustrat, publicat într-o revistă de femei, cu mişcări ferme, făcute în sus, ca să pătrundă bine crema în piele.

– Mie, una, nu mi-ar conveni să fiu expediată în Vermont, să trăiesc cu o mătuşă nemăritată, pînă nasc copilul.

– Nici mie nu mi-ar surîde, se declară Kathy de acord. Ce zici, o fi ceva de capul lui Rodney, ca iubit?

– Cred că da. A avut destulă experienţă. Mi-a istorisit Norman despre cartea aia pe care a citit-o el; ca să te pricepi la dragoste – scrie acolo – nu-ţi trebuie numai teorie, ci şi practică.

– Păi, Rodney a avut-o, slavă Domnului! După mine una, e cazul să se însoare cu Betty, nu?

– Nu. De ce ar face-o? Cei cu aventuri trebuie să aibă atîta cap ca să şi le rezolve. Căsătoria e pentru fraieri şi dacă te măriţi, Kathy, aşa cum ai tu de gînd, poţi să-ţi iei rămas bun de la cariera artistică. Măritişul te abrutizează.

– Cum adică?

– Păi te subjugă, îţi pune beţe în roate şi chestii de genul ăsta, se explică Allison cam iritată, aşa cum i se întîmpla întotdeauna cînd i se cerea să dea definiţia unui cuvînt şi n-o ştia prea bine.

– Crezi că mama ta şi domnul Kyros se vor căsători?

Allison lăsă în jos mîinile pline de cremă, şi le şterse tacticoasă, pe un prosop. Era o întrebare la care cugetase îndelung. Căsătoria, pentru o văduvă, era o formulă perfect acceptabilă. Tot raţiunea îi spunea că nu era exclus ca maică-sa să reflecteze la o eventuală căsătorie cu Michael Kyros; sufletul însă nu-i dădea pas să creadă c-o va face. Mama ei aparţinuse lui Allison MacKenzie, or, pentru fiica lui Allison MacKenzie era de neconceput ca fosta soţie a tatălui ei să mai tînjească după ceva în viaţă, ci doar să-l plîngă pînă la moarte pe cel pierdut.

– Nu, nu cred, replică Allison.

– Şi dacă totuşi s-ar căsători, nu-ţi convine? insistă Kathy. Părerea mea e că ar fi o pereche adorabilă. El aşa de brunet, iar ea aşa de blondă.

Allison începu să simtă un tremur în stomac.

– Nu, zise ea. Nu mi-ar conveni deloc.

– De ce nu? Nu-ţi place domnul Kyros? Cînd a venit în oraş, spuneai că-i cel mai frumos bărbat pe

care l-ai văzut vreodată.

– N-am spus aşa – ci că, după tata, e cel mai frumos bărbat pe care l-am văzut.

– Părerea mea e că domnul Kyros e cu mult mai frumos decît a fost taică-tău, în caz că a semănat cu fotografia pe care o ţineţi la parter.

– Ba nu e, i-o tăie Allison. Afară de asta, tata era bun, generos, scump şi prevenitor. Nu înfăţişarea e totul; şi ştii asta...

– Ce te face să crezi că domnul Kyros nu are asemenea calităţi?

– Te rog, o întrerupse Allison. Să încheiem discuţia. Mama n-o să se mărite. Iar dac-o face, fug de-acasă.

– Nu zău, ai să fugi? o iscodi Kathy, uluită. Ai lăsa tu şcoala, slujba de la redacţie şi toate...?

Allison se gîndi la activitatea ei ziaristică. În săptămînile din urmă scrisese articole despre strada Ulmilor, aşa cum arătase cu o sută de ani în urmă, despre gara din Peyton de-acum cincizeci de ani şi despre alte cîteva lucruri de acelaşi gen. Dar asta nu răspundea nici pe departe visurilor pe care şi le făcuse în legătură cu ziaristica. Era o slujbă „abrutizantă" – ca să folosim cuvîntul ei favorit – dar impropriu.

– Da, aş fugi, decretă pe un ton peremptoriu.

– Ţi-ai părăsi casa ta, prietenii şi toate celelalte?

– Da, încuviinţă Allison, cu un suspin melodramatic, pentru că, printre prieteni, se număra şi Norman Page de care se credea îndrăgostită. Da, aş lăsa totul baltă... şi pe toţi.

– Şi unde te-ai duce? o chestionă Kathy, care, de multe ori arăta o judecată practică de ţi se făcea silă.

– De unde vrei să ştiu? ripostă Allison, scoasă din răbdări. Poate la New York. Acolo se duc toţi scriitorii ca să-şi cîştige faima.

– Şi artiştii tot acolo merg, completă Kathy. Poate c-am putea merge împreună, să trăim ca celibatare într-un apartament în Greenwich Village, ca şi cele două fete despre care am citit în cartea aia. Fireşte, că nu ştiu ce i-aş spune lui Lew...

– Ah, Lew, făcu Allison anulînd marea dragoste a Kathyei printr-o simplă fluturare a mîinii.

– Îţi convine să vorbeşti aşa, îi reproşă Kathy, pe un ton jignit. Lew nu e îndrăgostit de tine. Poate că Norman nu te încîntă şi nu-ţi dă fiorii pe care mi-i dă Lew; dar asta nu înseamnă să fii geloasă.

– Geloasă! exclamă Allison. Geloasă! Dar pe ce naiba aş fi? Norman e la fel de cuceritor ca şi Lew. Dacă e potolit şi nu-mi aruncă priviri senzuale, aşa cum îţi face ţie Lew, nu înseamnă că nu te poate captiva şi înflăcăra... ba încă foarte bine. Dar Norman e un intelectual. Un adept al dragostei intelectuale.

– În viaţa mea n-am auzit de dragoste intelectuală, se miră Kathy. Spune-mi şi mie cum vine asta. Singura dragoste pe care o cunosc este a lui Lew – şi-mi place foarte mult. Cum e cealaltă?

Allison stinse lumina şi amîndouă intrară sub plapumă. Pe urmă, Allison începu să fabuleze o întreagă teorie despre dragostea intelectuală. După spusele ei, deosebirea dintre aceasta şi dragostea trupească consta în faptul că intelectualul, în loc să sărute faţa la repezeală, mai întîi îi declară că buzele ei sînt ca o catifea rubinie. La drept vorbind, dragostea intelectuală abundă în metafore, cum ar fi: ochi ca lacurile adînci, dinţi ca perlele, piele ca

alabastrul... şi altele.

– Păi dacă vorbeşte aşa mult, cînd are timp să mai facă şi altceva? o întreabă Kathy somnoroasă.

Înainte de-a adormi, Allison luă hotărîrea ca la proxima ei întîlnire cu Norman să vadă dacă nu cumva poate să-l împiedice de a mai face pe intelectualul – măcar pentru o vreme...

Cam în acelaşi timp Costance MacKenzie şi Michael Kyros se aflau în barul hotelului Jackson din White River. O groază de vreme îşi petreceau prin restaurante şi baruri – lucru de care Constance îşi dădea seama, dar nu avea încotro. Pe de o parte, se ferea să meargă în apartamentul lui Mike din casa parohială, iar pe de alta nu-i convenea să-l primească la ea cînd era Allison acasă. Ridică cel de-al doilea pahar şi, dintr-odată, simţi că începe să i se facă lehamite de baruri şi restaurante.

– Dacă am fi căsătoriţi, îl auzi pe Mike spunîndu-i pe neaşteptate, am putea să ieşim în oraş, la masă sau la un aperitiv, numai cînd am avea poftă sau la unele ocazii, cum ar fi aniversările căsătoriei, de pildă.

– Tot la asta mă gîndeam şi eu, mărturisi Constance. Încep să mă simt ca un comis-voiajor care se complace în primul han ce-i iese în cale.

– E prima portiţă pe care mi-o deschizi în cei peste doi ani din urmă. În jargonul meu te-aş întreba; „Şi-atunci ce-ai de gînd?" Ceea ce şi fac. Ce ai de gînd, Constance? Sau ai prefera poate o formă mai cizelată? Cum ar fi: „Primeşti să fii a mea, iubito?

Unde trăieşte unul, pot trăi şi doi".

– Trei, îl corectă Constance.

– Da, unde trăiesc doi, poate trăi şi al treilea. Cu căsuţa ta, şi salariul meu...

– Termină cu asta, îl opri Constance obosită.

Mike îşi aplecă privirea şi se uită în pahar.

– Vorbesc serios, Connie. Ce aşteptăm?

– Pe Allison... să crească.

– De-atîtea ori am dus această discuţie, încît ne cunoaştem replicile pe de rost şi am putea să ni le dăm singuri.

– Mike, îi zise acoperindu-i o mînă cu a ei. Am să încep să-i vorbesc lui Allison despre noi. Trebuie s-o fac cu prudenţă. Nici prin minte nu-i trece că m-aş gîndi la măritiş. Dar am să-i vorbesc curînd, Mike. Numai aşa, să văd cum reacţionează.

– Detesc postura de pisălog, se scuză Mike, dar spune-mi cît de curînd?

Constance reflectă o clipă.

– Mîine seară, vino la noi la masă.

– În chip de suport moral?!

Constance rîse.

– Da; plus că, odată ce eşti acolo şi te priveşte, nu văd cum ar rezista Allison ideii de avea un tată vitreg aşa de frumos.

– Te-aud şi nu-mi vine să cred, spuse Mike, ridicînd două degete, în direcţia ospătarului. Totuşi îmi place să anticipez marile sărbători.

– Am să-i spun, pur şi simplu: Allison, de-aici încolo nu mai întineresc. Curînd ai să fii mare şi ai să mă părăseşti. A sosit vremea să mă gîndesc la un om alături de care să-mi petrec bătrîneţile.

– Dac-o tot amîni, nici din astea nu ne mai rămîne

prea mult.

– Adică ce nu ne mai rămîne?

– Din bătrîneţe.

Îşi cuprinseră mîinile şi îşi zîmbiră, privindu-se drept în ochi.

– Sîntem mai rău ca doi copii care se ţin de mînă şi umblă hai-hui.

– Pentru că veni vorba de copii, zise Constance, nu găseşti că e îngrozitor ce s-a întîmplat cu Betty Anderson?

– Totul depinde de ce înţelegi prin „îngrozitor", răspunse Mike, retrăgîndu-şi mîna dintr-a ei, ca să-i facă loc ospătarului să pună paharele pe masă. Îngrozitor e că fata a rămas cu o asemenea pacoste. Îngrozitor e că junele Harrington şi-a pus coada pe spinare; asta da. Şi, mai ales, îngrozitor procedeul lui Leslie. Dar în alte privinţe nu mi se pare chiar atît de îngrozitor; adică, nu un lucru nemaipomenit.

– Pentru numele lui Dumnezeu, Mike! Insinuezi cumva că pentru tine nu e groaznic ca nişte puşti de cincisprezece şi şaisprezece ani să... Dar aci se opri căutîndu-şi cuvintele; să-şi facă de cap, termină ea fraza.

Mike zîmbi strîmb.

– Nu. Şi tocmai asta vreau să spun.

– Cum adică, dacă noi ne căsătorim, iar Allison face vreo boroboaţă şi dă de bucluc sau are norocul să scape fără complicaţii...

Se opri iar, negăsindu-şi cuvintele ca să ducă ideea pînă la capăt.

– Dacă Alison sau altă puştancă de vîrsta ei „îşi face de cap" – ca să te citez pe tine – nu văd în asta un lucru atît de cumplit pe cît ai vrea tu să mi-l

prezinţi, zise Mike încrucişîndu-şi braţele şi lăsîndu-se comod pe spătarul scaunului.

– Pentru numele lui Dumnezeu, Mike! E anormal pentru un copil de vîrsta asta. Cînd un ţînc se gîndeşte prea mult la viaţa sexuală, trădează un anumit dezechilibru.

– Ce înţelegi tu prin „prea mult"?

Printre puţinele apucături care o deranjau la Mike, se număra şi obiceiul ăsta de a pune sub semnul întrebării orice exprimare stîngace din argumentarea ei. Forţînd-o să revină asupra fiecărui cuvînt, reuşea de cele mai multe ori să-i anuleze opiniile, socotindu-le iraţionale şi lipsite de fundament.

– Prin „prea mult" înţeleg exact ceea ce spun – continuă agasată. Cînd o fetiţă de cincisprezece ani îi îngăduie unuia ca Rodney s-o ia la plimbare şi să facă orice cu ea, înseamnă că e robită de latura sexuală. Dacă de ani de zile n-ar fi fost preocupată numai de dragoste, nici măcar nu i-ar fi dat prin gînd ce urmăreşte un băiat cînd o invită la el. Nici prin minte nu i-ar fi trecut.

– Aoleu, ce confuză eşti! exclamă Mike, aprinzîndu-şi o ţigară.

– Ba nu sînt! E normal pentru o copilă de cincisprezece ani să fie aşa de versată ca Betty. Şi totuşi, se pare că n-a fost de-ajuns...

– Sînt înclinat să cred tocmai contrariul; Betty ar fi fost cu mult mai anormală dacă la cincisprezece ani nu se gîndea la dragoste – aşa cum e clar că a făcut-o. După mine, orice puşti normal – şi cuvîntul „normal" îţi aparţine – e foarte preocupat de această latură.

– Mă rog, concedă Constance fără tragere de

inimă. Dar a gîndi e una şi a face e alta. Şi, orice mi-ai spune tu, n-o să mă convingi că e bine pentru nişte ţînci ca Betty Anderson şi Rodney Harrington să umble de colo-colo şi să aibă... legături unul cu altul.

Mike ridică din sprînceană.

– Ce naiba ăi fi avînd cu expresia „relaţii sexuale". E utilă şi potrivită. Tu, însă, preferi să-ţi storci creierii un sfert de oră ca să-i găseşti un sinonim.

– Orice termen ai folosi, rămîn tot la ideea că e un lucru dăunător pentru copii.

– Vorbind de cele întîmplate între Betty şi Rodney, în ultimele minute ai folosit pe rînd calificative ca: „îngrozitor", „anormal", şi acum, „dăunător". Eu nu pledez pentru practicarea desfrîului la orice colţ de stradă, nici pentru naşterea unui bastard în fiecare casă – şi nu o fac din considerente pe care le socotesc cu adevărat reprobabile. Ştiind însă că un tînăr de cincisprezece sau şaisprezece ani – uneori chiar mai devreme – e apt din punct de vedere fizic să-şi înceapă viaţa sexuală, nu pot să mă declar de acord cu tine că Betty şi Rodney sînt „anormali". Ştiind de asemenea că, în afara condiţiei fizice care îi face apţi pentru dragoste, tinerii de cincisprezece şi şaisprezece ani au fost împinşi prin educaţie spre latura sexuală, simţind o atracţie imensă, fundamentală către sex, nu pot să mă declar de acord cu tine cînd afirmi despre Betty şi Rodney că sînt „îngrozitori".

– O chemare imensă, fundamentală! îl ironiza Constance. Urmează să-mi serveşti teoria lui Freud, spunîndu-mi că sexul e acelaşi lucru ca şi hrana, băutura şi defecarea.

– Mai întîi de toate, Freud nu a susţinut niciodată

aşa ceva; dar să trecem peste asta. În al doilea rînd, eu nu pun viaţa sexuală pe picior de egalitate cu necesităţile enumerate de tine. Ci alături de autoconservare, unde, de fapt, îşi are locul.

– Uff, făcu Constance cu un gest de nerăbdare, ţi-ai pus în cap să mă dezguşti. Presupun că şi tu ai simţit această atracţie imensă, fundamentală, cînd aveai cincisprezece sau şaisprezece ani.

– Paisprezece, preciză Mike, şi începu să rîdă cînd o văzu ce mutră face. Paisprezece ani aveam.

– Uite al doilea lucru care mă supără la tine, zise Constance. Primul e că îmi sfărîmi invariabil argumentele, iar al doilea, felul deliberat în care încerci să faci pe bădăranul. Nu-ţi pasă ce spui şi cui te adresezi. Uneori am impresia că stai nopţi întregi cu ochii deschişi născocind lucruri cu care să-i uluieşti pe oameni.

– Eşti complet eronată. Ce să mă fac cu tine?

– Să nu mai vorbeşti aşa. Nu e necesar şi nici frumos.

– Dumnezeule, exclamă Mike. Frumos, auzi! Se prea poate ca unele lucruri pe care le spun să nu fie deosebit de „frumoase", dar sînt veridice. Cît despre tine... Probabil că pînă la măritiş nu te-ai gîndit niciodată la amor, iar atunci, te-ai dus la bărbat în chip de fecioară neprihănită, fără să fii mînată de vreo dorinţă...

Constance ezită un moment. I se oferea un prilej minunat cînd, zîmbindu-i lui Mike, i-ar fi putut spune: „De fapt nu a fost soţul meu". Era o seară potrivită pentru mărturisiri, înainte de vorbi cu Allison. Îşi ridică ochii spre chipul lui – dar clipa prielnică trecuse.

– În realitate, aşa s-au petrecut lucrurile, zise. Şi

ulterior nu s-a mai schimbat nimic. Pentru mine, relaţiile fizice însemnau un fel de favoare pe care i-o acordam...

– Ce mincinoasă eşti!

Constance simţi cum îi îngheaţă mîinile aşteptîndu-l cu teamă să continue. Trebuia s-o facă. O va privi în ochi şi-i va spune dezgustat: „Nu ţi-a fost niciodată bărbat legitim. Ce mincinoasă eşti! Ţi-a fost doar amant şi i-ai turnat un plod. Aţi fost în aceeaşi situaţie ca Betty şi Rodney, cu singura deosebire că tu erai mai coaptă şi trebuia să ai mai multă minte."

– Ce mincinoasă eşti, repetă Mike. Nu cumva vrei să cred că atunci cînd te culci cu mine, consideri că-mi faci o favoare?

– Nu, nu cînd e vorba de tine, îl asigură Constance terminîndu-şi în grabă băutura din pahar. Dar tot n-ai să mă faci să cred că e un lucru bun pentru copii, vorbi mai departe cu un rîs puţin nervos. Vai, dac-ar face Allison aşa ceva, aş omorî-o!

– Există o poveste tare, dar răsuflată, de genul ăsta, zise Mike ridicîndu-se de la masă şi punînd o bancnotă peste nota de plată, lăsată de ospătar. E vorba de o femeie care şi-a îmbrăcat fetiţa cu o rochiţă nouă, amenin ţînd-o că dacă iese din casă şi cade în noroi, o s-o omoare. Fetiţa s-a dus şi a căzut în noroi, iar maică-sa a omorît-o.

– Asta ce e, o glumă, nu? întrebă Constance luîndu-l de braţ, în drum spre maşină.

– Nu cred.

Constance se instală comod, lăsîndu-se pe speteaza scaunului din faţă.

– Poate mă exprim cam dur, spuse, dar nu glumesc cînd afirm că nu i-aş îngădui fiicei mele

comportarea pe care a avut-o Betty Anderson ani în şir. Spre norocul meu, n-am de ce să-mi fac griji. Allison e cu totul altceva. Nici nu cred că se gîndeşte la asemenea lucruri. Veşnic e cu nasul în carte şi cu capul în nori.

– În cazul ăsta ai face bine să vezi ce citeşte, o sfătui Mike. Aşa cum mi-a spus una de paisprezece ani, care se îndrăgostise cîndva de mine: „În definitiv, domnule Kyros, Julieta avea numai paisprezece ani!" Bagă de seamă ca nu cumva Allison să se creadă vreo Julietă. Sau mai rău – vreo domnişoară de Maupin[1].

– Asta ce-i? întrebă Constance. Nume franţuzesc?

– E titlul unui roman celebru, scris de un franţuz – Gautier – o lămuri Mike şi izbucni în rîs.

– Rîzi de mine pentru că educaţia mea literară lasă de dorit. Dar nu-mi pasă. N-am de ce să fiu îngrijorată de Allison. La şaisprezece ani e încă topită după basme.

– O credeam de cincisprezece.

– Păi la toamnă împlineşte şaisprezece, o drese Constance, muşcîndu-şi buza pentru gafa făcută. Şi pînă la toamnă nu mai e mult.

– Într-adevăr, nu mai e. Peste două săptămîni şi ceva se deschid şcolile...

– Mîine am să vorbesc cu ea despre noi. Poate că pînă la vara viitoare...

---

1 Referire la romanul *Mademoiselle de Maupin*, de Théophile Gautier (1811-1872), în prefaţa căruia autorul îşi exprimă crezul estetic, dispreţul pentru morala convenţională şi pentru efuziunile sentimentale.

– Sigur, răspunse Mike şi apăsă cu piciorul pe accelerator. Maşina prinse viteză şi se avîntă lin pe şoseaua care ducea spre Peyton.

Capitolul 15

Ziua următoare era sîmbătă – o zi care a pecetluit începutul „perioadei nefaste din 1939", aşa cum avea să spună Seth Buswell mai tîrziu şi fără a face pe ironicul. În Peyton era tot secetă. Sub arşiţa soarelui de august, pămîntul era pîrjolit şi sterp şi în atmosferă plutea acalmia, specifică aşteptării, cînd fiecare fiinţă, femeie, bărbat sau copil, stătea cu ochii aţintiţi spre dealurile ce împresurau oraşul.

În primele ore ale dimineţii de sîmbătă, poposi în oraş un străin. După ce-şi parcă maşina pe strada Ulmilor, drumeţul intră în restaurantul lui Hyde. Corey Hyde, cu mîinile în şolduri, se uita ţintă pe fereastră, la

fel ca şi Clayton Frazier, aflat alături de el cu o ceaşcă de cafea în mînă. Călătorul îşi întinse gîtul ca să privească pe deasupra capetelor lui Corey şi al lui Clayton, dar afară nu era nimic de văzut, decît o coamă de deal, încununată de copaci încremeniţi, cu frunzele îngălbenite.

– O cafea, comandă străinul şi, pentru o clipă, Corey îşi încordă umerii, înainte de a se întoarce cu faţa.

– Da, sir. Imediat.

La rîndul său, Clayton Frazier o porni spre capătul tejghelei, tîrîndu-şi picioarele, şi se aşeză pe un scaun, de unde, aşa cum observă drumeţul, putea urmări pe fereastră dealurile profilate la orizont. Corey apăru cu o ceaşcă, o farfurioară şi o linguriţă, pe care le aşeză pe tejghea, în faţa clientului.

– Mai doriţi ceva? întrebă el.

– Nu, i se răspunse; şi Corey se depărtă, ca să-şi reia locul de veghe din faţa ferestrei.

Spre deosebire de majoritatea călătorilor, fie în trecere sau care se mai opreau vara prin partea de nord a Noii Anglii, străinul de-acuma părea un tip perspicace.

Editor de meserie, el se îndrepta acum spre Canada, unde urma să-şi petreacă vacanţa împreună cu cel mai de seamă client al său – un scriitor prolific, dar alcoolic – şi sesizase aşteptarea încordată din acest orăşel, în care se trezise în dimineaţa unei zile de sîmbătă. Lovi cu mîna în tejgheaua lui Corey Hyde şi întrebă:

– Ce se întîmplă cu oamenii de pe-aici? Toţi se poartă de parcă ar aştepta ziua de apoi. N-au trecut nici cinci minute de cînd m-am oprit la o staţie de

benzină; omul de acolo era atît de preocupat, aşteptînd parcă să se ivească ceva, încît a trebuit să mă lupt ca să aflu de la el cît îi datorez. Ce aşteaptă toţi?

La zgomotul pe care-l făcuse străinul trîntind cu pumnul în tejghea, Corey şi Clayton se zgîiseră aproape îngroziţi; dar nu sperietura i-a făcut să nu-i răspundă direct la întrebarea pusă.

– Încotro mergeţi? îl chestionă Clayton Frazier.

– Canada, vorbi străinul, ceva mai potolit, dat fiind că izbutise să obţină un răspuns în acest tîrg plicticos şi plin de presimţiri sumbre.

– Sînteţi cu maşina? continuă Clayton deşi, între timp, observase Cadillacul gri, parcat în stradă.

– Da. Am două săptămîni libere şi mi-am zis c-ar fi plăcut să călătoresc cu maşina în linişte, fără să gonesc. Acum, însă, regret că n-am luat trenul. Tot drumul de la New York l-am făcut pe o caniculă infernală.

– Ahaa! mormăi Clayton. Car' vasăzică, New York. New York City?

– Da.

– Mare distanţă...

– Cel puţin am terminat cu partea cea mai neplăcută, spuse străinul sorbind din cafea. De aici şi pînă la linia de frontieră cu Canada, n-am mai mult de trei ore de mers cu maşina...

– Aş, nici atît, îl contrazise Clayton. Trei ore dacă mergeţi încet. Dar dacă băgaţi viteză, faceţi mai puţin de trei ore, domnule.

Străinul îi zîmbi bătrînului cu faţa brăzdată, nerasă şi nu prea curată.

– De ce m-aş grăbi? întrebă el cu un aer mucalit,

gîndindu-se ce anecdotă grozavă ar putea să le încropească prietenilor, la întoarcerea în New York. O va spune cu acelaşi ton nazal, istorisindu-le despre bătrînelul acela, plin de culoare locală, întîlnit în nordul Noii Anglii, şi cu care stătuse la taclale. De ce m-aş zori, domnule băştinaş? vorbi tot el glumeţ.

Cu un clinchet uşor, Clayton Frazier puse jos ceaşca sa de cafea, şi-l măsură o clipă cu asprime pe străin.

– Să mergeţi iute, domnule, îl sfătui el! Să treceţi cît puteţi de repede peste centura de dealuri. În Canada poate că plouă.

Drumeţul rîse. Zău, dacă asta nu suna a poveste scrisă de pana unui netot. „Străine, treci de centura de dealuri, altfel te-a mîncat gaia!"

– Ce vreţi să spuneţi? îl întrebă, înghiţindu-şi rîsul odată cu restul de cafea. Ce legătură are ploaia din Canada cu sosirea mea cît mai rapidă acolo?

– Pe-aici n-am avut ploaie, îl informă Clayton Frazier, întorcîndu-se ca să se uite pe fereastră. O picătură n-am avut din iunie.

– Ooo, făcu străinul simţindu-se cam decepţionat. Asta aşteaptă lumea? Ploaia?

Fără să-l mai privească, Clayton Frazier îi spuse:

– Focul. Aşteaptă toţi să izbucnească focul, domnule. Dacă vă cunoaşteţi interesul, porniţi-o în viteză şi o să treceţi de dealuri înainte să înceapă incendiul.

Cîteva minute mai tîrziu, drumeţul se opri în faţa maşinii, cu mîna pe portieră, uitîndu-se pe furiş la coamele dealurilor, din afara oraşului. Copacii de pe creste erau de un galben neobişnuit. O culoare nesănătoasă – cugetă el. Şi urîtă. Şi, cum era sensibil,

simţi o oarecare nelinişte în suflet. Cu ochii la dealurile gălbui şi împietrite, îşi închipui o singură limbă de flăcări, mişcîndu-se cu·iuţeală şi întinzîndu-se cu rîvnă, nesăţioasă, aproape veselă, prin tot ţinutul acela liniştit şi uscat, uscat de tot, ce împresura Peytonul. Se urcă la volan şi o porni la drum; după un răstimp, cînd se uită la kilometraj şi observă că merge cu şaptezeci şi cinci de mile pe oră, rîse ca pentru sine – dar nu micşoră viteza.

Peste tot şi toate plutea aşteptarea şi veghea; dar, în afară de asta, ziua de sîmbătă începu la fel ca altele, cele fără de număr care trecuseră.

Allison MacKenzie şi Kathy Ellsworth dormiseră împreună, iar acum îşi luau micul dejun, în bucătărie, la familia MacKenzie. Constance plecase la prăvălie. Fetele mîncau ouă, pîine prăjită şi beau cafea, pe o faţă de masă galbenă, inundată de soare.

Nellie Cross zăngănea întruna farfuriile în spălătorul de vase, vrînd parcă să le spună prin asta că e timpul să termine cu masa şi să plece; numai că fetele nu-i dădeau atenţie.

– În Peyton am trăit mai mult ca în oricare alt loc, vorbea Kathy, mestecînd, absentă, o bucată de pîine prăjită şi uitîndu-se pe fereastră la nalba de grădină şi la jocul de culori ce-l crea pe gardul alb, fixat în ţăruşi. În ciuda săptămînilor de secetă, gazonul şi florile din curtea familiei MacKenzie, erau cele mai vii de pe strada Fagului, şi asta i se datora lui Joey Cross care, angajat anume de Constance, le stropise cu mîna lui, şi fără răgaz. Nu vreau să plec de aici niciodată, continuă Kathy. Şi mama i-a spus acelaşi lucru lui tata.

– Eu una am de gînd s-o şterg cît mai repede,

după ce termin liceul, zise Allison. Vreau să mă duc la colegiul Barnard. Or, ăsta e în New York City.

– Io, nu, răspunse Kathy agramat. N-am să părăsesc niciodată oraşul ăsta. Am în plan să mă mărit cu Lew, să trăim toată viaţa în Peyton şi să avem o droaie de copii. Ştii ceva?

– Nu. Ce?

– Lew şi cu mine vrem să ne cumpărăm o casă, după ce ne căsătorim.

– Şi ce-i aşa grozăvie mare în chestia asta?! Pînă la urmă toţi oamenii căsătoriţi îşi cumpără casă. Asta face parte tot din sistemul abrutizant şi stupid de care-ţi vorbeam...

– Noi n-am avut niciodată o casă proprie. De cînd m-am pomenit pe lume am schimbat nouăsprezece locuinţe, dar nici una n-a fost proprietatea noastră. Mama vrea să cumpere casa în care stăm acum; numai că tata nu are credit suficient. Aşa a spus domnul Humphrey, de la bancă. După mine una, cred că el l-ar fi girat pe tata, dar s-a opus domnul Harrington. Zicea că nu face să rişte banii pe tata.

– Cumpără-ţi o casă cum e coliba lui Nellie, sugeră Allison, ridicîndu-şi vocea în mod intenţionat, ca să fie sigură că e auzită de Nellie.

Nici acum nu-i iertase cele spuse la adresa lui Norman şi a Evelynei Page.

– Cît ar costa o asemenea casă? se interesă Kathy serioasă.

Nellie nici nu răspunse, nici nu-şi întoarse ochii la Allison, ci continua să se holbeze la apa de vase din spălător, frecîndu-şi o venă de pe braţul stîng.

– O, practic nimic, vorbi Allison pe acelaşi ton, inutil de tare. Dumnezeule mare, oricine poate să-şi

cumpere o colibă. Chiar dacă Lew ar fi un beţivan care te părăseşte şi tu o zănatecă bătrînă, cu puroi în vine, o colibă tot poţi să iei. Oricine poate să devină proprietarul unei colibe, chiar oamenii smintiţi, nebuni de-a binelea, care mai au şi ideea trăsnită că sînt mai ceva ca alţii.

În sfîrşit, Kathy sesiză conflictul care plana în jurul ei. Se întoarse mai întîi spre Nellie, apoi către Allison.

– Eşti dezgustătoare, Allison, o apostrofă cu severitate. Şi crudă.

– Ca o mulţime de alţi oameni; ţipă Allison ruşinată că fusese prinsă atît de făţiş cu o răutate, dar totodată incapabilă să mai dea înapoi. De pildă oamenii care-i jignesc pe alţii, spunînd despre ei minciuni murdare; ăştia probabil că sînt dezgustători şi cruzi!

– În ocazii din astea ţi se cere să-ţi întorci şi obrazul celălalt, o mustră Kathy, făcînd apel la virtute, lucru care o încînta atunci cînd era altul în cauză. L-am auzit de o mie de ori pe părintele Fritzgerald spunînd asta; şi tu, la fel.

– Aşa o fi, urlă Allison furioasă. Dar eu am citit că-i poţi scoate şi un ochi ăluia care te jigneşte, mai ales dacă e vorba de oameni pe care-i crezi prieteni şi cînd colo ei ţin cu alţii.

– Dacă te referi la mine, Allison MacKenzie, dă cărţile pe faţă şi spune-mi-o verde. Nu face pe perfida cu mine!

– Ah, suspină Allison, jignită. Vasăzică aşa, sînt perfidă, nu? Ei bine, la tine m-am referit, Kathy Ellsworth. Asta e. Te consider proastă şi stupidă cu casa ta închiriată şi cretinu-ăla de Lewis Wells, şi cu veşnica ta placă despre măritiş şi despre plozi, plozi şi iar plozi!

– Ei bine! zise Kathy ridicîndu-se în picioare şi păstrîndu-şi acel „calm de gheaţă", cum îi plăcea să-l denumească. Ei bine, mă bucur că am aflat ce crezi despre mine înainte de a fi prea tîrziu. Rămîi cu bine!

Cu paşi semeţi, Kathy ieşi din bucătărie, smucindu-şi cu indignare şoldurile plate. Nu se mai explică pentru cuvintele „înainte de a fi prea tîrziu", dar nici Allison nu se opri să cugete asupra lor. Fusese o replică frumoasă, ca pentru o ieşire din scenă, şi amîndouă o acceptau ca atare, fără să-şi mai pună întrebări. Kathy coborî pe strada Fagului, cu mersul ei semeţ, cu nasul pe sus, nădăjduind cu disperare că e urmărită de prietena ei; dar în acest timp Allison izbucni în lacrimi.

– Ulte ce-ai făcut! ţipă la Nellie Cross. Dacă n-ai fi fost tu, nu m-aş fi certat cu prietena mea. Din cauza ta plîng şi-mi roşesc ochii. Trebuie să pregătesc merinde şi să mă întîlnesc cu Norman peste o oră. Ce-o să spună el cînd m-o vedea în halul ăsta de răvăşită şi cu ochii roşii? Răspunde-mi!

– Păi, o să-şi arunce o dată ochii la tine, şi o să dea fuga acasă, la mă-sa. Şi cum l-o vedea Evelyn, să şi descheie la rochie.

Şi pentru Nellie existau lucruri de neiertat. În primul rînd, nu putea s-o ierte pe Allison pentru felul cum căuta prilej să-l ponegrească pe Lucas – or, de la plecarea sa din oraş, pentru Nellie, Lucas devenise o pildă de virtute. Un alt motiv care nu-i dădea pas s-o ierte era acela că Allison îi trîntise nişte vorbe. Ce anume, nu putea să-şi amintească pe moment, dar, de cîte ori îi zbura gîndul într-acolo, cocoloaşa din cap, cu puroi, începea să-i zvîcnească, întocmai ca acuma. Nellie se întoarse spre Allison şi chicoti în felul

ei care aducea a cotcodăcit:

– Despre asta poţi să pui rămăşag pe capul tău, drăguţo, continuă ea. Nici n-apucă să-l vadă bine pă mucosu-ăla de fi-său, că Evelyn se şi desface la piept, să-i dea ţîţă...

– Te urăsc, te dispreţuiesc, mi-e scîrbă de tine, Nellie Cross! urlă Allison apucată de istericale. Eşti nebună de legat. Mai nebună ca domnişoara Hester Goodale, şi o să-i spun mamei să nu te mai primească aici, la lucru.

Atunci şi-a amintit şi Nellie al doilea motiv pentru care n-o ierta pe Allison: o făcuse nebună. Asta era – îşi zise în gînd. Ştia că e un lucru murdar...

– Eşti aşa de nebună c-ar trebui să fii închisă într-un ospiciu, în Concord, răcnea Allison cu o voce piţigăiată şi tăioasă, plină de mînie, jignită, şi înecată de lacrimi. Nu-l condamn pe Lucas că a dat bir cu fugiţii şi te-a părăsit. Ştia el c-o să sfîrşeşti într-o celulă blindată, la Concord. Şi sper c-aşa o să fie. Ai merita-o din plin!

Hohotind de plîns, Allison fugi din bucătărie şi urcă scările spre camera ei. Nellie rămase în picioare, uitîndu-se fix, dar orbeşte, pe fereastra de deasupra spălătorului de vase.

– Nu-i adevărat, scînci ea într-un tîrziu. Totu-i o minciună. Nu d-aia a făcut Lucas ce-a făcut.

Dar în cap simţea lovituri puternice de ciocan şi clăbucul din spălător i se păru, dintr-odată, îngroşat ca puroiul.

Ajunsă la ea în dormitor, Allison rămase nemişcată în mijlocul camerei. Inspiră şi expiră adînc, ca să-şi mai domolească mînia pe care o simţea ca o durere în piept şi în gît; apoi se duse în baie şi-şi răcori ochii

cu un prosop ud. Nu va permite nimănui să-i strice ziua – hotărî ea. Întoarsă în dormitor, se pudră cu grijă pe faţă şi se dădu cu un strop de ruj pe buze, atît cît îi permitea Constance. Pe urmă, coborî în bucătărie. Fără să scoată o vorbă sau să-şi arunce ochii spre Nellie, rămasă neclintită în faţa spălătorului, începu să pregătească sandvişurile. După ce aranjă totul în coşul cu merinde, se aşeză pe scaun şi se uită tăcută pe fereastră, în aşteptarea lui Norman. Cînd, în sfîrşit, auzi clopoţelul de la bicicleta lui, apucă coşul într-o mînă şi ieşi din bucătărie, tot pe tăcute. Nellie nu-şi ridică privirea nici chiar cînd Allison şi-a luat bicicleta din veranda din spate, lăsînd-o să se lovească de fiecare treaptă cu cel mai mare zgomot.

După ce împărţiră egal, pe portbagajele bicicletelor, lucrurile pentru picnic, Allison şi Norman se depărtară pedalînd.

– Sper că nu te-ai trezit cu capsa pusă, vorbi Allison cu arţag. Pare-se că toată lumea s-a sculat azi cu stîngul.

– Eu nu, se apără Norman şi rînji. Care toată lumea?

– O, Kathy şi Nellie. Presupun că şi mama. Şi chiar dacă nu s-a trezit aşa, pînă la cinci o să-i sară şi ei mustarul, ca şi ălorlalţi. E aşa de cald.

– Şi uscăciune, adăugă Norman, în timp ce pedalau pe strada Ulmilor, către şosea. L-am auzit pe Clayton Frazier că miliţia de stat a fost pusă în stare de alarmă, în caz c-ar începe focul în pădure. Ia te uită!

Făcu un semn către dealuri, spre est, şi Allison urmări cu ochii direcţia mîinii sale.

– Ştiu, oftă ea. De zile întregi toată lumea

aşteaptă. Poate că mîine o să plouă.

Cerul era de un albastru azuriu, lucios dar opac ca emailul, dominat de un soare imens, persistent, cu neputinţă a fi privit, din pricina strălucirii orbitoare. Între albastrul de sus şi uscăciunea gălbuie a pămîntului n-aveau din ce să se formeze norii, astfel că pe toată bolta cerească nu se zărea nici cea mai slabă dîră albă.

– N-o să plouă, decretă Norman.

De fapt, nu era un gînd care-l preocupa în mod deosebit, ci repetase mecanic o afirmaţie ce făcuse ocolul oraşului în ziua aceea. Fermierii, care demult îşi vedeau recoltele compromise, se postaseră în faţa Băncii Naţionale a Cetăţenilor, cu aceeaşi expresie pe chipuri ca şi în primăvară, cînd semănaseră pămîntul. Şi dacă în vreuna din cutele adînci de pe ceafă sau dintre nas şi gură se cuibărise acum praful, era ceva firesc. Un fermier n-ar fi putut zăbovi pe-afară, scrutînd ogoarele pîrjolite, fără ca pe undeva pe el să nu se aştearnă colbul. Acolo, în faţa băncii, în aşteptarea lui Dexter Humphrey de la secţia de împrumuturi ipotecare, ei se tot uitau spre cer şi spuneau: „N-o să plouă". Dar după tonul lor ai fi putut crede că toată săptămîna plouase şi că pronosticul se referea doar la ziua de mîine.

– Nu, cred că n-o să plouă, zise Allison MacKenzie, împingîndu-şi ochelarii de soare înapoi pe nas. Hai, Norman, să mai împingem bicicletele o bucată de drum! E prea cald ca să pedalăm.

În sfîrşit, ajunseră şi la cotitura fluviului, iar ce urmă aici nu se deosebea prea mult de tot ce făcuseră în alte dăţi, cînd poposiseră în acest loc; şi totuşi, într-un anumit fel, ziua de azi nu semăna cu

celelalte. Fiecare parcă intuia că puține și prețioase sînt după-amiezele de sîmbătă ale tinereții, și cu acest sentiment, pe care nici unul dintre ei n-ar fi putut să-l definească sau să-l descrie, fiecare clipă petrecută împreună li se părea prea scurtă, prea fugară, dar mai limpede și mai puternic conturată decît oricare alta. Au înotat, au mîncat, au citit și Norman i-a pieptănat părul ei lung. Lipindu-și fața de el, i-a spus că e ca mătasea – ca mătasea de porumb, în luna lui cuptor, dar nu cu secetă. O vreme, s-au jucat de-a Robinson Crusoe și Vineri – devotatul lui slujitor – dar după un răstimp au hotărît că amîndoi sînt Thoreau[1], iar fluviul Connecticut era Walden.

– Hai să rămînem aici toată ziua, a propus Allison. Am adus destule de-ale gurii.

– Să stăm pînă se întunecă. Avem faruri la biciclete și putem să ne întoarcem fără nici o greutate.

– Am putea să vedem cum răsare luna, sugeră Allison entuziasmată.

– Numai că stăm cu fața în direcție greșită, observă Norman, cu spiritul lui practic. Luna nu răsare dinspre Vermont, ci din partea opusă.

– Dar am putea pretinde c-o vedem.

– Da, asta putem face.

– Vai, ce zi frumoasă! exclamă Allison, întinzîndu-și larg brațele. Cum poate să fie cineva țîfnos sau răutăcios într-o zi ca asta?

---

1 Henry David Thoreau (1817-1862), scriitor nord-american, reprezentant, alături de Emerson, al transcendentaliștilor. În opera sa, „Walden", pledează pentru reîntoarcerea la natură.

– Nu e cazul meu, se apără Norman.

– Eu am fost, mărturisi Allison şi, pentru o clipă, soarele i se păru mai puţin luminos. M-am purtat ca un animal cu Nellie Cross. Trebuie s-o repar, Iuni. Şi umbra de ruşine din sufletul lui Allison dispăru repede. Odată cu hotărîrea cea bună soarele îşi recăpătă strălucirea, iar ea îl apucă pe Norman de mînă.

– Hai să fugim, strigă veselă. Mă simt aşa de fericită, c-aş putea s-alerg o oră fără să obosesc şi, spunînd acestea, nici pe departe nu presimţea că-şi trăieşte ultima zi a copilăriei.

În timp ce Allison şi Norman se fugăreau pe fîşia de plajă de pe ţărmul fluviului Connecticut, Nellie Cross, rămasă tot în bucătărie la familia MacKenzie, se urni de lîngă spălătorul de vase şi se trînti pe podea. I se părea că trecuseră doar cîteva minute de la plecarea lui Allison şi de cînd stătuse, aşa, în picioare; şi totuşi era istovită. Îşi simţea capul umflat cît o baniţă şi îl ţinea grijulie în sus, nu cumva să-i cadă, să se sfărîme în bucăţele pe linoleumul curat. Se rezemă cu spatele de un dulăpior scund, socotind că era firesc să zacă în tihnă pe duşumeaua bucătăriei, într-o după-masă de sîmbătă, să-şi odihnească mădularele ce-o dureau de atîta stat într-un singur loc. Întinse picioarele înainte şi-şi încrucişă braţele pe piept.

„N-ar fi rău, îşi zise, dacă s-ar gîndi niţel la Lucas; asta i-ar face bine, aşa cum i se întîmpla cînd şi cînd..."

Dar se părea că tocmai atunci nu se simţea în stare s-o facă limpede. Erau atîtea lucruri care i se învălmăşeau în capul diform, monstruos şi plin de

puroi. Nu că l-ar fi învinuit pe Lucas de asta. Nu era vina lui că umblase de colo-colo şi se pricopsise cu o boală de la vreo spurcată de femeie – plus că, ce era mai firesc decît să i-o dea, la rîndul lui, nevestei. „Unde, în altă parte, putea să lase bărbatu o boală, ca să scape de ea, dacă nu la nevastă-sa?"

Dar mai era ceva. Ceva de care ar fi trebuit să-şi aducă aminte. Ce Dumnezeu, oare? Rămase nemişcată, căscînd mai întîi ochii mari, apoi închizîndu-i strîns. Efortul evocării o făcu să-şi ţuguie buzele şi deasupra gurii îi apărură broboane de sudoare. În cele din urmă, ridică din umeri.

La ce bun să se zbuciume...? Oricît de mult s-ar fi chinuit, sărmanul ei cap tot n-o lăsa să se gîndească la lucrul de care trebuia să-şi aducă aminte. Era ceva cu naşterea unui prunc, dar în afară de asta nu-şi amintea nimic – nici moartă, tăiată. Se vedea, parcă, stînd lungită pe-un pat, rostogolindu-se şi zvîrcolindu-se în durerile facerii. Şi Doc Swain era de faţă, ca întotdeauna cînd aveai nevoie de el. Se vede treaba că toată noaptea rămăsese la ei, cu toate că Nellie nu ştia dacă l-a mai văzut în zori. Dar asta nu mai conta fiindcă odată cu venirea dimineţii n-a mai avut nevoie de el. Atunci s-a terminat cu totul şi l-a auzit pe micuţul Joey plîngînd. Ciudat, totuşi, cum de Joey apăruse de-afară. În mintea ei, Nellie îl revedea mai limpede ca orice cum intrase pe uşă, smiorcăindu-se că a plecat taică-său. Pe urmă, s-a văzut plină de puroi. Asta imediat după ce venise Joey în casă, cînd ea s-a ridicat din pat şi s-a dus să-şi facă nevoile. Atunci a văzut pentru prima dată puroiul curgînd şiroaie din ea. Şi tot atunci şi-a dat seama că nu născuse un copil. Ci se zvîrcolise cu

boala luată de la omul ei, aşa cum se cade să facă orice nevastă de casă. Ciudat lucru! Uneori ar fi putut să jure că a fost ceva cu un copil, că-l auziše pe Doc Swain vorbind despre asta. Copilul lui Lucas, zicea Doc. Nellie îl auzea ca aievea. Copilul lui Lucas... Dacă ar fi măcar în stare să-şi aducă aminte cînd să-ntîmplase asta... Prea demult nu putea să fie, fiindcă şi pe-atunci fusese tare cald, la fel ca acu, şi nu plouase de multă vreme. Pădurile erau uscate, îi spusese Lucas, uscate ca praful de puşcă, şi la fel de gata să sară în aer. Se vede că în aceeaşi zi vorbise şi Doc despre copil, cînd ea şi Lucas sporovăiseră la cină de uscăciunea pădurii şi cîte şi mai cîte... O aşteptaseră un timp şi pe Selena, dar fata nu se arătase. „Umblă pă undeva haimana, cu bastardu dă Carter" mormăise Lucas. Fusese tată bun, Lucas, şi cu Selena se purta de parcă era a lui. Nu le dădea pas copiilor să-şi facă de cap. Da Selena nu mai venea şi pace, chiar după ce se lăsase noaptea. Şi nici cu feciorul lui Carter nu fusese, pentru că el a venit s-o caute acasă. Atunci Lucas şi-a ieşit din ţîţîni – cînd a văzut că nu era cu Carter. „Să-ntinde cu alt nenorocit," zbierase el şi, pînă la urmă, Carter şi Joey porniseră s-o caute. Dumnezeule mare, rău o mai durea capul! Îşi ridică braţele, întinzîndu-le pe cît putu, dar nu ajunse să-şi cuprindă cu mîinile capul chinuit de dureri. Cu fiecare clipă se umfla tot mai mult şi se făcea tot mai mare.

Avusese dreptate Allison. O să-i crape şi-o să murdărească linoleumul curat şi ceruit. Şi, totuşi, parcă nu asta-i spusese Allison...? Dar nici ce anume, nu-i venea în minte. Nu. Nu asta spusese Allison, trăncănise de Lucas. Ceva urît, aşa cum avea ea

obiceiul. Numai că nu puteai să i-o retezi mucoasei ăsteia de le ştia pe toate şi nimic... O zgîndărea întruna pe Nellie cu bătăile pe care le încasa de la Lucas şi, oricît i-ar fi repetat ea că bărbatul nu-şi bate femeia dacă n-o iubeşte, domnişoara Allison-Ştie-Tot nu pricepea o iotă. O ţinea una şi bună. Zadarnic îi spusese Nellie că numai bărbatul care nu se sinchiseşte de femeia lui o lasă în plata Domnului; altfel, dacă îi e drag de ea şi vrea s-o mai dea pe brazdă, o altoieşte. Dar lasă, lasă, c-o să vadă Allison cine a avut dreptate; şi asta, curînd de tot. La fel ca şi ăilalţi. O să vadă ei toţi că Lucas a fost om de treabă şi n-a umblat hai-hui, să le umple pe altele de boli, ci i-a dat-o numai nevesti-si. Ciudat lucru – dar putea să jure că a fost ceva la mijloc cu un copil... Copilu' lui Lucas. Da' parcă nu putea să fie asta, pentru că Lucas n-ar fi dat bir cu fugiţii, s-o lase singură, cînd năştea un copil. De bătut, o bătuse zdravăn – da' asta era o dovadă că ţinuse mult la ea, nu? Şi Joey, ce căuta acolo? Băiat mare să se smiorcăie... Nu, nu ea născuse un copil... Şi totuşi, ciudat! Fiindcă-l auzea pe Doc vorbind ca aievea...

– Nellie...

Se uită prin bucătăria goală, în chipul cel mai firesc.

– Tu eşti, Lucas?

– Îhî. Sînt sus.

Fără să fie speriată, Nellie ieşi din bucătărie şi urcă scările, la etaj. Se uită în dormitorul lui Allison, dar nu văzu pe nimeni.

– Eşti p-aci, Lucas?

– Lîngă fereastră, Nellie.

Se duse la fereastră şi privi în jos, în strada pustie;

apoi dădu cu ochii de el.

– Ce faci acolo, Lucas?

– Sînt mort. Nellie. Acu sînt înger. Nu vezi cum plutesc?

– Te văd, Lucas. Îţi place pe-acolo?

– Păi, dă băut am berechet, şi dă muncit nimeni nu trebuie să muncească. Da bărbatu nu e întreg dacă nu are şi femeia cu el.

Nellie chicoti sfioasă.

– Umblai cumva după mine, Lucas?

– Te-am căutat zi dă zi, Nellie. Numa că tu nu stai pă loc ca să te prind; o fată pă cinste, ca tine...

– Fugi d-aici, Lucas. La vorbe ai fost mare meşter, de cînd te ştiu!

– Vai, Nellie. Zău că nu mint. Hai cu mine, Nellie. Mi-e tare dor d-o fată pă cinste, ca tine.

– Termină cu asta...

– Zău că nu glumesc, Nellie. Eşti fata cea mai grozavă care am văzut-o. Dacă nu mă crezi, du-te şi te uită în oglindă.

– Iaca mă duc, fiindcă-mi înşiri verzi şi uscate.

Merse la garderobul lui Allison, deschise uşa şi se privi în oglinda lunguiaţă, fixată pe interiorul uşii.

– Vezi, Nellie? Ce-ţi ziceam io?

Acum era lîngă ea şi-i simţea răsuflarea în părul ei moale, de pe ceafă. Putea chiar să-l vadă, stînd în spatele fetişcanei subţiri şi drăguţe, ce se reflecta în oglindă.

– Bărbatu nu e bărbat fără femeia lui, îi şopti Lucas. Hai, Nellie. Mi-e al naibii de urît fără tine. Şi patu mi-e rece ca gheaţa.

Cu un gest cochet, Nellie îşi netezi părul de pe ceafă.

– Bine, Lucas. Nu-i fată să nu-ţi pice în leasă cînd îi vorbeşti aşa de frumos. Ieşi afară pînă mă-mbrac. Un minut şi sînt gata.

În timp ce vorbea, Nellie îşi plimba degetele pe cordonul de mătase de la halatul de baie al lui Allison, agăţat chiar de uşa garderobului, pe dinăuntru; după un alt moment, cînd trase un scaun zdravăn şi-l băgă în garderob, zîmbea. De două ori a trebuit să încerce pînă a încolăcit capătul cordonului în jurul celor două grinzi din dulapul de haine, anume făcut pentru a le masca.

– Nu te mai foi, Lucas, pe-acolo pe-afară, chicoti ea. Parc-ai fi un armăsar. Acuma sînt gata. Mă potrivesc s-arăt ca o fiţă pe care am văzut-o io odată într-o revistă...

– Ei, să fie al naibii! Bărbatu nu poate s-aştepte cît e lumea dup-o fată pă cinste ca tine, Nellie. Hai, dă-i zor!

– Aveam io ceva să te-ntreb, Lucas, îi strigă. Numai că nu-mi vine în minte acu. Ceva cu un copil...

– Ce nenorocit dă gînd o mai fi şi ăsta la o fată ca tine? îi răspunse Lucas tot în gura mare. Haide, urneşte-te odată!

În clipa fulgerătoare cît a împins scaunul cu piciorul şi mai înainte ca şnurul tare de mătase să-i taie răsuflarea, Nellie Cross şi-a adus aminte. „Selena!" a răcnit, strangulîndu-se. Selena avea în ea copilul lui Lucas!!!

Capitolul 16

La şase şi ceva, Constance MacKenzie intră în casa ei, de pe strada Fagului. Îşi roti privirea prin salon, fără presimţiri sumbre, ci cu o aprigă mînie. În cameră, nici urmă de curăţenie. Scrumierele rămase pline cu mucuri de ţigări din seara trecută, pernele de pe sofa mototolite şi nearanjate, iar pe podea două reviste în acelaşi loc unde fuseseră trîntite cu o zi înainte. Covorul nu mai fusese curăţat cu aspiratorul de la ultima scuturătură a lui Nellie Cross, deşi s-ar fi cerut negreşit să-l cureţe în dimineaţa aceea. Cu paşi mari şi clocotind de furie, se duse în bucătărie, dar, cînd văzu dezordinea de acolo, aproape că izbucni în

hohote de plîns. Pe masă, farfurii cu gălbenuşurile închegate pe ele, în spălător vase murdare, gunoiul neurnit din loc, iar filtrul de sticlă, pe jumătate plin cu cafea, fusese lăsat pe unul din ochiurile sobei electrice. „Afurisita de Nellie!" bombăni Constance furibundă, uitînd zilele cînd, întorcîndu-se de la prăvălie, găsea totul lună în casă. N-a lucrat nimic toată ziua! Şi ea, care de-abia aşteptase să treacă după-masa, ca să facă un duş rece şi să se schimbe în lucruri curate... Îşi aruncă geanta, pălăria şi mănuşile pe frigider, smulse din cîrligul de pe uşa dulapului pentru mături un şorţ de-al lui Nellie, făcut parcă din foaie de cort, şi dădu drumul la apă curată, în spălătorul de vase. „Antricot, cartofi franţuzeşti şi salată verde" – se socoti în gînd. Asta va pregăti la cină, pentru Mike şi Allison. Pentru altceva, nu-i mai rămînea timp. Şi Allison – pe unde era oare? Constance o prevenise să vină devreme, ca să aibă timp să-şi facă baie şi să se îmbrace, fiindcă la şapte şi jumătate urma să sosească domnul Kyros la masă. Aruncă o ocheadă la ceasul fixat pe latura dinspre perete a sobei. Şase şi jumătate. Va întîrzia desigur cu masa, dar n-avea încotro. Nimeni nu putea să-i pretindă să gătească mîncare într-o bucătărie aşa de murdară...

La ora şapte, cînd intră în camera ei, se uită în treacăt şi fără interes, prin uşa întredeschisă, în dormitorul lui Allison; înăuntru, nimeni, patul încă nestrîns, iar pe podea o pijama mototolită.

„De ce nu m-o asculta fata asta, măcar o dată? îşi zise Constance clocotind de nervi. Şi de ce n-o fi dereticat Nellie prin casă? Doar venise destul de devreme, înainte de plecarea ei la prăvălie... Avusese

la dispoziţie o zi întreagă, să tot cureţe." Ridică din umeri, fără pic de răbdare. O dovadă în plus că nu te poţi bizui pe nimeni. De vrei să ai un lucru ca lumea, mai bine să ţi-l faci cu mîna ta. Făcu un duş şi se îmbrăcă cu aceeaşi îndemînare pe care o avea la toate. Înainte de-a coborî la parter, închise uşa din camera fetei. În caz că Mike se va duce la baie, nu avea poftă să-şi arunce privirea în dormitorul fetei, să-i vadă patul nefăcut. La ora şapte şi douăzeci şi cinci, cînd sună el la uşă, Constance îl întîmpină cu o înfăţişare proaspătă de parcă toată după-masa nu făcuse altceva decît să-şi cureţe unghiile. Într-o mînă ţinea un şeicăr îngheţat, cu cocteil, iar în cealaltă o ţigară. În bucătărie, cartofii sfîrîiau în tigaia plină de untură, iar salata se afla în frigider, gata pregătită, doar să-i mai toarne sosul pe deasupra.

– Nu cumva ai întîlnit-o pe Allison pe drum?

– Nu, răspunse Mike. N-am întîlnit-o. I-ai anunţat motivul micii noastre reuniuni?

– Nu. I-am spus doar c-ai să vii la şapte şi jumătate şi, deci, să se întoarcă devreme.

– Probabil că se îndeletniceşte cu ceva interesant şi a pierdut noţiunea timpului.

– S-ar putea, încuviinţă Constance. Mai întîi, hai să bem ceva. Pe urmă am s-o chem la telefon pe Kathy Ellsworth. Poate că Allison e la ea. Ce mai zi! exclamă suspinînd după ce umplu paharele. Groaznic de cald, vînzare aproape deloc şi, cînd vii acasă, găseşti totul pe dos, Nellie n-a mişcat un pai din loc, iar Allison nu poate să-mi facă hatîrul să vină la timp. Mai bine s-o chem pe Kathy.

A fost o seară pe care Mike n-avea s-o uite niciodată.

– Alo, Kathy? vorbi Constance în receptor. Ascultă, Kathy, fii aşa bună şi spune-i lui Allison să vină acasă. A întîrziat mai bine de o oră.

– Dar, doamnă MacKenzie, protestă Kathy, Allison nu e aici.

– Cum nu-i acolo? Şi Constance simţi un fior de teamă. Păi atunci, unde e?

– S-a dus la iarbă verde, cu Norman Page, o informă Kathy, care, ştiind toate secretele prietenei, era gata să-i dea măcar unul în vileag, acum cînd se certaseră. A plecat devreme, doamnă MacKenzie.

– Nellie Cross era încă aici cînd ai plecat dimineaţă?

– Da, doamnă MacKenzie. Allison s-a purtat înfiorător cu ea. Şi cu toţi. A făcut-o nebună, femeie bătrînă şi bolnavă la cap.

– Mulţumesc, Kathy, cónchise Constance, trîntind receptorul cu furie.

Dar peste o clipă, îl ridică din nou, cerîndu-i operatoarei să-i facă legătura cu Evelyn Page.

– Ţi s-a întors băiatul acasă? o întrebă fără nici o altă introducere.

– Ce-ţi pasă dumitale? i-o trînti Evelyn, iritată de tonul agresiv pe care-i vorbise.

– Îmi pasă, pentru că a luat-o pe fiica mea şi s-au dus cine ştie pe unde. Sînt la iarbă verde, Dumnezeu ştie pe unde...

– Iarbă verde! răcni Evelyn Page de parcă ar fi aflat că Norman şi Allison sînt pe undeva unde se prizează haşiş. Norman şi Allison la iarbă verde? Singuri?

– Nu cred, doamnă Page, că fiul dumitale a mai invitat şi pe alţii, cînd avea ocazia să meargă singur

cu fiica mea.

– Singur? repetă Evelyn, incapabilă să se rupă de cumplita viziune pe care i-o sugera acest cuvînt. Norman singur cu Allison?

Constance închise telefonul cu răutate.

– Ei? făcu ea, întorcîndu-se către Mike care se tolănise într-un fotoliu şi trimitea rotocoale de fum de ţigară, în tavan. Ce-ai de zis?

– Zic c-ar trebui să mîncăm, vorbi el liniştit. Şi s-ar cuveni să-i punem fetei mîncarea în cuptor, să nu se răcească. Pe urmă, cred c-ar fi cazul să jucăm şah sau să ascultăm nişte discuri pînă se va întoarce acasă; iar cînd va veni, să-i dăm să mănînce şi să ne purtăm cu ea ca şi cînd nu s-ar fi întîmplat nimic deosebit.

– E pe undeva, prin pădure, cu Norman Page, ţipă Constance.

Mike o privi drept în ochi.

– Şi ce-i cu asta?

– Ce-i cu asta! urlă Constance. Cum ce-i cu asta? De unde poţi să ştii ce fac? N-am trudit pe brînci ca dumneaei să umble cu băieţii prin pădure. Aşa ceva nu tolerez, strigă bătînd din picior şi aruncîndu-şi ţigara în căminul stins. Pur şi simplu nu tolerez.

Mike vorbi fără a-şi ridica tonul.

– Şi totuşi, trebuie – vrînd-nevrînd... cel puţin pînă se va întoarce acasă. Altă alternativă nu ai; iar dacă eşti atît de înţeleaptă pe cît te cred, cînd o să vină să nu te porţi în felul ăsta. Aşa cum spuneai aseară, Allison împlineşte şaisprezece ani, la toamnă. Odată şi odată trebuie să-şi ia zborul...

– Doar nu şi l-a luat prin pădure, cu vreun băiat! protestă Constance. Haide cu mine. Să mergem după

ea, cu maşina.

– Ooo, termină, o repezi Mike dezgustat. Prea faci mult zgomot pentru nimic. Cînd un părinte porneşte în urmărirea copilului nu numai că-l pune într-o situaţie ridicolă dar şi el apare într-o lumină proastă în ochii odraslei. Dacă cumva s-a întîmplat vreun accident, o să afli destul de curînd. Dacă însă nu s-a întîmplat nimic, după cum sînt convins, Allison nu-ţi va ierta niciodată că ai umblat după ea de parcă ar avea şase ani şi nu aproape şaisprezece. Nu e nimic de făcut decît să aştepţi.

– Ei aş! Allison nu e a ta, aşa că ce-ţi pasă de ce face? Păstrează teoriile aiurite despre copii şi chemarea sexului pentru tine, Michael Kyros. Nu vreau să le aplic la Allison.

Mike rămăsese aproape uluit.

– Ce te face să fii atît de sigură că întîrzierea fetei are vreo legătură cu dragostea?

– Nu face pe prostul! Ce altceva poate să facă în pădure, cu un băiat? La ce altceva se gîndesc bărbaţii? Toţi sînt la fel. Pantalonii lor, asta-i interesează în primul rînd.

Mike nu-i răspunse, ci o urmări atent, într-un fel speculativ; Constance îi întoarse spatele şi, cu degetele tremurătoare, îşi aprinse o ţigară.

– Eu pornesc s-o caut, anunţă ea. Dacă nu mă duci cu maşina, merg pe jos.

Dar în aceeaşi clipă năvăli şi Evelyn Page în casă fără să bată la uşă sau să sune, ci pur şi simplu dînd buzna, neanunţată, cu o privire sălbatică, şi o înfăţişare de nebună – după cum se gîndi Kyros.

– Unde-i băiatul? întrebă ea cu răsuflarea tăiată.

Faţa Constancei deveni pestriţă, plină de pete

urîte şi roşii.

– Dacă l-ai ţine mai bine în frîu, ai şti şi unde e, şi unde mi-a dus-o pe Allison...

– N-a dus-o nicăieri, protestă Evelyn. Şi dacă e vorba p-aşa, Allison l-a momit pe Norman.

– Nu mă lua pe mine cu de-astea, i-o tăie Constance, dispreţuitoare. El e masculul, nu? Deci nu mă învăţa pe mine cine pe cine a momit. Ştia el ce face. Nici prin minte nu-i trecea fetei să meargă în pădure cu un băiat.

– Să nu îndrăzneşti să spui ceva rău de Norman! urlă Evelyn ca apucată. Pe el nu-l interesează fetele. Nu l-au interesat niciodată. Iar dacă Allison l-a prins în mreje, e vina ei... şi a dumitale, completă, aruncînd o privire spre Mike. Sînt femei care nu se satură cu un singur bărbat. Şi de multe ori fetele seamănă cu mamele.

– Ticăloaso! răcni Constance; şi dacă nu intervenea Mike s-ar fi năpustit asupra ei.

„Dumnezeule mare!" îşi zise el în gînd, însă lor le porunci cu asprime:

– Terminaţi odată!

Constance conteni cu insultele, dar îşi aruncau una alteia priviri ucigătoare, pline de ură, deşi clipa de violenţă fizică trecuse. Mike schiţă un zîmbet. Pentru prima oară o auzise pe Constance rostind un cuvînt urît ca acela pe care i-l aruncase lui Evelyn.

– Ascultaţi, fetelor, vorbi el, zîmbind de-a binelea de astă dată. Hai să renunţăm la insulte şi să ne aşezăm jos. Nu aveţi motive să vă pierdeţi firea...

– N-avem motive? strigară la unison; şi, în timp ce ecoul protestului lor mai stăruia în cameră, apăru şi Allison MacKenzie, intrînd visătoare pe uşa din faţă.

– Allison! ţipă Constance.

– Unde e Norman? se repezi Evelyn.

Fata îi privea destul de absentă.

– Bună, mamă. Norman? Era chiar acum afară. A pornit-o în jos pe stradă.

Evelyn se năpusti la uşă.

– Norman! urlă ea. Norman! Şi nu se opri din strigăt pînă nu-l văzu apropiindu-se.

– Vino încoace! îl chemă cu acelaşi glas tăios. Norman intră în salon.

Se uită temător, mai întîi către Allison, apoi la Constance, la Mike şi, în cele din urmă, la maică-sa.

– Bună, mamă, zise.

– Bună, mamă! Bună, mamă! ţipă Constance. Asta-i tot ce puteţi să ne spuneţi amîndoi? Pe unde dracu aţi umblat?

Evelyn Page strînse din buze.

– Nu-i neapărat nevoie să foloseşti cuvinte urîte faţă de Norman.

– Aha! făcu Constance. Ştie el mai multe cuvinte urîte decît un cuvînt ca „dracu".

Allison se făcu albă la faţă ca peretele, şi puse jos, pe podea, coşul cu merinde.

– Ce s-a întîmplat, mamă? întrebă cu voce tremurătoare.

Mike nu mai putea să îndure această scenă şi se postă lîngă fată.

– Mama a fost cam îngrijorată, interveni el. S-a întunecat şi nu ştia pe unde sînteţi.

– Ba ştiam foarte bine, îl contrazise Constance furioasă. În pădure, făcînd cine ştie ce prostii, cu animalul ăsta...

– Pentru numele Domnului, Constance, protestă

Mike, întorcîndu-se spre ea.

– Da, că bine zici, pentru numele Domnului! i-o tăie Constance. Ei? făcu ea, apropiindu-se de Allison. Aştept o explicaţie pentru purtarea ta mizerabilă...

– N-am făcut nimic rău, se apără Allison.

– Presupun că v-aţi dus în pădure şi aţi citit cărţi – altceva nimic!

– Azi n-am citit, se amestecă Norman. Astăzi ne-am prefăcut că sîntem la Walden Pond.

– Tu să nu te amesteci, i-o reteză Constance, venind spre el. Cînd vreau o explicaţie de la tine, ţi-o cer.

– Norman, vorbi Evelyn apucîndu-l de umăr şi scuturîndu-l. Ce ţi-a făcut fata asta rea şi periculoasă?

– Ce mi-a făcut? se bîigui Norman năucit. Nu mi-a făcut nimic... Allison...

– Ce i-ai făcut tu, ei? îl întrebă Constance. Ăsta e lucrul important.

– Nu i-a făcut nimic băiatul meu, urlă Evelyn.

– Să dea Domnul aşa să fie, vorbi Constance cu un glas scăzut, înspăimîntător. Mîine o duc la doctorul Matt Swain şi dacă n-o găsi-o cum trebuie am să-l dau pe mîna poliţiei, pentru siluire.

Norman se albise la faţă ca şi Allison.

– N-am făcut nimic, se gîngăvi el. N-am făcut nimic, nu-i aşa, Allison?

– Aţi împins lucrurile prea departe, se amestecă Mike cu o voce strangulată de indignare. Luaţi-vă băiatul şi duceţi-vă acasă, doamnă Page.

– Văd că ai preluat casa doamnei MacKenzie împreună cu tot ce e în ea, îl ironiză Evelyn cu răutate. Hai, Norman. N-avem ce căuta într-o cameră cu prostituate şi cu bărbaţi care se distrează cu ele.

Pradă unei furii cum nu mai cunoscuse, Constancei îi clănţăneau dinţii în gură.

– Afară din casa mea! urlă ea.

Strîmbînd din nas batjocoritoare, Evelyn îl înhăţă de mînă pe Norman şi plecară.

Poate că totul s-ar fi sfîrşit aici, dacă Allison nu alegea tocmai acel moment ca să plaseze o remarcă. Nici nu ieşiseră bine pe uşă Evelyn şi Norman, cînd ea se întoarse spre maică-sa:

– Niciodată n-am fost aşa de umilită, niciodată, niciodată, spuse ea într-un fel de parcă scuipase cuvintele.

Şi, înainte ca Mike să poată interveni, Constance ridică mîna şi o plesni peste obraz. Fata căzu pe spate pe sofa şi peste ea se năpusti o femeie pe care Mike n-o mai văzuse niciCînd. Mînia îi încordase trupul, îi schimonosise chipul, invadat de pete roşii şi făcea să-i tremure glasul.

– Bastardo! zbieră ea şi Mike simţi că i se face rău văzînd expresia întipărită pe chipul fetei.

– Încetează! porunci el; dar Constance nu-l auzea. Aplecată peste Allison, cu buzele înălbite, urla întruna;

– La fel ca taică-tău! Sex! Sex! Sex! La asta îi semeni leit. E singurul lucru pe care l-ai luat de la el. La chip nu-i semeni, la vorbă nu, dar de purtat, te-ai purtat la fel ca el. Singurul lucru pe care l-ai moştenit de la el şi-ţi aparţine cu adevărat. Nici numele lui nu-ţi aparţine. Şi după toată sudoarea şi înrobirea mea, ca să te cresc cum se cuvine, o iei razna prin pădure şi te porţi ca o nenorocită de MacKenzie! Fiică bastardă a celui mai blestemat dintre ticăloşi!

În încăperea tăcută, cuvintele pluteau ca ceaţa deasupra apei. Se auzea doar răsuflarea ei întretăiată

– şi a lui Mike. Numai Allison părea că nu respiră.

Zăcea inertă, parcă fără viaţă, cu privirea fixă în ochii ei imenşi. Păreau toţi trei împietriţi – ca personajele unui tablou – cugetă Mike. Iar prima care a destrămat tăcerea a fost Constance care se prăbuşi într-un fotoliu, hohotind de plîns, conştientă – deşi tardiv – de ceea ce făcuse. La suspinele ei, ceilalţi reacţionară ca la un semnal. Creierul lui Mike începu iar să funcţioneze; în clipa aceea înţelese tot ce se străduise să descopere în doi ani – fără succes. Se uită la Constance, care-şi ţinea capul plecat şi avu impresia că-i vede la picioare, zdrobită, carapacea sub care se ascunsese pînă atunci.

Dar cît de crud era pentru o femeie acest mod de a-şi trăda o existenţă falsă! Îşi întoarse apoi ochii spre Allison; instantaneu, fata sări în picioare şi o rupse la fugă spre scările ce urcau la etaj, de parcă atît aşteptase – privirea lui – ca s-o ia din loc. El însuşi o porni încet spre uşă, urmărit de Constance care-şi înălţase capul şi se uita cum pleacă.

– Ştiam c-o să mă părăseşti cînd afli adevărul, vorbi ea cu glas sugrumat de lacrimi.

– Nu adevărul e lucrul esenţial. Dar îmi trebuie timp să uit cruzimea cu care i l-ai spus unui copil.

La primul strigăt al lui Allison, clipi din ochi; era, probabil, o reacţie întîrziată faţă de cuvintele grele pe care i le aruncase Constance. Urmă al doilea şi al treilea strigăt şi, de-abia atunci, mintea lui paralizată se trezi şi-şi dădu seama că nu erau strigăte de suferinţă, ci de groază. O luă la fugă, pe scări, urcînd cîte trei trepte odată, şi o găsi pe Allison – înspăimîntată şi de o paloare cadaverică – stînd rezemată de perete cu ochii holbaţi şi întunecaţi de

spaimă, la uşa deschisă a garderobului. O prinse în braţe chiar în clipa cînd se prăbuşea şi, pe deasupra trupului ei moleşit, se uită la cadavrul vînăt şi grotesc al lui Nellie Cross, care atîrna, agăţat de o bîrnă, în dulapul de haine. Cînd ajunse la capătul de sus al scărilor, cu Allison în braţe, şi auzi glasul de jos, avu sentimentul că pur şi simplu trăieşte un coşmar.

– Ăsta e singurul loc unde putea să vie mama azi, spunea Joey Cross, adresîndu-se Constancei. Selena m-a trimis s-o caut. De cîteva săptămîni încoace, uită întruna de ea. D-aia s-a gîndit şi Selena că poate a plecat de la dumneavoastră şi s-a rătăcit pe drum...

Capitolul 17

– Ai fi zis că în oraşul nostru s-a dezlănţuit un duh necurat şi hulpav, nu alta, comentă Seth Buswell mai tîrziu. Un spirit hămesit, dornic de distrugere şi pustiire...

Seth vorbise la o beţie, cînd nu mai ştia de el şi, de fapt, spusese „spiritămesit" dar asta nu l-a descurajat pe doctorul Matthew Swain care, o dată în viaţă, se făcuse şi el criţă, la fel ca bunul său amic.

– Întocmai, încuviinţă medicul vorbind limpede, mîndru de faptul că nu stîlcea cuvintele la băutură.

Mai erau şi alţi localnici care, deşi nu fuseseră afectaţi de întîmplarea lui Nellie Cross sau de altele

ivite mai tîrziu, păreau totuşi înclinaţi să le dea dreptate lui Seth şi doctorului. Într-adevăr – recunoşteau ei – sfîrşitul verii din 1939, fusese o perioadă nefastă. În ultima seară de sîmbătă din luna august 1939, pe cînd Clayton Frazier mergea pe strada Ulmilor, în drum spre casă, îl zări pe şeriful Buck McCracken gonind cu maşina în direcţia opusă şi cu Doc Swain alături de el. I se păru ciudat să-l vadă pe Doc lîngă Buck, în maşina şerifului, pentru că Doc nu umbla decît cu automobilul lui personal. Se întrebă ce căuta Doc cu Buck, în maşina poliţiei din Peyton – dar tot el îşi zise că nu avea rost să-şi facă griji din pricina asta. Se simţea prea ostenit şi, oricare ar fi fost motivul care-l făcuse pe Doc să se urce în maşină, lîngă Buck, pînă a doua zi dimineaţa se va şti în tot tîrgul şi atunci o să-l afle şi el.

Ajuns la uşa casei, se mai întoarse să arunce o ultimă privire spre oraş – după cum avea obiceiul să facă în fiecare seară, şi atunci văzu o limbă roşie ţîşnind de pe coasta dealului Marsh şi luînd-o în sus spre cer. Era o pîlpîire vicleană, care nu prevestea nimic bun şi se zărise doar o secundă înainte de a se face nevăzută; dar Clayton putea să jure că o văzuse. Nu aşteptă decît un moment pînă cînd apăru din nou şi, de data asta, Clayton nu mai rămase pe gînduri.

– Foc! strigă el, alergînd în stradă – deoarece acasă nu avea telefon. Arde dealul Marsh! Un motociclist care tocmai trecea pe acolo, se opri şi îl luă în ataş, gonind împreună spre postul de pompieri. În puţinele minute ce s-au scurs, limba cea roşie atinsese jumătate din dealul Marsh şi îl încendiase.

– Foc! strigă Clayton şi vastul mecanism întreţinut de stat şi de oraş anume pentru combaterea

incendiilor forestiere, scoase un geamăt şi intră în acţiune fără să mai întîrzie.

Era o tradiţie locală ca şeriful şi medicul să se deplaseze neîntîrziat în zona incendiată. Şeriful, în calitate de pompier voluntar, iar doctorul Swain pentru eventualitatea cînd s-ar fi ivit accidente printre oameni. Pe aleea ce ducea către locuinţa familiei MacKenzie, la auzul sirenei celor două maşini de pompieri ale oraşului, medicul şi şeriful se opriră din mers şi se întoarseră să privească dealurile ce împresurau Peytonul. Colina Marsh fusese în întregime cuprinsă de flăcări şi limbile de foc porniseră să se avînte şi pe cealaltă creastă cunoscută sub denumirea de Windmill.

Buck McCracken oftă.

– E de rău, zise.

– Da, aprobă medicul şi amîndoi îşi reluară drumul spre uşa de la intrare, în locuinţa MacKenzie. Veniseră aici în urma telefonului dat de Michael Kyros.

– Vino numaidecît, Matt, îl rugase Mike. Şi adu-l şi pe Buck cu dumneata. Nellie Cross s-a spînzurat într-un dulap de haine, în dormitor, la MacKenzie.

– Şi nici treaba de-aici nu-i glumă, prevesti Buck cîteva clipe mai tîrziu, pe cînd suna la uşă.

Dar la prima vedere, lucrurile nu păreau chiar atît de disperate pe cît se temuse Buck. Toţi cei prezenţi în salon erau stăpîniţi de un soi de control sever, care părea menţinut, de autoritatea lui Michael Kyros. Allison MacKenzie zăcea inconştientă pe sofa, alături de Constance care se cuibărise la margine, lîngă picioarele fetei. La îndemnul lui Mike, Joey Cross alergase s-o aducă pe sora lui, iar acum era cu

Selena, fiecare şezînd într-un jilţ, de o parte şi de alta a şemineului.

Singur Mike rămăsese în picioare, imobil de parcă s-ar fi temut că la o mişcare de-a lui se va risipi şi puterea pe care-o avea asupra celor de faţă. Matthew Swain s-a dus direct la Allison.

– Leşinată? îl chestionă Buck pe Mike. Acesta clătină din cap afirmativ. Poate n-ar strica să rămîie aşa pîn-om sfîrşi cu... – şi aici, Buck ezită, întorcîndu-şi privirea spre Selena şi Joey. Pîn-om mîntui ce-avem de făcut, conchise el.

În aceeaşi clipă, deschise şi Alisson ochii. Nu ţipă şi nici nu se uită îngrozită în jur, ci îi roti prin cameră şi apoi îi închise din nou.

– Va trebui s-o iau cîteva zile la spital, o anunţă doctorul Swain pe Constance. O să chem ambulanţa.

După telefonul medicului, cei trei bărbaţi urcară în dormitor, la Allison. La puţine minute, sosiră încă doi poliţişti de-ai lui Buck; atunci doctorul trecu la îndeplinirea formalităţilor de rigoare, iar Buck şi oamenii lui la pregătirile pentru evacuarea cadavrului. Şi cînd o porniră pe jos, pe scara îngustă, cu corpul întepenit al lui Nellie Cross, Matthew Swain închise ochii, forţîndu-se din răsputeri să nu ia seama la zgomotele înăbuşite ce veneau dintr-acolo.

„Oare nu există un sfîrşit? se întrebă el. Mai întîi, pruncul Selenei; apoi Lucas, iar acum Nellie. I-am nimicit pe toţi! Şi chiar dacă Lucas mai e în viaţă, tot o victimă e şi el. Datorită mie a devenit proscris."

Coborî scara posomorît, de-abia tîrîndu-şi picioarele. În hol, îl aştepta Selena , cu ochii zvîntaţi şi cu o faţă împietrită pe care se citea stăpînirea de sine.

– Doc, îl interpelă ea, a făcut-o pentru că ştia

adevărul? D-aia s-a omorît mama?

Doctorul Swain o privi drept în ochi, fără ocolişuri.

– Nu, îi răspunse calm. Avea cancer; dar nu m-a lăsat să spun nimănui.

Selena îl privi tot ţintă şi, fără să ştie cum, doctorul simţi că nu fusese crezut.

– Mulţumesc, Doc, vorbi fata, cu acelaşi calm ca şi el. Apoi o porni spre salon. Haide Joey, o auzi spunînd. E timpul să mergem acasă.

Doctorul le urmări siluetele şi afară pe trotuar, pînă dădură colţul, în strada Fagului. La ce se va gîndi Selena în noaptea asta lungă, fără sfîrşit? se întrebă în sine. Oare ce-şi va spune, cînd se va întinde pe pat şi va rămîne cu ochii pironiţi în tavan?

Ridică din umeri şi se întoarse spre Mike.

– Eşti bun să mă duci cu maşina ta pînă acasă? Trebuie s-o iau pe a mea, ca să mă duc la spital.

La puţin timp după aceea, cînd se îndrepta spre spital în maşina proprie şi urmărit la cîţiva metri de Constance şi Mike, îşi întoarse capul spre coama de dealuri pîrjolite de foc. Tot orizontul către răsărit era o vîlvătaie de flăcări. O clipă, medicul cochetă cu ideea cu ideea fantezistă că incendiul era poate un simbol în sine. Purificarea răului prin foc, cugetă el – şi rîse.

Se spune că în orăşelele de provincie scandalurile publice sînt întîmplări rare. De aceea, cu toate că provincialii au strîns în sipetul tainelor atîtea istorii de ocară că, dacă ar fi să prindă toate glas, vacarmul lor s-ar auzi pînă şi în lună, oamenii tot susţin că în orăşele ca Peyton nu se întîmplă mare lucru. Fireşte că în sipetele cu taine ale citadinilor există aceeaşi învălmăşeală ca şi în ale provincialilor, numai că, citadinul nu cunoaşte atît de bine ce se ascunde în

cel al vecinului, după cum o ştie provincialul. În oraşele de provincie, deosebirea dintre un secret şi un scandal constă în aceea că, în vreme ce primul e comentat în ascuns, pe şoptite, şi în grupuri restrînse, pe cea de-a doua o urmăreşte fiecare, pe strada principală, şi o discută în gura mare, de pe acoperişurile caselor.

În Peyton existau trei surse de scandal: sinuciderea, crima şi naşterea unui copil din flori. Sinucideri nu se mai iviseră de cînd cu bătrînul doctor Quimby care se împuşcase cu mulţi ani în urmă. Omorîndu-se, Nellie Cross stîrnise în tîrg o vîlvă cu mult mai mare decît a produs întreaga ei existenţă. Oraşul zumzăia de discuţii, iar cînd, a doua zi după sinucidere, s-a aflat că Nellie trecuse la catolicism, zumzetul s-a transformat într-un vuiet. Se făceau tot felul de presupuneri în legătură cu ce va zice şi ce va face părintele O'Brien, numai că această perioadă nu a durat mult, deoarece preotul şi-a făcut datoria fără să stea pe gînduri. El a refuzat s-o îngroape pe Nellie în pămîntul sfinţit al cimitirului catolic. La această veste, catolicii din localitate încuviinţau din cap, unul către altul, spunînd despre duhovnicul lor că este un om cu principii şi cu curajul convingerilor. Pentru că, deşi biserica avea regulile sale prin care consfinţea poziţia preoţilor, cînd a trebuit să-şi spună cuvîntul, O'Brien nu a umblat cu tocmeala şi nici nu s-a ascuns după degete, cum poate ar fi făcut-o alţii.

– Categoric nu, i-a răspuns el Selenei Cross.

Protestanţii au rînjit, întrebîndu-se între ei – şi pe un ton destul de ridicat ca să-i audă catolicii „ce fel de slujitor al lui Dumnezeu o mai fi şi ăsta care refuză să îngroape un mort?"

Ei, protestanţii, şi mai ales congregaţionişti, aveau fără doar şi poate o atitudine mai creştinească. Preotul Fitzgerald nu s-ar fi dat în lături să oficieze o slujbă de înmormîntare ca lumea, pentru oricine – fie chiar şi pentru un catolic.

Dar, pentru a doua oară, în mai puţin de douăzeci şi patru de ore, Peytonul fu zguduit din temelii.

– Categoric nu! i-a răspuns preotul Fitzgerald Selenei, cînd aceasta i-a cerut s-o îngroape pe maică-sa.

Era rîndul catolicilor să rînjească şi al congregaţionişti lor să tune şi să fulgere. „Uniţi, ne menţinem; pe cînd ei, dezbinaţi, se prăbuşesc" – astfel comentau catolicii. În consecinţă, o mînă de congregaţionişti dintre cei mai influenţi, printre care Roberta şi Harmon Carter – spre mirarea tuturor – alături de domnişoarele Page şi de membrele societăţii „Ajutorul Doamnelor", au pornit să-l înfrunte pe duhovnicul lor. Margaret Fitzgerald, care o zbughise din casă pe uşa din dos, se amesteca şi ea printre cei strînşi în preajma reşedinţei parohiale.

– Nu ştiu ce-i cu el, răspundea ea la droaia de întrebări ce-o asaltau. Zău că nu-nţeleg ce l-o fi apucat de se poartă aşa...

Cuvintele fuseseră rostite pe un ton de uluire şi de martiră, dar sufletul îi clocotea de ură şi revoltă. Cînd vorbea despre soţ, faţă de prieteni, le spunea că e obosit de muncă, abătut şi suferind – în sinea ei însă, îl socotea un trădător abject, bastardul unui irlandez tuciuriu, sluga Papii şi o zdreanţă fără pic de voinţă.

Preacucernicul Fitzgerald apăru în uşă şi se opri; hotărîse să-şi înfrunte de pe terasă enoriaşii, care în acea clipă semănau mai degrabă cu o ceată de

rebeli, decît cu credincioşii veniţi să se sfătuiască cu duhovnicul lor.

– Ce vreţi? i-a somat el cu brutalitate.

Vorbi Roberta Carter, care făcea pe purtătoarea de cuvînt, în litigiul deschis:

– Am venit să te întrebăm în legătură cu înmormîntarea lui Nellie Cross.

– Ei bine, ce vreţi să ştiţi? continuă pe acelaşi ton de parcă-şi ţinea pumnii încleştaţi, gata de luptă. Am răspuns celor direct interesaţi.

– Nu poţi face una ca asta! se auzi un glas din mulţime, căruia imediat i se alăturară şi altele, ţinîndu-i isonul.

– Eşti obligat s-o îngropi pe Nellie de vreme ce ţi-o cere familia ei...

– E datoria dumitale să-i îngropi pe morţi...

– Ce eşti dumneata!? Catolic?

Atîta timp cît gloata continua să-l hîrîie, Fitzgerald nu scoase un sunet. Într-un tîrziu se potoliră, avînd fiecare iluzia că intervenţia sa a produs o oarecare impresie, dat fiind că preotul tăcuse aşa de mult.

– Aţi terminat cu ce-aţi avut de spus? strigă părintele Fitzgerald.

Gloata era atît de calmă, că pînă şi Seth Buswell, aflat la marginea străzii, împreună cu Michael Kyros, se minună. Părea că nu se mai sfîrşesc momentele acelea cît aştepta preotul să i se dea un răspuns; în cele din urmă, vorbi şi el.

– Dacă v-aţi spus cuvîntul şi eu mi l-am spus, zbieră Fitzgerald. N-am de gînd să înmormîntez o sinucigaşă catolică. A omorî – e păcat şi, fie că iei viaţa altuia sau pe a ta, faţă de biserică rămîne acelaşi păcat. Nu pot şi nu vreau să îngrop o sinucigaşă

catolică.

Şi cu toate că după cuvîntul „biserică" nu adăugase „sfîntă romano-catolică", nu era om în mulţime – bărbat, femeie sau copil – care să nu-şi fi dat seama că, de fapt, la asta se referise. Se auziră imediat strigăte de protest, dar se loviră toate de uşa reşedinţei parohiale, care se închise în urma lui Fitzgerald. Se aruncau epitete de tot felul, începînd cu „papistaş" şi pînă la „fariseu", rostite cu atîta violenţă şi ură, că pînă şi Seth Buswell – unul din oamenii cei mai îngăduitori – simţi că i se face greaţă.

Seth, cel care ironizase în gazetă antagonismele religioase din sînul oraşului, denumindu-le „suporturi" şi „munţi" se depărtă scîrbit.

– Cristoase, Mike, zise el. Simt nevoia să beau ceva.

– Vom lua legătură cu autorităţile competente, sugeră Roberta Carter. Trebuie alungat acest om din biserica noastră şi înlocuit cu altul, care-şi cunoaşte îndatoririle.

Pentru moment însă, nu exista o organizaţie care să canalizeze mînia mulţimii şi, după cum îşi dădea seama fiecare din cei prezenţi, pînă ar fi încropit ei un comitet care să discute cu forurile competente, cadavrul lui Nellie Cross ar fi intrat în putrefacţie. Pînă la urmă, Nellie a fost îngropată de un oarecare Oliver Rank – predicatorul unei religii atît de noi în Peyton, încît era privită ca „sectă". Organizaţia condusă de domnul Rank purta numele de Biserica Penticostală-Evanghelică din Peyton – dar în general i se spunea „stolul păsărilor sfinte de pe strada Morii".

Oliver Rank s-a dus singur la Selena Cross şi a scutit-o de toate obligaţiile mărunte legate de ritualul

înmormîntării. La două zile după ce se spînzurase, Nellie a fost dusă la locul de odihnă şi îngropată pe un dîmb, chiar în spatele clădirii folosită ca biserică de credincioşii domnului Rank – un loc pe care nu creştea multă iarbă, fiind prea aproape de fabrici, veşnic învăluit de fum şi de zgură şi cu pămînt bătătorit şi sterp.

În ziua următoare, Francis Joseph Fitzgerald a fost văzut ieşind din reşedinţa parohială catolică, unde se dusese să se spovedească la părintele O'Brien. În aceeaşi după-amiază, s-a prezentat cu demisia la diaconul bisericii congregaţiei, şi tot atunci, în strada parohială de pe strada Ulmilor, Margaret Fitzgerald îşi împacheta lucrurile ca să plece la părinţi, în White River, unde după spusele ei, „fiecare om ştie de ce religie ţine".

– În fine, asta e situaţia, zicea Seth Buswell către Matthew Swain. Poate de aci înainte se va normaliza şi viaţa în Peyton. Răul a fost cît a fost – dar acum s-a sfîrşit.

Doctorul Swain privea în zare, dincolo de oraş, unde flăcările continuau să mistuie dealurile.

– Nu, îi răspunse el. Încă nu s-a sfîrşit.

Capitolul 18

Cinci zile încheiate a rămas Allison MacKenzie în spital. În primele patruzeci şi opt de ore fusese în stare de şoc – aşa cum îi explica doctorul Swain, Constancei – răspunzînd doar la întrebări şi gustînd mîncarea numai cînd i se punea în faţă, fără să-şi amintească pe urmă de cuvintele sau acţiunile ei.

– Se va face bine, o asigură medicul pe Constance. A alunecat pentru un timp într-o lume a umbrelor – un loc minunat şi îmbietor, pe care natura îl pune la îndemîna celor istoviţi de luptă, de spaime şi de suferinţe. În cea de a treia zi, Allison şi-a revenit din starea ei letargică. La venirea sa în spital, Matthew

Swain a găsit-o stînd în pat, cu faţa în jos, cu capul ascuns în pernă, ca să-şi înăbuşe hohotele de plîns.

– Spune-mi, Allison, care e necazul, îi vorbi el, mîngîind-o cu blîndeţe pe ceafă.

Se aşeză pe marginea patului – un obicei vechi de-al său, condamnat de infirmiera Mary Kelly, dar care se părea că le aducea alinare bolnavilor.

– Spune-mi care-i necazul, Allison, o rugă medicul. Fata se întoarse pe spate, acoperindu-şi faţa umflată şi roşie, cu amîndouă mîinile.

– Eu sînt de vină, bîigui printre suspine. Eu am omorît-o pe Nellie.

Cuvintele se rostogoleau ca un şuvoi şi doctorul o urmări tăcut cum plîngea şi se biciuia singură, lăsîndu-se pradă unui acces de ruşine şi culpabilitate. Cînd se mai potoli, îi apucă mîinile într-a sa şi se aplecă să-i şteargă cu batista lui faţa scăldată de lacrimi.

– E într-adevăr regretabil să nu-ţi poţi îndrepta greşelile înainte de a fi prea tîrziu, vorbi el tamponîndu-i obrajii. Din nefericire, asta ni se întîmplă la cei mai mulţi şi nu e cazul să persişti în ideea că ai fi singura care a săvîrşit o asemenea faptă. E adevărat c-ai nedreptăţit-o pe prietena ta Nellie aruncîndu-i vorbe grele, dar renunţă la gîndul că ai ucis-o. Nellie suferea de o boală înfiorătoare şi incurabilă; din cauza ei a făcut ceea ce a făcut.

– Ştiam de asta, zise Allison hohotind. Mi-a spus că avea numai puroi în vine, un fel de boală care se cheamă sifilis. I-o dăduse Lucas – aşa zicea ea.

– Nellie avea cancer, spuse doctorul şi cum Allison nu avea ochiul ager al Selenei nu-i sesiză minciuna. N-avea nici o scăpare – şi ea ştia asta. Te

rog să nu mai repeţi faţă de nimeni ce ai discutat cu Nellie despre boala ei. De altfel, era doar un pretext pe care ţi-l servea ţie, adevărul nu voia să-l afle nimeni.

– N-am să-l spun nimănui, făgădui Allison întorcîndu-şi faţa de la el. După ce simt eu acum, nu-mi pasă chiar dac-ar fi să nu mai vorbesc niciodată cu nimeni.

Doctorul Swain rîse şi-i întoarse faţa din nou spre el.

– Asta nu înseamnă că s-a sfîrşit lumea, draga mea. Peste puţină vreme, vei începe să uiţi.

– N-am să pot uita niciodată, se încăpăţînă Allison şi începu iar să plîngă.

– Ba da, îi vorbi medicul cu blîndeţe. Multe observaţii s-au făcut pe seama timpului şi a vieţii, şi mare parte din ele au devenit simple banalităţi. „Şabloane", după cum le numesc scriitorii. Dacă intenţionezi să scrii, va trebui să te fereşti de ele ca de ciumă, Allison. Şi totuşi, ştii ceva? Cînd oamenii rîd de platitudinea locurilor comune, mă gîndesc că poate chiar adevărul din ele a dus la această repetare necurmată, prin care vorbele de duh şi-au pierdut orice prospeţime şi originalitate şi au ajuns să fie privite ca banalităţi. „Timpul vindecă orice rană" – sună atît de banal, că mulţi m-ar lua în derîdere să m-audă spunîndu-l. Cu toate astea e un adevăr.

După glasul lui nespus de duios, Allison avu impresia că o uitase cu totul şi că, de fapt, nu i se adresa ei. Era ca şi cînd ar fi cugetat cu voce tare – dar numai pentru sine.

La anii ei, pe Allison o uimea constatarea că şi alţi oameni – afară de ea – căutau să dea de rostul

lucrurilor mai deosebite.

– Timpul vindecă orice rană, repetă medicul. Întreaga noastră viaţă seamănă cu anotimpurile anului. Ca şi vremea, se desfăşoară după un tipic anume, fiecare existenţă urmîndu-şi propriul ei ciclu – de la primăvară la iarnă, apoi din nou la primăvară.

– Niciodată nu am privit viaţa din acest unghi, îl întrerupse Allison. Cu anotimpurile am comparat-o şi eu – dar odată cu venirea iernii, viaţa se sfîrşeşte – la fel ca şi anul. Nu pricep cînd spuneţi „din nou primăvară".

– Mă gîndeam la cea de-a doua primăvară pe care o aduc copiii în viaţa omului.

– Aaaa, făcu Allison, mult mai dornică să-şi etaleze ideile personale, decît să asculte. Deseori am asemuit viaţa cu un copac, continuă ea. Mai întîi apar frunzul;iţele verzi, care simbolizează copilăria; apoi frunzele mari, cînd omul e mai copt, aşa cum sînt eu acum. Urmează vara tîrzie şi toamna, cu frunze frumoase şi strălucitoare – vremea maturizării depline, cînd omul poate înfăptui tot ce şi-a dorit dintotdeauna. Pe urmă, frunzele cad – şi vine iarna. E timpul să mori şi totul s-a sfîrşit.

– Dar atunci cum rămîne cu primăvara următoare? o întrebă medicul. După cum ştii, ea totuşi vine. Vine negreşit. Şi eu am meditat asupra copacilor, recunoscu zîmbitor. De cîte ori privesc un copac şi mă opresc să cuget, îmi amintesc de un poem pe care l-am citit cîndva. Nu-i mai ştiu titlul şi nici numele autorului, dar se vorbea în el despre un copac şi unul din versuri suna cam aşa: „Văzut-am cum, din înstelatul arbore al veşniciei, prinde viaţă floarea timpului". Poate şi asta e o banalitate. Uneori, însă, ea

îmi aduce o mîngîiere mai binefăcătoare chiar decît cealaltă, cu timpul care vindecă toate rănile, deşi în alt sens, fireşte. Îmi place să compar cînd şi cînd vieţile noastre, ale tuturor, cu nişte flori ale timpului, crescute pe arborele eternităţii.

Allison rămase tăcută, cu pleoapele închise, cu gîndul la poezia doctorului Swain şi, dintr-odată, parcă privea cu alţi ochi, mai puţin gravi, atît faptul că Norman Page n-o vizitase la spital, cît şi cuvintele grele şi crude pe care i le aruncase mama ei.

„Văzut-am cum, din înstelatul arbore al veşniciei, prinde viaţă floarea timpului."

Cînd Matthew Swain păşi în coridor, închizînd uşa în urma lui, Allison dormea.

– Cum vi se pare că-i merge, Doc? se interesă sora Mary Kelly.

– Splendid. Se poate întoarce acasă chiar înainte de sfîrşitul săptămînii.

Mary Kelly îl scrută cu asprime.

– Ar trebui să vă duceţi şi dumneavoastră acasă. Păreţi epuizat. E cumplit ce s-a întîmplat cu Nellie Cross, nu-i aşa?

– Da, încuviinţă doctorul.

Mary Kelly oftă.

– Şi focurile astea care nu se mai domolesc deloc... Afurisită săptămînă a mai fost şi asta.

La ieşirea din spital, medicul îşi surprinse imaginea în geamurile cu armătură de la uşile principale – un chip istovit şi brăzdat, căruia Matthew Swain îi întoarse repede spatele.

„Mîntuieşte-te pe tine însuţi, doctore", îşi zise, îndreptîndu-se spre maşină.

Allison nu a plecat din spital decît la o săptămînă

după sinuciderea lui Nellie, aşa că a fost scutită de corvoada înmormîntării şi de urmările imediate produse în Peyton. Nu acelaşi noroc l-a avut însă şi Norman Page. El a trebuit să asiste la jalnica înmormîntare, alături de maică-sa, venită mai mult în semn de protest faţă de atitudinea preotului Fitzgerald, decît din dorinţa de a o vedea pe Nellie îngropată după datină. Apoi, tot restul săptămînii, Norman a fost silit să asculte părerile Evelynei în legătură cu preotul congregaţionist, repetate la nesfîrşit şi cu lux de amănunte. Din care, îşi dădu el seama, maică-sa nu era deloc îngăduitoare cu oamenii „slabi moraliceşte şi sufleteşte". Ce naiba mai însemna şi asta, se gîndea Norman indignat, în timp ce şedea pe bordura trotuarului, peste drum de casa domnişoarei Hester Goodale, pe strada Depoului. Îşi aminti de vremea cînd domnişoara Hester îl îngrozea şi cînd Allison făcea mare haz pe seama lui, încercînd să-l bage în toţi sperieţii, spunîndu-i că domnişoara Hester e vrăjitoare. Şi tot îmboldind cu băţul un gîndac rotofei, îşi dorea în sinea lui să fi putut merge la Allison, s-o vadă – lucru pe care desigur că mama ei nu i l-ar fi îngăduit mai lesne decît propria sa mamă. Îi lipsea Allison. În scurta perioadă cît fuseseră „cei mai buni prieteni" îşi împărtăşeau orice fleac ce-i privea pe ei doi. Norman îi povestise pînă şi viaţa părinţilor lui – sau, cel puţin, atît cît ştia despre ei – ceea ce nu mai făcuse faţă de nimeni. Iar Allison îl ascultase cu toată seriozitatea.

– Nu cred că-i adevărat ce vorbesc oamenii, cum că mama l-ar fi luat pe tata pentru că-l ştia cu bani, îi mărturisise Norman. Părerea mea e că amîndoi se simţeau prea singuri. Prima soţie a tatii murise de

mult de tot, iar mama era nemăritată. Adevărat, era mult mai bătrîn ca ea, şi oamenii spun că s-ar fi cuvenit să aibă mai multă minte şi să nu se însoare cu o femeie aşa de tînără, ca mama; dar bătrîneţea nu te face să te simţi mai puţin singur. Ştiai că domnişoarele Page sînt surorile mele? Nu surori sută la sută, ci pe jumătate – surori vitrege. Tatăl lor şi tatăl meu a fost unul şi acelaşi. O urau pe mama. Mi-a spus-o chiar ea, deşi niciodată nu a înţeles pentru ce. Erau poate geloase – zic eu. Cînd s-a măritat cu tata, era mai tînără decît ele, fireşte, şi frumoasă. Surorile Page o urau şi făceau totul ca s-o urască şi tata. Groaznice lucruri îi spuneau tatei despre ea. Nu voiau s-o primească nici măcar în casă, aşa că tata a cumpărat alta pentru ea... cea în care stăm acum. După ce m-am născut eu, a fost şi mai rău – spunea mama. Fetele Page încercau să-i convingă pe toţi că nu eram fiul tatei şi că mama a avut un iubit – ea însă n-a protestat în nici un fel; zicea că s-ar fi umilit prea mult dacă se apuca să discute cu nişte femei ca surorile Page şi nici pentru un bărbat n-avea de gînd să se bată cum se bate cîinele după ciolan. Poate că din cauza asta şi tata s-a mutat la fetele Page, în loc să stea în casa noastră, cu noi. Mama susţine că era un om slab moraliceşte şi sufleteşte – ce naiba o mai fi însemnînd şi asta!!! Fapt e că n-a mai vorbit niciodată cu el, iar eu aproape că nu mi-l mai amintesc deloc. Cînd a murit, domnişoarele Page au venit la mama s-o anunţe. Însă vorbeau de el nu ca de soţul mamei, ori ca de tatăl meu, sau al lor. Ci, pur şi simplu au spus: „Oakleigh Page a murit". Atunci mama le-a răspuns „Dumnezeu să-i odihnească sufletul lui slab", şi le-a trîntit uşa în nas. A urmat o

luptă pe viaţă şi pe moarte pentru banii tatei – numai că surorile Page n-au putut face nici o brînză. Tata lăsase un testament prin care stabilea cum să fie împărţiţi banii şi cea mai mare parte din ei i-a revenit mamei mele. Din cauza asta, surorile Page o urăsc acum şi mai aprig. O ţin întruna că s-a măritat cu tata pentru banii lui, dar ea zice că l-a luat pentru că se simţea prea singură, şi cîteodată oamenii singuratici fac greşeli. După cum spune ea, e bucuroasă totuşi că s-a măritat, pentru că m-a avut pe mine. De fapt, după părerea mea, doar cu mine s-a ales afară, poate, de bani...

Allison îl asculta gravă, ba chiar plînsese; apoi i-a povestit despre tatăl ei – care fusese frumos ca un prinţ, omul cel mai bun şi cu cele mai alese maniere de pe lume.

„O să fie groaznic fără Allison", se gîndi Norman neconsolat. Nu mai avea pe nimeni căruia să i se destăinuie.

Cuprins de mînie, strivi gîndacul pe care îl hărţuise cu băţul. Nu era drept ce se întîmpla cu ei! Doar nu făcuseră nimic rău, cu toate că mama lui încercase din răsputeri să-l determine să recunoască contrariul. Cînd i-a mărturisit c-o sărutase de cîteva ori pe Allison, s-a făcut stacojie la faţă şi s-a pornit pe bocete; dar tot nu l-a slăbit cu interogatoriul, vrînd să-l silească să spună că mai făcuse şi altceva.

În liniştea aceea de vară încinsă, ce învăluia strada Depoului şi la amintirea unor întrebări de-ale maică-si, Norman se aprinse ca focul la faţă. În cele din urmă îl bătuse cu biciul, smulgîndu-i făgăduiala că n-o s-o mai vadă niciodată pe Allison. Că-l biciuise, nu-i prea păsa lui; în schimb tare se mai căia că apucase să-şi

dea cuvîntul.

– Norman!

Cea care-l strigase era doamna Card, vecina de-alături a domnişoarei Hester şi, ca răspuns, Norman îi făcu un semn cu mîna.

– Vino să bei o limonadă, îl pofti ea. E îngrozitor de cald!

Băiatul se ridică de pe rigolă şi traversă strada...

– Ar fi bună o limonadă, zise cu glas tare.

Doamna Card avea o gură cu buze late şi, cînd zîmbea, i se vedeau toţi dinţii, la fel ca acum, cînd îi spunea lui Norman:

– Hai să mergem în curtea din dos. E mai răcoare acolo.

O urmă în casă, apoi în curtea din spate. Doamna Card era însărcinată în opt luni jumătate şi mai bine, după cum o auzise Norman pe maică-sa vorbind cu o prietenă. Dar indiferent în cîte luni era, i se părea imensă, şi se întreba pentru ce aşteptaseră soţii Card atîta vreme ca să aibă un copil? Doar erau căsătoriţi de mai bine de zece ani şi, totuşi, doamna Card se afla la prima sarcină.

– Sosise cam de mult timpul! îi auzise Norman pe unii care voiau să-l înţepe pe domnul Card – numai că acesta nu prea se sinchisea. De altfel era recunoscut ca un om de duh – aşa că le răspundea la toţi: „Mai devreme sau mai tîrziu, pentru mine e binevenit!"

În sufletul lui, băiatul o compătimea pe doamna Card, mai ales auzindu-i geamătul cînd se lăsă pe scaunul lung, din curte. Era un soi de scaune pe care el îl denumea „chayze-lounge" – socotind că „chayze" înseamnă scaun în franţuzeşte iar, „lounge", îi indica negreşit menirea – şi anume, aceea de a

lenevi pe el.

– Uff! făcu doamna Card – şi rîse. Vrei să torni tu în pahare, Normie? Mă simt tare obosită...

Aşa îi spunea întotdeauna – Normie – şi se purta cu el de parcă ar fi fost de-o seamă, deşi Norman aflase că are treizeci şi cinci de ani. Dar, în loc să se simtă măgulit de atitudinea ei, pe el îl stînjenea. Ştia prea bine că maică-sa n-ar fi fost de acord cu multe din cîte discuta cu el doamna Card. De pildă îi vorbea despre sarcină ca de un lucru pe care oamenii îl comentează întruna – cum ar fi starea vremii – şi mersese într-atît de departe încît, odată, ridicînd în braţe pisica – ce urma să fete de la o clipă la alta – îi ceruse lui „Normie" să-i pipăie trupul umflat „ca să-i simtă puişorii din burtă" – ceea ce pe el îl cam îngreţoşase. Dar cum pînă la urmă o înduplecase pe maică-sa să-i primească un pisoi acasă, era poate firesc să se intereseze de „Clothilde" după cum îşi botezese stăpîna pisica. De altfel, doamna Card îi făgăduise prioritate la alegerea pisoilor Clothildei.

Turnă limonadă într-un pahar şi i-l întinse doamnei Card, observînd că, deşi însărcinată, nu-şi neglijase deloc ţinuta. Unghiile pilite formau ovale perfecte, date cu lac roşu deschis, de la un capăt la altul.

– Mulţumesc, Normie. Vezi că pe masă sînt nişte prăjiturele. Serveşte-te!

În clipa cînd întinse mîna să ia o prăjitură, auzi un miorlăit anemic.

– Unde-i Clothilde? o întrebă pe gazdă.

– Doarme dusă, neruşinata, pe patul meu. Mi-e milă s-o gonesc cînd se caţără pe mobilă. Trebuie să fete dintr-un moment într- altul şi ştiu cum se simte.

Spunînd acestea, doamna Card rîse, dar dincolo

de hohotitul ei Norman auzi iar miorlăitul acela slab. Întoarse capul discret ca să nu-i trezească vreo bănuială gazdei şi se uită la gardul viu înalt, des şi verde care despărţea curţile celor două case alăturate. Pisica pe care o auzise era a domnişoarei Hester şi, după cum ştia prea bine, potaia era nedespărţită de stăpîna ei. Simţi brusc cum i se răceşte ceafa. „Ne spionează! se gîndi el şocat. Domnişoara Hester ne urmăreşte prin gardul viu! Ce altceva poate să facă în curte, dacă nu asta?"

Numai că nici ea şi nici altul nu avea ce să vadă în curtea familiei Card; la gîndul acesta Norman începu să se întrebe ce anume urmărea domnişoara Hester? Asupra faptului că-i spiona nu avea nici o îndoială – motanul miorlăia moale şi la intervale regulate, semn că se freca de picioarele cuiva care stătea nemişcat şi nu-i dădea atenţie. De felul lui, Norman nu era un copil prea curios. Niciodată nu suferise de boala pe care o numea „lscodeală"; şi totuşi în clipa aceea dorea cu ardoare să afle de ce stătea domnişoara Hester la pîndă şi, mai mult decît atît, ce anume urmărea? În secunda următoare îşi aduse aminte că era vineri şi că în fiecare vineri, la ora patru fix, domnişoara Hester urma să plece în oraş. Îşi bău limonada dintr-o sorbitură, şi anunţă subit:

– Trebuie să plec, doamnă Card. Mă aşteaptă mama acasă, la patru.

Ieşi din curte fugind şi nu se opri pînă dincolo de locuinţa domnişoarei Hester, spre a nu fi văzut de doamna Card, în cazul cînd aceasta ar fi intrat în casă şi s-ar fi uitat pe geamurile de la stradă. Apoi se aşeză pe marginea rigolei, aşteptînd să se facă ora patru. Nu-şi analiză simţămîntul ciudat ce-l copleşise – sau

poate era un lucru pe care nici nu putea să-l facă. Ceea ce simţea era o nevoie nebunească să vadă, să ştie şi, de o asemenea intensitate, încît era conştient că n-o să-şi găsească liniştea pînă n-o va împlini. De a;tfel, a fost un noroc pentru el că atunci şi-a putut măsura amploarea neastîmpărului, pentru că, mai tîrziu, niciodată nu a fost capabil de atîta fervoare. În anii ce au urmat, cînd se întîmpla să se lase copleşit de unele dorinţe vagi şi nedefinite, le socotea prosteşti şi se scutura de ele. Niciodată n-a mai trăit plinătatea unei dorinţe mari, aşa cum i s-a întîmplat în după-amiaza aceea încinsă, de vineri, din anul 1939.

Trebuia negreşit să afle, îşi zicea el, şi toate gîndurile i se opreau aici. Cînd se făcu ora patru şi o văzu pe domnişoara Hester ieşind pe poartă şi îndepărtîndu-se pe stradă, inima începu să-i zvîcnească de nerăbdare, ca şi cînd se afla în preajma unei descoperiri epocale. Aşteptă pînă se făcu nevăzută şi, înainte de a mai avea răgazul să se gîndească şi să se lase cuprins de spaimă, traversă strada în fugă şi intră în curte la ea. Era pentru prima dată cînd trecea de graniţele aleii din faţă.

Iarba din jurul casei, mare şi neîngrijită, îi ajungea aproape pînă la brîu, cînd îşi croi drum spre partea dosnică a locuinţei. În dreptul terasei din spate se opri ca să cerceteze cele văzute. Singura mobilă de pe terasă era un balansoar de răchită, de culoare verde, astfel aşezat ca să fie cu faţa la gardul viu ce despărţea curtea dosnică a domnişoarei Hester, de cea a familiei Card. Păşind încet şi simţindu-şi bătăile inimii ca pe nişte ghionturi în piept, se apropie de terasă. Se aşează în balansoar şi se uită cu atenţie la gardul viu. Observă printre frunze o deschizătură de

cîţiva centimetri, poate opt sau nouă, prin care se vedea doamna Card stînd lungită, citind dintr-o carte cu coperţi cafenii şi fumînd. Din cînd în cînd, îşi cobora cîte o mînă şi se scărpina pe monstruoasa umflătură care nu era altceva decît abdomenul. Lui Norman i se strînse inima de decepţie. Dacă asta era totul, într-adevăr domnişoara Hester era smintită, aşa cum susţineau oamenii. Numai un nebun de-a binelea putea să stea la pîndă ca s-o vadă pe doamna Card cum citeşte, fumează şi se scarpină. Negreşit că există şi altceva. Nu putea să se rezume totul doar la asta...

Rămase multă vreme acolo, în balansoar, aşteptînd să facă o descoperire – dar degeaba! După-amiaza era fierbinte, fierbinte de tot, şi te îmbia la somn. Insectele din copaci nu conteneau cu zumzetul lor şi peste toate plutea mirosul de fum, de la incendiul forestier, aflat cam la cinci kilometri distanţă, dar care, cu fiecare minut, se apropia tot mai mult de oraş. Şi mirosul de fum adormitor, teribil de adormitor... Norman tresări. Prea tîrziu auzise ecoul orologiului de pe faţada Băncii Naţionale a Cetăţenilor. Bătuse de cinci ori, dar zgomotul de acum nu venea dinspre el, ci de la zăvorul porţii din faţă.

La gîndul că nu trebuia să se lase prins de domnişoara Hester, se zvîrli ca o nălucă de pe terasă. Şi, cum între podeaua terasei şi gardul viu exista un spaţiu cam de un metru, se furişă acolo, ghemuindu-se cu faţa la pămînt. Rămase nemişcat, rugîndu-se ca nu cumva domnişoara Hester să vină pînă la marginea terasei să se uite dedesubt, căci ar fi dat de el, şi, atunci, Dumnezeu ştie ce i-ar fi făcut;

cînd un om îşi pierde vremea zgîindu-se printr-un gard viu, deşi n-are nimic de văzut, e limpede că şi-a ieşit cu totul din minţi. Auzi mai întîi scîrţîitul slab al uşii cu geamlîc, apoi altul, mai atenuat, al balansoarului în care se aşezase domnişoara Hester. Acum era clar că bătrîna nu va veni la marginea terasei să se uite pe dedesubt; o auzea şuşotindu-i ceva cotoiului, în vreme ce-l lega de stinghia balansoarului şi Norman se întrebă cît avea să rămînă acolo, pe terasă. Poate pînă se va lăsa întunericul; şi-atunci va trebui să plece acasă, fără să fi descoperit ce voia. Se auzi frîna unei maşini în dreptul casei de alături. Era domnul Card, întors de la lucru. Norman îşi întoarse capul puţin, ca să poată privi prin gard. Sudoarea îi dădea mîncărimi pe piele şi firele de iarbă uscată îl gîdilau la nas. Simţea o nevoie cumplită să strănute, odată cu aceea de a urina – tot atît de chinuitoare.

– Bună, fetiţo! Era glasul domnului Card care dăduse colţul casei şi intrase în curtea din spate.

Doamna Card lăsă cartea din mînă şi-l întîmpină cu braţele deschise; el veni şi se aşeză pe marginea scaunului.

– Sărăcuţul de tine! îl alintă doamna Card. Eşti mort de căldură şi ai asudat tot. Bea o limonadă. Domnul Card îşi desfăcu nasturii de la cămaşă şi se dezbrăcă. Pieptul şi umerii îi luceau; se întinse spre măsuţă să-şi toarne o băutură răcoritoare.

– Mare căldură, zise. Zău aşa! M-am încins mai abitir ca balamalele de la prăvălie.

Dădu băutura pe gît, şi se umflă în piept; apoi puse paharul pe masă şi chicoti.

– Sărăcuţul de tine! repetă doamna Card,

plimbîndu-şi mîna pe pieptul lui gol.

Domnul Card se întoarse spre ea şi, chiar de acolo din ascunzătoarea lui, Norman observă schimbarea produsă în el. Umerii, ceafa şi corpul i se încordaseră, în timp ce femeia rîdea încet de tot. Domnul Card scoase un strigăt slab şi-şi îngropă faţa în gîtul ei; deasupra capului său, Norman auzea mieunatul molcom al cotoiului. Balansoarul pe care şedea domnişoara Hester nu scîrţîia deloc. Şi dacă n-ar fi ştiut-o acolo, ar fi putut să jure că, în afară de pisică, nu era nimeni pe terasă. Rămase cu ochii pironiţi pe soţii Card, incapabil să şi-i desprindă. Bărbatul îi descheiase jacheta largă şi dreaptă şi acum îi desfăcea fusta. În secunda următoare, Norman văzu excrescenţa imensă, străbătută de vene albăstrii, care nu era altceva decît abdomenul doamnei Card şi, pe moment, crezu că o să vomite. În schimb, domnul Card îşi plimba mîna drăgăstos peste această umflătură, o mîngîia cu duioşie şi chiar se aplecă să o sărute. Apoi îşi încolăci soţia cu braţele lui brune, acoperite cu păr negru şi, în încercuirea lor, trupul doamnei Card părea teribil de alb. Băiatul îşi înfipse unghiile în iarba uscată de sub mîini şi închise pleoapele strîns de tot. Dorinţa de a fugi, de a fi cît mai departe, se transformase într-o senzaţie de greaţă. De ce nu se mai urnea domnişoara Hester, de ce nu intra în casă? Oare n-o să mai plece de acolo? Cum o să iasă din ascunzătoarea lui? Dacă se ridica de jos şi o lua la fugă, domnişoara Hester ar fi pornit-o poate după el. Cum era înaltă de statură, avea probabil şi picioare lungi, aşa că n-ar fi fost exclus să-l prindă din urmă, în caz că ar fi încercat. Şi atunci, ce i-ar fi făcut? Dacă într-adevăr era atît de

nebună pe cît susţinea lumea, nu puteai să prevezi ce va face... Vorba aceea, de la un nebun nu ştii niciodată la ce să te aştepţi...

Pe de altă parte, nu putea nici să rupă gardul viu şi să treacă în curtea familiei Card. Ce-ar fi spus despre el dacă aflau că i-a spionat, după prietenia pe care i-o arătaseră, după ce îl trataseră cu limonadă şi-i făgăduiseră prioritate la alegerea pisoiului fătat de Clothilde?

„Trebuie să ies de aici! îşi zise cu disperare. M-o prinde sau nu, tot trebuie să ies!"

Se înălţă binişor pe vine, pînă ajunse cu ochii la marginea terasei. Şi în clipa aceea înţelese că nu mai avea de ce se teme. Domnişoara Hester zăcea ţeapănă, în balansoar, cu mîinile încleştate pe braţele lui, cu ochi ca de gheaţă holbaţi la deschizătura din gard, cu o undă de sudoare sticloasă deasupra buzei de sus. Cotoiul negru, rotofei şi lucios, legat de stinghia balansoarului, se freca domol de picioarele ei, încercînd să-i trezească atenţia prin miorlăitul lui neostenit. Norman se ridică în picioare şi o rupse la fugă, fără să mai fie urmărit de domnişoara Hester.

– Ce ţi-ai făcut pe piepţii cămăşii, Norman? îl luă maică-sa la rost, cînd intră în casă. Eşti pătat tot de iarbă.

Norman n-o minţise niciodată pe mama lui. E adevărat că existaseră lucruri pe care, cînd şi cînd, omisese să i le spună, dar de minţit, n-o minţise pînă acum.

– Am căzut, zise el. Am fugit prin parc şi am căzut.

– Pentru numele lui Dumnezeu, Norman, de cîte ori trebuie să-şi repet că n-ai voie să fugi pe-o căldură ca asta?

Mai tîrziu, după cină, Evelyn Page observă că rămăsese fără pîine, aşa că-l trimise pe Norman la Tuttle, să cumpere o franzelă. Era între amurg şi noapte cînd se întorcea de la prăvălie şi, trecînd prin faţa casei domnişoarei Hester, fu izbit de sunetul cel mai înfiorător din cîte auzise vreodată: un miorlăit fioros, un strigăt de animal îngrozit care se luptă să se descătuşeze. Puse cu grijă franzela pe trotuar, lîngă poarta domnişoarei Hester şi o porni spre curtea din spatele casei. Ştia dinainte – cu o siguranţă cumplită – ce-l aştepta acolo; cu toate astea, îşi forţă picioarele să păşească mai departe. Domnişoara Hester stătea în balansoarul de răchită, în aceeaşi poziţie în care o lăsase după-masă; doar înţepeneala care-o ţinea în sus era mai rigidă. Norman se uită la cotoiul care se lupta nebuneşte cu sfoara ce-l ancora de obiectul ţeapăn, fără viaţă, pironit în scaun. Animalul se zvîrcolea, se răsucea şi sărea în toate părţile, fără să se poată rupe de domnişoara Hester şi, de-a lungul acestor sforţări, emitea miorlăieli groaznice, sfîşietoare, de spaimă.

– Încetează! îi şopti Norman, de pe scările terasei. Încetează!

Însă animalul terorizat nici că-l luă în seamă.

– Încetează! Taci!

Deşi îşi ridicase glasul pînă aproape de ţipăt, cotoiul nu-i dădu ascultare şi, cînd nu mai putu să îndure, Norman se repezi la beregata animalului încleştînd-o cu mîinile. Motanul se luptă, înfigîndu-i ghearele adînc în mînă – dar pentru băiat aceste zgîrieturi nu însemnau mai mult decît nişte semne roşii, făcute cu o pană înmuiată în vopsea. Continua să-l strîngă de gît, să-l sugrume; şi chiar cînd îşi dădu

seama că-l omorîse, nu-şi slăbi încleştarea, hohotind întruna:

– Încetează! Încetează! Încetează!

Domnul Card a fost acela care a descoperit-o pe domnişoara Hester. Îşi petrecuse seara, împreună cu soţia, la cinema, iar la întoarcerea acasă, cînd a deschis uşa din dos, ca să-i dea drumul afară Clothildei, pisica s-a repezit spre gardul viu şi ţuşt! în curtea vecină.

– Cristoase! Ce mai privelişte! povestea Card după aceea. S-o fi văzut pe domnişoara Hester cum stătea ţeapănă, ca lemnul, în balansoarul ăla, moartă de-a binelea. Şi-apoi cotoiul cu gîtul zdrobit şi legat de stinghie. Ce nu pot eu să-mi explic este cum de n-a zgîriat-o pe bătrînă cînd l-a sugrumat? Pentru că nu s-a văzut pe ea nici o urmă!

– Acu' s-o sfîrşi cu tot răul, oftă Seth Buswell, amestecînd un coctail pentru amicul său ostenit, Matthew Swain.

– Se spune că decesele vin în serie – cîte trei la rînd, zise doctorul şi zîmbi, pentru ca afirmaţia lui să nu pară prea gravă.

– Nătîng superstiţios ce eşti! îl apostrofă Seth, plin de mînie, temîndu-se ca nu cumva prietenul să aibă dreptate. A fost o perioadă nefastă, nu zic ba, dar acum s-a sfîrşit...

Matthew Swain ridică din umeri şi sorbi din pahar.

Acasă, la familia Page, Evelyn îl ţinea pe Norman de cap, în timp ce voma deasupra toaletei.

– M-am luat la trîntă, îi explică maică-si cînd îl întreba ce era cu zgîrieturile de pe braţe şi mîini.

– Stomăcelul tău s-a dat peste cap, puiule, îi spuse ea cu blîndeţe. Am să-ţi fac o clismă şi te culc.

– Da, răspunse Norman, respirînd convulsiv. Da, te rog.

În capul lui totul se învălmăşea: Allison, soţii Card, domnişoara Hester şi cotoiul.

Pe dealuri, dincolo de Peyton, focurile bîntuiau cu furie, fără putinţă de a li se pune stavilă, de a fi biruite...

Capitolul 19

Pînă la sfîrşitul primei săptămîni din luna septembrie, nu rămăsese metodă, din toate cîte cunoşteau oamenii în materie de combatere a incendiilor forestiere, care să nu fi fost încercată în Peyton. Se aplicase şi procedeul întoarcerii flăcărilor, dar se dovedise ineficace, pentru că dealurile împădurite ardeau în prea multe locuri simultan. Pe potecile smolite ce brăzdau dealurile stăteau aliniaţi oameni istoviţi – înlocuiţi doar la douăzeci şi patru de ore – aşteptînd răbdători, cu spinările încovoiate de extinctoarele de pe umeri, ca focul să ajungă şi în dreptul poziţiei lor. Alţii, mai cu experienţă, acţionau

pe drumurile proaste, unde se aflau încercuiţi de copacii înalţi şi incendiaţi; dar peste tot, lupta părea zadarnică, întrucît toată tăria se afla de-o singură parte. Flăcările ce au împresurat Peytonul la sfîrşitul verii din 1939 n-au putut fi ţinute în frîu, din aceleaşi motive care fac mai întotdeauna imposibilă stăvilirea unui incendiu forestier. Focul era puternic şi prea întins, oamenii prea puţini la număr şi înzestraţi cu mijloace mult prea reduse, vîntul bătea destul de puternic, iar apa era insuficientă – cu totul insuficientă. Singura sursă mai importantă pe care seceta din 1939 n-o secătuise complet era fluviul Connecticut.

– Cînd o ajunge focul la rîu... ziceau oamenii – şi pe urmă tăceau. Dacă incendiul s-ar fi întins către apus, ar fi ajuns el şi pînă la rîu, şi-aici s-ar fi oprit; dar în partea de răsărit nu exista nici un curs de apă comparabil ca mărime şi ca vad cu Connecticut.

– Dac-ar ploua!

Cam asta era salvarea şi oamenii ştiau acest lucru. Cu fiecare milă de teren cuprinsă de flăcări, localnicii îşi înălţau ochii spre cerul senin de septembrie şi spuneau: Dac-ar ploua!...

În oraş, viaţa industrială şi cea comercială fie că încetase cu desăvîrşire ori se relua cam două ore pe zi, atîta timp cît oamenii se puteau sustrage de la locul incendiului. Uzina Cumberland îşi închisese porţile; dar nu numai stagnarea producţiei de textile îl făcea pe Leslie Harrington să înjure în neştire, măsurînd întruna podeaua cu paşii, ci acea convenţie din Noua Anglie conform căreia, în cazul unui incendiu forestier, fiecare industriaş era obligat să plătească salariile muncitorilor, deşi nu mai lucrau în

fabrică, ci combăteau focul. Pe lîngă paguba imensă pricinuită de incendiu, pe Leslie îl mai înfuria şi faptul că, după toate aparenţele, nu avea nici o putere să îndrepte lucrurile. Oricît înjura el şi clocotea de mînie, focul mergea înainte. La capătul primei săptămîni din luna septembrie, Leslie era singurul bărbat sănătos din oraş care nu activa la locul incendiului.

– Focul ăsta mă costă o groază de parale, se plîngea el. Am plătit de peste o sută de ori dreptul să stau deoparte şi să urmăresc spectacolul.

Pe măsură ce se apropia sfîrşitul săptămînii – şi totodată Ziua Muncii – Harrington se lăsa furat de alte preocupări. Pe lîngă uzina Cumberland, mai era şi proprietarul unui mic parc de distracţii – pe seama căruia circula în tîrg o glumă destul de veche. Muncitorii din fabrică ziceau că Leslie le dă toată vara de lucru, ca să le poată lua banii la roata norocului şi la loteria de un penny – cele două puncte de atracţie din parcul lui de distracţii, pe care-l achiziţionase plătind Băncii Naţionale a Cetăţenilor datoriile ipotecare ce îl grevau. Banca fusese gata pregătită să retragă dreptul de răscumpărare a ipotecii fostului proprietar – un adevărat „pezevenghi" pe nume Jesse Witcher, care, după cum spunea singur – la whisky şi la femei era primul, dar la plata datoriilor, mai încet. Fireşte că o asemenea atitudine nu putea trezi simpatie în inimile bancherilor, mai ales în Peyton, unde nu era localnic să nu-i ţină minte pe ăi din neamul Witcher. Ospăţ sau foamete – asta le fusese deviza. Şi aşa i-a pomenit oraşul. Cînd a intrat Leslie pe fir, banca era tocmai pe punctul să-l înştiinţeze pe Jesse Witcher, prin Buck McCracken, că nu mai are

dreptul să răscumpere ipoteca.

– Pentru numele lui Dumnezeu, Leslie, ţi-ai pierdut minţile? l-a interpelat Charles Partridge. Un parc de distracţii? La ce bun? O să rămîi cu el pe cap. N-o să-ţi dea ţie banii Witcher, cînd n-a fost el în stare să-i plătească băncii.

– Ştiu asta, a recunoscut Leslie.

– Şi-atunci, ce mai vrei? Las-o baltă, Leslie. Ce dracu faci tu cu un parc de distracţii? Nu-i o afacere care să merite investiţii.

– N-oi fi avînd dreptul să cumpăr şi eu ceva care să mă distreze, aşa cum fac alţii? urlase Leslie revoltat că trebuie să-şi justifice o aventură comercială nesăbuită faţă de avocatul său, care-l considerase întotdeauna un om practic şi lipsit de sentimentalisme. La dracu, Charlie, oi avea şi eu dreptul să fac ceva numai din plăcere, nu? Unii se dau în vînt după trenuri electrice sau după timbre. Mie, îmi plac bîlciurile.

Vorbind, îşi ascuţise bărbia agresiv, de parcă-l provoca pe Partridge ori să-l ia în derîdere, ori să-l critice, numai că Partridge, pacifist din fire, nu a făcut nici una, nici alta. În schimb, şi-a adunat hîrtiile necesare şi, la puţină vreme, a trecut la urgentarea formalităţilor pentru anularea dreptului de răscumpărare a ipotecii. Drept rezultat, Leslie a rămas proprietarul unic al parcului de distracţii, cunoscut sub numele de „Panorama cu 1000 de comicării". Jesse Witcher a fost ultraîncîntat de această întorsătură a lucrurilor; în calitate de administrator, putea să conducă în continuare prea iubitul lui bîlci, fără să mai aibă însă pe cap necazurile de proprietar.

De cînd o preluase Leslie, cu şase ani în urmă, „Panorama", cum îi plăcea lui uneori să numească parcul de distracţii, îşi deschidea porţile în fiecare an, de Ziua Muncii, lucru care-l uimise pe Witcher încă de la început şi-l mai mira şi acum.

– Pentru o ocazie ca Ziua Muncii, nu ăsta e locul potrivit pentru un bîlci, protestase Witcher. E o sărbătoare lungă – ţine o sîmbătă şi o duminică. Ar trebui să-l deschidem pe lîngă un oraş ca Manchester sau alt centru asemănător, unde am avea muşterii, nu glumă. Pe-aici nu sînt destui oameni ca să ne asigurăm un dever ca lumea.

– De Ziua Muncii nu se lucrează în uzină. Aşa că, dă-mi voie să scot şi eu cîţiva cenţi, într-un fel sau altul, argumentase Leslie.

– Dar în altă parte ai putea cîştiga dolari în loc de cenţi, îl contrazise Witcher.

–Îmi place să văd cum ies banii sub ochii mei, s-a încăpăţînat Leslie. Witcher a ridicat din umeri şi s-a apucat să instaleze caruselul, scrîncioabele, barăcile cu jocurile distractive şi de noroc şi chioşcurile cu răcoritoare, pe un teren mare şi pustiu – tot o proprietate de-a lui Leslie, situat chiar în apropierea uzinei.

După primul an de activitate ca administrator al parcului de distracţii, Witcher nu şi-a mai reînnoit protestul, dar în vinerea aceea, dinaintea Zilei Muncii din 1939, cînd a sosit în Peyton şi a dat cu ochii de străzile pustii, de magazinele cu obloanele trase şi de pădurile în flăcări, s-a dus drept la Leslie Harrington.

– De data asta nu mai e vorba să scoţi cîţiva cenţi,

ci să pierzi bani. Nu există ceva mai jalnic pe lume şi mai costisitor ca un bîlci fără muşterii. Or, la sfîrşitul săptămînii ăsteia, n-o să avem clienţi în Peyton.

– Ba or să vină, susţinu Leslie. Pune-l numai pe roate.

Witcher se frecă la ochi – îl usturau din pricina fumului care părea că pluteşte peste tot şi toate. Nu lipsea nici deasupra terenului viran unde, înecat de tuse, Witcher începu să împartă ordine, în vederea descărcării vagoanelor. Şi, privind prin negura de fum spre pădurile incendiate, mormăi:

– E ca şi cînd ne-am apuca să dănţuim la înmormîntarea cuiva...

Dar, oricît ar părea de surprinzător, oamenii au venit totuşi la bîlci. Se prea poate ca acest loc de distracţii să i se fi părut lui Withcher o adevărată bacanală în pline funeralii, dar pentru localnicii osteniţi de incendiu şi saturaţi de fum, însemna un răgaz de respiraţie, o oază a veseliei, deşi împresurată de privelişti sumbre. La insistenţele doctorului Swain, să iasă din bîrlog şi să înfrunte lumea, venise şi Allison MacKenzie. Arăta încă palidă şi vlăguită – dar era acolo, flancată de Michael Kyros şi de Constance. Şi junele Harrington era prezent – însoţind o fată din White River, cu buze strălucitoare şi privindu-l în aşa fel, de-ai fi zis că vede aievea toate minunăţiile de care voia Rodney s-o convingă. Kathy Ellsworth era cu Lewis Welles – supirantul ei cu înfăţişare cam din topor. Nu toţi oamenii din Peyton se dădeau în vînt după Lewis. Băiatul avea totuşi o expresie sinceră pe faţă şi zîmbea întruna. Ambiţia lui era să ajungă în fruntea agenţilor comerciali de la

întreprinderea cu produse de drogherie din White River, unde lucra ca magazioner şi, după cum susţineau unii, Lewis nu era omul care să nu-şi atingă ţelul. Spunînd aceasta, făceau desigur aluzie la zîmbetul lui facil, la predilecţia pentru farse şi la obiceiul său jalnic de-a trage oamenilor cîte o palmă răsunătoare pe umăr, în chip de salut. Dar în ciuda acelora care-l socoteau viclean şi zgomotos, pentru Kathy rămînea un tînăr plin de tact, vesel şi minunat.

În seara aceea, de Ziua Muncii, terenul de lîngă uzină nu mai era un maidan părăsit. Tot tîrgul se adunase acolo – minus Norman Page – formînd o gloată răguşită, care se vînzolea şi rîdea, mimînd veselia cu o dîrzenie feroce – de-a dreptul jalnică, după cum o considera Seth Buswell.

– Sînt hotărîţi ori să se distreze ori să-şi dea duhul de-atîtea eforturi, i-o declară lui Mike, cu un aer îngrozit.

Scaunele din vîrful roţii mari nu se vedeau de jos, de pe pămînt. Doar luminile de pe părţile laterale străbăteau prin perdeaua de fum şi, în învîrtirea lentă a roţii, aveai impresia că oamenii de pe scaune dispar într-o altă lume. Privind-o, Allison se gîndi la piesa „Dincolo de hotar", pe care o citise, şi se simţi înfiorată de un tremur – dar roata continua să atragă mulţimea.

– Suiţi în roată! lătră Witcher. Urcaţi colo sus şi respiraţi aer curat! Strop de fum nu există în vîrful acestei roţi a plăcerilor.

Oamenii rîdeau strident, se îmbrînceau şi nu-i dadeau crezare – totuşi se urcau în ea.

Ţîncii îşi frecau ochii înroşiţi şi se tînguiau după o plimbare în carusel, scoţînd ţipete ascuţite din gîtlejurile lor uscate şi iritate; puştii mari răsăriţi urlau în vîrtejul căluşeilor, iar oamenii mari coborau din scrînciobur icnind de greaţă, gata să vomite.

Pe măsură ce absorbea priveliştea şi sunetele din jur, Allison frisona tot mai puternic.

– Ar fi bine să te ducem acasă, îi propuse Mike.

– O, nu! protestă cu vehemenţă Kathy Ellsworth, care, cu o săptămînă înainte, avusese o întrevedere lacrimogenă cu prietena ei, Allison. Agăţîndu-se de braţul lui Lewis Welles, Kathy continuă: N-o duceţi acasă! Vino cu noi, Allison! Încă n-am intrat în tunelul groazei. Haide să mergem!

– Vîntul! ţipă cineva din mulţime. Se înteţeşte vîntul. O să plouă!

Gloata hohoti de rîsete în timp ce Seth Buswell îşi lăsă capul pe spate şi, cu toate că n-avea cum să vadă cerul, simţi un freamăt nou în atmosferă.

– S-ar putea, zise el.

– Haide, Allison! Încă n-am văzut tunelul groazei. Vino cu Lew şi cu mine, insista Kathy.

Cineva trecu pe lîngă Allison şi-i atinse obrazul cu pămătuful de vată de zahăr pe care-l ţinea în mînă. În copilărie, la un joc de-a v-aţi ascunselea, Allison fugise într-un grajd nimerind într-o pînză de păianjen care i s-a lipit de faţă întocmai ca vata de zahăr. Totul în jur o făcea să se simtă ca într-un coşmar; ar fi vrut să vomite, dar nu avea cum, fiindcă nu se putea trezi din visul ei halucinant.

– Răcoritoare, serviţi aici răcoritoare!

– Suiţi-vă în roata mare şi respiraţi din nou aer!

– Suiţi, domnilor, suiţi! Trei ture cu douăzeci şi cinci de cenţi!

– Cîştigaţi pentru doamna o păpuşă franţuzească veritabilă, de toată frumuseţea! Încercaţi-vă norocul, domnule!

– Îngheţată! Alune! Floricele! Vată de zahăr!

– Roata norocului se învîrteşte întruna şi nimeni nu ştie unde se va opri!

Şi peste toată învălmăşeala, o muzică stăruitoare, cîntată în ritmul acela suit şi coborît, suit şi coborît, specific caruselului. Allison se agăţă de mîna liberă a lui Kathy, simţindu-se, parcă, ameninţată de înec.

– Vino cu noi, Allison. Vino cu noi.

– Connie, nu cred că fata se simte bine.

Allison fugi împreună cu Kathy şi Lewis, iar vocea lui Mike, care o chema, se pierdu ca o umbră înghiţită de furtună.

Tunelul Groazei din „Panorama cu 1000 de comicării" era aidoma celor instalate de obicei în parcurile de distracţii. Părinţii – care ştiau că vor scoate de-acolo vlăstarele ţipînd, în cazul cînd li se îngăduia să intre – îl ocoleau; totuşi se cîştigau bani frumoşi cu tinerii de vîrsta liceului sau chiar mai răsăriţi. Se spunea că în acest „Tunel al Groazei" orice fată se aruncă în braţele însoţitorului, de la primii paşi – şi asta în mod garantat; altfel, se restituie taxa de intrare. Jesse Witcher se mîndrea cu el – şi pe drept cuvînt. Într-un anumit fel, tunelul îl şi adusese în pragul falimentului. Instalase acolo de toate – măşti groteşti ce apăreau brusc în faţa vizitatorilor, oglinzi care schimonoseau figurile, podele în pantă, labirinturi încîlcite şi slab luminate, precum şi un

ventilator care le ridica fustele doamnelor, spre ruşinea lor şi hazul general. Witcher îndrăgea grozav Tunelul Groazei. De obicei, el îl patrona, îngrijindu-se ca instalaţiile ce produceau trucajele comice şi de groază să fie gresate şi în perfectă stare de funcţionare.

– Nimic mai stupid ca o sperietoare care apare o secundă prea tîrziu şi un ochi ce clipeşte prea devreme, îi explica lui Leslie Harrington.

Dar acest sfîrşit de săptămînă îi dăduse de furcă, nu glumă. Ajutoarele locale pe care se bizuia de regulă la montarea parcului de distracţii fuseseră ca şi inexistente. Bărbaţii, cît şi tinerii care erau destul de copţi şi de puternici ca să fie în vreun fel utili, se aflau la locul incendiului. Aşa că Witcher alergase de colo pînă colo, „ca un ţînţar afurisit", după cum îi relata lui Leslie mai tîrziu – străduindu-se să pună bîlciul pe roate. Tot el s-a ocupat şi de montarea tunelului şi punerea aparatelor în funcţiune. Pe urmă, a lăsat lucrurile mărunte, de ultim detaliu, pe seama unui jongler care arunca cuţite în jurul partenerei sale şi a unui tînăr de şaisprezece ani din White River îngust în umeri, şi dornic să devină mecanic într-un parc de distracţii itinerant. Witcher n-a avut motive să regrete că l-a angajat. Tunelul Groazei atrăgea o mulţime de clienţi şi, judecînd după ţipetele ce se auzeau dinăuntru, era limpede că băiatul apăsa pe butoanele potrivite, la momentul potrivit. La ora patru, Witcher pornise într-o raită pe la tunel, să se asigure că totul e în deplină ordine. Toată sîmbăta şi duminica nu avusese răgaz să facă acest control şi tocmai cînd se îndrepta într-acolo, careva l-a oprit, chemîndu-l să

repare roata norocului – slăbiciunea lui Leslie Harrington. Aşa cum avea să explice Witcher mai tîrziu, pînă să ajungă la tunel, începuse şi lumea să vină – aşa că nu a mai avut cînd să-l verifice.

Trecuse de ora nouă seara, cînd Allison, trasă de Kathy şi de Lewis, intră în Tunelul Groazei. Înaintau toţi trei în şir indian, cu Lewis în frunte, afundîndu-se în labirintul de coridoare slab luminate, cu becuri roşiatice. Kathy chicotea nervos şi se agăţase de spatele cămăşii lui Lewis, în timp ce Allison se ţinea de cordonul lui Kathy, asudînd tot mai mult pe măsură ce pătrundea în galeriile strîmte şi neaerisite. Era mare înghesuială şi teribil de cald, iar cînd ajunseră în camera oglinzilor, Kathy se desprinse de ei doi, ţopăind veselă şi gureşă.

– Priviţi-mă! strigă ea fugind de la o oglindă la alta. Sînt înaltă de şaptezeci de centimetri şi lată cît un şopron. Uitaţi- vă la mine! Parc-aş fi un arac de fasole. Uitaţi-vă! Am un cap în trei colţuri. Ooo, priviţi aici! Astea or fi mecanismele care pun totul în mişcare. Veniţi să vedeţi roţile cum se învîrtesc întruna. Oooo! Uitaţi-vă la ventilatorul ăsta imens. El o fi stîrnind vîntul, la ieşirea din tunel.

Motoarele erau instalate în adîncime, dar se vedeau printr-o trapă tăiată în podea, într-un colţ îndepărtat al camerei, suficient de mare ca să permită accesul unui mecanic.

În jurul trapei nu exista nimic care să atragă interesul şi ar fi putut trece neobservată şi de Kathy, dacă aceasta nu s-ar fi învîrtit atîta prin faţa oglinzilor înalte şi ondulate. Nici Lewis, nici Allison nu puteau să-şi explice ce-o atrăsese pe Kathy tocmai în colţul

acela. Nu zgomotul motoarelor – asta era exclus, după cum avea să susţină ca martor Jesse Witcher – pentru că erau bine gresate, în condiţii perfecte de funcţionare şi nu făceau gălăgie. În plus – avea să declare tot el – pereţii tunelului erau din placaj, fără izolare acustică, încît toată hărmălaia de-afară se auzea prin ei, acoperind sunetul unor motoare gresate la timp. La asta se mai adăuga şi vîntul, care tocmai atunci se stîrnise, precum şi descărcările electrice; deci, pe Kathy n-a putut s-o atragă zgomotul din interiorul trapei. Curiozitatea şi neglijenţa ei – astea au fost cauzele accidentului ce a urmat. O, da, e adevărat că trebuia să fie acoperită trapa. Aşa şi era, de obicei. Oricine s-ar fi uitat, putea să vadă găurile balamalelor care ţineau capacul. Dar, la urma urmei, Witcher era şi el numai un om, aşa că nu avea cum să fie omniprezent, ca totul să decurgă în perfectă ordine. Judecaţi şi dumneavoastră – era oare cu putinţă? Puştoaica nu trebuia să se apropie de trapă. Nu avea ce căuta acolo. Doar se afla în Tunelul Groazei, nu? Prin urmare, trebuia să-şi vadă de distracţia ei şi nu să-şi bage nasul unde nu-i fierbe oala.

– Oo, priviţi! strigă Kathy. Vedeţi numai ce frumos se învîrtesc roţile, una în jurul alteia. Uită-te, Lewis! Şi tu, Allison! îi chemă ea; aplecîndu-se ca să privească mai de aproape, căzu în trapa cu motoare.

Ceilalţi tineri prezenţi în cameră se grăbiră s-o şteargă afară, ferindu-se, după cum fuseseră preveniţi, de gravele complicaţii pe care le incumbă calitatea de martor. Lewis şi Allison se porniră pe rîs, cum fac oamenii, de obicei, la vederea unui beţiv care

înfruntă vesel un camion în viteză sau a unui bătrîn alunecînd pe gheaţă. Lewis se aplecă şi încercă s-o prindă pe Kathy de-o mînă; dar mîna i se desprinse de trup cu braţ cu tot. Allison o apucă spre ieşirea din tunel, rîzînd întruna. Hohoti ca scoasă din minţi, cînd se trezi cu fusta în cap, ridicată de ventilator şi nu se potoli nici cînd îl văzu pe Mike venind într-un suflet spre ea. Ţinîndu-şi mîinile încleştate pe poalele fustei, rîse pînă începură să-i curgă lacrimile.

– Kathy a căzut în gaura din podea! ţipă către Mike hohotind atît de tare că de-abia mai putea să-şi tragă răsuflarea. A căzut şi i s-a rupt braţul ca la o păpuşă de cîrpă.

Vîntul se înteţise, împroşcînd fumul în jeturi, şi nisip în ochii lui Mike. Femeile fugeau pe lîngă el, nerăbdătoare să ajungă acasă înainte de începerea ploiii şi, în bătaia vîntului, fustele li se învolburau grotesc, arătîndu-le parcă borţoase şi în pericol să nască.

– Seth! strigă Mike, împotriva vîntului, şi cînd văzu că redactorul se depărtează fără să-l audă, îşi blestemă ghinionul care-l făcuse să se piardă de Constance, în gloata aceea de oameni. O lăsă pe Allison rezemată de peretele exterior al tunelului – ca să nu cadă din picioare de rîsul ei convulsiv – şi o porni după băiatul din White River – cel care voia să devină mecanic – cu gîndul să-i ceară să oprească motoarele.

– Dar eu nu mă pricep... se apără acesta; la care Mike o şi luă la fugă, în căutarea lui Witcher, îmbrîncind oamenii din jur, spre stupefacţia mecanicului, care-l crezuse beat criţă şi-l urmărea cu

gura căscată.

Sus, pe dealuri, bărbaţii care luptaseră cu focul se fereau acum din calea primelor picături de ploaie, acoperindu-şi frunţile cu braţele. Şi, împresuraţi de aburii ce se înălţau din pământ, o apucară spre Peyton, spunîndu-şi fără rost, unul către altul: „Plouă!".

CARTEA A TREIA

Capitolul 1

Toamna tîrzie din partea de miazănoapte a Noii Anglii era „o vreme pă cinste" – în definiţia cea mai sugestivă pe care izbutea să i-o dea Kenny Stearns. Dar ea însemna şi o perioadă de muncă intensă pentru Kenny. Se găseau veşnic o mulţime de treburi gospodăreşti care se cereau făcute înainte de ivirea iernii; pajiştile trebuiau cosite pentru ultima oară; aparatele de tuns iarba gresate şi puse la iernat, frunzele veştede adunate şi arse, iar arbuştii potriviţi din foarfecă. Dar pe lîngă frumuseţe şi o ultimă undă de căldură adusă cu sine, toamna îi oferea şi altă satisfacţie lui Kenny. În acest scurt răgaz de soare şi bogăţie de culori dinaintea iernii, sufletul îi strălucea de mulţumire pentru munca sa iscusită din celelalte

anotimpuri. Aşa se face că în vinerea aceea de octombrie, din 1943, pe cînd cobora strada Ulmilor, spre sfîrşitul după-amiezei, îmbrăţişa cu privirea gazoanele şi gardurile vii aliniate de o parte şi de alta a străzii principale, pe care le îngrijise cu sîrg toată primăvara şi vara. Urmărindu-l, s-ar fi zis că nici un firicel de iarbă şi nici o rămurică nu trec neobservate de el, şi le vorbea tuturora aşa cum ar fi făcut-o cu nişte copilandri drăgălaşi şi binecrescuţi.

– Eii, tu, pajiştea bisericii, te salut! Pă cinste mai arăţi azi! spunea zîmbind cu duioşie.

– Noroc bun, gărduleţule viu! Ai nevoie d-o tunsoare, aşa e? Oi vedea io ce pot să fac pentru tine, mîine dă dimineaţă.

Bătrîneii care lîncezeau pe băncile din faţa tribunalului, profitînd de ultimele raze calde ale anului, îşi deschideau ochii somnoroşi ca să se uite după el.

– Uite-l colo pe Kenny Stearns, anunţă unul din ei şi scoase un ceasornic de aur din buzunar. A pornit-o către şcoală. Se vede că s-apropie de trei.

– Priviţi-l numa cum dă din cap, cum rînjeşte şi trăncăneşte la gardu-ăla viu. Nu, că nu-i întreg la minte. Şi n-a fost niciodată.

– N-aş zice una ca asta, interveni Clayton Frazier, care tot nu se lăsase de boala contrazicerii în ciuda îmbătrînirii şi a slăbiciunii de-acum. Kenny a fost bun, zdravăn, pînă la accidentu ăla. Şi nici acuma nu-i beteag. Atîta doar că poate bea niţel cam mult, da cine nu le pileşte în oraşu-ăsta?

– Accident, pă dracu! Numa accident n-a fost ăla cînd şi-a tăiat picioru. A păţit-o atunci cînd a stat o iarnă întreagă în pivniţă, cu toţi cioflingarii ăia, de s-au luat în răspăr şi s-au tăiat cu cuţitele. Aşa şi-a paradit Kenny picioru...

– Ei, nu chiar o iarnă-ntreagă! îl zădărî Clayton imperturbabil. N-au stat acolo mai mult de cinci, şase săptămîni... Şi Kenny a căzut pă scări, cu toporu în mînă, şi s-a tăiat. Aşa s-a-ntîmplat chestia...

– Asta zice el. Da eu altfel am auzit. În orice caz nu contează cum s-a-ntîmplat, da de lecuit tot nu s-a lecuit dă băutură. Nu ştiu dacă dă zece ani încoace şi-a tras odată sufletu pă trezie. Te mai miri că nevastă-sa să poartă cum să poartă?

– Ginny e o muiere de nimic, ripostă Clayton, trăgîndu-şi peste ochi pălăria de fetru, învechită. Şi aşa a fost întotdeauna. Asta l-a şi împins pă Kenny la băutură.

– O fi. Numa că nu poţi s-o învinuieşti că nu să cumineşte, de vreme ce nici el nu să schimbă. Ba io unu zic că ea ar trebui să să dea pă brazdă, vorbi din nou Clayton Frazier care, ca de obicei, ţinea să aibă ultimul cuvînt – precum îl şi avea. Ea e aia care umblă cu prostiile dă cînd am pomenit-o. Pă cînd Kenny n-a fost întotdeauna pilangiu.

Cum la această remarcă nici unul n-a fost în stare să găsească o ripostă potrivită, şi-au întors tăcuţi capetele şi l-au urmărit pe Kenny Stearns dînd colţul pe strada Arţarului şi dispărînd, fără să le treacă prin minte că, ani în şir, şi zi de zi, îl priviseră pe Kenny Stearns cum o cotea pe strada Arţarului şi se făcea nevăzut.

– Hai noroc, preafăţarnicilor Quimby, vorbi Kenny adresîndu-se unui strat de ochiul boului, de culoare purpurie. Ba nu, nu-i aşa. Stai niţel.

Zăbovi cîteva clipe în faţa unei case mari şi albe de pe strada Arţarului, la a cărei zugrăveală exterioară dăduse şi el o mînă de ajutor, în primăvara trecută. Se scărpină pe ceafa brăzdată de cute şi veşnic arsă de soare. Obloanele casei erau trase exact pînă la jumătatea ferestrelor – amănunt care i-a stimulat

memoria lui Kenny, ajutîndu-l să-şi amintească de ceea ce voia el. Se întoarse spre şirul de flori şi se înclină ceremonios în faţa lor.

– Iertaţi-mă, zise. Noroc, preafăţarnicilor Carter. Iertare, rogu-vă. Rămase un moment nemişcat, cu privirea aplecată spre flori şi cu o cută de îngîndurare, pe chip. Nu ştiu, da parcă tot mai bine li s-ar potrivi numele dă Quimby, chiar dacă nu-i cheamă aşa, spuse în cele din urmă.

Încîntat de grava insultă pe care socotea că le-a aruncat-o soţilor Carter, îşi reluă drumul spre şcoală. Odată ajuns în dreptul gardului viu ce despărţea şcoala elementară de prima casă de locuit de pe strada Arţarului, se opri din mers şi se uită la clopotniţă. În ea se afla clopotul! Strălucitor şi aruncîndu-i ochade, gata să bată măsura timpului, în lumina soarelui de octombrie.

– Hai noroc, frumosule! îl salută Kenny. Chiar acuş viu la tine!

Clopotul sclipea şi-i făcea cu ochiul, îmbietor, în timp ce Kenny se îndrepta spre uşa de la intrarea principală. Păşea cu o nerăbdare ce o simţea doar atunci cînd se apropia de acest clopot care era al lui şi numai al lui. „Dar parcă el – clopotul – nu ştia lucru ăsta?" se gîndi Kenny. Fireşte că ştia. Cît se făcuse de negru, aproape tuciuriu, cînd îl lipsise de grija lui iubitoare, pe vremea accidentului. Şi cum a prins să strălucească din nou cînd s-a întors Kenny la el!

– Credeai c-atunci m-am curăţat, nu-i aşa, frumosule? îi strigă Kenny.

„Mulţi au mai crezut c-am dat ortu popii, cugetă Kenny. Pînă şi doctoru Swain". Pe urmă, fiecare lagăduia, numai că el nu uitase ce le ieşise pe gură. Barem pe Doc Swain îl vedea ca aievea, cum şedea

aplecat deasupra lui, de parcă totul se petrecuse doar ieri.

– Dac-am văzut vreodată un mort, aşa arăta, ca ăsta, spusese Doc; la care, Kenny îi răspunse „mort pă dracu!" da parcă nimeni nu-l asculta...

Pă urmă l-au rostogolit într-un fel de pat, cărat de nişte haidamaci nenorociţi şi l-au trimis la spital – îşi aminti Kenny. Toate infirmierele îl credeau dus de pe lumea asta şi, chiar cînd s-a zborşit la ele, tot nu i-au dat atenţie – ca şi Doc Swain. Şi Ginny îl socotise mort – sau, oricum pe moarte.

– A murit, Doc? o auzise Kenny, clar ca lumina zilei.

– Nu, căţea afurisită, zbierase el.

Dar Ginny nu-l luase în seamă.

Mai tîrziu, Kenny i-a zis-o: „Credeai c-am crăpat, aşa e? Află că nu şi nici n-am dă gînd. N-ajunge o ciupitură dă topor la laba piciorului, ca să mă dea gata!"

– Pă tot ceru dacă nu-i aşa! hohoti Kenny în gura mare şi cu însufleţire. Nu-i dăstul o scîrbă dă ciupitură ca să-l omoare pă băiatu!

Glasul lui pătrunse prin ferestrele larg deschise ale clasei a opta, unde preda domnişoara Elsie Thornton. Şi, mai înainte ca ecoul lui să se stingă, profesoara bătu zdravăn cu linia în catedră, ca să preîntîmpine dezordinea veşnic stîrnită de remarcile lui Kenny.

„Iar e beat, se gîndi plictisită. Va trebui să luăm o măsură oarecare cu Kenny. De datoria mea ar fi să-l pun în discuţia comitetului şcolar. Într-o bună zi o să cadă din clopotniţă sau pe scări, şi ăsta-i va fi sfîrşitul. Un sfîrşit tragic, al unei vieţi irosite..."

Nu o dată avea să-şi reamintească domnişoara Thornton de gîndurile ei din această după-masă de vineri; pe moment însă, se scutură de ele. Bătu din nou în muchea catedrei şi adresă întrebarea clasică,

dacă dorea vreun copil să rămînă cu ea în clasă, încă o jumătate de oră, după terminarea cursurilor. În sfîrşit, se făcu şi linişte; dar pe zi ce trecea, tot mai greu îşi păstra autoritatea faţă de elevi. De vină erau doar părinţii lor – şi pe bună dreptate o îndemnau învăţătorii proaspeţi absolvenţi ai colegiului, să-i condamne. Necuviinţa din clasă – susţineau aceşti tineri şi străluciţi absolvenţi – nu era decît oglinda mediului familial al copilului. În cei patru-cinci ani din urmă, domnişoara Thornton căpătase deprinderea unui cuvînt de largă răspîndire pe vremea cînd studiase ea la Colegiul Smith. Era vorba de cuvîntul „complex" şi, după afirmaţiile minunaţilor absolvenţi, orice copil suferea cel puţin de un „complex", care, indiferent de natura sa, îl făcea să se comporte urît în clasă. Domnişoara Thornton îşi găsea un fel de reazem în aceste teorii noi; deşi, în unele momente, în special de mare extenuare, cum le avea vinerea după-masă, evoca timpurile cînd, fie că existaseră sau nu „complexe", putea totuşi să se impună faţă de un copil, să-l oblige la o purtare cuviincioasă în timpul orelor de curs. În asemenea după-amieze, domnişoara Thornton îşi dădea seama că îmbătrîneşte şi se simţea la capătul puterilor.

– În minutele care ne-au mai rămas poţi să citeşti tu, Joey, spuse ea, după ce aruncă o privire la ceasul de mînă şi văzu că mai aveau zece minute de lecţii.

Joey Cross se ridică în picioare şi începu să citească din *Aventurile lui Tom Sawyer*. Cu toată rostirea clară şi corectă a cuvintelor, lectura lui era monotonă, aşa cum sînt cele mai multe prin şcolile elementare cînd băieţii sînt puşi să citească în faţa colegilor. Domnişoara Thornton îl urmărea cu pleoapele pe jumătate lăsate şi cu acea latură a raţiunii cu care un profesor experimentat sesizează

orice pronunţie grosolană.

«Iată un copil care ar trebui să sufere de toate „complexele" înşirate prin manuale, reflectă ea. Avînd de tată o brută şi un beţivan, care şi-a luat tălpăşiţa şi l-a părăsit, cu o mamă sinucigaşă, fără o hrană ca lumea, fără un adăpost omenesc şi haine pe el, pînă la nouă ani. Iar acum că a dat de o viaţă mai bună, nu manifestă nici pe departe „complexele" copiilor deprinşi cu un trai pe care el îl gustă doar de patru ani încoace. E cel mai deştept din clasă, în recreaţie face mai puţine prostii decît majoritatea colegilor, nu se ia la trîntă şi nu înjură mai mult ca alţii. Complexe? Dumnezeu ştie! Îmbătrînesc eu – asta e explicaţia. Bine mi-ar prinde să aibă toţi inteligenţa şi supunerea lui Joey Cross».

Fără să ştie nici el, nici vreun coleg de clasă – Joey devenise favoritul domnişoarei Thornton. Şi ori de cîte ori o părăsea curajul şi se gîndea la pensionare, îi apărea în faţă imaginea lui. „Dac-aş putea să-l învăţ ceva, măcar pe-un singur copil..." îşi spunea în taină şi cu înflăcărare – iar cînd repeta acest legămînt, pe Joey îl vedea înaintea ochilor, nu pe altul. E adevărat că în fiecare an avea cîte un favorit. Nu Joey fusese slăbiciunea ei în anul ce trecuse – aşa cum nu avea să mai fie nici în anul următor – dar în acest scurt răstimp, cît se afla în clasa a opta, toate nădejdile de împlinire se agăţau de Joey.

Pentru Selena şi Joey Cross, anul 1939 fusese cumplit de greu. După ce Nellie îşi pusese capăt zilelor, cei doi copii s-au trezit singuri pe lume; Selena de-abia împlinise şaisprezece ani, iar Joey, slăbuţ şi subnutrit, avea doar nouă. Nici n-apucaseră bine s-o îngroape pe Nellie cînd cineva – şi o mulţime de localnici îi bănuiau pe Roberta şi Harmon Carter – trimisese o sesizare la Departamentul Prevederilor

Sociale în legătură cu Selena şi Joey. Nu trecu mult timp şi la uşa colibei se prezentă o delegată de la Prevederi. Selena şi Joey se aflau tocmai atunci în staulul de oi, şi cum limuzinele negre, cu emblema statului pe uşi erau o raritate în Peyton, la fel ca şi femeile elegante cu tunsori moderne şi serviete sub braţ, pe loc Selena a devenit suspicioasă. A aşteptat pînă cînd delegata a deschis uşa colibei şi a păşit înăuntru, şi imediat l-a apucat pe Joey de mînă şi a fugit la Constance MacKenzie. Cu toată frica primejdiei de-a fi prinsă, Constance i-a ascuns în pivniţă la ea, luînd totodată legătura cu Seth Buswell şi cu Charles Partridge. După un timp, Seth a dat de urma lui Paul – fratele vitreg al Selenei şi fiul cel mai mare al lui Lucas Cross.

Paul Cross şi-a făcut apariţia în oraş, la volanul maşinii personale şi alături de soţia lui, pe care o cunoscuse în partea de nord a statului, unde se şi căsătoriseră. Se numea Gladys – şi ea a venit cu schimbările radicale. Existau o droaie de guri în Peyton gata s-o ia la forfecat – pe motiv că era pieptoasă şi blondă, platinată într-un mod atît de vizibil, că pînă şi ţîncii îi observaseră părul şi vorbeau de asta. Unii localnici susţineau că fusese cam pomicică şi că dăduse tîrcoale prin Woodsville ca să-i atragă la ea în gazdă pe tăietorii de lemne cu parale la chimir, dar ceea ce ştia domnişoara Thornton despre Gladys, aflase din povestirile lui Joey sau de la Seth Buswell şi Matthew Swain.

Aşa cum relatase Matt Swain, se pare că Gladys intrase în coliba familiei Cross, îşi rotise ochii în jur şi exclamase:

– Cristoase, ce magherniţă nenorocită!

Şi chiar de a doua zi, tot tîrgul zbîrnîia cum că Paul

Cross venise acasă cu gîndul să nu mai plece. Aproape imediat a căpătat de lucru la unul din gatere, şi după alte două săptămîni, în coliba lui Cross era apă curentă. La capătul unui an, coliba s-a transformat într-o locuinţă confortabilă, cu instalaţii sanitare complete şi cu cîte un dormitor pentru fiecare. Singurul lucru rămas neatins era vechiul ţarc de oi, încropit de Lucas, în care Joey îşi creştea acum oile. Şi spre suprema lui satisfacţie, una din ele obţinuse trei panglici albastre, la trei tîrguri regionale – şi toate astea într-un singur an.

– Paul e smintit c-o lasă pe nevastă-sa să bage atîţia gologani într-o casă care nici măcar nu-i a lui, ziceau cîţiva din oraş. Casa şi locul sînt încă proprietatea lui Lucas Cross.

– Mai mult ca sigur că Lucas a murit, îşi dădeau cu părerea majoritatea localnicilor. Altfel, s-ar fi întors el pînă acum.

Prin revenirea lui şi grija faţă de fraţii vitregi, Paul Cross îi lăsase pe toţi cu gurile căscate, pentru că nimeni nu-l credea în stare de un sentiment atît de nobil ca dragostea de familie. Dar în decembrie 1941, a doua zi după Pearl Harbour, Paul le-a servit o surpriză şi mai mare, părăsindu-şi slujba şi înrolîndu-se în armată.

– Eii, om vedea noi acum, zicea Peytonul, cu ochii aţintiţi pe Gladys. N-o să treacă mult pînă o să-şi ia valea şi-o să-i lase în vînt pe copiii lui Cross.

Numai că Gladys, care, în vremea din urmă nu era prea guralivă, dar arăta mai pieptoasă şi mai platinată ca oricînd, a rămas în Peyton pînă şi-a terminat Selena liceul. La două săptămîni după absolvire, cînd Selena a început să lucreze la „Thrifty Corner Apparel Shop" ca administratoare, Gladys a plecat din oraş şi s-a dus în Texas, să-l întîlnească pe Paul. „Complexe?

Dumnezeu ştie!" cugeta domnişoara Thornton fixîndu-l pe Joey care, după orele de şcoală, fugea. acasă să-şi hrănească oile şi să pună la foc mîncarea de cină, pentru sora lui. „Aş vrea să văd un băiat tot atît de devotat mamei pe cît e Joey surorii sale".

Deasupra capului ei se auziră primele note vesele stîrnite de clopoţul tras de Kenny; imediat, în clasă începu forfota.

– Linişte! porunci domnişoara Thornton. Poţi să te opreşti din citit, Joey. Rămîneţi cu toţii liniştiţi, pînă vă dau drumul.

Dinspre fundul clasei străbătea un murmur de proteste, dar profesoara nu le luă în seamă.

– V-aţi strîns totul de pe pupitre?

– Da, domnişoară Thornton.

– Puteţi să vă ridicaţi.

– Puteţi să vă ridicaţi, o îngînă un glas din băncile din spate.

– Sînteţi liberi.

În secunda următoare, porni ropotul exodului şi toţi băieţii ieşiră pe uşă, afară de unul singur.

– Everett, strigă domnişoara Thornton. Stai jos, Everett! Rămîi treizeci de minute cu mine, în clasă.

„Ia te uită – îşi zise – în definitiv nu sînt chiar bătrînă dacă-i pot ţine în frîu atît de uşor".

Nu se gîndi, însă, că numai cu puţini ani în urmă nici un copil n-ar fi cutezat s-o îngîne. Şi dacă totuşi i-ar fi venit acest gînd, găsea ea pe cine să arunce vina.

– Războiul, ar fi putut să spună, aşa cum făceau toţi oamenii de pe glob, în toamna anului 1943. De cînd cu războiul, nimic nu mai e ca înainte.

Capitolul 2

Constance Kyros închise cuptorul de la sobă şi, îndreptîndu-se din şale, scoase un ţipăt ascuţit. Soţul ei, furişat tiptil, prin spate, o cuprinsese cu braţele ca într-un cerc. Văzînd-o cum tresare speriată, o strînse şi mai tare dar, în mai puţin de o clipă, Constance îşi veni în fire şi se lăsă în voia lui.

– Să nu mai vii aşa, hoţeşte, îl dojeni rîzînd.

– Nu mă pot abţine, se dezvinovăţi Mike, lipindu-şi buzele de ceafa ei. Cînd te apleci aşa, să te uiţi în cuptor, mă năpădesc dorinţele.

– Pentru un bătrîn de patruzeci şi unu de ani ai

idei teribil de juvenile, îi zise, mişcîndu-şi provocator capul, în timp ce el o săruta pe gît. Mike îşi încrucişă braţele şi îi cuprinse sînii în palme, ca în nişte potire.

– Iar tu, îi şuşoti el respirîndu-i în ureche, ai un trup neobişnuit de tînăr, pentru o femeie de treizeci şi nouă de ani.

– Încetează! Dacă nu te potoleşti şi nu-mi dai drumul, o să mi se ardă prăjitura.

– Prăjitură! exclamă Mike pe şoptite şi cu dispreţ. Cine vrea prăjitură?!

– Nimeni, zise Constance întorcîndu-se cu faţa la el, lipindu-se şi mai strîns de pieptul lui şi ridicîndu-şi buzele.

O sărută ca şi în alte dăţi – mai întîi duios, căutînd-o parcă, apoi cu brutalitate şi din nou cu blîndeţe.

– Au trecut patru ani, vorbi el răguşit, dar îmi stîrneşti aceleaşi dorinţe de parcă te-aş avea pentru prima dată...

– Cu siguranţă c-o să mi se ardă prăjitura. O simt după miros.

– Ştii că ai sîni ca de fecioară? Şi asta nu pot să pricep. Normal era să fi căpătat pînă acum acea moliciune a maturităţii, de care numai puştoaicele sînt scutite. Şi, cînd colo, uite-i cum stau de ţanţoşi şi cu vîrfurile ţuguiate – cum ar spune un detectiv, într-un roman poliţist, înainte de-a o seduce pe frumoasa junǎ suspectă.

– Iar ţie ştii că-ţi lipseşte tactul? Şi simţul oportunităţii? Sînii nu pot constitui un subiect de discuţie înainte de masă.

Mike se strîmbă şi se lăsă pe spate ca să-i privească chipul.

– Despre ce să vorbim atunci? o întrebă mişcîndu-se lent şi apăsîndu-şi şoldurile şi coapsele de ale ei.

– Despre prăjitură, zise Constance cu o seriozitate prefăcută. Despre asta şi despre peşte, pe care-l vom avea ca prim fel de mîncare în seara asta.

– Peşte! repetă Mike, lăsîndu-şi braţele în jos.

– Da, peşte. Îţi prieşte.

– Atunci mă duc să pregătesc cîte o băutură, spuse îmbufnat. Dacă e vorba să mănînc peşte, trebuie să mă fortific serios înainte.

– Fiindcă tot eşti acolo, aprinde-mi şi o ţigară, te rog, îi strigă Constance după ce dispăru în salon. Azi am primit un număr nou al revistei „McCall". E publicată în el o schiţă de-a lui Allison.

– Unde l-ai pus?

– Chiar acolo, pe masă.

Mike se întoarse în bucătărie, cu ţigările, cu revista şi cu două pahare. Îi întinse lui Constance unul din ele, împreună cu o ţigară, apoi se aşeză la masă, sorbind din băutură şi răsfoind revista.

– Iată-l, zise. Ce mai titlu! „Atenţie la fata-funcţionară".

– E vorba de o fată care lucrează într-o agenţie de reclame, în New York, îi explică Constance. O carieristă care aspiră la slujba şefului. Acesta însă e tînăr şi frumos, aşa că, fără să vrea, se îndrăgosteşte de el. În cele din urmă se căsătoresc, iar ea îşi dă seama că mai mult ţine la el decît la cariera pe care urmărise s-o facă.

– Dumnezeule mare! exclamă Mike şi închise revista. Oare o fi făcut Allison ceva cu romanul pe care avea de gînd să-l scrie?

– Nu ştiu. Dă-mi, te rog, cîrpa de vase. Constance scoase prăjitura din cuptor. Poate a şi renunţat la ideea de a scrie un roman. După cum ştii, revistele plătesc foarte bine. Ea e încă foarte tînără. Şi, după părerea mea, romancierii trebuie să fie oameni maturi.

– Nu, nu în mod obligatoriu, dacă au talentul ei. În schimb, dacă mă-ntrebi pe mine, orice scriitor trebuie să cunoască mai întîi viaţa şi-abia pe urmă să se aşeze la birou şi să scrie ca lumea despre ea. Mike chicoti. Oare o mai fi în pîine redactorul ăla care i-a achiziţionat prima lucrare? O fi bănuit el vreodată ce implicaţii a avut gestul lui?

Constance rîse.

– *Pisica Lizei.* Straşnică poveste! Mă întreb de unde s-o fi inspirat Allison?

– Direct de la Somerset Maugham, preciză Mike. Cînd a fost premiată pentru ea, era sigură că a şi intrat în cercurile literare cele mai înalte.

– Cum a fost, cum n-a fost, vorba e că povestea asta a făcut-o să renunţe la colegiu.

Despre nuvela *Pisica Lizei* nu se putea spune că a fost prea izbutită. Allison o scrisese la şaptesprezece ani, cînd participase la concursul iniţiat de o redacţie cu idei originale. Înaintea concursului, redacţia publicase în revista ei o pagină ilustrată, cu o pisică neagră stînd pe o masă, pe care se mai afla un vas cu flori primăvăratice, iar în spatele ei o fereastră pe jumătate deschisă şi drapată în roşu. Revista îi invita pe cititori „să scrie o nuvelă de maximum cinci mii de cuvinte, corespunzătoare imaginii", oferindu-le totodată un premiu, în valoare de două sute cincizeci de dolari.

Ceea ce o încîntase pe Allison la acea vreme a

fost anunţul redacţiei că va publica lucrarea premiată în numărul ce va apărea după concurs. Fără să mai stea pe gînduri, fata s-a apucat de lucru şi a scris nuvela. Subiectul era următorul: un diplomat englez îi aduce soţiei lui infidele, numită Liza, o pisică neagră, ca dar de ziua ei. Într-o după-masă, întorcîndu-se de la birou pe neaşteptate, fu intrigat de miorlăitul jalnic al pisicii şi, pornind-o pe urmele ei, o surprinse pe Liza în braţele iubitului. Aşa cum deseori îşi spusese Mike, fie că redactorul care a avut de parcurs toate lucrările concurenţilor ajunsese la capătul răbdării, sau poate, dimpotrivă, sfîrşitul trist al povestirii – cînd englezul pleacă „undeva departe" şi acolo se îmbolnăveşte de ciumă şi moare – i-a încîntat imaginaţia. Oricum, Allison a fost declarată cîştigătoarea concursului, a primit cecul cu suma făgăduită, iar în următorul ei număr revista i-a publicat lucrarea.

– Poate că norocul i-a surîs prea repede şi prea din plin, zise Mike sorbind din băutură. Iar acolo, în New York, o fi acaparat-o munca şi nu-i mai rămîne timp ca să cunoască şi viaţa.

Constance, absentă, începu să pună masa, aşezînd farfuriile şi paharele la locurile lor, mai mult din rutină decît gîndindu-se la ce face.

– Nu mi-aş fi închipuit să lipsească aşa de mult de-acasă, mărturisi ea. Credeam c-o să stea cel mult şase luni şi, cînd colo, au trecut mai bine de doi ani de cînd a plecat la New York. Crezi că după ce ne-am căsătorit i-am creat, cumva, impresia c-ar fi în plus lîngă noi?

– Asta nu, o asigură Mike. Deşi eu şi cu Allison nu am ajuns să ne cunoaştem atît de bine pe cît aş fi

dorit-o, cred, totuşi, că ideea plecării i-a încolţit în minte imediat după sinuciderea lui Nellie Cross.

Între Mike şi Constance se statornicise o înţelegere tacită, în sensul că, de cîte ori aduceau vorba de epoca nenorocită prin care trecuse Peytonul în anul 1939, se refereau la propria lor nefericire de-atunci, fără s-o exprime direct, ci prin aluzie la sinuciderea lui Nellie Cross. La fel, nu pomeneau nimic despre faptul că în aceeaşi perioadă aflase şi Allison adevărul despre tatăl ei şi despre împrejurările în care se născuse.

– Dar, continuă Mike, cred că această hotărîre i s-a conturat şi mai mult după accidentul lui Kathy Ellsworth şi în timpul procesului. După proces, şi după toate cîte s-au petrecut, n-a mai putut să privească Peytonul cu aceiaşi ochi.

– Un motiv destul de caraghios, dacă asta a făcut-o într-adevăr să plece, declară Constance. Procesul familiei Ellsworth împotriva lui Leslie Harrington n-a avut nici o legătură cu Allison. Şi n-avea de ce s-o privească pe ea.

– Nu numai pe ea, ci pe toţi, o contrazise Mike, dar cu calm.

Mai tîrziu, cînd şedea în faţa chiuvetei de bucătărie şi spăla vasele de la masa de seară, Constance se gîndea că poate Mike nu greşise spunînd că procesul dintre familia Ellsworth şi Leslie Harrington îi afectase pe toţi deopotrivă. Scindase Peytonul în două tabere, motiv pentru care devenise o preocupare generală – fie că oamenii o doreau sau nu. Dar după cum prea bine îşi reamintea Constance, nu numai conflictul acestor familii o influenţase pe Allison. La ea, schimbarea începuse să se facă dinainte simţită. Cînd

venise acasă, de la spital, după nefericitul incident cu Norman Page şi cumplita tragedie cu Nellie Cross, nu mai avea nimic de copil în felul ei de a fi. „Şi după cealaltă nenorocire, cînd a aflat adevărul despre mine şi tatăl ei" – se completă Constance fără tragere de inimă. „Probabil că suferă grozav, deşi se preface că nu-i pasă. Să fie oare adevărat că de obicei bastarzii se afirmă în cariera aleasă, datorită convingerii lor că trebuie să-şi găsească compensarea faptului că au fost lipsiţi de tată?!" Constance se uită la apa spumoasă din chiuvetă şi, deodată, balonaşele de clăbuc prinseră culorile curcubeului, licărind jucăuşe printre lacrimile care-i curgeau şiroaie. Nu avea dreptul să fie atît de fericită, după felul cum o dezamăgise pe Allison. Îşi zvîntă obrazul de lacrimi ştergîndu-şi-l de umăr, şi ascultă o clipă la fluieratul afon al lui Mike, aşa cum se auzea din pivniţă, unde-şi făcea de lucru cu fierăstrăul lui electric. „Eu am primit atît de mult, se gîndi cu vinovăţie, deşi pe Allison s-ar fi cuvenit s-o pun pe primul plan". Dar cu siguranţă că nu la Allison se gîndise mai întîi, cu ani în urmă, în 1939. Îşi amintea prea bine de noaptea aceea încinsă, cînd Nellie Cross se omorîse şi Allison zăcea la spital, în stare de inconştienţă. Atunci teama cea mai cumplită ce-o chinuise era că l-a pierdut pe Michael Kyros. După ce luaseră toate măsurile necesare pentru internare, Mike o pornise cu maşina, încet, din spatele spitalului Peyton, unde şi-o parcase. Conducea fără să scoată un cuvînt – îşi amintea Constance – şi la fel de tăcută stătea şi ea alături, pe scaunul din faţă. Nu-i ceruse să se apropie de el, ca în alte dăţi, şi nici nu-i luase mîna într-a lui; rămăsese nemişcată, rezemată de uşa din dreptul ei, pradă

spaimei care-o făcea să simtă un gust amar în gură. Mike a condus tăcut pînă la locul denumit „Capătul Drumului", iar acolo, sus, cînd a stins farurile, întregul oraş îi se întindea la picioare, ca un covor cu arabescuri. Multă vreme Mike nu a schiţat nici o mişcare, uitîndu-se numai în jos, spre oraş, cu o privire fixă, iar ei îi lipsise curajul să vorbească. Într-un tîrziu, Mike şi-a aruncat mucul de ţigară în întunericul ce-i împresura şi s-a întors către Constance. În lumina palidă a lunii, chipul lui părea mai colţuros ca oricînd; Constance începuse să tremure.

– Spune-mi cum a fost, zise el, fără s-o atingă, nici chiar cînd o văzu că izbucneşte în lacrimi.

– N-am ce să-ţi spun. N-am fost niciodată măritată. Asta-i tot. Allison e copil din flori şi de cînd am avut-o m-am străduit din răsputeri să păstrez această taină. Am făcut tot ce mi-a stat în putere s-o apăr, Mike. Cînd s-a născut, mama şi cu mine i-am modificat certificatul de naştere. Allison e cu un an mai mare decît se crede. Am făcut ce m-a tăiat capul s-o pun la adăpost; dar faptul că e bastardă nu-l mai pot schimba.

– Toată teoria ta nobilă despre felul cum ţi-ai ocrotit odrasla e un rahat cît toate zilele, o repezi Mike cu brutalitate. Nu pe ea te-ai zbătut s-o aperi – ci pe tine. Cît priveşte faptul că e bastardă, trebuia neapărat să i-l arunci în obraz, aşa cum ai făcut-o? Multe cruzimi am văzut la viaţa mea, Constance. Cu carul... Dar nici una nu se compară cu ce i-ai făcut fetei astă-seară.

– Dar cum dracu' te-ai fi aşteptat să procedez? ţipă Constance, conştientă că se poartă ca o scorpie, dar nepăsătoare şi incapabilă să-şi controleze

cuvintele care-i veneau de-a valma pe buze. Cum dracu' ar fi trebuit să procedez cu ea? S-o las să-şi facă de cap? S-o las să umble prin pădure cu orice vlăjgan ce-i iese în cale? Poate că asta ar fi trebuit să fac, ca să vezi şi tu, în sfîrşit, o mamă care-ţi împărtăşeşte teoriile nebuneşti în legătură cu copiii şi practica amorului...

– Dar tu n-ai cum să ştii dacă Allison a făcut cu Norman vreun lucru reprobabil, vorbi Mike, liniştit.

– Nu ştiu, pe dracu! E ca taică-său. Cu cît o privesc mai bine, îl văd pe Allison MacKenzie. Amor! Asta era singurul lucru la care se gîndea; şi fiică-sa bastardă e la fel. N-am nevoie s-o studiez prea de aproape, ca să-l văd în ea pe taică-său.

– Nu pe Allison MacKenzie îl vezi în fiica ta, ci pe tine – şi ăsta e lucrul ce te îngrozeşte. Te temi că va ajunge ca tine şi se va trezi cu un copil din flori, aşa cum ai păţit-o tu. Imaginea asta ţi-a apărut astă-seară cînd te-ai uitat la Allison şi la Norman. Nu ţi-a trecut prin minte că poate ea e altfel decît ai fost tu?

– Nu-i adevărat, ţipă Constance. La vîrsta ei n-am fost aşa. N-aş fi acceptat odată cu capul să merg în pădure cu un băiat şi să fac ce-a făcut Allison.

– Dar te unde ştii tu ce a făcut Allison? Nu i-ai dat răgaz să vorbească, ci te-ai şi năpustit asupra ei cu vorbe înveninate...

– Pur şi simplu, ştiu – asta e.

– Din experienţă? o întrebă Mike.

– Ooo, cît de mult te urăsc, spuse cu răutate. Cît te urăsc.

– Nu, zise Mike, nu pe mine mă urăşti, ci adevărul. Deosebirea dintre noi doi, Constance, este aceea că eu nu mă tem de adevăr, oricît ar fi de murdar. Dar îi

urăsc pe mincinoşi.

Porni motorul maşinii şi se îndreptă cu viteză spre casa ei, de pe strada Fagului, fără să mai scoată un cuvînt; şi-atunci Constance şi-a dat seama că-l pierduse.

– Cum ai putut să-mi spui vreodată că mă iubeşti? îi reproşase ea în timp ce cobora din maşină. Iar dacă totuşi m-ai iubit, cum ai putut să-mi vorbeşti ca în seara asta?

– N-am spus că te iubesc mai puţin, Constance, îi zise Mike cu amărăciune, ci doar că-i urăsc pe mincinoşi. De doi ani vreau să mă căsătoresc cu tine... şi asta din dragoste. N-am renunţat nici acum la gîndul ăsta pentru că te iubesc încă, dar nu pot să te privesc în ochi ştiind că ocoleşti adevărul de cîte ori ţi-e neplăcut să-l înfrunţi.

– Se vede că tu n-ai minţit niciodată, îl ironiză ea copilăreşte.

– Foarte rar am făcut-o; şi doar atunci cînd, spunînd adevărul, aş fi pricinuit mai mult rău decît bine; şi de foarte puţine ori am mers atît de departe, încît să mă mint pe mine însumi. De altminteri, pe tine nu te-am minţit niciodată, Constance. Între un bărbat şi o femeie nu poate fi vorba de frumuseţe, de încredere şi de siguranţă, dacă nu există adevăr.

– Bine, spuse Constance, furioasă. Dacă vrei adevărul, vino în casă şi am să ţi-l spun. Pînă la ultimul amănunt afurisit. Haide!

A intrat cu ea în casă, încuind uşa în urma lui, în timp ce Constance o pornise înainte, spre salon. Apoi a tras draperiile la ferestre şi a închis uşa de la vestiar, sub privirea ei, aşa cum îl urmărea de pe sofaua pe care se aşezase luîndu-şi un aer distrat şi

rigid.

– Vrei să bei ceva? l-a întrebat sfioasă şi, de la o clipă la alta, toată mîndria i se topi.

– Nu, o refuză Mike stînd rezemat de uşa dinspre hol. Şi să nu bei nici tu. Să terminăm odată cu ce avem de făcut. Vorbeşte! Ia-o de la început şi încearcă, pentru numele lui Dumnezeu, să fii măcar o dată cinstită cu noi doi.

Avea aerul unui temnicer, aşa cum îi aştepta spovedania cu chipul crispat de o asprime pe care Constance nu i-o văzuse niciodată. Şi nu se arătă îndoioşat nici după ce începuse şovăielnică să-şi povestească viaţa. S-a îndepărtat de cîteva ori de uşă, ca să-şi aprindă o ţigară – fără să-i ofere şi ei una – şi de mai multe ori a apostrofat-o pentru inadvertenţele ivite în povestire, vorbindu-i cu un glas care nici pe departe nu semăna cu al lui.

– Asta-i o minciună, îi spusese o dată şi, prinsă într-o fabulaţie proprie, Constance a trebuit s-o ia de la capăt.

– Ce-ai omis aici? o întrebase pe urmă; iar Constance adăugase un fapt pe care-l socotise întotdeauna ruşinos.

– Mai repetă asta, îi ceruse el. Vreau să văd dacă poţi s-o spui de două ori la fel.

Fusese o noapte de pomină pentru Constance, iar cînd a ajuns la capătul relatărilor, Mike stătea tot lîngă uşă, palid la faţă şi cu privirile rătăcite.

– Asta e tot? o întrebase.

– Da, i-a răspuns Constance – şi el a crezut-o.

Mult mai tîrziu a înţeles pe deplin ceea ce făcuse Mike pentru ea. În săptămînile ce-au urmat, se simţea cu totul alta, o fiinţă nouă, care se mişca în libertate

şi, pentru prima dată, fără să mai fie urmărită de teamă. Nu mai avea de ce să se ascundă după minciuni şi simulări; şi de-abia cînd şi-a dat seama de lucrul acesta, a înţeles ce a vrut să-i spună Mike cînd îi vorbise despre povara carapacei pe care o purtase ea. Dar în noaptea aceea nu intuise această semnificaţie. Atunci nu simţise decît o nevoie cumplită, un fel de sete, care-o făcea să întindă mîna pentru prima oară în viaţă.

– Te rog, îi şopti ea, şi mai înainte ca Mike să-i poată veni în întîmpinare, a alergat singură spre el. Nu fi supărat, l-a rugat plîngînd. Nu fi supărat!

În clipa următoare, o ţinea în braţe, mîngîindu-i cu buzele calde obrazul, colţul ochilor şi urechea şi murmurîndu-i întruna: „iubita mea, iubito, iubito". Constance plîngea. A masat-o pe spate cu degete ferme, vrînd să-i alunge crisparea dintre umeri, pînă cînd, în sfîrşit, Constance s-a liniştit; şi-atunci i-a simţit degetele moi şi mîngîierile pe gît. Se aşezase jos, strîngînd-o la piept, ţinînd-o apoi pe genunchi, ocrotind-o cu braţele şi legănînd-o, iar ea îşi lăsase capul pe umărul lui, înflăcărîndu-se de propria ei dorinţă de a se dărui, de a se dărui. Şi-a plimbat vîrful degetelor pe obrazul lui, ca şi cînd ar fi schiţat un desen, în timp ce cu gura, aproape lipită de a lui, îi şoptea:

– Nu bănuiam c-o să fie aşa; mi-a adus atîta alinare şi mi-a risipit toată teama.

– Îţi poate da o mulţime de alte satisfacţii... chiar şi veselie.

L-a dezmierdat domol, cu sărutările tandre şi lacome ale dragostei şi, nu peste mult timp, cuvintele au început să devină confuze, aproape de nedesluşit,

pentru amîndoi.

Pentru prima oară de cînd trăiau împreună s-a dezbrăcat singură şi s-a lăsat privită, pradă aceleiaşi bucurii de a i se dărui.

După un răstimp, stătea întinsă, cu capul pe umărul lui şi cu o mînă lipită de piept.

– E pentru prima oară cînd nu mă simt ruşinată, i-a mărturisit ea.

– Să te-ntărît amintindu-ţi că „ţi-am spus eu?"

– Dacă vrei tu...

– Ţi-am spus că aşa va fi.

Constance şi-a tras un pic capul şi l-a muşcat de umăr.

– Vai, vai...

– Retractează ce-ai spus.

– Bine. Bine. Mă predau.

– Sigur?

– Da.

– Făgăduieşte-mi.

Apoi tot ea şi-a lipit buzele de locul unde îşi înfipsese dinţii.

– Mă iubeşti? l-a întrebat.

Mike s-a ridicat într-un cot şi, blînd de tot, i-a pus mîna pe piept, în aşa fel ca ea să-şi poată simţi bătăile inimii lovindu- se de vîrfurile degetelor lui. A privit-o îndelung în ochi, pînă o copleşiră din nou dorinţele.

– Nu pot să te sufăr, i-a spus el, aproape răguşit.

– Numai dorinţa fizică te ţine lîngă mine, nu-i aşa?

– Nu ştiu. Mai întîi, ar trebui să încerc încă o dată.

– Iubitul meu, izbucni ea. Nu mai mi-e frică, iubitule... şi în glas îi vibra fericirea şi descătuşarea.

– Ştiu asta, zise el. O ştiu.

La cîteva săptămîni, cînd Mike i-a cerut să se

mărite cu el, i-a răspuns printr-un „da" simplu şi direct, şi s-a dus acasă să vorbească cu Allison.

– Mike şi cu mine ne căsătorim, Allison.

– O! exclamase copilul, care nu mai era copil. Cînd?

– Cît de curînd cu putinţă. Sîmbăta viitoare, dacă putem.

– Dar de ce atîta grabă, dintr-odată?

– Pentru că-l iubesc şi am aşteptat deşţul, i-a răspuns Constance.

Constance Kyros termină de şters vesela de argint şi o puse la loc. Nu prin căsătoria ei cu Mike o pierduse pe Allison – cugetă. Ci în discuţia aceea lungă pe care o avuseseră amîndouă despre tatăl lui Allison, deşi ea, Constance, se străduise să nu răspundă decît cu adevărul la întrebările puse de fiica ei.

– L-ai iubit pe tata? a chestionat-o Allison.

– Nu cred, îi răspunsese Constance cu francheţe. Nu cum îl iubesc pe Mike.

– Înţeleg. Eşti sigură că a fost tatăl meu?

„Mă urăşte" – se gîndise Constance auzind-o, dar a încercat să fie generoasă cu fiica ei.

– Nu caut să mă dezvinovăţesc, dar ce s-a întîmplat între mine şi tatăl tău se poate întîmpla oricui. Eram tare singură. Aveam nevoie de cineva şi el a fost la îndemînă.

– Era căsătorit?

– Da, i-a răspuns Constance, cu glas scăzut. Era însurat şi avea doi copii.

– Înţeleg, repetase Allison; şi, după cum se convinsese Constance mai tîrziu, acesta fusese momentul cînd i-a încolţit fetei în minte gîndul plecării

din Peyton.

Procesul familiei Ellsworth – în timpul căruia Allison a putut să constate că nu avea prieteni în Peyton – fusese un motiv secundar. Constance întinse prosopul de vase pe terasa din spatele casei şi inspiră profund aerul serii de octombrie. Era luna pe care Allison o iubise întotdeauna – îşi aminti ea.

„O, draga mea – o rugă în gînd – încearcă să fii indulgentă. Încearcă să mă ierţi şi cît de cît să mă înţelegi. Întoarce-te acasă, Allison, unde e locul tău..."

Cu paşi înceţi reveni în bucătărie. Ar fi trebuit să se repeadă cu maşina pînă la Selena Cross. De cînd preluase administrarea prăvăliei se dezinteresase complet de ea – un lucru pentru care se condamna. Dar ştiind-o pe Selena la cîrmă, nu mai avea de ce să-şi facă griji. O conducea doar la fel de bine ca şi ea. Se opri în loc să asculte fluieratul lui Mike şi zîmbi. Tot ce-şi spusese în gînd nu erau decît pretexte – bineînţeles. În realitate, era de-o mie de ori preferabil să-şi petreacă seara acasă, decît să meargă la Selena şi să controleze scriptele prăvăliei.

– Alo, strigă ea din capătul scărilor care duceau spre pivniţă. Ai de gînd să stai toată noaptea acolo?

Mike opri motorul fierăstrăului.

– Nu, dacă eşti liberă şi plină de dorinţe, îi răspunse. Şi Constance începu să rîdă.

Capitolul 3

În aceeaşi vineri, din luna octombrie, pe la ora patru după-amiază, Seth Buswell s-a întîlnit cu Leslie Harrington pe strada Ulmilor. Amîndoi schimbară saluturile de rigoare; la urma urmelor, erau oameni civilizaţi, se născuseră pe aceeaşi stradă, în acelaşi oraş şi în copilărie fuseseră colegi de şcoală.

De fapt, dacă se gîndea bine, el şi cu Leslie aveau multe lucruri în comun, îşi zise Seth, plictisit.

– Voi, băieţii, tot mai jucaţi poker vinerea seara? îl interpelă Leslie.

Seth de-abia putu să-şi ascundă mirarea. La unul ca Leslie, aceasta însemna rugămintea cea mai puţin

voalată din cîte îl auzise rostind vreodată.

– Da, l-a informat Seth şi, după răspunsul lui monosilabic, se aşternu o pauză stînjenitoare. Fiecare îl aştepta pe celălalt să vorbească – numai că Seth nu-i lansă invitaţia aşteptată de Leslie şi nici acesta nu a mai insistat. S-au despărţit fără pompă, urmăriţi de acelaşi gînd. Din 1939, Harrington nu mai jucase poker pe strada Castanilor, iar dacă Seth apucase să ia o hotărîre, nu avea de gînd să revină asupra ei.

Între partenerii de poker, dăinuia o înţelegere tradiţională conform căreia, dacă vreunul din ei nu putea să vină la jocul de cărţi, trebuia să-l anunţe pe Seth imediat după cină, în seara cînd urmau să se întîlnească. Aşa se face că într-una din seri, cu patru ani în urmă, Seth s-a pomenit cu un telefon de la Leslie. Era chiar în ziua cînd se pronunţase sentinţa în procesul Ellsworth contra Harrington.

– Seth, îi spusese Leslie atunci, după o zi întreagă petrecută la tribunal, îmi simt capul cît o baniţă. Aşa că scoate-mă din joc în seara asta.

– Te scot, Leslie, îi răspunsese Seth simţind şi acum în el, ca pe o durere fizică, furia din după-masa aceea. Şi nu numai pentru astă-seară, ci pentru toate vinerile de-aici înainte. Nu vreau să-mi mai treci pragul casei.

– Nu te da la mine, Seth, cînd nu ştii exact cum stau lucrurile. În definitiv, sîntem prieteni de ani de zile.

–Prieteni? Ferească sfîntul! i-o tăie Seth. Printr-o simplă coincidenţă ne-am născut pe aceeaşi stradă şi în acelaşi oraş. Printr-o coincidenţă nefericită – aş putea adăuga, şi cu asta i-a trîntit telefonul.

Da, într-adevăr, se gîndi Seth, în timp ce urca

scările largi din faţa casei sale. Leslie şi cu mine avem multe lucruri în comun. Stăm în acelaşi oraş, pe aceeaşi stradă şi avem aceiaşi prieteni. Am iubit pînă şi aceeaşi femeie – pe vremuri. Cît e de uşor, primejdios de uşor, să urăşti un om pentru propriile-ţi slăbiciuni.

Gîndul acesta din urmă îi produse o asemenea silă faţă de el însuşi, încît i se părea că are venin în gură şi, cum intră în casă, îşi turnă la iuţeală un pahar zdravăn de băutură, ca să-şi alunge această senzaţie. Pînă la sosirea lui Matthew Swain, care-şi făcu apariţia cu puţine minute înaintea celorlalţi, proprietarul ziarului local se şi îmbătase criţă.

– Pentru numele lui Dumnezeu! exclamă doctorul, ocolind picioarele întinse ale lui Seth ca să ajungă la masa pe care se afla sticla. Ce te-a făcut să bei în neştire?

– Am cugetat, scumpe prieten, vorbi Seth suficient de stîlcit ca să pronunţe „cugitat", în loc de cugetat – lucru pe care nu l-ar fi făcut la trezie. Am reflectat la uşurinţa cu care omul îşi învinuieşte aproapele pentru propriile sale scăderi. Şi asta e o problemă complexă, bătrîne, continuă el, făcînd cu ochiul şi ameninţîndu-l pe medic cu degetul arătător. Sau, ca să folosesc un termen medical, de-al tău, e o problemă „gravidă".

Swain îşi umplu şi el un pahar şi se aşeză pe un scaun.

– După cîte văd, n-o să fie greu să-ţi luăm banii, în seara asta, zise.

– Vai, Matthew, ce suflet ai de poţi să vorbeşti despre poker cînd eu am găsit o soluţie la problemele umanităţii!

– Iertare, Napoleon, răspunse doctorul. Se aude

soneria de la intrare.

– Dacă fiecare om va înceta să-l urască şi să-l condamne pe celălalt pentru propriile lui înfrîngeri şi slăbiciuni, am putea asista la dispariţia răului de pe pămînt, sub toate formele, începînd cu războiul şi pînă la calomniere, declară Seth, fără să ia în seamă cuvintele prietenului.

Matthew Swain, care se dusese să deschidă uşa, reapăru în cameră urmat de Charles Partridge, Jared Clarke şi Dexter Humphrey.

– Plutim cu toţii în aceeaşi barcă găurită, îi întîmpină Seth, în loc de orice altă formulă de salut.

– Ce-i cu el? se interesă Jared Clarke, cu totul inutil.

– A găsit o soluţie la problemele umanităţii, îl informă Doc Swain.

– Ei, făcu Dexter Humphrey, un tip cu totul lipsit de simţul umorului. Doar era treaz cînd l-am întîlnit după-masă. Mă rog. Eu unul am venit ca să fac un poker. Ai de gînd să joci?

– Vă rog, domnii mei, îi invită Seth fluturîndu-şi mîna într-o mişcare largă. Simţiţi-vă ca acasă. În ce mă priveşte, am să rămîn deoparte, să meditez.

– Ce dracu' te-a apucat, Seth, de te-ai dat la sticlă aşa devreme? îl apostrofă Partridge.

Seth îl măsură cu privirea.

– Te-ai gîndit vreodată, Charlie, că toleranţa poate să meargă pînă la un punct unde nu mai e toleranţă? Şi cînd ajunge acolo, nobila atitudine din care aproape toţi ne facem un titlu de fală, degenerează în slăbiciune şi în consimţire tacită.

– Pfui! exclamă Partridge, ştergîndu-şi fruntea cu un gest voit exagerat. Vorbeşti ca la adunarea unei

fraternităţi; şi, mă rog, ce vrei să spui cu asta?

– Mă refeream la tine, la mine şi la noi toţi, în legătură cu Leslie Harrington, se explică Seth, cu un aer demn.

În încăpere se lăsă o tăcere penibilă, timp în care Seth îşi rotea ochii ca de bufniţă de la un prieten la altul. În cele din urmă, Dexter Humphrey tuşi.

– Hai să jucăm, zise, pornind spre bucătărie, în fruntea celorlalţi.

– Toţi îl urîm pe Leslie pentru propriile noastre slăbiciuni, de la primul pînă la ultimul amărît dintre noi, continuă Seth, prăvălindu-se la loc în fotoliu şi sorbind tacticos din băutură.

Dacă Seth Buswell şi Leslie Harrington aveau o trăsătură comună, aceea era că Seth, ca şi Leslie, nu se lăsa copleşit de griji – cu singura deosebire că, în timp ce Leslie îşi impusese acest fel de a fi, Seth nu avusese motive de frămîntare de cînd se pomenise pe lume. George Buswell – tatăl lui Seth – fusese tot atît de înstărit ca şi cel al lui Leslie Harrington, însă se bucurase de o reputaţie infinit mai mare în stat care, şi după moartea sa, a dăinuit încă multă vreme. Leslie Harrington tînjise după reuşită dintr-o nevoie structurală, pe cînd Seth renunţase la orice aspiraţie de la o vîrstă atît de timpurie, că nici el n-ar fi putut s-o precizeze. Şi astfel, viaţa îl scutise de zbuciumul insuccesel or, pe care, la rîndul său, Leslie a trebuit să înveţe cum să le înfrunte. Seth nu putea să evoce momentul blazării sale, pentru că, odată cu trecerea anilor, amintirea lui alunecase tot mai mult spre periferia afectivă.

– N-am să încerc să-l egalez pe tata, ca să nu mi se spună că, oricît de mult m-am străduit, tot n-am

putut să-l ajung. Şi acest calcul pe care şi-l făcuse de foarte tînăr a însemnat începutul „trîndăviei lui Seth" – cum avea s-o denumească şi s-o deplîngă mai tîrziu tatăl său, sau „lipsa de ambiţie a lui Seth" – după cum o eticheta maică-sa.

Oricum i s-ar fi spus, fapt e că această blazare prematură şi pierdută în uitare îl făcuse să plutească lin, lăsîndu-se purtat de valurile vieţii. Aşa trecuse prin tinereţe şi prin cei patru ani de studenţie la Colegiul Dartmouth, şi cam tot la fel se lăsase împins spre redacţia ziarului „Peyton Place Times", pe care a cumpărat-o.

Tot astfel trecuse şi peste moartea părinţilor – de parcă nu l-ar fi atins sufleteşte – precum şi peste pierderea iubitei; şi, nu peste multă vreme, nepăsarea lui a devenit pentru Peyton „spiritul îngăduitor al lui Seth".

– E uşor să fii îngăduitor cînd nu-ţi pasă de nimic, îi declarase cîndva tînărului Doc Swain, amicul său. Dacă priveşti un lucru cu răceală, poţi să-l studiezi pe toate feţele, cu luciditate şi cu bun-simţ.

Junele Swain care, cu numai două săptămîni înainte se însurase cu o fată, pe nume Emily Gilbert, îi ripostase:

– Mai bine mort, decît sclavul nepăsării.

Şi cum omului îi e greu – dacă nu chiar imposibil – să treacă prin viaţă fără să iubească ceva, Seth şi-a canalizat dragostea lui spre oraşul natal – Peyton –, o dragoste îngăduitoare şi imparţială, care nu aspira şi nici nu cerea reciprocitate, lucru ce-i făcea pe oamenii din jur s-o socotească mai degrabă o preocupare şi mîndrie obştească, decît dragoste propriu-zisă.

„S-ar cuveni să avem un nou liceu – dar

se-nţelege c-o să ne coste bani", scrisese Seth într-un articol de fond. „Se vor mări impozitele. În schimb, cu mijloacele improprii de-acum, n-o să putem scoate prea mulţi tineri străluciţi. Aşa cum văd eu lucrurile, de voi depinde, cetăţeni cu odrasle, precum şi de voi cei care aveţi de gînd să deveniţi părinţi, dacă se va hotărî să plătim impozitele funciare cu un spor de 1,24 dolari la mie, sau să rămînem cu un învăţămînt de mîna a doua".

Locuitorii din nordul Noii Anglii erau concetăţenii săi şi, ca atare, Seth ştia prea bine ce le poate pielea. Cu răbdarea lui, cu aşa-zisa lui indiferenţă, a obţinut de la ei ceea ce nu s-ar fi putut scoate nici cu forţa, nici cu tocmeala. După afirmaţiile unanime ale oraşului, Seth nu folosise ziarul „Times" în chip de armă – nici chiar în timpul campaniilor politice – şi ăsta era adevărul. În el publica numai ce-i atrăgea pe cititorii locali şi pe cei din oraşele vecine. Orice ştire externă tipărită în gazeta sa provenea direct de la „Associated Press", fără s-o însoţească de comentarii personale sau s-o dezbată în articolele de fond pe care le scria.

«Noutăţi sociale şi cancanuri locale diluate – asta e tot ce poţi să găseşti în „Times"» îi auzeai spunînd pe unii proprietari de ziare de prin alte părţi ale statului. Cu toate astea, chiar din primii ani de la cumpărarea ziarului, Seth i-a determinat pe oameni să înalţe un liceu nou, să înfiinţeze un Parc Memorial, obţinînd de la ei pînă şi fondurile necesare pentru îngrijirea şi întreţinerea parcului. Tot el a adunat şi o bună parte din banii investiţi în clădirea spitalului din Peyton, şi prin paginile aceluiaşi „Times" a recrutat şi voluntarii care au construit noul post de pompieri. Cu

felul lui îngăduitor, fără să forţeze lucrurile, Seth a vegheat ani de-a rîndul la propăşirea oraşului său drag; apoi a venit pe lume fiul lui Leslie Harrington. Aşa cum se părea, odată ce-i surîsese izbînda dintr-o direcţie, Leslie şi-a şi întors atenţia spre alte interese. În lunile ce au urmat după naşterea lui Rodney au şi apărut primele glasuri împotriva lui Seth. Asta s-a petrecut la o adunare orăşenească – iar glasurile potrivnice erau ale muncitorilor din uzină. An de an după aceea, cînd adunarea trebuia să voteze unele proiecte îndrăgite de Seth, ca, de pildă, ridicarea unei şcoli sau împărţirea oraşului pe zone, proprietarul ziarului era înfrînt, cu o majoritate zdrobitoare. Seth a dat înapoi, ascunzîndu-se după indiferenţa lui răbdătoare, l-a lăsat pe Leslie Harrington să-şi creeze în Peyton o poziţie de factură dictatorială, refuzînd cu străşnicie să folosească propria sa gazetă pentru a se face auzit. Ridica veşnic din umeri, spunînd că nu peste multă vreme lumea o să se satureze de metodele dictatoriale folosite de Leslie – dar în această privinţă se înşela – pentru că Leslie nu le dicta oamenilor, ci se tîrguia cu ei. Iar cînd şi-a dat seama de eroarea lui, n-a făcut altceva decît să ridice din nou din umeri şi Peyton declara unanim că îngăduinţa lui e de-a dreptul eroică. Însuşi Seth ajunsese s-o creadă pînă într-o bună zi, în 1939, cînd s-a trezit în birou la el cu Allison – palidă la faţă şi cu pumnii încleştaţi.

– Familia Ellsworth îl dă în judecată pe Leslie Harrington, îl anunţase fata; dar, după părerea oamenilor, nu vor scoate un chior de la el, pentru că cei mai mulţi membri ai juriului sînt căţei de pe la uzină. Ce ne rămîne de făcut?

Seth o privise cu luare-aminte pe adolescenta

prea inimoasă şi prea frumos formată pentru vîrsta ei, încercînd să-i explice cum că nu avea nici un rost să întreprindă ceva în procesul Ellsworth contra Harrington.

– Şi eu am momente de revoltă, ca şi tine, îi spusese el. De fapt, nu o dată am ameninţat că voi preface gazeta într-un instrument al demascării. An de an îmi reînnoiesc această ameninţare în faţa adunării orăşeneşti, cînd ştiu că vor fi torpilate unele proiecte ca împărţirea oraşului pe zone sau clădirea unei şcoli – proiecte pe care eu aş dori să le văd împlinite. Niciodată n-ajung să pun în practică ameninţarea mea. De ce? Pentru că sînt un adept al toleranţei, iar unul din principiile de bază ale toleranţei este nu numai de a asculta punctul de vedere al celuilalt, ci şi de-a nu încerca să i-l impui pe al tău, cu de-a sila. Îmi voi spune părerea oamenilor care-mi vor da ascultare, fără a obliga pe nimeni s-o citească în paginile gazetei mele.

– Chiar dacă sînteţi convins că aveţi dreptate? îl întrebase Allison, pe un ton ridicat, ne încrezător şi plină de revoltă.

– Nu ăsta e esenţialul. Părerea cuiva şi dreptul de a şi-o susţine sînt două lucruri distincte. Cînd public în gazetă un material pe care cititorul îl va parcurge mai tîrziu, acasă, el nu mă va avea în preajma sa ca să mă ia la refec, în cazul că nu e de acord cu punctul meu de vedere. Singura lui alternativă e să se apuce să ticluiască „o scrisoare către redactor" dar, făcînd acest lucru, mă nedreptăţeşte pe mine – pentru că la citirea ei, nici eu nu-l voi avea în faţă, ca să mă răfuiesc cu el, dacă aş vrea s-o fac.

– Nu pricep cum aţi ajuns la acest mod de a gîndi

şi nici nu mă interesează, îi replicase Allison stăpînindu-se cu străşnicie să nu ridice tonul. V-am adus aici ceva scris de mine. Nu vă cer să publicaţi în gazetă propriile dumneavoastră cuvinte. Publicaţi-le pe ale mele. Eu nu mă tem să aştern pe hîrtie ceea ce gîndesc; nici nu-mi pasă cine va citi sau cine nu va fi de acord cu mine.

– Să vedem despre ce e vorba, îi răspunsese Seth, întinzînd mîna.

Allison scrisese un articol, nu glumă, şi o bună parte din conţinutul său se referea la Constituţie, la Declaraţia Independenţei şi la dreptul divin al individului la o judecată echitabilă din partea unui tribunal. Scrisese şi despre pofta avarului de a scoate bani şi iar bani, nesocotind, la un moment dat, mijloacele prin care-i produce. Pe Leslie Harrington îl învinuia de neglijenţă şi de nepăsare; iar dacă ar fi avut un strop de omenie în el, nu aştepta să fie dat în judecată ci, din proprie iniţiativă, ar fi oferit despăgubiri familiei Ellsworth, urmînd să poarte în suflet, pînă la sfîrşitul vieţii, stigmatul răului pe care i-l pricinuise lui Kathy. A sosit clipa – scrisese Allison – ca toţi cetăţenii onorabili să-şi ridice glasurile şi să se facă ascultaţi. De vreme ce un cetăţean al unui oraş american liber a ajuns să se teamă de o judecată părtinitoare, înseamnă că trebuie să ne facem o analiză a conştiinţei. În total, Allison umpluse şaptesprezece pagini, bătute la maşină, cu părerile ei despre Leslie Harrington şi dominaţia sa asupra oraşului Peyton. După ce termină cu cititul, Seth depusese cu grijă manuscrisul pe birou.

– Nu pot să-l public, Allison.

– Nu puteţi?! ţipase fata, înşfăcînd paginile

dactilografiate. Mai bine zis, nu vreţi!

– Allison, draga mea...

Ochii fetei se umplură de lacrimi de mînie.

– Şi eu care v-am crezut prieten, hohoti ea şi ieşi ca o furie din birou.

Ars de ţigara ajunsă pînă la degete, Seth se smuci din fotoliu. Pentru o clipă nu-şi putu da seama unde se află, dar cînd privirea îi căzu pe biblioteca de pe peretele din faţă, înţelese că stătuse în fotoliu, la el, în salon.

– La dracu, mormăi, şi începu să se uite pe jos, în jurul fotoliului, după mucul de ţigară pe care-l scăpase din mînă. Cînd dădu de el, îl zdrobi pe covor, cu bombeul pantofului după care se tolăni la loc, luîndu-şi paharul pe jumătate golit. Dinspre bucătărie, se auzea murmurul scăzut al vocilor de bărbaţi şi ofertele şoptite la noile formaţii.

– De trei ori.

– Pas.

– Eu plătesc.

– Carte întreagă.

– Cristoase, şi eu care stăteam cu trei popi!

Amicii mei – se gîndi Seth, înghiţindu-şi greaţa provocată de prea mult whisky băut pe stomacul gol cît şi de anumite amintiri neplăcute. Prietenii mei buni şi încercaţi – repetă el, şi în aceeaşi clipă îl străfulgeră un glas din trecut, venit parcă din altă lume.

– Şi eu care v-am crezut prieten!

Dădu pe gît băutura trezită din pahar şi-l umplu

din nou. „Să ştii că ţi-am fost prieten, îi răspunse în gînd unei Allison MacKenzie de demult. Dacă mă ascultai pe mine erai scutită de multe dureri. Am încercat să te învăţ să nu te omori cu firea, o meteahnă ce ţi-ai trădat-o încă din copilărie. Se vedea şi în scrisul tău; or, treaba asta nu prea se-mpacă cu o proză lucidă, obiectivă şi analitică, draga mea, tînăra, dulcea, talentata şi frumoasa mea Allison..."

– Pe crucea mea, chintă la damă. De pică! se auzi vocea entuziastă a lui Charles Partridge.

„Amicul meu, îşi zise Seth, turtit de băutură, bunul meu amic Charlie Partridge! Cît ne-am mai scuzat, pe vremuri, unul faţă de altul, Charlie. Ce mai scuze minunate, nobile, înălţătoare!"

Şi, dintr-odată, Seth se întoarse cu gîndul la anul 1939. Octombrie 1939. Toamnă tîrzie, o sală de tribunal ticsită cu lume, în care amicul lui Charles Partridge vorbea mieros cu prietena lui – Allison MacKenzie.

– Prin urmare, draga mea, să nu uiţi că ai jurat să spui adevărul. Vreau să declari în faţa tribunalului exact ce s-a întîmplat în seara cînd am sărbătorit Ziua Muncii. Să nu-ţi fie teamă, aici te afli printre prieteni, drăguţă.

– Prieteni? repetase Allison pe un ton întrebător şi cu un glas ce nu era de copil; cu totul altfel răsunase glasul ei cîndva, cînd îi mulţumise lui Seth pentru oferta de a-i publica articole în gazeta lui. Şi pe bani.

„Prieteni?" O voce atît de încordată, atît de bine stăpînită la o fetiţă de şaisprezece ani?

– Katty Ellsworth mi-e prietenă, continuase ea. Singura pe care o am în Peyton.

După proces, Seth se mîngîiase cu gîndul că

numai închipuirea îl făcuse să creadă că ochii lui Allison MacKenzie îl descoperiseră în îmbulzeala de la tribunal.

– Prin urmare, nu crezi că prietena ta Kathy a ameţit uitîndu-se în jos la roţile care se învîrteau? răsuna în memoria lui Seth întrebarea lui Charlie Partridge – apărătorul lui Leslie Harrington.

– Obiectez, excelenţă. De astă dată, Seth îl reauzea pe Peter Drake – un tînăr jurist care, numai Dumnezeu ştie ce-l făcuse să-şi deschidă un birou de avocatură în Peyton. Venise „de prin alte meleaguri", cum ziceau localnicii şi pînă la procesul Ellsworth contra Harrington se îndeletnicise numai cu actele şi treburile mărunte ale muncitorilor din uzină. Şi acum, iată-l, plin de cutezanţă, înfruntîndu-l pe Charles Partridge, un băştinaş.

Prea onorabilul Anthony Aldrige, care se încăpăţîna să nu locuiască pe strada Castanilor deşi, ca judecător, era cu totul îndreptăţit s-o facă – susţinu obiecţiunea lui Peter Drake. De fapt, pe tribunal nu-l interesa părerea lui Allison, ci relatarea faptelor aşa cum le văzuse. Din locul său, Seth aruncase priviri furişe către juraţi vrînd să-şi dea seama cît de dăunătoare putea fi întrebarea lui Charlie – deoarece ştia că membrii completului de judecată cu siguranţă aveau să-l sprijine pe Leslie Harrington. De altfel, ar fi fost imposibil să găseşti o duzină de oameni în Peyton, care să nu lucreze pentru uzină sau să nu aibă bani depuşi la Banca Naţională a Cetăţenilor, al cărei preşedinte administrativ era Leslie; iar Harrington acţionase fulgerător, odată ce aflase de intentarea procesului. Îl concediase pe John Ellsworth – tatăl lui Kathy – şi peste noapte mai găsise şi un

cumpărător pentru casa închiriată de el. Normal că slugile de la uzină se reped cu atîta rîvnă pe orice fărîmă de depoziţie, în favoarea lui Leslie Harrington – reflectase Seth întorcîndu-şi ochii de la juraţi şi privind-o pe Allison MacKenzie, aflată în boxa martorilor.

Procesul a durat trei zile şi singurul om care i-a susţinut mărturia lui Allison a fost Michael Kyros, declarînd că la cererea lui de a se opri motoarele, mecanicul de la Tunelul Groazei îi răspunsese că nu se pricepe. Depoziţia lui Lewis Welles n-a avut mare greutate, cum se vorbea în Peyton, dat fiindcă toată lumea ştia că „umblă cu Kathy", şi deci ar fi părtinit-o pe fată mai ales cînd asta putea să însemne treizeci de mii de dolari.

„Treizeci de mii de dolari!" repeta Peytonul întruna, fără să obosească.

– Treizeci de mii de dolari! Închipuieşte-ţi numai!

– Gîndeşte-te să-l dai în judecată pe Leslie Harrington pentru treizeci de mii de dolari!

– Pentru treizeci de mii de dolari aş lăsa să-mi smulgă amîndouă braţele!

– Şi, la urma urmei, ce dracu-şi închipuie Ellsworth că e el? De unde-a mai răsărit? Numai el trage sforile din culise. Dacă n-o împingea taică-său de la spate, fata n-ar fi făcut asta niciodată.

După trei zile de dezbateri, tribunalul a intrat în deliberare patruzeci şi două de minute, în cap – după ceasul lui Seth. Lui Leslie Harrington i s-au imputat două mii cinci sute de dolari, adică tocmai suma care spusese dinainte că e dispus să o dea. Kathy Ellsworth, care nu apăruse la tribunal, a primit vestea mai calmă decît oricine. Nu mai avea braţul drept şi

pace, zicea ea. Aşa că şi cu treizeci de mii şi cu două mii cinci sute de dolari, tot trebuia să înveţe să se folosească de mîna stîngă.

– Ascultă, fetiţo, i-a spus Lewis Welles, cu tonul lui entuziast, de agent comercial, pe care mulţi nu-l aveau la inimă; n-ai nevoie de mîna dreaptă ca să ţii un ţînc la piept. Am văzut o mulţime de femei care-şi ţineau pruncii cu braţul stîng.

În aceeaşi seară, cînd cei de pe strada Castanilor – afară de Leslie Harrington – s-au adunat la Seth, să joace poker, Charles Partridge se întrecuse cu scuzele.

– Cristoase, ştiam că nu e drept, zicea. Dar ce puteam să fac? Sînt avocatul lui Leslie. Îmi plăteşte un stipendiu anual pentru care am obligaţia să-i apăr cît mai bine interesele. Treizeci de mii de dolari sînt o groază de bani. A trebuit să fac ce am făcut...

– Ca şi cînd cîinele blestemat n-avea de unde să-i dea, intervenise Dexter Humphrey, preşedintele băncii.

– De cînd e el, Leslie a umblat numai după chilipiruri, adăugase Jared Clarke. Nu cred să fi cumpărat vreodată un lucru fără să-ncerce să ciupească ceva la preţ.

– Cîtva timp am crezut că fata n-o să trăiască, le mărturisise Matthew Swain.

– O să vină o zi şi pentru el, vorbise Seth. O zi pe cinste! O să-şi ia el o mamă de pedeapsă pe care n-o s-o uite în veci. Şi-atunci sper să mă nimeresc şi eu pe-aproape. Iar în acea zi de toamnă, din 1943, stînd tolănit în fotoliu la el acasă şi trăgînd la măsea, Seth completă ca pentru sine: „Toţi îl urîm pe Leslie, pînă la ultimul amărît dintre noi, pentru că nu avem curajul

să ne ridicăm şi să-i spunem verde ce credem despre el". Apoi ridică paharul cu bruma de energie ce-i mai rămăsese şi îl trînti cît putu de tare în peretele din faţa lui. Numai că paharul nu se sparse, ci se rostogoli pe covor pînă în dreptul bibliotecii, unde se opri.

– Prietenii mei! bolborosi Seth de-abia mişcîndu-şi limba. Bunii şi credincioşii mei prieteni! Vă bag în mama voastră pe toţi!

– Ce-ai spus, Seth? îl întrebă doctorul Swain, care, terminînd partida, tocmai intra în cameră, urmat de ceilalţi parteneri.

– Afar' de tine, Matt, bombăni Seth, îi bag pă toţi în mă-sa... afar' de tine, Matt.

Şi adormi pe loc, cu capul pe spate şi cu gura căscată.

Capitolul 4

În anul acela zăpada a căzut de timpuriu. Pînă pe la mijlocul lunii noiembrie, cîmpiile se înveşmîntaseră în alb şi mai înainte de sfîrşitul primei săptămîni din decembrie, omătul curăţat din calea vehiculelor şi a pietonilor, cu ajutorul plugurilor cu boturi ascuţite, se înălţa în mormane vîrfuite, de o parte şi de alta a străzilor. Ca întotdeauna iarna, băcănia lui Tuttle era mai aglomerată; fermierii, care în lunile de vară aproape că nu-şi aflau o clipă de răgaz, aveau acum la îndemînă ceasuri întregi de tihnă şi cele mai multe din ele şi le petreceau la Tuttle, adunaţi la taifas. Flecăreala lor, banală şi inutilă, se învîrtea mai mult în

jurul războiului, în iarna anului 1943. Cu toate ostilităţile, înfăţişarea oraşului nu se schimbase prea mult, iar formaţia de la Tuttle, deloc. E drept că numărul tinerilor din Peyton se împuţinase, dar să nu uităm că nu pe ei îi vedeai roind în jurul sobei, în băcănie, aşa că muşteriii lui Tuttle rămăseseră aceiaşi, de ani şi ani de zile. Stocul produselor din prăvălie scăzuse, dar cum oamenii din jurul sobei nu avuseseră niciodată bani cu grămada, pentru cumpărături, această lipsă de mărfuri nu-i afecta cine ştie cît. Nici fermierii nu-şi făceau din hrană o preocupare mai mare decît în alte dăţi. Războiul n-avea cum să transforme solul din Noua Anglie, să-l facă mai puţin stîncos şi mai roditor, şi nici condiţiile atmosferice nu trecuseră sub stăpînirea omului. Ca să-i smulgi viaţă pămîntului ţi se cerea trudă – aşa fusese de cînd lumea – şi războiul nu adusese nici o prefacere în această stare de lucruri. Bătrînii de la Tuttle trăncăneau întruna, dar fermierii care le ţineau isonul nu se simţeau păgubiţi din pricina ceasurilor libere, atît de greu agonisite, pe care şi le iroseau în aceste discuţii. Dacă figurile locale nu mai prezentau interes, puteau oricînd să treacă la subiectul fascinant şi interminabil al războiului. Fiecare bătălie, de pe fiecare front, era reluată de către bătrînii strînşi în jurul godinului înroşit de căldură şi lupta lor era dusă cu mai multă abilitate, cu şi mai strălucită strategie, cu mai mult avînt şi curaj. Toţi puneau stăruinţă în neliniştea pe care şi-o manifestau – nu numai cei cu feciorii pe front – socotind că aşa se cuvine să se arate cînd ţara lor se află în război. Cu toate astea, nu exista unul printre ei care să creadă măcar o clipă că America ar putea fi înfrîntă, deşi se vorbea şi de o asemenea posibilitate, dar cu infinită precauţie.

Ideea unei cizme străine, fie germană sau

japoneză, pe pămîntul desţelenit de strămbunii celor adunaţi la Tuttle, era atît de nefirească, de neconceput, încît dezbaterea şi urmărirea ei stîrnea aceeaşi înmărmurire pentru cei de faţă ca şi un colocviu pe tema percepţiei extrasenzoriale.

Era o desfătare să dai cu gura şi să asculţi, dar de crezut, cine ar fi crezut un lucru ca ăsta?! Un străin venit de pe meleaguri bîntuite de război şi poposit pentru prima dată în Peyton, ar fi rămas de-a dreptul uluit de calmul ce stăpînea oraşul. Unica schimbare se produsese la uzina Cumberland care, de mai bine de un an, se profilase pe producţia de război. Se lucra în trei ture, cîte douăzeci şi patru de ore fără întrerupere, şi oamenii cîştigau mai bine... dar asta nu se prea vedea, pentru că nu aveau cum să se bucure de banii ce le picaseră peste noapte şi ce să cumpere cu ei.

Pentru sfătoşii de la Tuttle războiul era un fel de distracţie – un joc de cuvinte – la care puteau să recurgă oricînd după epuizarea altor subiecte. Şi, urmărindu-i, orice străin de oraş putea să cadă în greşeală, luînd drept curaj felul cum sfidau ei primejdia şi drept indiferenţă credinţa lor nestrămutată în izbîndă.

Selena Cross se număra printre foarte puţinii localnici care participau cu tot sufletul la acest război. Fratele ei vitreg, Paul, se afla în armată pe undeva, prin Pacific, în timp ce Gladys lucra într-o uzină aeronautică din Los Angeles – California. Selena şi-a petrecut iarna din '43 într-o perpetuă agitaţie, luptîndu-se cu senzaţia că e frustrată de un anumit drept.

– Aş vrea să fiu bărbat, i-o declarase lui Michael Kyros. Atunci, nimeni ni m-ar putea ţine pe loc şi într-o clipă m-aş înrola.

Pe urmă se căise de vorbele ei, aflînd că el însuşi

– şi nu o dată – încercase să intre în forţele active. După cîte se părea, însă, nici o categorie de arme nu se grăbise să-l primească pe Mike, un om trecut de patruzeci de ani şi cu două fracturi de menisc la activul său.

Zbuciumată şi dezamăgită, Selena se mai lupta şi cu sentimentul culpabilităţii. S-ar fi cuvenit să fie mulţumită că Ted Carter e în siguranţă, la Facultatea de Drept, fiind ţinut în rezervă datorită mediilor sale mari şi Corpului de Instrucţie al Ofiţerilor Rezervişti. Şi totuşi, nu se împăca deloc cu această situaţie. Sufletul îi spunea că ar fi trebuit să lupte cot la cot cu Paul şi cu ceilalţi de o seamă; iar cînd îi mai pomenea despre norocul pe care l-a avut „de a rămîne în colegiu", fie în scrisorile lui entuziaste sau cînd venea acasă, la sfîrşitul săptămînii, o apucau toţi nervii.

E minunat ca omul să aibă un ideal precis – recunoştea ea – şi Ted nu era un laş, de asta era sigură. Sufleteşte, era mai mult decît pregătit să plece pe front – dar după terminarea studiilor.

– Dacă mai pot sta un an deoparte, inclusiv vara viitoare, o să-mi iau diploma. Îmi rămîne doar specializarea, şi, cine ştie? Poate că pînă atunci se termină şi cu războiul, îi spusese el.

Selena se înfuriase.

– Mi-ar plăcea să cred că ai vrea să mergi pe front. În definitiv, America e în război.

– Nu e vorba că nu vreau, îi ripostase Ted, mîhnit de lipsa de înţelegere ce i-o arăta. Dar în felul ăsta, cîştig timp şi putem să ne căsătorim mult mai curînd.

– Timp! îl zeflemisise Selena. Lasă-i numai pe nemţi sau pe japonezi să ajungă aici şi o să vezi atunci cît de mult preţ mai are timpul la care te gîndeşti tu!

– Dar, Selena, de doi ani am hotărît aşa – încă de cînd eram copii. Ce-i cu tine?

– Nimic!

Adevărul e că nici Selena n-ar fi fost în stare să-i explice ce se petrece cu ea. Îşi dădea seama că e robită de un sentiment copilăros, iraţional, atît de stupid că nici nu ştia cum să şi-l justifice; cu toate astea, nu se putea rupe de el. O urmărea întruna ideea că nu e în regulă ceva cu un tînăr sănătos şi voinic care se complace să încezească într-un oraş universitar, în vreme ce tot restul globului e pîrjolit de război. De la moartea lui Nellie şi apariţia lui Paul şi a lui Gladys – cu orînduiala şi dramul de siguranţă materială aduse de el – părinţii lui Ted îşi îmblînziseră oarecum atitudinea faţă de Selena. La urma urmelor, vorbeau între ei, numai o fată cu cap poate să conducă singură o afacere, fără nici un sprijin din partea proprietarului. Din ziua cînd s-a măritat cu grecul ăla, Connie aproape că n-a mai pus piciorul în prăvălie. A lăsat totul pe seama Selenei. Or, numai o fată isteaţă, nu glumă, se descurcă cu o treabă ca asta, la optsprezece ani, cîţi are ea. Acum, că Selena rămăsese numai cu Joey, Roberta îi invita în cîte o duminică la masă şi de cîte ori primea o scrisoare de la Ted, ţinea morţiş să i-o citească Selenei, în nădejdea că şi fata va proceda la fel cu corespondenţa ei. Numai că Selena nu i-a împlinit această năzuinţă. Nu se putea apropia sufleteşte de Roberta şi de Harmon şi nici să se încreadă în ei. Privea cu circumspecţie invitaţiile lor şi le accepta pentru că nu găsea o formulă elegantă de eschivare, astfel că duminicile petrecute la familia Carter erau o adevărată corvoadă şi, la capătul lor, şi ea şi Joey se purtau ca doi elevi scăpaţi de la şcoală. Alergau şi se

zbenguiau tot drumul pînă acasă şi, odată ajunşi, Selena pregătea cina, se aşezau la masă şi Joey o imita pe Roberta, cu ifosele ei de cucoană mare, iar Selena rîdea întruna, lăsînd să i se răcească mîncarea în farfurie.

„N-am motive să mă plîng", se gîndea într-o seară friguroasă de decembrie, întorcîndu-se acasă de la prăvălie. „Dac-aş avea măcar un strop de gratitudine în suflet, ar trebui să-l arăt pentru ceea ce mi s-a dat".

Înainte de a deschide uşa de la intrare, se opri puţin şi scrută cerul apăsător. „O să ningă", îşi zise, şi o porni cu paşi grăbiţi, nerăbdătoare să ajungă înăuntru, la căldură, unde o aştepta Joey cu mîncarea pe foc şi, cine ştie? poate şi o scrisoare de la Ted. Joey aprinsese şi focul în cămin, ştiind cît de mult îi place Selenei să se uite la el în timp ce mănîncă. Şemineul, o extravaganţă inutilă, fusese construit cu migală şi dibăcie de Paul Cross, care se hotărîse să-l facă în clipa cînd Gladys îi spusese că Selena consideră incompletă o casă fără şemineu.

– Şemineu, i-auzi! exclamase Paul cu prefăcută batjocură, cînd Selena îl văzuse gata terminat şi o podidise plînsul. Îţi face murdărie în casă şi e de modă veche. De unde te-ai pricopsit cu idei din astea?

– De la Connie MacKenzie, i-a mărturisit ea. Pe vremuri, şedeam cu Allison în faţa căminului, la ele acasă, şi mă gîndeam că va veni o zi cînd voi avea şi eu unul.

– Ei bine, acum îl ai. Dar să nu-mi faci muzică de cîte ori sînt lemnele ude sau cînd nu trage coşul şi-ţi umple casa de fum.

Selena se înseninase de veselie.

– Îmi mai doream ceva – să fiu blondă, pentru ca atunci cînd voi avea un şemineu şi voi sta în faţa lui,

focul din vatră să-mi arunce umbre luminoase în păr, la fel ca lui Connie. Aş fi dat orice să fiu ca ea de frumoasă...

– N-aveai nici o şansă, creaţă cum eşti ca o coadă de măturǎ şi cu mutra asta de arici, trîmbiţase Paul, ca s-o tachineze. Auzi dumneata, Connie MacKenzie! Nici mai mult, nici mai puţin...

Dar chiar dacă nu semăna cu mama lui Allison, precum şi-o dorise, Selena era totuşi frumoasă. Făgăduinţele adolescenţei se împliniseră pînă la douăzeci de ani. Privirea ei ascundea taine neîmpărtăşite, iar ochii îşi pierduseră acea expresie bătrînicioasă, nepotrivită, pe care o aveau în copilărie. Oamenii se întorceau după ea pe stradă, de cîte două şi trei ori, atraşi de acel aer enigmatic, de maturizare prin suferinţă, cu mult mai fermecător decît o simplă frumuseţe. Uneori, cînd o privea, Joey se simţea atît de copleşit de adoraţie, că ar fi vrut s-o atingă sau cel puţin s-o strige pe nume, ca s-o facă să se uite la el.

– Selena!

Ea îşi întoarse capul spre băiat. Umbrele proiectate de flăcările din cămin îi scoteau şi mai mult în evidenţă pomeţii obrajilor, pronunţîndu-i totodată adînciturile de sub ei.

– Da, Joey.

El îşi coborî ochii pe revista de pe genunchi.

– Cred că ninge zdravăn, zise, ca să spună ceva. Urlă vîntul ca un cîine turbat.

Selena se ridică în picioare, se duse la fereastră şi, cu faţa lipită de geam, privi afară, ţinîndu-şi palmele ca nişte apărătoare în colţurile ochilor.

– Cum mai ninge! exclamă ea. S-a pornit o viforniţă în lege. Ai închis bine ţarcul de oi?

– Îhî. Ştiam io c-o să vie viscolul, de la Clayton

Frazier. Mi-a arătat şi semnele după care prezice vremea. Spunea că asta se vede după cum se mişcă norii pînă la ora patru după-masă – nu mai tîrziu.

Selena făcu haz.

– Dar dacă norii nu se zbîrlesc decît după ora patru?

– Înseamnă că noaptea n-o să fie viscol, îi explică Joey cu convingere. Începe a doua zi.

– Vasăzică aşa, făcu Selena, serioasă. Ascultă, ce-ai zice de-o ceaşcă de cacao şi o partidă de şah?

– D-acord, primi Joey cu indiferenţă, iar inima, ca şi ochii, îi erau inundaţi de dragoste pentru sora lui.

Selena îl făcea să se simtă întotdeauna băiat mare şi cu importanţă. Adevărat bărbat – nu puşti. Se bizuia pe el şi-i plăcea să-l aibă în preajmă. Aşa cum văzuse Joey pe la şcoală, unele surori mai mari nu le îngăduiau frăţiorilor să se ţină scai de ele. Dar Selena nu făcea aşa. Cînd se întîmpla să fie despărţiţi, chiar şi numai pentru cîteva ceasuri, îl întîmpina de parcă ar fi fost plecat într-o călătorie lungă. „Bună, Joey", îi zicea Selena şi tot chipul i se lumina şi era numai zîmbet. Nu avea obiceiul să-l sărute sau să-l dezmierde, aşa cum le văzuse Joey pe altele. Ar fi murit să-i facă şi ea la fel, îşi spunea în sinea lui. În loc de alintare, îl înghiontea în joacă sau îi ciufulea părul, amenînţîndu-l că, dacă nu se tunde de urgenţă, o să-l fugărească frizerul pe stradă, cu foarfeca în mînă. Asta era o glumă de-a ei pe care i-o spunea chiar dacă nu era pletos.

– Hai, puştiule, îi zise Selena jucîndu-se cu mîna prin părul lui. Scoate tabla de şah. Cînd ai de gînd să-ţi tunzi chica? Dacă mai zăboveşti mult, într-o bună zi o să te-alerge Clement, frizerul, pe strada Ulmilor, strigînd după tine să-l aştepţi să te-ajungă.

Au băut cacao, au jucat şah şi Joey a bătut-o de trei ori la rînd; Selena îl bombănea dezaprobatoare,

incapabilă, chipurile, să ţină piept unui adversar atît de strălucit. Pe urmă s-au culcat. Mult mai tîrziu, aproape de ora unu, s-a auzit soneria la uşă.

Selena a tresărit şi s-a ridicat brusc de pe pernă. „Paul!" şi-a zis în gînd, pipăind prin întuneric, fără să găsească butonul lămpii de lîngă pat. „S-a întîmplat ceva cu Paul şi ne-a adus cineva o telegramă"... Ştia la ce să se aştepte. O telegramă galbenă, cu una sau două stele roşii, lipite înăuntrul chenarului străveziu. Aşa îi pregătea guvernul pe oameni pentru zdrobitoarea veste că cei iubiţi au suferit mutilări sau au pierit în luptă. Înregistră aproape inconştient vîntul sălbatic de afară care proiecta cocoloaşe de zăpadă în ferestre. Se luptă cu o mînecă de la capot, în timp ce aprindea lumina în salon, şi cînd, într-un tîrziu, deschise uşa, vîntul i-o smulse din mînă şi o lipi de zidul din spate, aruncîndu-i în obraz un vîrtej tăios de zăpadă. Poticnindu-se, Lucas Cross intră în casă, spre uluirea Selenei care nu se putea gîndi decît la un singur lucru – să închidă uşa în urma lui.

– Cristoase, că mult m-ai ţinut afară în frig, îi reproşă Lucas în loc de salut.

Atunci creierul Selenei începu să funcţioneze din nou.

– Bună, tată, zise fără nici un chef.

– Asta-i tot ce ştii să-mi spui, după sutele de kilometri pe care i-am făcut ca să te văd? o luă Lucas la rost.

Avea acelaşi zîmbet, observă Selena. Tot aşa i se mişca fruntea, de parcă i-ar fi fost trasă în jos de buze. De-abia după cîteva secunde şi-a dat seama că era în uniformă de marină, cu o scurtă verzuie şi o capelă albă, înfiptă pe capul lui caraghios de pătrat.

– Ei, tată! exclamă ea. Ai intrat în marină...

– Da, lua-o-ar dracu! Mai bine şedeam în pădure –

asta-i tot ce pot să zic. De-o mie de ori e mai uşor să răsuceşti toporu în mînă, decît să faci drăcoveniile care le dă pîn cap ălora din marină. Ascultă aici, tot drumu dă la Boston l-am făcut cu auto-stopu. Doar n-oi avea dă gînd să mă ţii aici toată nopticica? Mi- a îngheţat oasele-n mine.

– Cum să îngheţi cînd eşti plin ca un butoi, i-o tăie Selena. Văd că marina n-a reuşit să te vindece de băutură.

– Să mă vindece? repetă Lucas, mergînd în urma ei în salon. Pă toţi dracii, drăguţo! Marina m-a învăţat nişte şmecherii dă care n-am auzit dă cînd sînt...

– Îmi închipui, răspunse Selena, răscolind cărbunii din vatra căminului şi punînd un butuc peste ei.

– la te uită! exclamă Lucas, scoţîndu-şi scurta şi azvîrlind-o pe un scaun. Văd că s-a făcut schimbări p-aici, nu-i aşa? D-afară n-am prea băgat dă seamă. Suflă al dracu dă tare viscolu. Da-năuntru, s-a-mbunătăţit lucrurile mult dă tot. Cristoase că frig mai e! M-a adus un tip cu maşina pînă în strada Ulmilor şi d-acolo a trebuit s-o iau pă jos. Să ducea în Canada, tipu. Trecea numa p-aici. Putea să m-aducă pînă acasă – da n-a vrut. Nu i-a convenit că pă drum am mai tras cîte-o duşcă, ca să nu mă pătrundă frigu la oase. Nenorocitu!

„Ştiam eu, se gîndea Selena. Am ştiut tot timpul că era prea bine ca să dureze. Asta mi se cuvine pentru ingratitudinea mea, pentru că mă plîngeam fără să am de ce..."

Se întoarse să-l privească pe Lucas care-i trăgea la măsea dintr-o sticlă de-o jumătate de litru. Cînd o goli, o aruncă în direcţia şemineului; sticla se sparse de vatră.

– Ascultă, tată, începu ea, furioasă. Ai avut

dreptate cînd spuneai că s-au schimbat lucrurile pe-aici. În plus, află că aşa vor rămîne. Dacă ai de gînd să arunci cu sticlele în dreapta şi în stînga, poţi să pleci şi să faci asta în altă parte. Aici nu. Nu mai poţi!

Cantitatea mare de alcool şi trecerea rapidă de la ger la căldură îl turtiseră pe Lucas cu mult mai serios decît îşi închipuia şi, ca întotdeauna, era ţîfnos la beţie.

– Ascultă aici, zbieră el. Nu te-apuca să-mi spui mie ce să fac în casa mea. Nu dau nici o para chioară pă ce aţi făcut în ea cît am fost dăparte. Da' a rămas a mea şi să nu uiţi de asta!

– Te-ai întors ca să ne faci necazuri? îl înfruntă Selena cu o voce ascuţită. Nu ne-ai făcut destule? Nu-ţi ajunge ce mi-ai făcut mie şi mamei? Ai aflat de mama, fireşte. S-a sinucis. Asta i-ai făcut mamei. Nu te-ai săturat?

Lucas ridică mîna într-un gest dezaprobator.

– Da, zise. Am auzit dă Nellie. A dat familia dă ruşine – asta a făcut. Pînă la ea nici un Cross nu şi-a luat zilele. O fi fost smintită. Da nu-mi pasă mie dă asta, spuse şi începu să rînjească. Se ridică de pe scaun, clătinîndu-se niţel şi veni spre Selena. N-am dat două parale pe Nellie. Nu mi-a mai păsat dă ia după ce ţi-am dat dă gust, drăguţo.

Într-o străfulgerare de groază, Selena îşi aminti de ziua petrecută cu doctorul Swain. Simţea ca acum arşiţa soarelui de iulie care-o frigea pe spate, storcîndu-i sudoarea din toţi porii precum şi mîinile doctorului ce-o examina. Îi auzea glasul lui blînd şi retrăia durerea pe care o simţise cînd s-a trezit şi totul se terminase. Apoi îi reveni în minte chipul vînăt şi umflat al lui Nellie şi minciuna doctorului care-i spusese că a suferit de cancer. Îşi încordă mîna pe cleştele cu care aţîţase focul din vatra căminului.

– Să nu te apropii de mine, tată! Şi spaima împreună cu sila o făceau să se înece cu cuvintele.

– Tot sălbatică ai rămas, ca o pisică, nu-i aşa, drăguţo? vorbi Lucas, mieros. Nu s-a găsit bărbat să te-mblînzească, dă cînd am plecat io. Ie clar. Se apropie binişor de ea pînă cînd îi ajunse drept în faţă. Nu fi rea cu mine, drăguţo, continuă el, pe vechiul ton plîngăreţ, de care Selena îşi amintea atît de bine. Să nu fii rea. Doar nu ţi-am fost tată de-adevărat. Nu-i nici un păcat în asta, să fii bună cu mine. Îi puse mîinile pe umeri. Nu fi rea cu mine, drăguţo. Cîtă vreme ţi-am dus doru...

Selena îşi lăsă capul pe spate şi îl scuipă drept în obraz.

– Nemernic bătrîn şi împuţit, îi spuse pe un ton sugrumat de mînie. Ia-ţi labele spurcate de pe mine!

Lucas îşi ridică o mînă şi se şterse de scuipat.

– Pisică sălbatică, aşa-i? îi zise, rînjind în chip de zîmbet. Te-nvăţ io minte. La fel ca pă vremuri. Dă-te-ncoace.

Şi în acea clipă Selena îşi dădu seama că luptă ca să-şi salveze viaţa. În încercarea de-a o îngenunchea, Lucas îi înfipse mîinile în gît şi fata se simţea tot mai ameţită din cauza lipsei de aer.

– Pui de căţea, răcni el văzînd-o că-şi ridică genunchiul ca să-l lovească între picioare. Ţi-arăt io ţie!

Congestionat la faţă, se repezi din nou s-o apuce, dar, într-o secundă fulgerătoare, mai înainte ca s-o prindă, Selena ridică cleştele cu amîndouă mîinile şi îl lovi cu toată puterea în tîmple. Lucas se prăvăli pe loc, aproape chiar la picioarele ei dar de teamă ca nu cumva să-şi adune forţele şi să se ridice din nou, Selena iar îl lovi, şi iară, tot în cap.

Ca dintr-o fîntînă ţîşnea sîngele din el împroşcînd-o în faţă.

„Nu trebuie să se scoale! Altfel mă omoară! Nu trebuie să-l las să se ridice! Poate c-a şi murit! – dar nu îndrăznea să-şi deschidă ochii, să-l privească. Două braţe subţiri o trăgeau din spate, o tot trăgeau de lîngă mogîldeaţa prăbuşită la picioarele ei, şi totuşi nu se încumeta să-şi desfacă pleoapele. Numai cînd simţi o lovitură zdravănă în bărbie, lăsă mîna în jos şi se uită în ochii frăţiorului ei, Joey.

În spate, buturuga pe care-o pusese în vatră începuse să ardă, cu sunete vioaie şi prietenoase.

„Atît de repede... se gîndi nepăsătoare. Doar atît, cît i-a trebuit bușteanului să ia foc şi să ardă".

Îşi ridică mîna stîngă şi se şterse la gură.

Cînd şi-o trase înapoi, o văzu plină de sînge. Se linse pe buze şi simţi gustul sîngelui.

– M-am tăiat la gură, zise prosteşte.

Joey clătină din cap.

– E de la el. Te-ai umplut toată. Eşti numai sînge, din creştet pînă-n tălpi.

Singurul lucru pe care şi-l dorea Selena era să se întindă şi să adoarmă. Se simţea atît de istovită de parcă de săptămîni în şir nu dormise; îşi scutură capul încercînd să alunge epuizarea ce-o copleşea. „Nu trebuie să adorm, îşi zise, somnoroasă. Trebuie să fiu trează, să mă gîndesc". În cele din urmă, îşi adună toate puterile şi începu să se gîndească la ce are de făcut. O porni spre telefon cu senzaţia că înoată prin noroi şi mai înainte ca Joey s-o ajungă, puse mîna pe receptor. Dar în secunda următoare, el i-o trase deoparte cu brutalitate.

– Ce faci? o întrebă. Deşi ar fi vrut să ţipe, cuvintele îi ieşiră din gură ca nişte şoapte sugrumate.

– Să-l chem pe Buck McCracken, răspunse Selena, apucînd din nou receptorul.

– Ai înnebunit? şuşoti Joey, apucîndu-i încheietura mîinji. Tuşi. Ai înnebunit? De astă dată rostise cuvintele pe un ton normal, care părea însă exagerat de tare. Eşti nebună? Nu poţi să faci asta. Dacă-l chemi pe şerif, te arestează.

– Dar ce pot să fac?

– Trebuie să scăpăm de el. V-am auzit cînd vorbeaţi. Nimeni nu ştie c-a venit. Ne descotorosim noi de el şi n-o să afle nimeni... niciodată.

– Dar cum?

– Îl îngropăm.

– Nu putem. Pămîntul e îngheţat. Nu putem săpa o groapă destul de adîncă.

– Ţarcul de oi, sugeră Joey, şi amîndoi rămaseră nemişcaţi, urmăriţi de acest gînd, fără să se uite la cadavrul din vaţa căminului.

– În ţarc, pămîntu nu e-ngheţat, continuă Joey. Două zile am ţinut acolo lampa-aia cu raze infraroşii, pentru miei. E moale pămîntul... Ca vara...

– O să ne prindă. Totul e pătat de sînge. O să ne prindă.

– Ascultă-mă. Nu ne putem preda. Dacă facem asta, te arestează şi te bagă în puşcărie. Pe urmă te spînzură. Joey se aşează pe scaun şi începu să plîngă. Selena!

– Da, Joey!

– O să te spînzure, Selena! Aşa cum s-a spînzurat mama. Te ţine atîrnată de gît pînă te învineţeşti şi mori!

– Nu plînge, Joey.

– Selena, Selena!

Instantaneu fata începu să judece ca şi cînd lacrimile lui Joey i-ar fi stimulat creierul. Cu un efort suprem îşi întoarse privirea spre Lucas, înghiţindu-şi greaţa ce-i invadase gura la vederea lui.

– Adu o pătură, Joey! vorbi calmă.

După ce-i întinsese o velinţă de lînă, de la picioarele patului ei, Selena îi porunci pe acelaşi ton liniştit:

– Du-te şi dă drumul la oi din ţarc.

Înfăşură pătura în jurul obiectului sfîrtecat care fusese tatăl ei vitreg. Doar trupul mai era de recunoscut. Cînd îl trase din casă, împreună cu Joey, vîntul i se agăţă de poalele cămăşii de noapte şi ale capotului, înfăşurîndu-i-le strîns, în jurul picioarelor. Sîngele pătruns prin pătură, lăsa o dîră roşie pe zăpada viscolită.

Îl îngropară cam la un metru adîncime şi, cînd terminară cu totul, Joey băgă din nou oile în ţarc. Aşa cum le era obiceiul, animalele se porniră să ţopăie, umblînd de colo pînă colo, astfel că, după cîteva minute, mormîntul de-abia săpat se bătătorise şi era numai urme de copite.

Dar săpatul gropii şi îngropatul cadavrului au fost lucruri simple pe lîngă munca cerută de curăţirea salonului. Se făcuse ziuă cînd au terminat şi vîntul tot mai bătea, viscolind fulgii îngheţaţi de zăpadă. Selena şi Joey, postaţi unul lîngă altul la fereastra din faţă, se uitau afară, la poteca dinspre ţarcul de oi care se acoperise de omăt şi era imaculată de parcă nimeni nu trecuse pe acolo.

Capitolul 5

Curînd după întîi ianuarie, Joey Cross a luat legătura cu un individ cu numele de Enrico Antonelli, măcelarul oraşului şi proprietarul unei crescătorii de porci. Antonelli se născuse în Kaene, New Hampshire, dar de copil se statornicise în Peyton, împreună cu părinţii. Cu toate acestea, cînd se vorbea de el mai toţi îi ziceau „veneticul de pe strada Eleşteului".

Avea părul brun şi buclat, ochii vioi şi negri şi burta rotofeie – prototipul cîntăreţului italian de operă – se mîndrea cu faptul că vorbea englezeşte mai bine decît majoritatea localnicilor ai căror strămoşi trăiseră în America încă de pe la sfîrşitul anilor 1600.

– Joey, e o perioadă proastă pentru tăiatul vitelor, îi preveni el. Cum se face de eşti aşa zorit?

– M-am săturat de oi – asta e, i-a răspuns băiatul. Într-o lună, două vreau să m-apuc să cresc pui. Dar mai întîi trebuie să scap de toate oile.

– Chiar şi de Cornelia? îl iscodi Antonelli referindu-se la oaia cu trei medalii.

– Da, şi de Cornelia, zise Joey, nu fără efort.

– Faci o greşeală, Joey. Mai ţine oile cîteva luni. Îngraşă-le. Şi-o să obţii un preţ mai bun pe carne.

De frică să nu trezească vreo bănuială, Joey se strădui să vorbească în linişte şi impasibil.

– Nu, nu cred c-am să fac asta, domnule Antonelli, zise. Nu mai vreau să le duc grija.

Măcelarul îşi trecu degetele prin părul lui des şi cîrlionţat, de cîntăreţ italian, şi ridică semnificativ din umeri.

– Mi se pare ciudat, zise. Credeam că-ţi iubeşti tare mult oile.

– Aşa a şi fost, recunoscu Joey, încercînd fără succes să imite felul cum ridicase celălalt din umeri. Dar acu nu mai ţin la ele.

– Mă rog, suspină Antonelli, am să-ncerc să viu pînă la tine mîine dimineaţă. Dacă n-o fi prea beat, o să-l iau şi pe Kenny Stearns să mă ajute.

– O să fiu acasă, făgădui Joey. N-ai de ce să te bizui pe Kenny, că nu e de nici un folos.

Bine a procedat Joey că nu s-a dus la şcoală şi a rămas ca să-i dea o mînă de ajutor lui Antonelli, pentru că aşa cum a fost Kenny Stearns în dimineaţa aceea, tot n-ar fi fost în stare s-o facă.

– Am spus eu că nu poţi să te bizui pe Kenny, îi reaminti Joey măcelarului, în timp ce încărcau oile în camion.

Antonelli clătină din cap.

– L-am văzut aseară şi mi-a făgăduit solemn c-o să fie la mine la şase de dimineaţă.

Cum de-a putut Kenny să ajungă pînă la şcoală, ca să nu mai vorbim de cum ar fi putut nimeri la Antonelli, tocmai la capătul oraşului, rămîne un mister pentru că la şapte dimineaţa era aşa de beat, că şi să-l fi tăiat bucăţi tot n-ar fi putut să citească corect un manometru de abur.

A pipăit cu binişorul cazanele caloriferelor de la şcoală, a ciocănit cu pricepere ambele boilere, după care, mulţumit de căldura cazanelor şi de nivelul apei din boilere, a pornit-o clătinîndu-se pe strada Arţarului, apoi pe a Ulmilor, întorcîndu-se la el acasă. Odată ajuns, s-a încuiat la' iuţeală în magazia de lemne, din spatele casei, şi acolo a rămas pînă seara, în ciuda încercărilor făcute de Ginny şi de oamenii la care era tocmit să lucreze în ziua aceea.

– E-n magazie, beat ca un porc, îi informa Ginny pe cei care veneau să întrebe de el. Nu pot să-l scot de-acolo, dar dacă vrei, du-te şi încearcă dumneata.

Numai că şi lui Ginny şi celor care-l chemaseră la lucru, Kenny le răspundea cu o singură formulă: „Pupaţi-mă-n fund".

Doar Ephrain Tuttle, băcanul, a izbutit să mai scoată cîteva vorbe de la el în ziua aceea.

– O să te pup, Kenny, i-a răspuns Ephrain, numai să ieşi din magazie şi să cureţi zăpada din faţa prăvăliei, cum mi-ai promis.

– Dă-te-n mă-ta! i-a răcnit Kenny, pus pe scandal – şi astea au fost singurele cuvinte pe care le-a mai auzit cineva ieşindu-i din gură. Ginny îngheţase de frig, pentru că nu putea să scoată lemne din magazie; s-a şi plictisit la iuţeală, aşa că a şters-o de acasă în primele ore ale după-amiezei.

– Mă duc la „Farul", îl anunţă ea pe Kenny. Asta era unica berărie din Peyton, cu o firmă complet anapoda, dat fiind că nici nu se afla pe lîngă vreo mare, ci pe strada Frasinului şi nici ca aspect nu semăna cu un far. Aducea mai degrabă cu o şură întunecată, din care, la fiecare deschidere a uşii, ieşea o duhoare de transpiraţie, de bere stătută şi rumeguş.

– Mă duc la „Farul", repetă Ginny, unde m-aşteaptă cine m-apreciază.

Ginny Stearns întruchipa un exemplu tragic de frumuseţe blondă, intrată în descompunere. La patruzeci de ani, cîţi avea, frăgezimea ei trandafirie se ofilise de tot, prefăcîndu-se într-o gelatină gălbuie. Cu toate astea, Kenny tot mai credea – şi chiar cu tărie – că nu e bărbat pe lume care, odată ce-o zăreşte pe Ginny, să nu-i cadă la picioare – „ca un gîndac otrăvit cu verde de Paris" – după cum se exprima el.

În tinereţe, Ginny se simţise atît de nesigură de farmecele-i personale încît ţinuse să se verifice în permanenţă faţă de ea însăşi – lucru pe care îl realizase într-o oarecare măsură culcîndu-se cu orice bărbat ce-i făcea cu ochiul. Totuşi, Ginny nu folosea cuvinte atît de brutale, cînd evoca această latură a vieţii ei. Cu ani mai tîrziu, obişnuia să spună: „Pot număra pe degetele de la o mînă bărbaţii din Peyton şi din White River care nu m-au iubit" – iar prin „iubit" lăsa să se înţeleagă mai degrabă un sentiment nobil, legat de suflet, şi nu unul josnic, generat de funcţiile sexuale.

– M-auzi, Kenny? ţipă ea, bătînd furioasă în uşa încuiată a magaziei. Eu mă duc în oraş.

Kenny nu catadicsi să-i răspundă. Stătea cocoţat pe o stivă de lemne şi destupa o nouă sticlă de whisky.

– Tîrfă, bombăni el, auzindu-i pocănitul tocurilor înalte. Destrăbălato! Tîrfo! Apoi oftă. Nu era nimeni

vinovat că-şi făcuse de lucru cu ea – de asta era pe deplin conştient. Pînă şi tatăl lui îl prevenise:

– Kenneth, îi spusese el, n-o să iasă nimic bun din însurătoarea ta cu Virginia Uhlenberg. Toate lucrătoarele tinere sînt pe-o măsură. Nu-s bune de nimic.

Şi tatăl lui avusese cap. Nu fusese un trepăduş ca el, ci un adevărat meşter grădinar care aranjase tot parcul Casei Federale.

– Tată, îi spusese Kenny. Mi-e dragă Ginny Uhlenberg şi mă însor cu ea.

– Dumnezeu să te aibă în pază, i-a răspuns bătrînul, cu vechea lui slăbiciune pentru frazele înflorite şi citatele biblice.

„Asta e situaţia, reflectă Kenny trăgînd o duşcă din sticla proaspăt desfăcută: numai io sînt dă vină. Tata mi-a spus-o. Şi mi-a adus aminte de vorbele lui cînd şi-a dat Ginny în petic pentru prima dată. Mi le-a repetat an dă an, pînă a murit, ticălosu bătrîn... Îmi pui capu c-ar fi vrut să puie laba pă Ginny – şi asta-l rodea întruna". Începînd din clipa aceea, tot restul după-amiezei şi o parte din seară, Kenny a tot încercat să se convingă că Ginny nu-i pusese coarne pînă şi cu taică-său. O încercase fără speranţe... În cele din urmă, bănuiala se prefăcu într-o sabie ascuţită care-i străpungea sufletul şi n-a mai putut să rabde. Cel mai bun lucru era să se ducă aţă la „Farul" şi s-o întrebe pe Ginny fără ocolişuri.

– Ginny, avea să-i spună, te-ai culcat vreodată cu taică-miu?

„Să-ncerce numa să nege, căţeaua! se gîndi el. Numa să-ncerce. O să-i scot io minciunile din gură cu gîtul crestat de la o sticlă spartă". Această perspectivă din urmă avu darul să-l dinamiteze şi să-l urnească din casă pe o noapte geroasă, de ianuarie.

Îl urmări pas cu pas pînă în strada Morii – dar, acolo, dintr-odată îl pierdu. Rămase năuc, în colţul străzii, dîrdîind în cămaşa lui subţire pînă începură să-i clănţăne dinţii. Ceva mai în sus, drept înainte, se zăreau nişte lumini licărind prin întuneric şi la vederea lor Kenny hotărî să meargă într-acolo, să intre în clădirea din spatele luminiţelor. Dădu pe gît ultimul strop din sticla de whisky pe care avusese de gînd s-o spargă şi să i-o vîre pe beregată lui Ginny, dar după ce o goli, o aruncă în stradă. O apucă spre clădirea luminată, din faţa lui, călcînd nesigur, împleticindu-se, dar fără să-şi dea seama de asta. Singurul gînd era doar că-i trebuia al naibii de mult timp ca să ajungă pînă acolo. Cînd, în sfîrşit, se trezi urcînd scările clădirii, i se păru că aude nişte glasuri cîntînd, dar nu băgă de seamă plăcuţa neagră, cu litere aurii, de la intrare, pe care scria: Biserica Penticostală – Evanghelică din Peyton. Intră pe uşă clătinîndu-se şi după ce ochi o bancă lungă, de lemn, aproape de intrare, se prăvăli pe ea.

Kenny nu încercă să se ridice sau să-şi schimbe poziţia. Culoarul dintre strane era capitonat cu un covor roşu şi moale, în clădire era cald şi se simţea de minune acolo, un timp care i se păru destul de îndelungat, toropit de căldura plăcută şi de glasurile care mărturiseau puterea tămăduitoare a Tatălui Ceresc. Cînd şi cînd, întreaga adunare izbucnea în osanale, şi, în asemenea momente, Kenny îşi ridica pleoapele greoaie şi se uita în jur.

„Pentru numele lui Dumnezeu, de ce n-or fi tăcînd!", se gîndea el, scîrbit, deoarece cîntecele împreună cu bătutul din palme şi bubuitul orgii erau ca nişte ciocane puternice şi dureroase în capul lui.

Predica pastorului Oliver Rank, începută pe un ton

legănat şi răsunător, a fost ultima picătură pentru Kenny. Îndurarea omului avea şi ea o margine. „Ducă-se la dracu – bombăni el – da' unde mi-or fi picioarele?" Se uită în jos, încercînd să-şi găsească picioarele care nu-l lăsau să se ridice, dar cînd îşi aplecă privirea simţi cum i se învîrteşte capul în cercuri mari, ameţitoare. Într-un tîrziu, se sculă de pe bancă. Făcu un pas înainte pe culoarul dintre stranele de lemn şi se prăbuşi cu un zgomot înfundat. „Să fiu al dracului dacă nu m-a împins v-un ticălos dă la spate", îşi zise.

Fără să-şi dea seama, gîndul lui trecuse dincolo de buze, luînd forma unor şoapte de neînţeles.

– Ascultaţi! strigă Oliver Rank. Ascultaţi!

– Ascultă-te pă tine, cîine nenorocit, bombăni Kenny – dar şi aceste cuvinte se auziră ca un amestec de sunete confuze. Un om care-l împinge pă altul dă la spate, e un pui dă căţea, cugetă Kenny, făcîndu-i-se milă de el însuşi.

– Ascultaţi! se auzi din nou chemarea lui Oliver Rank, care din principiu nu scăpa nici o ocazie prielnică ce i se ivea. Ascultaţi! Ne vorbeşte un străin din mijlocul nostru. Oare ce spune?

„Zic că eşti un cîine nenorocit care ţi-ai vinde-o pe mă-ta la kilogram, se gîndi Kenny. Un om care-l împinge pă altu e-un ticălos..."

– E Kenny Stearns! exclamă cineva din mulţime. O fi beat.

– Ia-o cu binişorul, frate, îl preveni Oliver Rank pe o voce cîntată. Nu-i arunca aproapelui vorbe de ocară. Ce spune?

– Ooo, Dumnezeule! gemu Kenny, de ce nu-ţi ţii fleanca aia spurcată?

Credincioşii care nu auziseră decît „Ooo Dumnezeule!" – o exclamaţie pe care Kenny o rostise cu înflăcărare – începură să murmure între ei.

Kenny se întoarse cu faţa în sus şi clipi din ochi, jenat de luminile aprinse în biserică.

– Ooo, dulce Isuse Cristoase, gemu, de ce n-or stinge afurisitele astea de lumini – şi din nou ultimele lui cuvinte se auziră ca nişte silabe lipsite de sens.

– Limba cea neştiută! zbieră o femeie isterică. Vorbeşte limba cea neştiută!

Şi, pe loc, se stîrni un adevărat vacarm. Limba cea neştiută – le spusese preotul – era anume folosită pentru revelaţii divine şi o vorbeau numai cei neprihăniţi. Darul de a vorbi şi răstălmăci această limbă era de la Dumnezeu şi cu el erau investiţi doar profeţii.

– Vorbeşte, oo, tu, prea sfinte! strigă Oliver Rank, la fel de emoţionat ca oricare credincios din turma lui, pentru că şi el, ca şi ceilalţi, nu văzuse şi nu auzise niciodată un profet care să vorbească limba celor neprihăniţi. Vorbeşte! Vorbeşte!

Kenny rămase întins pe podeaua bisericii, timp de două ore, zbătîndu-se şi articulînd cuvinte fără noimă.

– Un profet! ţipau cei care-l auzeau bolborosind.

– A venit un Mesia să ne arate calea către Iordan! strigă Oliver Rank.

– Un arhanghel aducător de veşti despre a doua pogorîre, răcni aceeaşi femeie care ţipase la început.

Unul dintre bărbaţi, complet exaltat, dădu buzna în stradă, anunţînd în gura mare gloria ce se pogorîse asupra oraşului Peyton. Alergă într-un suflet la berăria „Farul", după Ginny Stearns, care la început îl huiduise şi nu primi să meargă la biserică decît cu condiţia s-o lase să-şi aducă şi prietenii. Şi astfel flancat de Ginny şi de vreo jumătate de duzină de supiranţi de-ai ei, mesagerul dădu fuga înapoi în biserică, unde Kenny continua să se dea în spectacol. Ginny dădu cu ochii de propriul ei bărbat, tolănit pe duşumea, pus pe scandal – ca întotdeauna

la beţie – înconjurat de o mulţime de oameni treji şi în aparenţă zdraveni, ascultîndu-l cu evlavie de parcă le-ar fi spus unde ar putea să găsească aur.

– Kenny Stearns! zbieră Ginny, care, la rîndul ei, băuse toată ziua. Scoală-te de jos, îi porunci lovindu-l cu piciorul. Eşti beat chior...

– Numai cel care n-a păcătuit să ia piatra şi s-o arunce! ţipă Oliver Rank, observînd că Ginny e băută. Interpelarea domnului Rank o făcu pe Ginny să se dea înapoi ca şi cînd ar fi împroşcat- o cu foc – şi singurul cuvînt inteligibil rostit de Kenny în clipa aceea a fost „Tîrfo".

– O revelaţie, strigă Rank, ameninţînd-o pe Ginny cu un arătător peste măsură de ascuţit. Sînt daţi în vileag păcătoşii din mijlocul nostru!

Ginny se depărtă de Kenny şi se ascunse după doi dintre prietenii cu care venise.

La capătul unui interval de două ore, Kenny părea mort de-a binelea. Îşi dăduse ochii peste cap de nu i se mai vedea decît albul globului ocular şi patru membri ai congregaţiei îl duseră cu toată grija acasă.

Cu timpul, Kenny a ajuns să creadă că numai mîna lui Dumnezeu îl îndreptase către biserică şi tot Dumnezeu îi pusese pe buze cuvintele revelatoare. Ce cuvinte anume – n-ar fi putut să precizeze vreodată – dar nici nu merita să-şi bată capul cu o treabă ca asta. Membrii Bisericii Penticostale Evanghelice din Peyton l-au primit în rîndurile lor ca pe un om preacucernic şi, peste puţini ani, a fost botezat şi sfinţit ca preot. Din fericire, această sectă religioasă nu considera necesar ca pastorii ei să treacă prin vreo şcoală teologică, pentru că altfel mult ar fi trebuit să-şi mai stoarcă creierii Kenny, ca să-şi definească teoriile sale filozofice.

Pentru Peyton a fost un şoc din care nu şi-a mai revenit niciodată – să-l vadă pe fostul trepăduş al

oraşului, pe beţivanul de altădată, mergînd grăbit pe strada Ulmilor, îmbrăcat în sutană şi cu o biblie sub braţ. Patronii berăriei „Farul" îşi aminteau cu melancolie de Ginny Stearns, acum cînd se potolise şi trecuse la religia soţului ei. Iar dacă se întîmpla să-şi mai dea Kenny în petic, s-o înjure şi s-o brutalizeze, aşa cum făcuse cu ani în urmă, Ginny nu se prea sinchisea. În sinea ei, se considera un fel de Fecioară Marie, iar pe Kenny – un arhanghel trimis de Dumnezeu s-o anunţe că e aleasă să zămislească nădejdea într-o lume nouă. Numai rareori, foarte rareori i se întîmpla lui Kenny să cadă dintr-odată pe gînduri şi să se întrebe ce făcea el ca preot şi ce îl mînase spre calea care o urma acum. Dar în momente ca astea, ridica din umeri şi arunca toată vina pe mîna sigură a tatălui ceresc.

La începutul iernii din 1944, mai toate discuţiile din Peyton gravitau în jurul aceluiaşi subiect – Kenny Stearns. N-a stîrnit mare vîlvă nici apariţia celor doi ofiţeri de marină veniţi să se intereseze de Lucas Cross, care, după cîte se părea, devenise marinar şi acum lipsea fără permisie. Însoţiţi de Buck McCracken, aceştia s-au dus la Selena şi Joey Cross, şi le-au pus cîteva întrebări, la care amîndoi au răspuns că nu-l mai văzuseră pe Lucas din 1939, cînd plecase din Peyton. După alte cîteva investigaţii prin oraş – unde nimeni nu îl văzuse şi nu auzise de Lucas – ofiţerii au plecat, iar localnicii şi-au văzut mai departe de sporovăiala lor despre Kenny Stearns – care devenise eroul unei *minuni*.

Capitolul 6

Înainte de a se stinge marea senzaţie stîrnită de Kenny Stearns, un alt freamăt a cuprins oraşul – micul Norman Page s-a întors din război. A revenit în Peyton, în martie 1944, în chip de erou, cu pieptul acoperit de barete şi decoraţii, şi cu un picior anchilozat, pe care păşea sprijinindu-se într-o cîrjă. A coborît din tren ajutat de maică-sa, care-i ieşise la Boston întru întîmpinare, şi a fost salutat de fanfara liceului cu imnul „Trăiască în veci stindardul", precum şi de uralele de bun sosit ale localnicilor. Jared Clarke a ţinut un discurs în care îl saluta pe erou ca pe un „vînător coborît din munţi şi un marinar venit din larg",

cu toate că Norman servise ca infanterist în trupele terestre. Societatea de Binefacere a Doamnelor, de conivenţă cu Consiliul de conducere al oraşului şi cu Comitetul şcolar au declarat ziua de 20 martie „Ziua lui Norman Page", organizînd apoi o paradă şi un banchet somptuos, la care fiecare cetăţean al oraşului a fost binevenit. Aşezat în capul mesei, Norman s-a ridicat şi a ţinut o cuvîntare, la sfîrşitul căreia aproape că nu era om să nu lăcrimeze în sala de gimnastică a liceului, unde s-a dat ospăţul. Într-un cuvînt, Peytonul l-a copleşit cu dragoste şi căldură pe primul său erou, reîntors acasă.

– Bietul băiat! E-aşa de palid – vorbea oraşul, fără să recunoască nimeni că aşa fusese de mic copil.

– Dragul de el! Cît e de tînăr şi a trecut prin atîtea!

Seth Buswell l-a fotografiat pe tînărul erou în Parcul Memorial, stînd rezemat de cîrje, în faţa monumentului ostaşilor căzuţi în primul război mondial. Dar cînd fotografia nu a apărut pe prima pagină a ziarului „Times", s-au pornit tot felul de comentarii neplăcute la adresa lui Seth.

Ceea ce nu cunoştea însă oraşul era discuţia pe care o avusese Seth cu Matthew Swain chiar în seara zilei cînd se făcuse poza.

– Să nu-i publici fotografia, Seth, l-a sfătuit medicul.

– De ce nu? se miră Seth. E o poză bună. Eroul local se întoarce acasă şi chestii de genul ăsta. Un material de presă pe cinste!

– S-ar putea s-o vadă cineva din afara oraşului, îl preveni Swain.

– Şi ce-i cu asta?

– Mai nimic, numai că pariez pe diploma mea de

doctor, pe autorizaţia de practică medicală, şi mă las să mă şi tundă, că Norman Page nu are nimic la picior. Nici măcar n-a fost rănit.

Seth a rămas cu gura căscată.

– Dar atunci ce-i cu toate medaliile alea? Puştiul e plin de barete de la brîu în sus, pînă pe umeri.

– Barete, da, recunoscu medicul, dar medalii, nu. Oricine poate să intre într-o prăvălie de pe lîngă o bază militară şi să cumpere barete cu toptanul. Există un asemenea magazin şi în Manchester. L-am observat săptămîna trecută, cînd am fost pe acolo. Pariez pe ce vrei că Evelyn a intrat într-o asemenea prăvălie şi a cumpărat toate baretele pe care le are Norman pe tunică.

– Dar pentru ce? E absurd să facă aşa ceva. O mulţime de tineri se întorc acasă fără să fie eroi. De ce-ar ţine se pozeze Norman în erou?

– Nu mă taie capul, dar al naibii să fiu dacă nu-i dau de fir la toată treaba asta! Am un coleg de facultate care e mare gînganie la Washington. Negreşit că el are posibilitatea să afle tot.

A doua zi, medicul s-a dus la Casa Federală să-şi înregistreze maşina, şi fiindcă tot se afla la cîteva mile distanţă de Peyton, cu treburi oficiale, i-a telefonat şi prietenului din Washington.

– Sigur că pot să aflu, Matt, i-a răspuns acesta. Am să-ţi telefonez chiar diseară, acasă.

– Nu, să nu faci asta, a protestat doctorul cu gîndul la Alma Hayes, operatoarea de la telefoane care se ştia că interceptează orice convorbire interurbană. Scrie-mi, îi spuse. Nu-i nici o grabă.

La puţine zile, doctorul Swain a primit scrisoarea şi imediat s-a dus cu ea la Seth. Conform datelor

aflate la dosar, Norman Page fusese trecut în rezervă pe motive medicale, fiind considerat inapt, din punct de vedere mental. În perioada cînd oraşul suferise alături de Evelyn Page, al cărei fiu – după spusele ei – zăcea rănit într-un spital din Europa, Norman Page se refăcea de pe urma unei grave astenii de război, într-un sanatoriu din Statele Unite. În continuare, prietenul doctorului Swain scria că, după cîte putuse să se informeze, Norman suferise un atac de P.N. în timpul luptelor din Franţa.

– Ce înseamnă asta? întrebă Seth, arătînd iniţialele.

– Psiho-nevroză, îl lămuri medicul, întinzîndu-se peste biroul redactorului să ia o brichetă, apoi, ţinînd scrisoarea deasupra unui coş de hîrtii, îl dădu foc. În toată treaba asta nu văd decît mîna lui Evelyn.

– Şi eu, se arătă Seth de acord.

Şi cum adevărul descoperit de ei doi n-ar fi dus decît la compromiterea lui Norman în faţa oraşului şi la eventuale neplăceri cu autorităţile militare, au hotărît să-l dea cu totul uitării. Seth a distrus fotografia lui Norman, împreună cu negativul ei, lăsîndu-se mai departe ponegrit de oraş, iar Matthew Swain a mai avut un singur lucru de adăugat.

– Ar trebui să-l înveţe cineva pe băiat cum să calce cu un picior anchilozat şi cum să mînuiască ceva mai natural cîrja aia a lui.

În tot acest timp, Evelyn Page nu avea nici o bănuială că i-ar fi dibuit careva „micul ei şiretlic", aşa cum îşi intitula înscenarea cînd o comenta cu Norman. Faţă de băiat se scuza, spunînd că nu avusese de gînd să împingă înşelătoria într-atît de departe, dar că, fără voia ei, se crease una din

situaţiile acelea nenorocite care scapă de sub orice control. În sine, însă, îşi zicea că, la urma urmelor, trebuie să profite la maximum atîta vreme cît spiritele mai erau aprinse şi că numai o netoată şi-ar fi făcut sînge rău pentru un lucru consumat. De fapt, Evelyn nu a regretat niciodată hotărîrea pe care o luase cînd a primit înştiinţarea că Norman e în Statele Unite şi că suferă de tulburări mentale. Zile în şir, a tot chibzuit ce să facă înainte de-a merge la spitalul unde se afla internat. În cele din urmă, şi-a anunţat prietenii că Norman e grav rănit la picior şi acum zace pe moarte, într-o clinică din Europa. Cînd a plecat la Connecticut, în vizită la sora ei, amicii au petrecut-o la gară, cu multe lacrimi şi urări de bine. În definitiv, îşi spuneau ei, biata femeie fusese lovită de o mare nenorocire şi era de înţeles că nu poate rămîne singură, în casa de pe strada Depoului.

După alte cîteva luni, aflînd de iminenta demobilizare a fiului ei, a zvonit prin oraş că pleacă la Boston în aşteptarea vaporului care-i va readuce „bietul trup, sfîrtecat, al lui Norman". După reformarea medicală şi eliberarea din armată, Evelyn a mai stat încă două săptămîni cu el, la un hotel din Boston, dăscălindu-l întruna cu rolul pe care urmau să-l joace la întoarcerea acasă.

– Vrei să te considere tot oraşul nebun? a strigat în faţa protestelor lui. Nebun, ca domnişoara Hester Goodale?

– Vrei că ăi de-acasă să te creadă un laş care a dat bir cu fugiţii în faţa primejdiei?

– Vrei să ne facem în aşa hal de rîs să nu ne mai putem ridica niciodată ochii din pămînt?

– Vrei să le dai apă la moară fetelor Page, ca să

aibă de ce să ne ponegrească?

– Fă cum te învaţă mama, dragul meu. Te-am îndemnat eu vreodată la ceva rău?

Ostenit de moarte, la minte, la trup şi la suflet, Norman a clătinat din cap în semn că primeşte, iar Evelyn a şi telefonat în Peyton, anunţînd vestea cea bună că îl aduce pe Norman acasă. După festivităţile de primire şi banchet, l-a felicitat cu însufleţire pentru felul minunat cum îşi ţinuse discursul şi zile în şir după aceea l-a ţinut proptit într-un fotoliu din salon, cu „piciorul bolnav" întins pe o canapea asortată, zîmbindu-le cu ochii înlăcrimaţi prietenilor care veneau să-l viziteze. Au apărut pînă şi fetele Page – cu mutrele lor buhăite, sulemenite cu grijă şi cu trupurile lăbărţate, strînse în rochii de mătase neagră. Carolina a adus un borcan cu supă pregătită de ea, iar Charlotte o sticlă de vin de păpădie, făcut în casă.

– Am venit să-l vedem pe băiatul lui Oakleigh, i-au spus lui Evelyn.

În acel moment nu era nimeni în casă, afară de Norman, aşa că Evelyn a avut, în sfîrşit, prilejul să le atingă cu vreo două vorbe usturătoare pe fiicele răposatului ei soţ.

– V-a fost frică de gura lumii de v-aţi luat inima-n dinţi şi aţi venit să vă vedeţi fratele rănit în război?

Şi cum ăsta era adevărul, domnişoarele Page n-au găsit o replică, pe moment. Au rezistat încă alte cinci minute, fără să clintească în faţa potopului de ironii ce se revărsa din gura lui Evelyn şi numai după aceea le-a condus în salon, unde se afla Norman. Era pentru prima dată cînd puneau piciorul în casă la Evelyn. Şi chipurile lor, felul în care s-au purtat, tonul micros pe care i-au vorbit copilului atîţia ani calomniat

de ele, au răsplătit din plin fiecare strop de efort depus de Evelyn pentru „micul ei şiretlic".

– Ai văzut? i-a zis, triumfătoare, lui Norman după plecarea fetelor Page. Ce ţi-am spus eu? Nu e mai bine aşa, decît să-i laşi pe oameni să te creadă nebun?

În ce-l privea pe Norman, trăia cu sentimentul că pluteşte într-o lume ireală. Continua să aibă coşmaruri, deşi nu toate legate de război. Îl urmărea vechiul vis cu domnişoara Hester Goodale şi motanul ei. În vis, domnişoara Hester împrumuta chipul mamei lui, iar cei doi oameni pe care ea îi urmărea prin crăpătura din gardul viu nu mai erau soţii Card, ci Allison MacKenzie şi el, Norman. Cînd îi mîngîia, în vis, abdomenul lui Allison, îl năpădeau dorinţele cele mai înflăcărate, dar veşnic neîmplinite, deoarece în clipa culminantă se făcea că pîntecele ei se crapă şi din el ţîşnesc milioane de viermi subţiri, vineţii şi veninoşi de moarte, şi la vederea lor Norman o lua la fugă. Alerga, alerga întruna pînă îl părăseau puterile, urmărit de viermii ce se tîrau cu iuţeală după el. De multe ori ăsta era momentul cînd se trezea scăldat în sudoare şi sufocat de spaimă; în alte dăţi izbutea să ajungă în braţele mamei sale înainte de a deschide ochii. Atunci plîngea cu ardoare şi avea sentimentul că maică-sa îl salvase de la o primejdie cumplită.

Cu vremea i-a dispărut „înţepeneala" de la „piciorul bolnav" şi a început să-şi caute de lucru.

Prin Seth Buswell a obţinut o slujbă de contabil şi distribuitor la ziarul „Times" şi Norman s-a apucat de treabă. Muncea cu rîvnă, zi de zi, iar la sfîrşitul săptămînii ducea acasă cecul neîncasat, cu salariul.

Dacă a existat ceva care să-l „demaşte" pe

Rodney Harrington în ochii oraşului, a fost tocmai această comportare chibzuită a lui Norman – mai ales că Rodney nu fusese pe front. În clipa cînd ordinul lui de chemare a devenit o realitate, Leslie Harrington l-a şi plasat în uzina Cumberland, într-un post destul de important ca să fie considerat ca „indispensabil" în cadrul eforturilor de război depuse de civili. Mult şi urît s-a mai vorbit în Peyton pe tema asta. Unii pretindeau că trei din comisia locală de recrutare trăiesc în case ipotecate de Leslie Harrington; ba mai mult chiar că înşişi fiii lor lucrau în uzină şi erau socotiţi tot „indispensabili".

Poziţia deţinută de Leslie Harrington ani de-a rîndul şi care, în 1939, începuse să se şubrezească, era serios ameninţată în primăvara anului 1944. Cei care în 1939 consideraseră drept o nebunie procesul intentat de familia Elsworth împotriva lui Leslie, nu după multă vreme au început să-şi mai schimbe părerile. Prin curajul ei tacit, Kathy îi pricinuise lui Leslie un rău infinit mai mare decît ar fi putut-o face prin vorbe. Se măritase cu Lewis Welles cu puţin timp înainte de mobilizarea lui şi rămăsese imediat însărcinată. Cît a durat războiul, mulţi dintre localnici se simţeau ruşinaţi văzînd-o pe Kathy Welles, pe strada Ulmilor, împingînd cu o singură mînă un cărucior de copil. O petreceau cu privirile şi-l luau la forfecat pe Leslie Harrington care ar fi avut, slavă Domnului, de unde să-i uşureze cît de cît viaţa lui Kathy, rămasă singură şi aşteptîndu-l pe Lewis cu o nădejde neclintită – chiar şi în zile negre ca acelea ale luptelor din Bataan şi Corregidor.

– Două mii cinci sute de dolari! zicea oraşul. Nu prea e mult, chiar dacă i-a plătit şi îngrijirea

medicală...

– Leslie Harrington şi-ar vinde mai degrabă sufletul decît să se despartă de un dolar.

– Oricum, nu e drept. Ea cu bărbatul pe front, iar Leslie cu odrasla acasă.

– Kathy Welles nu s-a ales cu nimic. Chiar cu treizeci de mii de dolari nu-i mai punea braţul la loc, dar i-ar fi uşurat foarte mult viaţa. Putea să angajeze şi ea pe cineva, s-o ajute la gospodărie şi să îngrijească de copil. Se-aude că umblă ca o sfîrleză prin casă şi e aşa de îndemînatecă la treabă că nici nu are nevoie de două mîini.

– E ruşinos, totuşi, felul cum s-a-nvîrtit Leslie Harrington de-a scăpat aşa ieftin. Şi fiu-său se pricepe bine la învîrteli din astea. Uită-te cum s-a strecurat de nu s-a dus la război şi cum se-nvîrteşte de benzină ca să-şi facă mendrele, cu maşina, pe cînd alţii o iau pe cartelă...

– Rodney a ştiut întotdeauna cum să se furişeze. Nu-ţi aduci aminte de Betty Anderson?

– Se-aude că acum e-ncurcat cu o fată din Concord. Se duce noapte de noapte la ea.

– Într-o bună zi o să dea el de dracu. La fel ca şi Leslie. De multă vreme îşi merită amîndoi pedeapsa.

Totuşi Leslie Harrington n-ar fi putut să precizeze cînd anume a început să-şi piardă autoritatea asupra oraşului. Aşa cum era înclinat să creadă, asta se petrecuse în clipa cînd Uniunea Sindicatelor izbutise să se impună în conducerea uzinei – un lucru nemaiauzit, chiar nevisat în oraşul Peyton. Leslie făcuse mare tărăboi şi ameninţase că va închide uzina şi-i va lăsa pe toţi fără slujbă, numai că, spre ghinionul său, apucase mai dinainte să semneze

contracte cu guvernul, ceea ce muncitorii ştiau. După socotelile lui, totul o luase razna de cînd cu amestecul sindicatelor în uzină. Afacerile la bancă stagnaseră şi ele, dat fiind că oamenii începuseră să-şi transfere ipotecile la o altă bancă, dintr-un oraş din sud, la o distanţă de zece mile. Cîndva, Leslie ar fi concediat un om pentru o treabă ca asta, dar de cînd trecuse conducerea în mîinile sindicatului, nu mai putea să-şi facă chiar toate poftele. După cîte auzise, Michael Kyros îi stîrnise pe lucrători spunîndu-le cum că ar fi o bancă în oraşul vecin, dornică să încheie afaceri noi; dar şi faţă de-o asemenea perfidie, Leslie se arătase neputincios. În aceeaşi primăvară candidase, fără succes, la alegerea noului comitet şcolar şi cîteva săptămîni în şir umblase năuc de cap din cauza acestei înfrîngeri; iar comitetul de acum îl considera pe Mike drept cel mai capabil director din cîţi avusese Peytonul vreodată. În primele luni ale anului 1944, Leslie Harrington a trăit sub imperiul fricii, singura lui mîngîiere fiind Rodney, pe care izbutise să-l scape de front.

– O să-mi vie mie apa la moară, îi perora lui Rodney cu înflăcărare. Aşteaptă numai să se termine cu nenorocitu-ăsta de război. Să vezi tu atunci cît o să mai rămînă la mine în uzină blestematu-ăla de sindicat. O să-i dau afară pe toţi ticăloşii care muncesc acum, pînă la ultimul, şi-o să transplantez o populaţie nouă în Peyton.

Dar Peter Drake, tînărul avocat care îl înfruntase pe Harrington în procesul cu familia Elsworth, era de altă părere.

– Strada Castanilor şi-a frînt spinarea, zicea el. Cînd o singură vertebră a sărit de la locul ei, întreaga

coloană nu mai funcţionează cum trebuie.

Cu toată această stare de lucruri, Rodney Harrington nu-şi bătea capul nici cu uzina, nici cu spinarea ruptă a străzii Castanilor sau cu schimbările petrecute în Peyton. Ca întotdeauna, principala sa grijă era persoana lui. Adoptase două atitudini, fiecare complet diferită şi ruptă de cealaltă. Prima se întemeia pe concepţii despre care ştia că-i servesc interesele, pe cînd, cea de a doua, pe adevăratele sale porniri şi sentimente. Gîndul la cea dintîi îl făcea deseori să spună: „Nu există ceva mai păcătos decît să ai o slujbă de importanţă vitală pentru război. Mă simt tare inutil, stînd aici, în America, la adăpost, în timp ce băieţii se luptă peste ocean, ca să-şi salveze vieţile".

De obicei, îşi plasa formula faţă de cîte o fetişcană nostimă care îl consola la repezeală spunîndu-i că, pentru ea, prezenţa lui era mai mult decît vitală.

– Nu zău, răspundea Rodney, de regulă. Cît de vitală? Ia arată-mi, puicuţo!

Cu criza de bărbaţi din primăvara anului 1944, puţine erau fetele care să nu răspundă unei asemenea chemări.

Cît priveşte cea de-a doua atitudine a lui Rodney, un lucru era de netăgăduit. Se simţea în al nouălea cer că scăpase de război şi asta o recunoştea doar faţă de el însuşi. Gîndul mizeriei, al lipsei de hrană ca lumea, al încartiruirii la grămadă, al hainelor ponosite şi, mai presus de orice, al disciplinei militare, îl umplea de scîrbă. De altfel era convins că orice om cu un dram de cinste în el s-ar fi declarat de acord cu punctul lui de vedere. La fel ca şi el, nimeni nu dorise să meargă la război. Doar că, din întîmplare, el fusese mai norocos decît majoritatea tinerilor şi pentru asta

era al naibii de recunoscător.

„În fond, cu ce se alege omul de pe urma războiului?" se întreba Rodney. Presupunînd chiar că trece cu vederea peste toate neajunsurile milităriei, totuşi ce pricopseală îl aşteaptă? Nu mai departe de limbricul de Norman Page. Se întorsese de pe front ca să capete o amărîtă de slujbuliţă, la ziar, iar pentru toată truda lui se alesese cu cîteva medalii de tinichea şi cu un picior schilodit. Nu, domnilor, aşa ceva nu înghite unul ca Rodney Harrington. Asta în nici un caz!

Apăsă piciorul pe acceleratorul maşinii, cu siguranţa ce i-o dădeau cele patru cauciucuri bune de sub el şi rezervorul plin de benzină şi se îndreptă cu viteză spre Concord, unde se întîlnea cu fata cea mai formidabilă din cîte cunoscuse.

„E o dulceaţă, Helen, nimic de zis, se gîndea el. Dar dacă şi în seara asta s-o ţine băţoasă, o salut din mers. Sînt atîtea altele care de-abia aşteaptă să se combine cu un civil respectabil, permanent, cu bani la buzunar şi cu o maşină de toată isprava". Obsedat de gîndul cum „să facă să-i cadă Helen", se opri la un magazin de coloniale, de pe strada principală din Concord, şi mai cumpără 200 grame de rom. Helen „se dădea în vînt" după rom amestecat cu Coca-Cola. În afară de rom se mai înarmase şi cu şase perechi de ciorapi nylon, cumpăraţi la negru, pe care-i pusese în buzunarul de la uşa maşinii – ca un argument suplimentar de convingere.

– Oooo, da' ce sînt ăştia? ţipă Helen, cîteva minute mai tîrziu, cînd îi oferi ciorapii.

– Undiţe de prins şi de scos ţoalele de pe tine, îşi zise Rodney în gînd, dar cu voce tare îi răspunse:

„Nişte ciorapi frumoşi pentru picioare frumoase" – o deşertăciune cu totul irosită pe una ca Helen, tot atît de apucătoare din fire ca o veveriţă în prag de toamnă. Luată în ansamblu, seara a fost extrem de plăcută pentru amîndoi. Pînă la ora zece, se simţiră înfierbîntaţi de romul băut şi deveniră buni camarazi.

– Tu mă-nţelegi aşa de bine, se scîncea Helen, mîngîindu-i degetele de la o mînă.

– Adevărat? o întrebă cuprinzînd-o cu un braţ şi proptindu-şi mîna chiar sub sîni. Adevărat? îi şopti cu buzele lipite de obrazul ei.

– Da, miorlăi Helen, ghemuindu-se la pieptul lui. Tu te pricepi la lucrurile rafinate pe care ţi le oferă viaţa. Cărţi, muzică şi chestii d-astea.

„Necazul cel mare cu Helen e c-a văzut prea multe filme", se gîndea Rodney. Se forţa să vorbească şi să se poarte aşa cum îşi închipuia că ar face-o o actriţă de cinema, după o zi grea petrecută pe platoul de filmare. Sărutările lui o lăsau rece dacă nu erau ultraexperte şi nu cu turtire de nasuri. „Rău destul, cugetă Rodney, că încă nu s-a introdus actul sexual în toate filmele"; atunci Helen i-ar fi picat în mînă ca o poamă răscoaptă. Oftă din rărunchi, cu gîndul la fetele cunoscute de el; dar părăsite, şi care nu fuseseră moarte după cinema. Cucerirea Helenei, se temea Rodney, ar putea să fie un proces îndelung şi anevoios, şi nu era deloc sigur că va merita osteneala – aşa cum obişnuia să spună unul şi altul.

– Măi, măi, tare ne mai potrivim, îi murmură Helen în obraz. Ca piersicile cu frişcă.

– Ca ochiurile cu şuncă, adăugă el, începînd să-i mîngîie sînul.

– Ca plăcinta cu îngheţata, chicoti ea, fremătînd la

atingerea lui.

– Şi cîrnăciorii cu meciurile de fotbal, completă Rodney, strecurîndu-şi mîna cealaltă pe coapsa Helenei.

– Pentru că veni vorba de cîrnăciori, ştii că mi-e foame? îl anunţă Helen sărind în sus. Haide să mergem undeva să mîncăm.

„E clar, îşi zise Rodney, furios la culme. O să-i cumpăr nişte cîrnăciori nenorociţi, chiar o duzină dacă are poftă, dar să mă ia dracu dacă de mîine încolo mai umplu după ea".

Pe scări, din apartamentul ei şi pînă jos, la maşină, Helen a chicotit întruna şi aşa a ţinut-o tot drumul pînă la un restaurant nu departe de oraş, spre exasperarea lui Rodney. El însă n-a scos o vorbă.

– O, iubitule, exclamă Helen rîzînd pe înfundate şi mestecînd ultimul cîrnăcior. Nu cumva iubiţelul meu s-a supărat pe sărăcuţa de mine?

„Şi încă cum!" îi răspunse Rodney în gînd, amintindu-şi brusc de Betty Anderson. Aproape că auzea ca aievea aceleaşi cuvinte rostite într-o noapte de vară, demult, de către o Betty plină de căinţă.

– Cred că nu, zise cu voce tare şi din nou avu sentimentul straniu că mai dăduse cîndva acest răspuns.

– Nu fi supărat, păpuşelule, şuşoti Helen. O să fiu bună cu tine. Du-mă înapoi acasă şi o să-ţi arăt cît pot să fiu de bună. Cu mine o să-ţi placă mai mult decît cu oricare alta, puişor. Aşteaptă numai să vezi.

Vrînd să se lase şi el greu de data asta, Rodney îşi aplecă ochii spre ea şi-i spuse zîmbind:

– Cum o să te mai cred?

Şi atunci, Helen a făcut gestul cel mai extraordinar

din cîte văzuse în toţi cei douăzeci şi unu de ani ai lui. Chiar acolo, în maşină, cu toate luminile restaurantului sclipind împrejur şi cu automobilele pline de oameni, parcate în dreapta şi în stînga la mai puţin de doi metri, şi-a descheiat nasturii bluzei şi şi-a etalat un sîn de toată frumuseţea.

Nerăbdător să scoată maşina de la locul de parcare din faţa restaurantului, Rodney acceleră nebuneşte. Helen însă nu s-a încheiat la bluză, ci s-a instalat cît mai comod pe scaun, rezemîndu-se de spătar şi lăsîndu-şi sînul la vedere. La intervale de cîteva secunde inspira adînc şi tresărea uşor, plimbîndu-şi mîna, într-un fel provocator, pe pielea dezgolită. Rodney nu-şi putea lua ochii de la ea. Ceea ce i se înfăţişa acum citise doar prin „cărţile pornografice", cum le numea el. Nu-i mai fusese dat să vadă o femeie atît de vădit îndrăgostită de propriul ei trup, un lucru reprobabil, neîngăduit, dar în acelaşi timp atît de excitant....

– Lasă-mă, se rugă Rodney, aplecîndu-se s-o prindă, în vreme ce gonea pe autostrada dinspre Concord. Helen îşi smuci capul în lături şi-i strigă: „Atenţie!" Fusese un ţipăt de prevenire, dar prea tîrziu rostit. Pînă să-şi recapete Rodney prezenţa de spirit ca să prlvească înainte, camionul cu remorcă, din plin luminat, părea că se şi suise peste el.

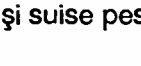

Capitolul 7

Era de datoria lui Dexter Humphrey, în calitatea sa de preşedinte al Comisiei Bugetare, ca în fiecare primăvară să conducă adunarea orăşenească – un rol de care se achita cu seriozitate, citind mai întîi cu glas răsunător punctele convocatorului şi prefaţînd fiecare vot cu o întrebare rostită pe un ton grav şi înfundat.

– Cunoaşteţi chestiunea aşa cum a fost inserată în convocator. Care sînt doleanţele dumneavoastră legate de ea?

Urma ca aceia de faţă s-o voteze pe loc sau s-o dezbată pînă se ajunge la o hotărîre.

– Adunarea orăşenească reprezintă ultimul exemplu de democraţie nealterată din zilele noastre, le repeta Michael Kyros elevilor, în fiecare primăvară. Este o formă prin care orice individ are dreptul să se ridice şi să-şi exprime ideile şi părerile sale în legătură cu conducerea oraşului în care trăieşte.

„Desigur, asta nu înseamnă că i se dă şi ascultare, dar să vorbească are dreptul", se corecta Mike în gînd, amintindu-şi de primul său an petrecut în Peyton.

La adunarea oraşului din primăvara anului 1944, vechea şi arzătoarea chestiune a unei noi şcoli elementare nu a fost inclusă în ordinea de zi, date fiind restricţiile impuse de război în domeniul construcţiilor; în schimb, figura celălalt punct, tot atît de controversat; împărţirea oraşului pe zone. Comisia Bugetară îl inserase la urmă de tot, deoarece discuţiile stîrnite de el puteau fi îndelungi şi numeroase.

– Am ajuns acum la punctul douăzeci şi unu şi ultimul din convocator, anunţă Dester Humphrey cu o voce cîntată. Se opri şi îşi drese glasul.

Localnicii, avînd fiecare în mînă cîte o copie tipărită a convocatorului, ştiau prea bine ce cuprinde ultimul punct; cu toate acestea, îl aşteptară pe Dexter Humphrey să-i dea citire.

– Dacă adunarea este de acord să voteze articolul XIV, de la capitolul XLIV, din cadrul legislaţiei revizuite a acestui stat, continuă Dester.

Un străin de oraş s-ar fi repezit poate să răsfoiască broşura anexată la convocator, încercînd să afle cuprinsul articolului XIV, capitolul XLIV, din legislaţia revizuită a statului; localnicii însă îl

cunoşteau destul de bine pe dinafară. Aşa că rămaseră impasibili, aşteptîndu-l pe Leslie Harrington să se ridice şi să vorbească, aşa cum o făcea întotdeauna după formularea acestei întrebări. Niciodată nu aşteptaseră mai mult decît îi trebuia lui Dexter ca să citească pînă la capăt punctul din convocator; dar cum de astă dată tăcea, preşedintele se uită în jur descumpănit.

– Cunoaşteţi chestiunea menţionată în convocator, reluă Dexter, holbîndu-se ca un nătîng la rîndurile din faţă, unde şedea Leslie. Care sînt doleanţele dumneavoastră în legătură cu aceasta?

După sublinierea sa, cu siguranţă că Leslie avea să se ridice, să arunce o privire la ceasul de aur de la mînă, ca şi cînd era presat de timp şi să rostească tradiţionala formulă:

– Domnule preşedinte, propun ca acest punct să fie scos de pe ordinea de zi.

După care, unul din lucrătorii lui, anume ales pentru această cinste anuală, va adăuga: „Susţin propunerea!"

– S-a făcut o propunere pentru eliminarea acestui punct de pe ordinea de zi şi a fost sprijinită. Ce mai aveţi de spus? Cine se declară pentru?

Un „Daaa" rostit în cor va cutremura băncile, în timp ce Seth Buswell şi alţi cîţiva, puţini la număr, vor răspunde printr-un simplu „Nu".

Dexter Humphrey tuşi.

– Ce aveţi de spus referitor la acest punct de pe ordinea de zi? întrebă disperat, refuzînd să treacă la vot înainte de a vorbi cineva.

Dar Leslie Harrington rămase tot nemişcat, uitîndu-se gînditor, cu o privire fixă, pe una din

ferestrele sălii de tribunal, unde se ţinea întrunirea. Dexter îşi roti ochii prin încăpere, încercînd să-l depisteze pe Seth Buswell. Proprietarul gazetei se aşezase în ultimele bănci, alături de Matthew Swain şi de Michael Kyros, şi-acum îşi studia unghiile de la mîini cu o atenţie exagerată şi fără gînd să se clintească din loc. „Nătărăul! se gîndi scandalizat Dexter Humphrey. Fraier nenorocit! De ani de zile îşi bate clanţa cu împărţirea oraşului pe zone, iar acum, cînd are prilejul să vadă blestemăţia asta ajunsă la vot, nu se ridică să-şi apere punctul de vedere". Dexter rămase în aşteptare în timp ce încordarea din sală creştea mereu, pînă ajunse aproape de netolerat.

Cînd, în cele din urmă, se ridică un fermier care îşi drese glasul pregătindu-se să vorbească, întreaga adunare răsuflă uşurată, ceea ce produse în sală un fel de suspin uriaş.

– Cum vine cu chestia asta, cu împărţitul pe zone? Dacă eu, bunăoară, vreau să-mi fac un coteţ nou, trebuie să mă duc şi să întreb pe cineva? se interesă fermierul.

– O întrebare cum nu se poate mai potrivită, Walt, observă Dexter, mîndru de faptul că ştia pe dinafară numele fiecărui cetăţean convocat. Jared, vrei tu să-l lămureşti pe Walt?

Jared Clarke se ridică în picioare.

– Nu, Walt, nu e nevoie, vorbi Jared. Articolul XIV se referă numai la clădiri pentru coabitaţia umană. Adică, locuri în care vor trăi oamenii. De pildă, dacă vrei să clădeşti o casă, trebuie să obţii o autorizaţie de la Consiliul de conducere al oraşului. Firește, Consiliul are latitudinea să delimiteze tipul de construcţie care urmează să fie ridicată.

– Cu alte cuvinte, tu, Jared, cu Ben Davis şi George Caswell, îi spuneţi omului ce fel de casă să-şi facă, aşa e? zise fermierul cu numele de Walt.

– Nu tocmai, răspunse Jared cu prudenţă, conştient că alunecase pe o pantă primejdioasă. Ideea împărţirii pe zone, continuă el întorcîndu-se cu faţa către adunare, are drept scop protejarea valorilor imobiliare dintr-un oraş. Asta e menirea ei.

– Bine, dar eu te-am întrebat altceva, Jared, reluă Walt. Te-am întrebat cum vine treaba asta că tu, cu Ben şi George aveţi dreptul să-i spuneţi omului ce fel de casă să-şi clădească?

– Nu e vorba de tipul de casă, rectifică Jared, simţindu-se cuprins de un val de căldură.

– Atunci, dacă eu am de gînd să-mi fac pe strada Ulmilor o colibă cu acoperiş de carton gudronat, nu mă opreşte nimeni...

– În situaţia de faţă, fireşte că nu, vorbi Jared ironic.

– Dar dacă se împarte oraşul pe zone n-aş mai avea voie să...

– Nu, îi răspunse Jared categoric. Cînd într-un cartier de elită apare o baracă, valoarea celorlalte imobile scade. Ceea ce nu e drept şi nu e bine. Măsura împărţirii pe zone ar fi în avantajul oraşului. Odată cu aplicarea ei poate vom desfiinţa şi coteţele de păsări de prin vecinătatea străzii Ulmilor.

– Ce? se auzi un strigăt ultragiat de prin ultimele rînduri. Fusese rostit de un bătrîn viclean, căruia nu-i scăpase neobservată contradicţia lui Jared. Ce e rău în asta să-şi ţie omul cîţiva pui? întrebă Marvin Potter, unul din cei care ardeau gazul din băcănia lui Tuttle. Cu ce păcătuieşte omul dacă încearcă să mai scoată

cîţiva bănuţi din ceva? Crescînd, bunăoară, vreo doi-trei pui de găină.

Numai că în curtea din spatele casei lui, de pe strada Laurilor, Marvin nu creştea cîţiva pui, ci nişte nurci, iar în timpul verii, duhoarea lor, purtată de adierea vîntului pînă în strada Ulmilor, îi făcea pe localnici să-şi înalţe ochii spre cer şi să ridice din umeri exasperaţi, iar pe străinii neavertizaţi să se uite bănuitori prin toate părţile.

– Să creşti pui e una, şi nurci, alta, i-o trînti Jared, ţintuindu-l pe Marvin cu o privire pătrunzătoare.

– Iar eu spun că una e să fii membru în Consiliul Oraşului şi alta să faci pe dictatorul, vociferă Marvin.

– Domnule Clarke, se auzi glasul cumpătat şi scăzut al Selenei Cross. Întrucît casa în care stau cu fratele meu se află în perimetrul aşa-zisei „suburbii", va trebui oare să desfiinţez ţarcul de oi al fratelui meu, odată ce se va trece la împărţirea pe zone?

Jared îşi drese glasul, surîse şi tuşi, conştient că nu poate da decît un singur răspuns.

– Da, zise el.

– A dracu' pacoste mai e şi asta! exclamă cineva fără să se arate la faţă.

Dexter Humphrey bătu cu ciocănelul în masă, încercînd să readucă ordinea în sală, în vreme ce Seth Buswell o privea scrutător pe Selena Cross. După cîte ştia, în anii din urmă se arătase de acord cu ideea zonării oraşului şi se întreba în sine ce o făcuse să-şi schimbe brusc atitudinea.

– Propun ca acest punct să fie scos din ordinea de zi, continuă Selena Cross.

– Mă alături propunerii, răcni Marvin Potter.

– Toată lumea e de acord?

– În afară de un „Da" ferm, aparţinîndu-i Selenei, se mai auziră doar vreo şase glasuri care-şi dădeau adeziunea.

După ce şi-a zvîntat mîinile pe batistă, Dexter Humphrey a preluat formularul cu ordinea de zi şi a mai citit o dată punctul douăzeci şi unu. A urmat obişnuita sa întrebare, după care s-a trecut imediat la vot; în felul acesta, din proprie dorinţă şi pentru prima oară în istorie, oraşul Peyton îi investea cu puteri noi pe membrii Consiliului de Conducere în chestiunea zonării oraşului.

La sfîrşitul întrunirii, Peter Drake se opri în holul tribunalului să-şi aprindă o ţigară. Întîmplarea a făcut ca în acelaşi moment să apară şi Michael Kyros care, văzîndu-l pe avocat, s-a apropiat de el, urmărindu-l împreună cu Leslie Harrington cum ieşea din tribunal. Industriaşul era flancat de o parte de Seth şi de doctorul Swain, iar de cealaltă, de Jared Clarke şi Dexter Humphrey.

– Nu e ciudat că pe vremea cînd erau dezbinaţi, fiecare avea tăria opiniilor sale, pe cînd astăzi, cînd amîndoi au tăcut, unul din ei s-a dezis complet, remarcă Drake cu un zîmbet aproape imperceptibil. Am avut întotdeauna impresia că Seth îl urăşte de moarte pe Leslie. Niciodată n-o să mai aibă ocazia să-l îngenuncheze pe Harrington, aşa cum ar fi putut s-o facă azi.

Mike se uită contemplativ la vîrful aprins al ţigării sale.

– Harrington şi-a pierdut fiul, zise. De asta nu a vorbit nici unul în afară de Jared. Şi nici el n-ar fi scos o vorbă dacă nu i se cerea.

– Pe vremuri, Harrington nu s-ar fi lăsat

impresionat de cineva care şi-a pierdut fiul, îi răspunse Drake, neîndurător. Cum de li s-a făcut dintr-odată milă la toţi de ticălosul ăsta?

Mike îi aruncă o privire tăioasă.

– De unde eşti, Drake? îl întrebă – şi a trebuit să treacă un minut bun ca să-şi dea seama de tonul bănuitor pe care-l folosise.

„Pe tot cerul! îşi spuse în sine. Trebuie să fiu cu băgare de seamă. Încep să vorbesc şi eu ca unul cu carapace în spinare". Şi, lăsîndu-şi capul pe spate, se porni pe rîs.

– Din New Jersey, răspunse Drake, măsurîndu-l pe Mike care hohotea. Dar dumneata?

– Din Peyton, via New York, Pittsburgh, şi alte centre de prin sud.

Afară, în faţa tribunalului, cei de pe strada Castanilor se urcau în maşina lui Leslie.

– Mă-ntreb pe unde-o fi Charlie Partridge? continuă Drake.

– În pat, acasă, bolnav de gripă, îl informă Mike. Altfel, l-ai fi văzut aici, întorcîndu-se în strada Castanilor în maşina lui Leslie, împreună cu ceilalţi.

– Cu toate astea, vechea domnie a luat sfîrşit, spuse Drake aruncîndu-şi ţigara şi strivind-o cu piciorul. Strada Castanilor şi-a frînt spinarea şi pace bună.

– Poate că da, concedă Mike, ieşind din tribunal.

Capitolul 8

Pînă într-o dimineaţă însorită, cu aer proaspăt înmiresmat, Buck McCracken n-a priceput rostul unor cuvinte pe care le auzise repetate ani şi ani de-a rîndul.

– Mică e lumea! exclamau oamenii, dar în sinea sa Buck îi contrazicea cu înverşunare.

„Dimpotrivă, îşi zicea el, lumea e imensă şi se întinde pe mii de mile în sus şi în jos, la dreapta şi la stînga. Lasă-l numai pe unul din ăştia care o ţine întruna că e lumea mică s-o pornească într-o bună zi din Peyton pînă la Boston. Şi-atunci poate o să termine cu trăncăneala şi o să vadă el cît de-al naibii de mare e lumea în care trăieşte".

În dimineaţa cu pricina, Buck era instalat la tejgheaua din restaurantul lui Hyde. În general, se cocoţa pe scaunul din capătul ei – dacă apuca s-o facă – ceea ce nu i se întîmpla prea des, fiindcă acesta era considerat „locul lui Clayton Frazier". Aşa că oricine l-ar fi ocupat, la apariţia lui Clayton se ridica şi se muta în altă parte. Lui Buck îi plăcea să se aşeze pe ultimul scaun, deoarece se afla chiar lîngă fereastra dinspre strada Ulmilor şi putea să urmărească tot timpul limuzina neagră, de şerif, trasă la bordura trotuarului.

Semnalizatorul roşu de pe acoperişul maşinii arunca scîntei în soarele dimineţii, iar antena învoaltă şi ascuţită, de la aparatul de radio emisie-recepţie, se avînta ca o săgeată spre zenit. Buck se mîndrea cu maşina lui de serviciu. Se îngrijea să fie mereu curată, lustruită, şi o privea des şi cu drag. Cu un zîmbet de mulţumire pe buze, îşi întoarse ochii de la fereastră către străinul care tocmai intrase în restaurant.

„Agent comercial" – îl etichetă şeriful pe loc, deşi se prefăcea că nu-l cercetează cu atenţie. Sorbi din cafea şi păru dus pe gînduri cînd începu şi necunoscutul să vorbească.

– Altfel arată oraşul faţă de cum l-am văzut ultima oară cînd am trecut pe-aici, zise el.

Buck îşi ridică privirea cu un aer indiferent.

– Nu zău, spuse. Vii des pe-aici?

– Nu, slavă Domnului, deşi, cum ziceam, e tare simpatic oraşul în dimineaţa asta. Cînd am fost ultima dată pe-aici era în toiul iernii. Ningea şi viscolea de mama focului. Asta s-a petrecut într-o noapte – vă spun. N-am ajuns mai departe de White River şi am rămas acolo pînă la ziuă. În noaptea aia l-am adus pe unul cu mine, tocmai din Boston. Întrebaţi-l numai şi-o să vă spună ce vreme nenorocită era.

– Un timp de-aici? se interesă Buck încercînd să-şi amintească cine fusese plecat din oraş în iarna trecută, pe timpul viscolului.

– Sigur, continuă agentul comercial. Un marinar. Chiar în clipa asta nu-mi vine în minte cum îl chema, dar mi-a spus el. Şi încă cum! Dumnezeule mare! Tot drumul de la Boston a tras întruna la măsea.

– Un marinar, zici? îl descusu Buck ridicîndu-se de pe scaun, pentru că apăruse Clayton Frazier în restaurant. Clayton îşi ocupă locul obişnuit, iar şeriful se mută alături de străin. Nu- mi amintesc să fi fost vreunul de-aici în marină în iarna trecută. Ce zici, Clayton?

– Nici io, răspunse acesta apucînd ceaşca de cafea pe care i-o pusese Corey Hyde în faţă. Dar tu, Corey?

– Nu. Nici unul din cîţi cunosc.

– Ascultaţi, vorbi străinul, iritat de opoziţia pe care o stîrnise afirmaţia lui. Tipul era de-aici. El mi-a spus-o. Şi era marinar. L-am luat chiar de la barieră, din Boston, şi l-am adus tot drumul pînă aici. Zicea că vine să-şi vadă copiii şi că nu mai dăduse pe-acasă din '39.

Buck, Corey şi Clayton se uitară unul la altul. „Lucas Croos", îşi ziseră, de parcă gîndurile lor ar fi pornit din acelaşi cuget, numai că voiau să-i dea satisfacţie străinului arătîndu-i că pentru un moment îi încuiase.

– Cum arăta tipul? îl chestionă Buck fixîndu-l cu suspiciune.

– Păi, nu-mi amintesc precis, răspunse străinul stînjenit. Era voluminos.

– Aşa sînt şi eu, zise Buck. Nu cumva eram eu?

– Nu. Fireşte că nu. Individul trăgea serios la măsea – lucru pe care nu l-am uitat.

– Păi dacă ne-am lua după asta, ar putea fi oricare din oraş, se amestecă Corey Hyde. Altceva nu-ţi

aminteşti?

Noul venit îşi scărpină falca, gînditor.

– Mai era ceva, zise. Felul cum zîmbea. N-am mai văzut pe nimeni să-i semene. Cînd zîmbea omul ăsta, i se mişca toată fruntea. Un caraghioslîc mai mare nici c-am pomenit. N-o să-l uit niciodată. L-aş recunoaşte pe loc, să-mi iasă în cale...

– Ascultă, dom'le, îl luă Buck cu binişorul. Cred că în seara aia dumneata băuseşi. De cînd mă ştiu, trăiesc în Peyton, dar încă n-am văzut pe vreunul să zîmbească cu fruntea. Probabil că dumneata erai pilit, asta e – şi nu prea am ochi de cumătră cu şoferii care conduc beţi, prin oraşul meu.

– Ascultaţi aici, se repezi străinul, privindu-i pe Buck, pe Clayton şi Corey drept în faţă, dar se opri.

Îşi termină cafeaua fără să mai vorbească şi ieşi la repezeală din restaurant.

Cîteva minute după plecarea lui, nici unul din cei trei bărbaţi nu scoase un cuvînt. Apoi, Clayton Frazier îşi puse ceaşca pe farfurie şi zise:

– Mi se pare ciudat, cum să vie Lucas acasă şi să nu-l vadă nimeni...

Se lăsă o altă tăcere prelungă, înainte ca Buck să reia discuţia.

– Chiar dacă a venit, spuse el, Selena şi Joey nu l-au văzut. Am fost la el acasă cînd l-au căutat pe Lucas indivizii ăia de la marină. Or, Selena şi Joey au declarat că nu l-au văzut.

– Selena nu minte, zise Corey Hyde, în timp ce le umplea din nou ceştile de cafea. Nici băiatul.

– Nici vorbă, se declară de acord Buck şi Clayton. Totuşi, nu-i ciudat ce bine l-a zugrăvit străinul pe Lucas? continuă Clayton. Nici io n-am mai văzut pe cineva să rînjească la fel ca Lucas. Cum zicea şi agentu comercial...

– Desigur că trebuie să avem în vedere şi posibilitatea unui act banditesc, sugeră Buck, citind pe cît putea să-şi amintească mai bine din vreun regulament de poliţist învăţat pe vremuri.

– Cum adică act banditesc? se miră Corey.

– Păi, cineva care să-i dea omului la cap ca să-l buzunărească – asta e, îi explică Buck.

– Cine să-l altoiască pă Lucas la moacă? întrebă Clayton. Aici în Peyton?

– Nu ştiu. Eu n-am spus că l-au lovit pe Lucas, ci numai că trebuie s-avem în vedere şi o asemenea eventualitate.

– Asta mi se pare prea dă tot, îl zeflemisi Clayton. Auzi aici, să-l căsăpească un vecin ca să-l jefuiască. De cînd e el pă lume, Lucas n-a avut para chioară.

– N-am spus un vecin, se apără Buck. Putea să fie şi altcineva, nu? Ce-ai zice chiar de agentu-ăla comercial? De unde pot să ştiu că n-a făcut-o el?

– Aş! îl contrazise Corey, scîrbit. Dac-ar fi făcut una ca asta, se mai întorcea el în Peyton să trăncănească de Lucas?

– Nu ştiu, spuse Buck pe un ton de superioritate. Deseori ucigaşii se întorc la locul crimei.

– Mă-ntreb la cine-o fi angajat agentul comercial? reflectă Clayton cu glas tare.

– La S.S. Pierce, de lîngă Boston, îl informă Buck pe un ton iritat. Am văzut firma pe servieta pe care o avea.

– Poate-ar fi cazu să dai fuga după el şi să-l întrebi dacă l-a atins pe Lucas la moacă, îi zise Clayton în batjocură.

– Nu, asta n-am s-o fac, vorbi poliţistul, gînditor. Mai întîi, o să iau legătura cu cei de la marină, să văd dacă s-a întors Lucas pe nava lui, în Boston. În caz că nu, încep să-mi pun şi eu unele întrebări.

– Mică mai e lumea! exclamă Corey. Iacă un străin care trece pe-aici, în drum spre nord, se opreşte să bea o cafea la mine, în restaurant, se aşează lîngă şerif şi-i spune c-a cunoscut un om pe care nu l-a mai văzut nimeni din 1939. Nu e mică lumea?

– Aşa e, concedă Buck McCracken, cu un aer preocupat; apoi ieşi din restaurant şi se îndreptă spre maşina sclipitoare de şerif trasă la marginea trotuarului.

Nu i-a trebuit mult lui Buck pînă a primit informaţiile cerute la Departamentul Marinei. La un interval de numai trei zile, cei doi ofiţeri care se interesaseră de Lucas Cross cu o iarnă înainte şi-au făcut din nou apariţia în Peyton. Au luat legătura cu sediul societăţii S.S. Pierce din Boston şi au dat de urma agentului comercial care trecuse prin Peyton. Se numea Gerald Gage şi, aşa cum aflaseră tot de la sediul societăţii din Boston, în momentul acela făcea o serie de vizite comerciale la magazinele din Montpelier, Vermont. Acolo l-au şi găsit şi i-au cerut să revină de urgenţă în Peyton – iar Gage s-a executat. În timp ce era interogat de cei doi ofiţeri de marină, Gerald Gage se uita cu prudenţă la Buck McCracken. Într-adevăr, îl luase cu maşina pe un tip în uniformă de marinar care călătorea cu autostopul în noaptea de 12 decembrie – îşi amintea data pentru că asta fusese ultima lui deplasare spre Nord, înainte de concediu, iar pe ziua de treisprezece urma să ajungă la Burlington. Nu, nu-l întrebase pe marinar dacă era în permisie. La ce naiba l-ar fi descusut? Tipul i-a cerut să-l ia cu maşina, iar el, Gerry Gage, băiat bun cum era, l-a luat. Bine-ar fi fost să se lipsească. Dar ăsta era necazul cu el – prea moale la inimă. Nu se-ndura niciodată să treacă pe lîngă un individ şi să-l lase în şosea, mai ales pe-o noapte de decembrie, ca aia din iarna trecută. Dacă ningea?

Ningea al naibii. Şi ce vînt mai bătea! După cîte ţinea minte, trecuse de miezul nopţii. Reţinuse acest amănunt pentru că se temuse că nu va mai găsi cameră la Burlington, la asemenea oră. Numai că, aşa cum s-au petrecut lucrurile, nici n-a mai ajuns pînă acolo. S-a împotmolit în White River şi n-a mai putut să înainteze un pas. Aşa de tare ningea. Sigur că l-ar recunoaşte pe tip – şi încă foarte bine. Da, era întuneric pe şosea, la fel ca şi în maşină, dar s-au oprit undeva, mai jos de Nashua, să bea cîte o cafea, şi-atunci l-a privit de aproape. Voinic şi bine legat la trup. A băut whisky tot drumul, de la Boston încoace. L-ar recunoaşte precis. În meseria lui nu mergea să le uite fizionomia oamenilor sau numele. Îşi amintise cum îl chema şi pe pasagerul cu pricina: Lucas Cross – aşa se recomandase. Lucas Cross. Zicea că vine acasă să-şi vadă copiii şi că nu mai dăduse pe-aici din '39. Şi, în definitiv, pentru ce tot tărăboiul ăsta? Ce făcuse marinarul? Dar cu el – cu Gerry Gage – ce aveau? După cîte ştia, nici o lege nu-ţi interzice să iei în maşină pasageri de pe şosea – aşa că, ce-ar fi să-l lase să-şi vadă de treaba lui? Ce? Dacă l-a dat jos pe strada Ulmilor? Oare ce pretenţii aveau de la el? Să-l ducă pînă la scară şi să-l conducă şi în casă? Nu, marinarul nu-i spusese unde stă cu casa, ci numai că are mult de mers pe jos, pe o noapte geroasă. „Eşti solid", îi ripostase Gerry Gage. Plus că mai avea şi o groază de alcool în el ca să-i ţină de cald pînă în White River – la nevoie.

În aceeaşi zi, la un interval de cîteva ore, cei doi ofiţeri de marină au intrat în prăvălia „Thrifty Corner Apparel", ca să discute cu Selena. Au început prin a-i spune că un agent comercial din Boston l-a identificat pe tatăl ei dintr-o serie de fotografii de marinari ca fiind omul pe care l-a adus cu maşina din Boston pînă în Peyton.

– E de neînţeles, le-a răspuns Selena cu un ton echilibrat. Dacă tata a venit în permisie, atunci de ce n-a dat pe-acasă?

La mai puţin de o oră, Joey Cross, ocrotit de domnişoara Elsie Thornton, dădea un răspuns similar în cancelaria şcolii elementare.

– Nişte oameni ca dumneavoastră nu aveţi altceva mai bun de făcut decît să chestionaţi nişte copilaşi? E ruşinos, i-a mustrat cu răceală domnişoara Thornton.

– Asta e situaţia, doamnă, au zis ofiţerii şi s-au întors în biroul lui McCracken, din clădirea tribunalului.

Pînă la sfîrşitul după-amiezei vestea s-a întins în tot oraşul. Comentariile zbîrnîiau de colo pînă colo.

– Curios lucru, să vie Lucas acasă şi să nu ştie nimeni de asta.

– Nici chiar copiii lui.

– Cine s-ar fi gîndit vreodată c-o să intre în marină?

– Ciudată întîmplare! Normal era să-l vadă cineva.

– Selena nu minte. N-a minţit niciodată. Nici Joey. În familia lor, doar Lucas umbla cu fofîrlica. Nellie n-a suferit de prea multă deşteptăciune, dar era cinstită cum nu se mai poate.

– Asta aşa e! Copiii lui Cross nu mint. Dacă spun ei că n-a dat pe-acasă, înseamnă că n-a dat – şi pace bună...

Şi totuşi, în aceeaşi seară, cei doi ofiţeri de marină, însoţiţi de un McCracken stînjenit, i-au vizitat pe Selena şi Joey acasă la ei. Buck s-a aşezat pe un scaun frămîntîndu-şi nervos pălăria în mîini, căindu-se pentru zarva pe care o stîrnise. Ofiţerii erau cei care puneau întrebările – fără să încalce cu nimic politeţea – iar la toate Selena şi Joey aveau acelaşi răspuns: „nu". Nu îl văzuseră pe Lucas. De ani de zile nu primiseră veşti de la el. Nu. Niciodată nu le scrisese. Nu ştiuseră nici măcar că a intrat în marină, pînă în

iarna trecută, cînd fuseseră informaţi de aceiaşi domni care le vorbeau acum. În cele din urmă, ofiţerii s-au ridicat să plece, urmaţi de un McCracken taciturn care, în spatele lor, i-a murmurat Selenei cîteva cuvinte de scuze.

– Selena!

– Nu-ţi fie frică, Joey.

– Da' ce-i cu atîtea întrebări, Selena?

– Nu te teme, Joey. Habar n-au de nimic. Şi n-au cum să ştie. Am fost cum nu se poate mai prudenţi. L-am îngropat, am frecat şi am curăţat peste tot, am ars orice lucru care ne-ar fi putut da în vileag. Să nu-ţi fie frică, Joey.

– Ţie ţi-e frică, Selena?

– Da.

La sfîrşitul săptămînii, a venit şi Ted Carter acasă; şi cum a aflat de presupusa dispariţie a lui Lucas Cross s-a dus direct la Selena.

– Chiar deloc n-a dat taică-tău pe la voi? a întrebat-o.

Nervii ei încordaţi tresăriră.

– Ascultă, îi zise, termină cu zarva asta de om al legii. Îmi vine să vărs de atîtea întrebări cîte mi s-au pus, la care nu pot răspunde decît printr-un singur cuvînt: Nu. Nu! Nu! Nu! Şi-acum dă-mi pace!

– Nu vreau decît să te-ajut, Selena.

– N-am nevoie de ajutorul tău.

Ted îi aruncă o privire contrariată.

– Nu vrei să fie găsit Lucas?

– Mă cunoşti de ani de zile, îi spuse Selena, istovită. Dac-ai fi fost tu obligat să trăieşti alături de el, ai fi vrut să fie găsit?

– Cel puţin aş vrea să aflu ce i s-a întîmplat.

– Ei bine, eu nu. Şi mă rog bunului Dumnezeu ca

nimeni să nu dea niciodată de el.

În dimineaţa următoare, în biroul lui McCracken apăru copilul unor proprietari de colibă de pe şoseaua Meadow, din afara oraşului, purtînd sub braţ un pachet înfăşurat în jurnale. Ofiţerii de marină examinară cu toată atenţia conţinutul pachetului, pe cînd McCracken, cuprins de greaţă, se depărtă de obiectele întinse pe masa lui de lucru. Acestea erau resturi arse dintr-o scurtă marinărească, ai cărei nasturi rotunzi rămăseseră intacţi, şi fîşii pîrlite din ceea ce părea să fi fost un capot de femeie. Chiar din locul unde se afla, la o distanţă de doi metri şi mai bine de birou, Buck distingea totuşi petele oxidate de sînge de pe materialul feminin – un imprimeu cu rămurele. Aducătorul pachetului, un băiat cam de doisprezece ani, pretindea că-l culesese dintr-un morman, de pe terenul unde se strîngea gunoiul şi că-l găsise exact în starea în care se afla acum. În afară de asta, puştiul adăugă ceva în legătură cu o eventuală recompensă ce i s-ar cuveni pentru aducerea lor.

– Cară-te! l-a repezit Buck McCracken fără milă şi, cîteva momente mai tîrziu, din sala de aşteptare, alăturată biroului, se auzi glasul scîncit al unei locatare de baracă:

– Nu ţi-am spus, fiule, se văicărea femeia. Şi eu, şi taică-tău ţi-am zis că nu e bine să ne băgăm unde nu ne fierbe oala.

Unul din ofiţeri împinse cu vîrful creionului scurta marinărească arsă.

– După cît se pare, Lucas Cross a avut motive temeinice să lipsească fără permisie, zise.

„Un poliţist destoinic nu exclude niciodată posibilitatea unui act banditesc", repeta Buck în gînd, dar cu glas tare spuse:

– Probabil că Lucas întreţinea o femeie de care n-am ştiut nici unul.

– Eu rămîn fixat la fată, vorbi unul din ofiţeri.

– Care fată? întrebă Buck, complet nevinovat.

– Selena Cross, preciză celălalt ofiţer.

Era încă devreme cînd Buck, împreună cu cei doi ofiţeri s-au oprit cu maşina în faţa casei familiei Cross. Selena încă nu plecase la lucru şi Joey era în pijama. Selena i-a primit înăuntru şi i-a condus în salon, comportîndu-se de parcă n-ar fi văzut pachetul de sub braţul unuia din ofiţeri. Acesta îl puse pe sofa, îl deschise şi întinse obiectele la vedere. Apoi se îndreptă din şale şi o privi pe Selena ţintă în ochi. Fata nici nu se mişcă, nici nu vorbi şi, judecînd după expresia feţei, s-ar fi zis că examina un sortiment de galanterie care nu prea-i făcea cine ştie ce impresie.

– Ştim că dumneata ai făcut-o, îi spuse ofiţerul.

Joey Cross ţîşni din celălalt capăt al camerei şi se postă în faţa surorii lui.

– Eu am făcut-o! ţipă el. Eu am făcut-o! L-am omorît şi l-am îngropat în ţarcul de oi – de unul singur. Numai eu am făcut-o.

Selena îi cuprinse capul cu mîna, îl lipi de ea şi timp de cîteva clipe îl dezmierdă plimbîndu-şi degetele prin părul lui.

– Du-te dincolo, în cameră, Joey, îi spuse. Du-te şi îmbracă-te ca un băiat cuminte.

Şi numai după ce ieşi Joey pe uşă, se întoarse ca să-l înfrunte pe Buck McCracken.

Capitolul 9

Mică mai e lumea! În anii de mai tîrziu, Buck McCracken avea obiceiul să spună că bine i-ar fi prins să bage în buzunare cîte o monedă de cinci cenţi de fiecare dată cînd auzise aceleaşi cuvinte, repetate în săptămînile ce au premers judecarea Selenei Cross. Asta se petrecuse la sfîrşitul primăverii şi începutul verii din 1944 – în cele cîteva săptămîni cu zile lungi. Altădată, în aceeaşi perioadă, se recolta hameiul de primăvară, se încheia anul şcolar şi, pentru unii, începea vacanţa, în vreme ce pentru alţii munca pe ogoare era în toi; dar în 1944, emoţiile şi încordarea acestor săptămîni au atins o asemenea

intensitate, încît orice altă preocupare pălise – pînă şi cea a războiului. În intervalul dinaintea procesului, cît şi pe timpul desfăşurării acestuia, oraşul Peyton a cunoscut o afluenţă cu totul neobişnuită. Reporterii ziarelor mişunau pe străzile pe unde numai Seth Buswell mai cutreierase ca jurnalist, iar turiştii, care de obicei ocoleau Peytonul, optînd pentru localităţi mai selecte şi cu mai multă publicitate, soseau acum în pîlcuri de maşini luxoase, toate cu numere de circulaţie din alte state. E puţin probabil ca procesul Selenei Cross să fi stîrnit vîlvă dacă n-ar fi existat un june reporter, plin de tupeu, de la un ziar din Boston, aparţinînd unui oarecare Hearst. Tînărul gazetar – pe nume Thomas Delaney – avea darul titlurilor pompoase. Aşa se face că a doua zi după arestarea Selenei, ziarul „Daily Record" – la care lucra Delaney – a publicat cu litere de-o şchioapă titlul „PARICID ÎN ORAŞUL PEYTON". Cuvintele au fost prinse din zbor şi tipărite şi în alte ziare din partea de nord a statului Noua Anglie – tot pe pagina întîi – astfel că, în numai trei zile practic, au fost citite de locuitorii din patru state. Editorii şi-au trimis reporterii cei mai iscusiţi la procesul Selenei Cross, iar ca rezultat, Peytonul a luat înfăţişarea unui ospiciu de nebuni, instalat sub cerul liber. Cum în urbe nu existau hoteluri, hanuri, taverne sau pensiuni, gazetarii şi turiştii veniţi să scrie sau ca simpli spectatori – fiecare după vocaţie – s-au văzut siliţi să folosească modestele mijloace de găzduire din White River. Tot acest puhoi de oameni năvăleau în Peyton în zorii zilei şi plecau seara, devastînd totul în orele cît rămîneau aici.

Pentru prima oară de cînd se ţineau minte, bătrînii abonaţi la băncile din faţa tribunalului au fost obligaţi s-o ia la fugă şi să se răzleţească pe unde apucau, încercînd să scape de fotografii şi reporterii care ţineau morţiş să-i imortalizeze pe „simpaticii moşnegi" şi-i asaltau cu întrebări, fiecare începînd cu leitmotivul:

„Ce părere aveţi de toată treaba asta?" Singurul care nu s-a sustras atacului lor a fost Clayton Frazier, şi asta pentru că prinsese drag de Thomas Delaney – reporterul gazetei lui Hearst, din Boston. Această alianţă ciudată se înfiripase chiar de la sosirea lui Delaney în Peyton, cînd Clayton îl descoperise în restaurantul lui Hyde, stînd nepăsător pe scaunul său favorit, din faţa tejghelei. La vederea lui, Clayton se înfuriase, iar localnicii, acolo de faţă, urmăriseră scena, nerăbdători şi curioşi să vadă reacţia bătrînului. Acesta se aşezase alături de Delaney.

– Zi, eşti reporter? îl interpelă Clayton.

– Da.

– La ce ziar?

– La „Daily Record", din Boston.

– Aha, una din gazetele alea scoase dă Hearst.

– Da' ce nu-i în regulă în ziarele lui Hearst?

– Nimic, dacă te-mpaci cu aşa ceva. Am citit odată o chestie scrisă dă un tip pă care-l chema Arthur J. Pegler. Cred că nu mai trăieşte. L-a băgat pă un neam de-al lui la Hearst, care lucrează şi-acuma acolo. În fine, Pegler ăştia zicea că „o gazetă scoasă dă Hearst e ca o muiere care aleargă pă stradă cu beregata tăiată". Eu unul, nu văd nimic rău în treaba asta, dacă te dai în vînt după baliverne.

Fără să clipească din ochi, Delaney îşi apucă ceaşca de cafea şi spuse:

– Aş fi înclinat să merg chiar mai departe decît domnul Pegler şi să compar ziarul nostru cu o femeie care aleargă despuiată pe stradă şi aşa mai departe...

– Nu zic că nu-ţi trebe idei ca să lucrezi la unul ca Hearst, admise Clayton. Cînd nu ştii ceva, pui dă la tine ori pentru asta ţi să cere să ai idei...

– Nu atît idei, cît tupeu, domnule Frazier.

Obrăznicie cu carul...

– Cine ţi-a spus cum mă cheamă? îl luă Clayton din scurt.

– Acelaşi tip care, cînd te-a văzut venind, m-a informat că stau pe scaunul dumitale.

Clayton şi Delaney au devenit prieteni deşi, auzind gratulările ce şi le serveau reciproc, n-ai fi putut bănui acest lucru. Reporterul a rămas în Peyton cîtăva vreme înainte de începerea procesului, culegînd o mulţime de date despre oraş şi populaţie, cu gîndul să le folosească într-un viitor roman – după cum i-a mărturisît-o lui Clayton.

– Dar de ce i se zice Peyton? l-a întrebat într-una din zile pe Clayton Frazier. Un nume al naibii de aiurit! Plus că nimeni nu pare prea dornic să vorbească despre asta; îţi spune doar că poartă numele unuia care şi-a clădit aici un castel şi-atîta tot. Ce-i cu omul ăla şi cu castelul lui?

– Vino cu mine, l-a chemat Clayton. Am să-ţi arăt eu castelul.

Cei doi oameni o porniră de-a lungul şinelor de cale ferată de pe traseul Boston şi Maine, Clayton mergînd în frunte. Soarele, încins şi strălucitor, dogorea fîşiile de teren pietros, fără copaci, de la marginea căii ferate. Curînd, Delaney îşi scoase haina şi cravata şi le aruncă peste umăr. În sfîrşit, odată ajunşi în punctul unde şinele se curbau uşor, înainte de podul peste fluviul Connecticut, Clayton se opri din mers şi arătă către dealul cel mai înalt. În vîrful lui se vedea o clădire din piatră cenuşie cu turnuri şi creneluri – fostul castel al lui Samuel Peyton.

– Ai chef să sui dealul? îl întrebă Clayton.

– Da, primi Delaney, căutînd să memoreze înfăţişarea misterioasă, întunecată şi sinistră a castelului, chiar în lumina aceea devastatoare şi

fierbinte a soarelui. Cine a fost acest Samuel Peyton? se interesă el, tîrîndu-şi picioarele pe povîrnişul rîpos şi plin de mărăcini. Vreun nobil sau conte englez exilat?

– Toţi cred la fel, zise Clayton, oprindu-se ca să se şteargă cu mîneca pe faţă. Adevăru e că şi construcţia castelului şi numele oraşului se trag dă la un... nenorocit dă negru.

– Ei, ascultă, începu Delaney, dar Clayton nu scoase o vorbă pînă în preajma castelului.

Acesta era înconjurat de ziduri înalte, dincolo de care nu mai vedeai clădirea aşa cum ţi se înfăţişa de la o oarecare distanţă – şi zidurile erau masive, cu porţi săpate în piatră, ferecate şi barate cu drugi de fier. Clayton şi Delaney se aşezară jos, se rezemară de zidul cenuşiu, iar bătrînul desfundă o sticlă de whisky, anume păstrată pentru acel moment. Sus, pe deal, la umbra copacilor, era aproape răcoare, Clayton trase o duşcă din sticlă şi i-o întinse şi lui Delaney.

– Ăsta-i adevărul, reîncepu el. Un nenorocit dă negru.

Delaney se înfruptă din sticlă şi i-o înapoie.

– Hai, hai, spuse el. Nu mă face să-ţi scot fiecare cuvînt cu cleştele. Povesteşte-mi de la început. Clayton mai dădu pe gît din sticlă, trase un oftat şi se potrivi cît mai comod cu spinarea de zid.

– Ei bine, grăi el, negru-ăsta trăia pă undeva, pîn sud, cu puţin înainte dă Războiu Civil. Era sclav şi muncea pă plantaţia unuia dă să numea Peyton. Pă el, pă negru, îl chema Samuel, şi se vede treaba că o luase înaintea timpului, sau că trăia pă altă lume – cum vrei să-i zici. Oricum, cînd s-a-ntîmplat toată povestea asta, nimeni nu auzise încă dă unul cu numele de Abraham Lincoln. Da Samuel avea idei trăsnite, de aia-ţi spuneam eu c-o luase razna înaintea

timpului. Îi căşunase să trăiască liber, într-o vreme cînd mai toţi vedeau în negri nişte cai dă povară sau asini. Ei bine, Samuel s-a hotărît să fugă. Se zicea c-ar fi făcut-o cu aurul furat de la stăpînul lui, de-l chema Peyton. Despre asta să nu mă întrebi, că nu ştiu. Nimeni nu ştie. Şi nici cum a izbutit. Să vorbeşte că Samuel era un vlăjgan tînăr şi puternic. Şi trebuie să fi fost aşa, fiindcă p-atunci nu erá o glumă pentru un negru să evadeze din sud. În fine, a făcut el ce a făcut şi-a ajuns pă un vapor care mergea în Franţa. Cum dă s-a strecurat să nu mă-ntrebi, pentru că habar n-am. Să spune că chiar căpitanul vasului era corcitură. Cum le zice la ăştia?

– Mulatri? sugeră Delaney.

– Asta era, confirmă Clayton, trăgînd o duşcă din sticlă şi oferindu-i-o şi partenerului. Mulatru. Ei bine, căpitanu vasului era mulatru. Eu unul nu ştiu. Nimeni nu ştie sigur. Da oricum, Samuel a ajuns la Marsilia, în Franţa. Cum îţi spuneam, nu i-o fi fost lui tocmai uşor să se strecoare, pentru că era cît o namilă şi negru ca noaptea. Dar a ajuns pîn-acolo şi-n cîţiva ani a făcut avere, cu transportu pă apă. Nimeni n-are habar cum a intrat în afaceri; mulţi trăncănesc că-i mai rămăsese destul aur, dă la indivîdu ăla, de-l chema Peyton. Cum a fost, cum n-a fost, vorba e că Samuel s-a umplut dă parale – asta-i ca dă două ori doi, patru. Da' acolo, în Franţa, i-a mai venit o idee trăsnită. Pesemne că-l tăia capul la drăcovenii d-astea. Ce şi-a zis el? Dacă trăia liber şi să-mbogăţise, cu ce era mai prejos decît un alb? Aşa că s-a apucat şi şi-a luat de nevastă o albă. O franţuzoaică. O chema Violet, scris cu doi de „t" şi cu „e" la coadă. Pă franţuzeşte, nu cum îl scriem noi. Şi să zice că era frumoasă şi delicată ca un porţelan. Nu ştiu. Şi nimeni dup-aici nu ştie, fiindcă a trecut mult d-atunci. Oricum, Samuel s-a hotărît să vie înapoi

în America. Cînd s-a întors, să-ncepuse Războiul Civil. Da' mai înainte dă el, doamna aia din Massachusetts, de-o chema Stowe, scrisese cartea ei despre sclavi şi o mulţime dă oameni prinseseră drag dă negri – aşa, peste noapte. Cel puţin din gură... Pînă la urmă, Samuel şi Violet au ajuns în Boston. Pasămite, Samuel credea că cu paralele lui şi cu dragostea stîrnită pentru negri o să să-nfigă drept pă Beacon Hill şi o să se viziteze cu familiile ăle mai grozave din oraş. Ei bine, n-a fost aşa; în tot Bostonul n-a putut să-şi găsească o casă. Dac-ar fi umblat în zdrenţe, cu vergi dă bici pă spinare şi nevastă-sa, Violet, ar fi fost tuciurie ca el şi vlăguită dă hăituiala copiilor, poate s-ar fi descurcat mai altfel. Nu ştiu ce să zic. Da' cred că Bostonul nu prea ştia ce-i ăla un negru îmbrăcat cu vestă brodată, cu danteluri scrobite şi cu cizme dă patruzeci dă dolari. Pă timpu-ăla patruzeci dă dolari erau bani, nu glumă. Da' cu toţi gologanii lui, cu nevasta albă, cu libertatea căpătată şi cîte altele, Samuel tot n-a putut să puie mîna pe-o casă în Boston. Atunci, zice că l-a găsit turbarea dă mînie – aşa cum îi apucă pă negri... Da' nici dă asta nu sînt sigur. Tot ce ştiu e c-a ajuns aici. Se vede c-a vrut să fugă cît mai dăparte dă Boston, să nu mai vadă un alb cîte zile mai avea dă trăit. Cum a fost, cum n-a fost, a venit aici. P-atunci, pă meleagurile astea, nu era urmă dă oraş. Nimic afar' dă dealuri, păduri şi fluviu Connecticut. Către sud se mai înfiripase oraşe şi aşezări dă oameni, fireşte, da pe-aici, nimic. Samuel a ales dealu ăl mai înalt, cu gîndul să-şi ridice un castel unde să trăiască cu nevasta lui albă, cu Violet. I-a trebuit timp pînă să înalţe castelul şi pînă l-a terminat a stat într-o baracă. Dă-mi sticla!

Delaney se conformă şi Clayton trase o duşcă din ea.

– Vezi asta? continuă el, bătînd cu palma în zidul

de care se rezemau. E dă import. Fiecare lemn şi piatră, fiecare clanţă dă uşă şi geam dă fereastră s-a adus din Anglia. Nu ştiu da' mai c-aş pune rămăşag că ăsta-i singuru castel veritabil din Noua Anglie. Toată mobila dinăuntru a fost adusă din străinătăţuri, ca şi lemnăria dă pă pereţi şi draperiile. Cînd a fost gata, Samuel şi Violet s-au mutat în castel şi n-au mai trecut dincolo de zidurile astea cît au dus-o. Nu după multă vreme a apărut un individ, unul Harrington – care a clădit făbricile dă le vezi de-a lungul fluviului, şi, pă urmă, a-nceput să se-nfiripe şi oraşul. Pă urmă s-a făcut calea ferată care duce la White River. Călătorii care treceau pe-aici cu trenul îşi aruncau ochii încoace şi întrebau: „Ce-i aia, de-acolo?" – şi conductorii scoteau capetele pe ferestrele vagoanelor şi le strigau: „E castelul lu Peyton". Şi-aşa a rămas şi oraşu cu numele dă Peyton.

– Dar pe urmă ce s-a întîmplat? întrebă Delaney.

– Cum adică „pă urmă"?

– Povestea nu poate să se sfîrşească aici. Ce s-a mai întîmplat cu Samuel şi Violet?

– Oooo, au murit. Mai întîi Violet. Unii zic că era ofticoasă, alţii că s-ar fi stins ca lumînarea, cum trăia ferecată acolo, în castel. Nu ştiu care-o fi adevărul. Samuel a îngropat-o afară, în spatele castelului, pe mormînt a pus o piatră înaltă şi albă, cioplită în marmură de Vermont. Cînd a murit Samuel, a fost îngropat lîngă ea. Da piatra pă mormîntu lui e joasă şi ghemuită, din marmură neagră din Italia sau altă ţară străină. Pă Samuel l-a îngropat statu pentru că lui i-a lăsat tot pămîntul şi castelul pă deasupra. Şi ştii cît îi cade dă bine statului cînd îi dai cîte un plocon...

– Dar ce scoate statul din proprietatea asta? întrebă Delaney uitîndu-se la una din porţile ferecate,

săpate în zid.

– D-aici, nimic, zise Clayton. Da Samuel n-a fost un prost. Avea păduri, spre miazănoapte. Şi asta scoate statul – cherestea – sau cel puţin aşa a fost pă timpuri. Acu s-a făcut aici un centru dă silvicultură. În schimb, statul trebuie să îngrijească dă castel, cît o mai dura, să controleze porţile dacă sînt ferecate, să nu-i lase pă oameni să umble pîn el şi treburi d-astea... În testamentul lui, Samuel nu pomeneşte nimic dă îngrijirea castelului pe dinăuntrŭ. Şi-acolo, toate-au putrezit. Draperiile atîrnă strîmbe şi ferfeniţite, guzganii au ros tapiţeria mobilei dă import şi lemnăria dă pă pereţi s-a crăpat şi cade bucăţi. Candelabru-ăl mare din hol s-a rupt din tavan pă timpu unei furtuni şi-acuma să mai vede sticla de la el cum zace spartă pe podelele castelului.

Delaney se uită bănuitor la Clayton.

– După felul cum descrii interiorul, s-ar zice c-ai dat ceva raite prin el.

– Sigur că da, recunoscu Clayton. Există o portiţă să pătrunzi în el sau cel puţin exista pă vremea cînd eram băieţandru; la capătul opus, era un copac din care o creangă trecea pînă dincolo dă zid. Cum p-atunci mă pricepeam la căţărat, mă urcam în pom, şi-odată sus, mă apucam de creanga cu pricina şi mergeam pă ea, agăţat în mîini. Dacă nu ţi-era frică să-ţi rupi vreun picior, nu te opreai pînă la capăt, şi-acolo, săreai chiar în curtea lui Samuel. După cîte-mi aduc aminte, al naibii dă greu te mai căţărai înapoi pe zid; da' m-am încumetat şi eu o singură dată. Vrei să-ncerci?

Delaney se ridică în picioare şi se uită la zidul sumbru din faţa lui. Rămase mult pe gînduri înainte de a vorbi.

– Nu, spuse în cele din urmă. Nu vreau. Hai să ne întoarcem. S-a făcut tîrziu.

Şi în timp ce coborau dealul, în mintea lui Delaney începea să se contureze introducerea pentru viitorul său articol.

„În umbra jalnică a castelului lui Samuel Peyton – va scrie el, – s-a petrecut o altă tragedie. Într-o noapte geroasă de decembrie, biciuită de viscol, Selena Cross..."

Mai înainte de-a ajunge în strada Ulmilor, Delaney se întoarse către Clayton.

– Ascultă, zise, pentru un locuitor din Noua Anglie – aşa cum eşti dumneata – dai dovadă de un spirit de toleranţă apreciabil. Totuşi, cum se face că de cîte ori vorbeşti de Samuel Peyton, îi spui „un negru nenorocit"?!

– Cum? repetă Clayton. Păi unii zic – şi printre ăştia se numără şi taică-miu – că, spre sfîrşitul Războiului Civil, Samuel Peyton le trimitea, din Portsmouth, vase cu arme ălora din sud. Păi dacă nici asta nu e o ticăloşie, nu ştiu zău care ar mai fi alta pă lume!!! Şi dacă Samuel avea altă culoare la piele i-aş fi zis un „rebel nenorocit". Da' vezi dumneata, el era negru...

Capitolul 10

În nebunia declanşată de apropiatul proces al Selenei Cross au existat în Peyton, fireşte, şi oameni care şi-au păstrat calmul – asemenea centrului unui uragan. Printre aceştia se număra şi Constance Kyros care, după primul şoc, şi-a reluat activitatea în prăvălia „Thrifty Corner". La toate întrebările ce i se puneau – şi erau multe la număr – răspundea invariabil:

– M-am întors doar pentru scurt timp. Îndată ce va ieşi din încurcătura asta, Selena îşi va relua lucrul.

Spre sfîrşitul cercetărilor legate de „încurcătura Selenei" – după cum o numea ea – Constance s-a

oferit să-i plătească orice servicii legale de care ar fi avut eventual nevoie.

– Deşi mi-e peste putere să-nţeleg la ce i-ar trebui fetei un avocat, adăuga ea vorbind cu Mike. Dacă într-adevăr l-a ucis pe Lucas – deşi nici o clipă nu cred c-a făcut-o – înseamnă că a avut motive temeinice. Lucas era o brută şi o bestie. Aşa a fost toată viaţa. Mi-aduc aminte cînd îmi spunea Nellie cum o bătea pe ea şi pe copii. Era un tip abject.

– Se poate, îi replica Mike, dar prin tăcerea ei, Selena îşi face mai mult rău decît bine. Ar trebui să se destăinuie cuiva – chiar numai avocatului ei – or, după spusele lui Drake, nu scoate o vorbă.

Şi ăsta era adevărul. În afara declaraţiei iniţiale, cum că-l omorîse pe Lucas cu cleştele de la sobă, în salon, la ei acasă, şi că singură – nu cum afirmase Joey – îl tîrîse în curte şi-l îngropase în ţarcul de oi, Selena refuza să mai dea amănunte. Această mărturisire data din ziua arestării, dar de atunci încolo orice strădanie a lui Peter Drake de a o face să-şi justifice fapta se dovedise zadarnică.

În Peyton aproape că nu se vorbea decît despre asta.

– Nu cred să-l fi omorît ea. Dac-ar fi făcut-o, ar spune şi motivul.

– Dacă nu l-a ucis, atunci cum de-a ştiut unde era îngropat?

– Cum se face de-au găsit pete de sînge pe podele, în casă? Cu toată apa de pe lume nu poţi să scoţi urmele de sînge cînd le caută cineva cu tot dinadinsul.

– Aş! Dacă nu l-a omorît ea, atunci de unde tot sîngele ăla?

– Mi s-a părut mie lucru necurat felul cum s-a descotorosit Joey de toate oile în ianuarie. Asta nu e lună pentru tăiat oi. De-atunci m-am gîndit întruna că e ceva putred la mijloc.

– Le-a vîndut ca să nu mai intre careva prin ţarc, să se chiombească la ele. Totuşi, e-o prostie! Mai bine le lăsa la locul lor...

– Eu sînt de altă părere. Se găseşte veşnic cîte un netrebnic care să-şi vîre nasul şi să se uite la animalele tale. Or, dacă l-aş fi îngrogat pe taică-meu în ţarcul de oi, mi-ar fi venit nu ştiu cum să-l văd pă orice nepoftit că umblă p-acolo călcînd, cum s-ar zice, taman pe mormîntul lui.

– Nu dau o ceapă degerată pe tot ce spuneţi. Eu unul nu cred c-a făcut-o ea şi pace bună. Altcineva e la mijloc şi caută să-l ascundă.

– Da de ce? Nimeni n-avea de gînd să-l omoare pe Lucas.

– Nu. Asta aşa e.

– Şi cum se face de nu spune de ce l-a omorît?

„De ce?" era întrebarea ce stăruia pe buzele tuturor. Ted Carter s-a dus la Selena după ce, în prealabil, îl asigurase pe Drake că lui îi va confia negreşit motivul care-o mînase spre această faptă.

– L-am omorît. Ce altceva ar mai fi de adăugat? i-a răspuns Selena, istovită. L-am ucis şi asta e tot.

– Ascultă, Selena, insistă Ted, cam scos din răbdări. În cazul cînd te va apăra Drake, trebuie neapărat să cunoască mobilul. Avînd un temei serios, ar putea să pledeze pentru o stare de demenţă temporară şi eventual să te scoată din bucluc...

– Cînd l-am omorît eram tot atît de lucidă ca în clipa asta. Îmi dădeam perfect de bine seama de

ceea ce fac.

– Pentru numele lui Dumnezeu, Selena, fii raţională. Fără un motiv serios vei fi condamnată pentru crimă cu premeditare. Ştii ce pedeapsă se dă în statul nostru pentru o asemenea vină?

– Spînzurătoarea, replică Selena, prompt.

– Da, întări Ted, trăgîndu-şi răsuflarea, vei fi spînzurată. Acum vino-ţi în fire şi spune-mi pentru ce ai făcut-o? Te-a ameninţat Lucas cu bătaia? Sau că te dă afară din casă, împreună cu Joey? De ce l-ai omorît?

– L-am omorît, vorbi Selena pe tonul acela categoric pe care îl adoptase în săptămîna din urmă. Asta e tot.

– Dar fără intenţie, nu-i aşa? Poate c-ai vrut doar să-l sperii şi l-ai lovit mai tare decît aveai de gînd. N-a fost aşa?

O clipă, Selena rămase tăcută, încercînd să-şi amintească cum se petrecuse totul. „Oare am avut de gînd să-l omor?" se întrebă istovită, străduindu-se să evoce momentul cînd îl lovise şi gîndurile ei de atunci dar în afară de senzaţia de spaimă, restul părea să se estompeze.

– L-am omorît, repetă ea. Cînd m-am repezit la el, l am lovit cu toată puterea. Nu-mi pare rău c-a murit.

Ted se ridică în picioare şi o privi cu răceală.

– Ascultă-mă, ai face bine să schimbi cît mai repede refrenul ăsta, dacă vrei să scapi cu faţa curată. Gîndeşte-te la sfatul meu şi o să mai trec mîine pe la tine.

N-ai să mai vii, murmură Selena în urma lui, dar atît de încet că Ted n-o auzi.

Chinuit de nehotărîre, pe Ted nu l-a prins somnul

în noaptea care a urmat. În mai puţin de două săptămîni, urma să-şi ia diploma de la facultate şi să intre în armată, ca sublocotenent; în ipoteza că războiul se prelungea – ceea ce părea mai mult ca probabil – era trimis să-şi completeze stagiul de pregătire militară. Dar mintea lui Ted nu se oprea asupra acestor realităţi de moment. Gîndurile lui se îndreptau spre viitor, la ziua cînd se va întoarce acasă, să practice avocatura. Ce perspective mai avea un jurist cu o soţie criminală? se întreba el. Adevărat, o iubea pe Selena şi poate o va iubi mereu, dar ce viaţă-i mai aştepta ca soţ şi soţie? Ted şi-a petrecut ceasurile îndelungi ale nopţii revăzîndu-şi proiectele de viitor, fără să găsească o portiţă de scăpare pentru o soţie stigmatizată. Chiar dacă se dovedea nevinovăţia Selenei – un lucru aproape imposibil, de vreme ce-şi mărturisise crima – nu vor mai dăinui oare bănuieli în sufletele unora? Nici pretextarea demenţei – chiar şi pe o perioadă limitată – nu era o formulă dintre cele fericite. În Peyton, alienarea mintală era privită cu ochi răi, ca o ruşine. Într-un oraş ca al ei, Selena ar fi dus-o mai bine ca ucigaşă decît ca o victimă a nebuniei. Asta nu era un secret pentru Ted. Crimă justificată? Gîndul acesta îl făcu să clatine din cap prin întunericul din cameră. O fi fost Lucas un beţivan, un tiran pentru nevasta şi copiii lui, un părinte fără scrupule, dar îşi plătise întotdeauna datoriile şi îşi văzuse de treaba lui. Iar faptul că nu-i fusese tată bun, îi îngreuia şi mai mult situaţia Selenei în ochii oraşului. Dacă era fiică adevărată, n-ar fi judecat-o atît de aspru tîrgul. Dar aşa, Ted auzea parcă de pe acum ce va spune oraşul. „Nici măcar fiică adevărată nu i-a fost, va

trăncăni Peytonul. A luat-o pe Nellie cînd Selena de-abia se născuse şi s-a îngrijit de ea ca de propriul lui copil". La epitetul de ucigaşă, se va alătura şi cel de ingrată. Ted îşi înfipse dinţii în articulaţia degetului arătător. Îi apărură în faţă mutrele juraţilor aşa cum vor arăta în clipa cînd Drake va încerca să pledeze pentru crimă justificată. Dacă avocatul va adopta această idee, Selena se putea socoti de pe acum spînzurată. Ted se ridică de pe pernă, îşi cuprinse capul în mîini şi, cu degetele înţepenite, încercă să-şi maseze pielea de pe ţeasta pe care dintr-odată o simţea prea îngustă şi înfiorată de mii de furnicături. Dacă prin absurd, datorită unui noroc fantastic – Drake va izbuti totuşi să obţină achitarea Selenei, ce viaţă va putea ea să mai ducă în Peyton? Fapta ei va rămîne neştearsă în memoria oamenilor. „Uite-o pe fata lui Cross, vor zice. L-a omorît pe taică-său. Nu-i era tată bun. Dar pentru ea a fost mai mult decît atît. A crescut-o şi i-a purtat de grijă, cu toate că nimeni nu l-a forţat. Doar nu era copilul lui. Uite-o colo pe fata lui Cross. E măritată cu avocatu-ăla tînăr, cu Carter. Mai bine să-l ocolim; un tip care s-a încurcat cu o ucigaşă..."

Dar în noaptea aceea nu numai grijile de viitor l-au chinuit pe Ted, ci şi amintirile trecutului – sărutările lor, discuţiile lor, nădejdile şi visele pe care şi le împărtăşiseră. Se revedea alături de Selena contemplînd dealul pe care urmau să-şi clădească o casă aproape fără ziduri, numai cu ferestre, şi retrăia discuţiile lor aprinse în legătură cu numărul nimerit de copii pentru o astfel de locuinţă. Îşi aminti de toţi acei ani cînd pentru el Selena însemnase totul, iar gîndul de a trăi fără ea era sinonim cu propria lui moarte.

– Tu, cu mine şi cu Joey, îi spusese cîndva Selena, rîzînd atît de aproape de el încît îi simţea răsuflarea pe obraz. Numai noi, fără să ne mai pese de nimeni.

Adevărat că de cînd cu războiul, Selena se cam schimbase. Devenise irascibilă şi, uneori, absurdă. Dar nu numai pe ea o afectase războiul, ci pe multe alte femei. Cîteodată părea că-l judecă cu asprime pentru că nu se află şi el într-o tranşee, pe undeva, luptînd pe viaţă şi pe moarte, asemenea fratelui ei vitreg, Paul. Dar Ted nu s-a amărît prea mult din pricina asta. Odată cu terminarea războiului, era convins c-o să-i dispară acest resentiment şi va redeveni cea de mai înainte.

– Theodore H. Carter, titrat universitar! exclamase altădată Selena, cu acea strălucire în ochi ce-i apărea de cîte ori era fericită. Domniile lor, domnul şi doamna Theodore Carter. Vai, Ted, cît de mult te iubesc!

Se crăpase de ziuă cînd Ted îşi afundă faţa udă în pernă. „Dar planurile mele, Selena?! îşi repeta în gînd. Ce se va alege de ele? Ce viitor ne mai aşteaptă în Peyton?" se întreba în tăcere, deşi pentru el acum era limpede şi ce răspuns să dea întrebărilor şi ce avea de făcut. În cele din urmă adormi, iar a doua zi nu se mai duse la Selena. Curînd după aceea, în timpul procesului, îi scrise mamei lui că nu poate să părăsească universitatea... ca să vină pe-acasă...

Selena nu-l mai aşteptase a doua zi după discuţia pe care o avuseseră. Cu toate astea, în noaptea ce a

urmat, îi stăruia încă un zîmbet palid pe buze. „Ştiam că nu va veni, îşi spunea. Nu-mi mai găsesc locul în proiectele lui de viitor. El nu-şi poate permite luxul de-a ignora gura lumii. Eu însă, mi-l pot îngădui. Cu atîta lucru am rămas şi eu. Nu-mi pasă de nimeni!"

Tot atunci reflectă că nu cu mult timp în urmă n-ar fi putut tolera gîndul că Ted ar părăsi-o la necaz, dar la începutul verii din 1944, acesta părea un amănunt lipsit de valoare. De altfel, nimic nu mai conta – în afară de sîcîitoarea grijă pentru Joey şi ce se va întîmpla cu el. Cît despre faptul că va fi condamnată şi spînzurată, nu mai avea nici un dubiu.

– Dacă mi-ai spune măcar pentru ce ai făcut-o, îi repeta Peter Drake întruna. Poate c-atunci aş fi în stare să te ajut. Dar aşa, tot ce poţi spera este să scapi cu viaţă. Şi asta dac-om avea noroc. Ajută-mă, ca să te pot ajuta şi eu.

„Dar ce anume să spun? se gîndea Selena. Că l-am ucis pe Lucas de teamă să nu mă lase iară cu un copil?" Îşi aminti de Matthew Swain şi de făgăduiala ei că nu va sufla o vorbă; se gîndi apoi ce mutre ar face prietenii şi vecinii, odată ce s-ar apuca să mărturisească adevărul despre ea şi Lucas. Nici unul nu i-ar da crezare. Şi, în fond, de ce ar face-o? Pentru ce tăcuse atîţia ani de zile? Dacă într-adevăr Lucas o brutalizase, de ce nu s-a adresat poliţiei? Fiindcă cei din colibe nu recurg niciodată la justiţie, cugetă Selena, după o concepţie deformată. Un om cumsecade, care trăieşte în colibe, îşi vede de treaba lui şi îşi ascunde rănile. Fără să vrea, îşi aminti de ziua cînd Buck McCracken, şeriful, venise la şcoală să le vorbească elevilor despre rolul poliţiei.

– Să vă fie clar că poliţistul e prietenul vostru,

încheiase el – şi Selena nu uitase cum îl priviseră copiii din colibe.

„Prieten pe dracu! spuneau privirile lor. Îşi bagă nasul prin toate. Se vîră în treburile altora, în loc să-şi vadă de-ale lui..."

„N-am să mărturisesc niciodată, îşi zise ea cu disperare. Nici măcar cînd mă vor duce la execuţie. De la mine n-or să scoată nimic. Lasă-i să întrebe cît or pofti. Dar nu vor afla în vecii vecilor pentru ce am făcut-o".

În toată populaţia din Peyton, un singur om nu se-ntreba ce o mînase spre crimă. Şi-acesta era doctorul Matthew Swain. Din ziua arestării Selenei, abandonase orice activitate pe motiv că nu se simte bine, trimiţîndu-şi pacienţii la doctorul Bixby, din White River.

– O fi bolnav, zicea Isobel Crosby faţă de orice om care se oprea s-o asculte. Dimineaţa, nici măcar nu-şi dă osteneala să se-mbrace şi toată ziulica lîncezeşte. Stă înţepenit, se holbează întruna şi nu face nimic.

Dar în realitate, lucrurile nu se petreceau tocmai aşa. Nu o dată, în timpul zilei, şi mai toată noaptea, Matthew Swain făcea naveta de la dulapul din salon – unde-şi ţinea băuturile – pînă la scaunul ales de el la întîmplare. Cugeta la lucruri pe care le îmbrăca într-o retorică strălucită – după cum o numea el însuşi – şi tot timpul era conştient de ceea ce avea de făcut.

„Şi iată că cercul nimicirii s-a închis, se gîndea, uitîndu-se cu o privire fixă la paharul său plin. Cu Lucas a început, şi cu Lucas s-a sfîrşit. Sau aproape s-a sfîrşit – încă nu complet. Am început prin a distruge o viaţă, iar acum trebuie s-o plătesc cu a mea". Uneori, noaptea, cînd se-mbăta de-a binelea,

scotea din locul ei ascuns o fotografie minusculă de-a lui Emily – fosta lui soţie.

„Ajută-mă, Emily, se ruga, uitîndu-se în ochii aceia blînzi şi adînci din poză. Ajută-mă!"

După moartea lui Emily se iscase mare tărăboi din pricina fotografiilor. Matt ţinuse morţiş să i se scoată poza ei mare, cu ramă de argint, pe care o avusese ani de zile pe birou.

– Credeam că doriţi s-o păstraţi acolo unde se află, spusese Isobel Crossby, cu un aer pios. Credeam că vreţi să rămînă pe loc, ca să vă mai aduceţi aminte de ea.

– Cum adică, am nevoie de poze ca să-mi amintesc de ea? urlase medicul, aruncînd fotografia de pe birou cu un gest brutal. Crezi că am nevoie de ceva ca să n-o uit?

Urletele constituie un mijloc la îndemînă pentru stăvilirea lacrimilor, or, Matt făcuse mult tărăboi în zilele ce-au urmat după moartea lui Emily. La rîndul ei, Isobel n-a stat să-şi piardă vremea, ci a vorbit prin tot oraşul despre felul cum se poartă medicul.

– I-a azvîrlit fotografia de pe birou, povestea Isobel. A trîntit-o jos de i s-a sfărîmat geamul, i s-a strîmbat rama şi urla la mine cît îl ţinea gura. Cînd te gîndeşti că n-a trecut o săptămînă de cînd zace în mormînt biata de ea! L-aţi văzut cum s-a purtat la înmormîntare, nu? O lacrimă n-a vărsat, nici n-a-ncercat să s-arunce după ea în mormînt sau ceva. Nu a pupat-o nici măcar pe obrazul ei de gheaţă, înainte de a-i închide popa coşciugul. Aşteptaţi numai şi-o să vedeţi. Dacă trec şase luni şi-o să-l vedeţi însurat din nou.

Cu gesturi grijulii, doctorul puse deoparte ultima

fotografie ce-i rămăsese de la Emily. Îşi dădea seama că ajunsese într-o stare jalnică, de vreme ce aştepta ajutor de la o poză decolorată. „Mai întîi am nimicit pruncul, cugetă el, pentru că nu am avut altă alternativă, apoi pe Marry Kelly făcîndu-mi-o părtaşă şi osîndind-o – fără vreun drept – să poarte povara culpabilităţii. A urmat Nellie, care a pierit din pricina furiei mele şi a gurii nestăpînite, iar acum Lucas, ucis de Selena, pentru că nu am avut eu însumi tăria să-l lichidez. Şi aşa se sfîrşeşte lumea...", recită în gînd, încercînd, în beţia lui, să-şi amintească de sfîrşitul citatului în care se pomenea despre un scîncet ori despre vin sau altceva.

Cu o noapte înainte de judecarea Selenei, Matthew Swain se învîrti prin toată casa adunînd sticlele goale. Apoi se scufundă într-o cadă cu apă fierbinte, unde rămase cam o oră, după care făcu un duş rece. Se bărbieri, îşi spălă cu şampon părul său alb şi frumos şi o chemă la telefon pe Isobel Crosby.

– Pe unde dracu umbli? răcni la ea cînd o auzi în receptor. A venit vara şi costumul meu alb e necălcat, iar mîine dimineaţă la ora nouă trebuie să fiu la tribunal.

Isobel, care în fiecare dimineaţă încercase să pătrundă în casa doctorului, dar fără succes, trînti furioasă telefonul în furcă.

– Ce-ai de zis de una ca asta? o întrebă pe sora ei, pe un ton ultragiat la culme.

Capitolul 11

În aceeaşi seară, s-a întors şi Allison MacKenzie în Peyton. A coborît din tren la ora opt şi jumătate şi s-a hotărît să meargă pe jos pînă acasă.

– Bună, domnule Rhodes, îl salută pe şeful gării, în trecere.

– Bună, Allison, îi răspunse acesta, de parcă ar fi văzut-o revenind după o zi de cumpărături, în Manchester. Te-ai săturat de metropolă?

– Puţin, admise ea, dar în gînd adăugă: „Oh, de-ai şti cît de mult, domnule Rhodes! Sînt atît de scîrbită, de obosită şi de sătulă, că sînt gata să mor!"

– Merită să vezi New Yorkul, reluă Rhodes. Vrei să

mergi cu maşina acasă? Tocmai mă pregăteam să închid şi să plec.

– Prefer să merg pe jos. E mult de cînd nu m-am plimbat prin Peyton.

Rhodes îi aruncă o privire pătrunzătoare.

– Tot oraşul o să fie în forfotă mîine dimineaţă. Mai bine m-ai lăsa să te duc acasă. Arăţi cam obosită.

Allison n-avu puterea să mai argumenteze.

– Bine. Valizele sînt afară.

Trecînd cu maşina pe strada Depoului, Allison se uita pe fereastră cu o privire absentă şi fixă. „Nu s-a schimbat nimic, cugetă plictisită. Nici un lemn sau piatră, nici un pom sau casă nu s-a schimbat. Totul e ca înainte.

– Ai auzit de Selena Cross? o întrebă Rhodes.

– Da. Ăsta e principalul motiv pentru care m-am întors. M-am gîndit că mi-ar servi la un articol bun.

– Nu zău? făcu Rhodes. Tot mai scrii la reviste? Nevastă-mea le citeşte pe toate. Zice că-s bune.

– Da, scriu şi acum pentru reviste, confirmă Allison, gîndindu-se că şi domnul Rhodes rămăsese neschimbat. Indiscret ca întotdeauna. „Oare ce-ar zice – se întrebă ea – dacă i-aş spune de romanul la care am lucrat un an şi s-a dovedit fără nici o valoare? S-ar bucura". Aşa cum făcea întotdeauna domnul Rhodes cînd auzea de eşecul cuiva.

– Cum ai aflat de Selena? o descusu el. Ţi-a telefonat mama?

– Nu. Am citit într-un ziar.

Domnul Rhodes micşoră viteza maşinii.

– Cum adică, s-a scris de asta în ziarele din New York? Se cunoaşte totul, acolo în New York?

– Fireşte că nu. Există un individ în New York care

comercializează dorul de casă. Are un stand pe Broadway unde vinde ziare din provincie. Treceam într-o zi prin faţa lui şi mi-au căzut ochii pe titlul unui „Concord Monitor", apărut cu patru zile în urmă.

Domnul Rhodes chicoti.

– Ţi-o fi sărit inima cînd ai văzut ceva despre Peyton tocmai acolo, în inima New Yorkului...

„Nu, zău că nu, domnule Rhodes, îi răspunse Allison în gînd. În clipa aceea eram prea absorbită de altele ca să mă sinchisesc prea mult de Peyton. Întîmplător, îmi petrecusem o sîmbătă şi o duminică în pat, cu un om pe care-l iubeam, dar avea nevastă – după cum am descoperit doar pe urmă!"

– Da, zise ea cu glas tare. Am tresărit, nu glumă.

– Păi aici la noi, zici că e iadu' pe pămînt nu alta. Pe străzi nu mai e de mers. Înţesate de reporteri, de turişti şi de curioşi din White River. Mîine-i procesul. Te duci?

– Cred că da. S-ar putea ca mîine Selena să aibă nevoie de toţi prietenii.

Domnul Rhodes chicoti din nou şi Allison avu senzaţia că era ceva neruşinat în rîsul bătrînului.

– Nimeni nu crede că ea l-a omorît. Cel puţin nu singură. Ei, da' uite c-am ajuns acasă la tine. Stai o clipă să-ţi duc bagajele înăuntru.

– Nu te osteni, îl opri Allison, coborînd din maşină. O să vină Mike după ele.

– Aşa e, Mike, făcu Rhodes şi se hlizi iar. Grecu' ăla de l-a luat maică-ta de bărbat. Cum te-mpaci cu el, ca tată?

Allison îl măsură cu răceală.

– Tatăl meu a murit, zise şi o porni pe poteca ce ducea spre casă.

Cînd o văzură intrînd în salon, Constance şi Mike au tresărit surprinşi.

– Bună, îi salută ea şi rămase pe loc scoţîndu-şi mănuşile.

Au împresurat-o, au sărutat-o şi au întrebat-o dacă mîncase de cină.

– Dar de ce nu ne-ai anunţat că vii, draga mea? Ar fi venit Mike după tine, la gară.

– M-a adus domnul Rhodes, cu maşina. Şi am mîncat în tren; un sandviş.

– Ce-i cu tine? se sperie Constance. Eşti aşa de palidă şi arăţi istovită. Ţi-e cumva rău?

– Uf, pentru numele lui Dumnezeu, mamă! exclamă Allison pierzîndu-şi răbdarea. Sînt doar obosită. Am făcut o călătorie lungă şi pe-o căldură teribilă.

– Vrei să bei ceva? interveni Mike.

– Da, acceptă Allison, recunoscătoare.

„Ceva e în neregulă, îşi spunea Mike în timp ce-i pregătea un cocteil Tom Collins. I s-a întîmplat ceva. Are privirea pe care i-am surprins-o de cîte ori s-a lovit de vreun lucru neplăcut. Să fie un bărbat la mijloc?"

– Am încercat să-ţi telefonez în legătură cu Selena, vorbi Constance, dar fata aceea care stă în apartament la tine mi-a spus că eşti plecată în vizită la cineva, în Brooklyn. Cum o cheamă? Îi uit mereu numele.

– Steve Wallace, zise Allison, şi nu stă în apartamentul meu. Ci eu stau la ea.

– Steve, repetă Constance, ăsta e numele. Parcă mi-ai spus că o cheamă Stephanie...

– Da, dar nimeni nu-i spune aşa. E un nume pe care-l detestă. Biata Steve! Sper să-şi găsească pe

cineva să stea la ea. Eu, una, nu mă mai întorc.

– Ai vreun necaz? se alarmă Constance.

– Ţi-am spus, mamă, că nu am nimic, zise Allison şi izbucni în plîns. Sînt doar obosită şi m-am săturat de New York. Nu vreau decît să fiu lăsată în pace.

– Mă duc să-ţi fac patul, o linişti Constance, incapabilă ca întotdeauna să-i înţeleagă stările sufleteşti şi să le ţină piept.

Mike se aşeză pe un scaun şi îşi aprinse o ţigară.

– Pot să te ajut? o întrebă el.

Allison îşi şterse ochii, îşi suflă nasul, apoi îşi luă paharul şi-l bău pe jumătate.

– Da, vorbi ea stăpînindu-şi glasul pe cît putea mai bine. Poţi să mă ajuţi lăsîndu-mă în pace. Şi tu şi mama. Sau poate vă cer prea mult?

Mike se ridică în picioare.

– Nu, spuse cu blîndeţe, nu ne ceri prea mult. Dar încearcă să-ţi aminteşti că te iubim şi vom fi bucuroşi să te ascultăm în caz că vrei să ne vorbeşti.

– Mă duc să mă culc, răspunse Allison şi fugi pe scări înainte de a izbucni din nou în plîns.

Mai tîrziu însă, cînd Constance şi Mike se aflau în pat, o auziră hohotind pe înfundate.

– Ce-o fi cu ea? se întrebă Constance, speriată. Ar trebui să mă duc s-o văd.

– Las-o în pace, o sfătui Mike, punîndu-i o mînă pe braţ.

Dar pe Constance n-a prins-o somnul. La mult timp după ce adormise Mike, s-a strecurat, fără zgomot, în camera lui Allison.

– Ce-i cu tine? o întrebă pe şoptite. Ai dat de vreun bucluc?

– Uf, mamă, nu fi stupidă! o repezi Allison. Eu nu

sînt ca tine. Am atîta minte ca să nu intru în bucluc din cauza unui bărbat. Dă-mi pace!

Iar Constance, care cînd pomenise de bucluc nu se gîndise la sarcină, s-a tîrît înapoi în patul ei şi s-a lipit de spinarea lui Mike, căutîndu-i căldura.

Capitolul 12

Procesul Selenei Cross a început la ora nouă, într-o dimineaţă călduroasă de iunie, într-o sală ticsită de orăşeni şi de fermieri, prezidată de judecătorul Anthony Aldridge. Un străin poposit în Peyton în dimineaţa cu pricina ar fi intrat în panică uitîndu-se în jur şi s-ar fi întrebat dacă nu cumva greşise ziua şi luna anului, judecînd după strada Ulmilor, atît de goală şi de pustie, de parcă ar fi fost duminică sau o altă zi de sărbătoare. Toate prăvăliile erau închise, iar pe băncile din faţa tribunalului nu se vedea nici unul din bătrînii care, acum cînd era vară, nu s-ar mai fi urnit de pe ele, de-ai fi zis c-au prins rădăcini, nu alta.

Procesul a debutat printr-o „lovitură de teatru" – cum avea s-o numească Thomas Delaney, de la ziarul „Daily Record", din Boston.

Iar această „lovitură" s-a produs în clipa cînd Selena Cross şi-a negat declaraţiile anterioare şi nu şi-a mai recunoscut vina.

O fată care se recomanda Virginia Voorhees se aplecă spre Thomas Delaney şi-i şopti cu glas răguşit:

– La naiba, se vede cît de colo că se încearcă o scăpare pe motiv de demenţă temporară.

Adevăratul ei nume era Stella Orbach, dar cu pseudonimele de Virginia Voorhees scria pentru suplimentul de duminică al gazetei „American" din Boston, intitulîndu-şi articolele cu invariabilul „S-a făcut dreptate?" Cînd Selena Cross se aşeză pe scaun după ce respinsese acuzarea de crimă cu premeditare, Virginia suspină, decepţionată:

– Afurisită manevră... Şi chiar sub nasul nostru!

– Ţine-ţi gura, îi porunci Delaney în şoaptă, dar ziarista nu-l auzi din pricina exclamaţiilor de mirare ce împînziseră sala ca un zumzet.

– Nevinovată? sîsîia Peytonul.

– Dar ea însăşi a declarat că l-a omorît.

– A ştiut unde era îngropat cadavrul...

Peste toată rumoarea se ridică glasul lui Charles Partridge, vorbind în calitate de procuror.

– Menirea acestei instanţe este de a-l judeca pe făptaş şi nu pe nevinovat, spuse el pe-un ton mieros de parcă şi-ar fi cerut scuze că se afla în acea sală de tribunal.

Din cuvintele lui reieşea limpede că e de partea Selenei şi că nădăjduia să-l ajute pe Peter Drake să-i

dovedească nevinovăţia.

– Pentru numele lui Dumnezeu, bombăni tînăra care se iscălea Virginia Voorhees, procesul degenerează într-un fiasco. Ai mai auzit vreodată ceva de genul ăsta?

În spatele lui Partridge, în al doilea rînd din faţă, Marion Partridge se mişcă agitată pe scaun, fără a-l urmări pe soţul ei. Era o ingratitudine din partea Selenei să-şi schimbe dintr-odată atitudinea, se gîndea Marion – şi să-l pună prin asta într-o situaţie ridicolă pe Charles. Cît de mult lucrase la acest proces – primul caz de crimă din cariera sa – şi cît timp îşi pierduse cu el! Nu c-ar fi ţinut neapărat să conducă personal ancheta – asta nu, categoric. La drept vorbind, reflectă Marion, ţuguindu-şi buzele, aşa cum vedea ea lucrurile, mai mult se trudise Charles decît Peter Drake să găsească o portiţă de scăpare pentru Selena. Dar cum Charles era procuror, iar pentru crimă nu existau scuze, a trebuit totuşi să ducă ancheta pînă la capăt. Of, cît încercase ea să-i deschidă ochii! Un proces ca ăsta, care stîrnise o asemenea publicitate, trebuia neapărat să se sfîrşească în avantajul procurorului! Mai ales cînd avea de-a face cu un caz atît de perfect. Selena făcuse o crimă, Selena mărturisise şi n-ar mai fi avut rost să-şi închipuie, ingrata, că-l poate trage pe sfoară pe Charles Partridge, schimbîndu-şi atitudinea în ultima clipă. Purtarea ei, cugetă Marion necruţătoare, dovedea o dată în plus că pe oamenii din colibe cu cît îi ajuţi mai mult, cu atît mai puţin îţi preţuiesc gestul. Pentru Marion nu conta faptul că Selena şi Joey trăiau acum într-o casă care nu mai semăna a colibă. Pe cei de teapa lui Cross puteai să-i instalezi

chiar în Palatul Buckingham, că tot oamenii colibelor rămîneau. Era destul s-o priveşti pe Selena! Împopoţonată de mama focului, de parcă se ducea la sindrofie...

Marion Partridge fornăi pe nas din cauza unei răceli de vară şi, cum nu-i plăcea să folosească întruna batista, îşi trecu discret un deget pe sub nări, studiind-o pe Selena.

Purta o rochie de pînză, culoarea levănţicăi, – de cel puţin douăzeci şi cinci de dolari, după aprecierea lui Marion, iar în picioare, ciorapi subţiri de nylon, pe care-i clasifică pe loc ca „marfă luată pe sub mînă". Avea pantofi noi şi Marion se întreba dacă-i cumpărase pe cartelă sau îi învîrtise Constance MacKenzie de pe la vreun prieten de-al ei, comis-voiajor.

„I-am spus eu întruna lui Charles că nici Connie MacKenzie nu-i uşă de biserică, dar degeaba, că nu m-asculta. Şi-o fi dat el seama cînd a văzut-o înhăitată cu tipul ăla – cu Kyros. Păi ce, Anita Titus spunea că se petrec lucruri îngrozitoare în casa aia... Pun rămăşag că madame Connie a trebuit să se mărite val-vîrtej, silită de vreun avort. Nu mi s-a părut lucru curat prietenia ei cu Selena. Dar, la urma urmei, la ce poţi să te-aştepţi? Amîndouă sînt pe-un calapod! Ia te uită la fată! Vine la tribunal cu cercei în urechi! Parc-o văd cum se-aşează picior peste picior, şi-şi ridică fustele, cînd i s-o da cuvîntul. Ăsta e genul! Ingrata! Auzi, să-ncerce ea să-l prostească pe Charles. Cînd stau să mă gîndesc cît bine i-am făcut Selenei. Cînd n-avea para chioară, o puneam ba la una, ba la alta, şi am încercat să-i dau şi lui Nellie de lucru pe vremea cînd Selena şi Joey erau nişte plozi... Să nu mai pun

la socoteală cît i-am plătit lui Lucas – Dumnezeu să-i odihnească sufletul – pentru dulapurile alea de bucătărie. Un preţ scandalos, dar i-am dat cît a cerut. Vezi să nu-şi mai aducă aminte Selena de toate favorurile astea?! Dar nu-i nimic; are el, Charles, ac de cojocul ei. O să ia el toate măsurile să nu scape nepedepsită pentru crimă. O să-i puie ştreangul de gît înainte să se fofileze dumneai cu chestii d-astea..."

– ... să dovedim că Selena Cross l-a lovit pe Lucas în legitimă apărare şi că, prin urmare, crima ei este justificată.

Marion se îndreptă în scaun de parcă ar fi înţepat-o cineva. Cel care vorbea era Charles Partridge. În faţa unei noi depoziţii ca aceea ieşită acum la lumină – spunea el – se poate renunţa la un proces îndelungat, economisindu-se astfel şi banii statului. Valul de fierbinţeli ce o cuprinse pe Marion o făcu să asude din creştet pînă în tălpi.

„Dar asta-i cu neputinţă, îşi zicea înnebunită. Charles dă cu piciorul la o ocazie fantastică. Nu există mărturii noi. Altfel mi-ar fi spus-o dinainte. Asta nu-i decît o manevră s-o scape pe Selena".

Îşi scoase batista din geantă şi-i tamponă tîmplele umezite; în aceeaşi clipă, o străfulgeră gîndul că Charles era îndrăgostit pînă peste cap de tînăra şi frumoasa acuzată. Îşi roti ochii în jur, pe furiş, şi i se păru că oamenii rînjeau şi-şi aruncau priviri cu subînţelesuri. O deplîngeau din pricina lui Charles care, orbit de pasiunea pentru Selena, pierduse ocazia de a se vedea trecut în toate analele de drept. „Am s-o omor cu mîna mea", îşi zise Marion şi, odată ce luă această hotărîre, se mai linişti. Îi dispăru şi valul de fierbinţeli şi se lăsă din nou pe spătarul scaunului

– uitîndu-se în ceafa Selenei cu ochi sfredelitori, asemenea unor săgeţi înmuiate în otravă. Mai tîrziu, după terminarea procesului, cînd Thomas Delaney afirma că în tot tribunalul din Peyton n-a existat o fiinţă care să fi dorit condamnarea Selenei, era cu totul străin, fireşte, de simţămintele lui Marion. Îşi închipuia că descoperise un oraş în care nimeni nu voia să arunce cu piatra în cel căzut, ignorînd-o cu totul pe Marion – femeia care nu ierta nici o abatere de la normele stabilite de ea. Delaney trăise în metropolă şi nu-şi dădea seama că în orăşelele de provincie răutatea vizează mai degrabă pe individ, decît grupurile de oameni, naţiunea sau ţara. Cunoscuse, desigur, prejudecăţile şi intoleranţa; nu o dată i se aruncaseră lui însuşi epitete jignitoare pe seama originii de irlandez, dar, aşa cum i se păruse mereu, ţinta insultelor şi a răutăţii nu fusese atît el, ca individ, cît clanul strămoşilor săi. Bătrînul Frazier încercase să-i explice ceva din toată treaba asta; însă Delaney era un realist. Exemplele lui Clayton le-ar fi vrut concretizate pe oameni, răutatea s-o audă cu propriile lui urechi, iar consecinţele ei să le vadă aievea.

– Ţi-am istorisit dă Samuel Peyton, nu? l-a întrebat Frazier. Vremurile şi oamenii nu să schimbă cine ştie ce. Ai băgat dă seamă că sînt oameni care tînjesc după lucrurile pă care le condamnă cel mai mult?

– Nu prea înţeleg ce vrei să spui.

– Eu ştiu foarte bine ce vreau să spui, continuă Clayton, iritat, dar ce să fac dacă n-am la-ndemînă vorbe meşteşugite. Doar nu lucrez pentru Hearst.

Delaney rîse.

– Atunci dă-i drumul cu cuvinte simple.

– Te-ai uitat vreodată cum arată muierea de-o muşcă ăl mai tare pă una tînără, frumoasă şi petrecăreaţă dă mama focului? E bătrînă, buhăită şi urîtă, aşa că nu-i mai dă mîna să-şi facă şi ea dă cap. Şi cînd să-ntîmplă să dea dă dracu o tînără, cine crezi că urlă mai tare? Afanisita care ar fi vrut întruna să facă şi ea tot aşa, da s-a ţinut, dă frică. Pă vremuri, trăia aici un tip care s-a săturat dă nevastă, dă copii şi dă datorii şi a dat bir cu fugiţii – asta a făcut. A luat-o din loc şi dus a fost; singuru om care a făcut tărăboi pă chestia asta n-a fost altu decît Leslie Harrington. Altădată, se pripăşise pă la noi o văduvă, care-şi făcuse rost d-o căsuţă pă lîngă calea ferată. Frumoasă femeie! Şi s-a ţinut aproape cu toţi bărbaţii din tîrg cu bani la chimir. Dar nu era o tîrîtură ca Ginny Stearns. Avea stofă în ea – văduvă. Am citit odată într-o carte despre o curtezană din alea din Franţa. Aşa era şi văduva dă care-ţi spui. Ca o curtezană. Nobilă, trufaşă şi strălucitoare ca o coală satinată... La nici una din femei nu prea-i convenea s-o primească p-acasă, dar care a urlat ăl mai tare şi, pînă la urmă, l-a făcut pă bietul Buck McCracken d-a izgonit-o din oraş, a fost Marion Partridge, nevasta lui Charlie.

– Prea de multă vreme lucrez la Hearst, aşa că parabola dumitale mă cam depăşeşte, zise Delaney. În fond, ce vrei să-mi spui?

Clayton Frazier scuipă.

– Că dacă s-o dovedi nevinovăţia Selenei, o să le auzi pă mai multe urlînd cît le ţine gura. Şi tare sînt curios să văd care o ţipa mai tare şi mai îndrăcită...

„Nu e Charles atît de naiv, se gîndea Marion Partridge. Cinsteşte pe tatăl şi pe mama ta. E limpede

ca lumina zilei şi aici nu încape tocmeală. Dacă el îşi închipuie că poate găsi vreo scuză temeinică pentru o fată care şi-a omorît tatăl, chiar pe tatăl ei vitreg, înseamnă că e atins de senilitate şi ne crede şi pe noi la fel". În sinea ei, Marion recunoscu cu răceală că mai degrabă s-ar împăca să-l vadă pe Charles cu spume la gură sau să-şi facă nevoile în pat, decît să-l ştie amorezat de Selena. Lumea e oricînd gata să-i ofere compătimire unei neveste cu bărbatul bolnav, pe cînd, dacă soţul o înşeală cu fete tinere, toţi rîd de ea şi fac haz.

– Nu e nevoie să părăsiţi sala, anunţă Charles, şi Marion înălţă către el o pereche de ochi scînteind de mînie. Această fată se află în mijlocul prietenilor şi al vecinilor.

„Iar dacă va fi achitată, fără ca prietenii şi vecinii să audă fiecare cuvînt din depoziţia martorilor, vor rămîne veşnic c-o îndoială în suflet – cugetă Seth Buswell, aşezat în primul rînd de scaune. Bunul şi înţeleptul Charlie! Tare-aş vrea să înţeleg la ce se referă. Ieri, cînd am vorbit cu Drake, era extrem de pesimist".

La auzul cuvîntului „prieteni" rostit de Charles Partridge, Allison MacKenzie, care şedea cam pe la mijlocul sălii, între maică-sa şi Michael Kyros, îşi duse involuntar degetele la gură.

„Prieteni!" îşi spuse ea şocată, şi pe loc încercă să-i trimită Selenei valuri de avertismente tacite.

„Nu te lăsa păcălită, Selena, se gîndi ea concentrîndu-se din răsputeri. Nu te lăsa amăgită de vorbele lor mieroase. În toată sala n-ai un prieten. Ridică-te şi spune-le-o răspicat. Eu sînt păţită. Cîndva, au încercat să-mi spună şi mie că mă aflu printre

prieteni – şi tot aici, în aceeaşi sală. Dar n-a fost aşa. Cînd m-am ridicat şi am spus adevărul, cei pe care-i socoteam prieteni s-au pornit pe rîsete şi m-au făcut mincinoasă. Pînă şi cei care mă cunoşteau prea puţin ca să mi-o arunce în obraz, tot mincinoasă m-au crezut şi-au jefuit-o pe Kathy ca să-i salveze cojocul lui Leslie Harrington. Priveşte-l pe Leslie Harrington, Selena! Se află printre juraţii care vor dispune de viaţa ta, după bunul lor plac. Harrington nu ţi-e prieten, oricît de mult ai crede că s-a schimbat. El m-a făcut mincinoasă, aici, în sala asta, deşi mă cunoştea de cînd eram de-o şchioapă. Ridică-te, Selena! Spune-le că preferi să fii judecată de duşmani decît de prietenii pe care-i ai în Peyton!"

– Să intre Matthew Swain, se auzi o voce şi Allison ştiu că era prea tîrziu.

Selena se încredinţase în prieteni, aşa cum procedase şi ea odată, iar aceştia se vor întoarce împotriva ei şi-o vor face de minciună. Simţi în ochi ameninţarea lacrimilor ce-o podideau atît de uşor, de la întoarcerea în Peyton; şi în timp ce Matthew Swain depunea jurămîntul, Mike întinse o mînă şi-o apucă cu blîndeţe de braţ.

Doctorul a vorbit în limbajul lui atît de cunoscut de localnicii din Peyton, fără a încerca să-şi cizeleze stilul anume pentru juraţii care-l ascultau.

– Lucas Cross era nebun, începu el fără altă introducere. Şi nebunia lui împrumutase forma cea mai abjectă din cîte se pot întîlni la oameni. Nu e nimeni aici, în afară de cîţiva străini de oraş, care să nu i cunoască unele fapte, din timpul vieţii. Era beţiv, îşi bătea nevasta, abuza de copii. Iar cînd spun că abuza de copii, mă refer la lucrul cel mai josnic din

cîte vi le puteţi închipui. Lucas a început să abuzeze sexual de Selena, de pe vremea cînd era o fetiţă de paisprezece ani, amenin̦ţînd-o şi pe ea şi pe fratele cel mic c-o să-i omoare dacă-l reclamă autorităţilor. Ei bine, Selena nu s-a dus la Buck McCracken. Cînd a fost prea tîrziu şi a dat de necaz a venit la mine. M-am ocupat de ea şi am scos-o din bucluc, după cum am socotit eu că era mai nimerit. I-am făcut o intervenţie ca s-o scap de copilul lui Lucas.

Sala de şedinţe fu năpădită de un fel de zumzet. Virginia Voorhees îşi lua notiţe fierbînd de nervi.

– Avort! îi şopti lui Thomas Delaney. Doctorul ăsta s-a ruinat!

„Dar ce bătrîn minunat, se gîndea Delaney ignorîndu-şi colega. Costum alb, părul ca neaua şi ochii aceia albaştri, strălucitori. Ce gentilom!"

– S-ar putea să fiu întrebat cum de ştiu că Selena purta în pîntece copilul lui Lucas, reluă medicul – şi dintr-odată bîzîitul din sală dispăru, de parcă toţi şi-ar fi dat duhul, în afară de Matthew Swain. Ştiu acest lucru deoarece mi l-a mărturisit chiar Lucas. Nu există om, aici, care să nu-şi amintească de felul cum a dispărut Lucas. Ei bine, a plecat din oraş forţat de mine şi de amenin̦ţările că va fi linşat. Pe scurt, l-am speriat de moarte şi a luat-o din loc. Desigur că ar fi trebuit să mă adresez lui Buck McCracken, cînd am aflat de Lucas. Rău am făcut că nu m-am dus la el, dar aşa s-au petrecut lucrurile, şi astăzi altcineva e judecat aici. Deşi eu meritam să fiu. Dacă procedam altfel, Lucas nu era mort. Ar fi trăit şi era în puşcărie. N-ar fi părăsit oraşul, rămînîndu-i o portiţă să se întoarcă după bunul lui plac şi, mai ales, să terorizeze din nou un copil. Cînd a venit înapoi şi a încercat să-şi

bată joc de ea, aşa cum făcuse în trecut, fata l-a omorît. Eu nu-i aduc nici o vină. Lucas Cross trebuia să fie ucis. Doctorul îşi înălţă foarte puţin capul faţă de ţinuta lui obişnuită. Dacă cineva dintre dumneavoastră consideră necesară coroborarea declaraţiilor mele, vă ofer posibilitatea de-a o face. Bágă mîna în buzunarul interior al hainei şi scoase o foaie de hîrtie împăturită pe care i-o întinse lui Charles Partridge.

– Este o mărturisire scrisă, explică el, redactată de mine, în noaptea în care am operat-o pe Selena şi semnată de Lucas. Asta e tot ce am avut de spus.

Matthew Swain coborî din banca martorilor şi în sala de şedinţe pătrunse din nou suflul vieţii. În ultimul rînd de bănci, domnişoara Elsie Thornton se apăsa pe ochi cu degetele unei mîini înmănuşate în negru, în timp ce, cu braţul liber, îl încercuia pe Joey Cross. Băiatul tremura, rezemîndu-şi de bătrîna profesoară trupul uscăţiv şi încordat – ca o jucărie cu mecanismul răsucit.

În rîndul din faţă, Seth Buswell îşi lăsă capul în jos, ascunzîndu-şi ruşinea ce se temea că i se citeşte în ochi. „Of, Matt, se gîndi el, n-aş fi avut niciodată un asemenea curaj".

În rîndul al doilea, Marion Partridge era zguduită de furie. „Ar fi trebuit să-mi dau seama, îşi zicea. Manevra lui Matt Swain – de la început şi pînă la sfîrşit. Un asasin şi un ucigaş, şi lumea asta care-l ascultă ca pe un Dumnezeu. O să plătească el pentru tot, auzi, să-i compromită marea ocazie a lui Charles! A lucrat mînă în mînă cu fata, ca să-l facă de rîs pe Charles!"

Principalul motiv pentru care Virginia Voorhees

eticheta procesul Selenei Cross drept „fiasco" a fost acela că tribunalul nu a mai căutat nici o probă în afara mărturiei lui Matthew Swain.

Declaraţia pe care medicul pretindea c-o obţinuse de la tatăl vitreg al Selenei a fost luată în evidenţă şi admisă ca depoziţie. Apoi a fost dată juriului, spre examinare, dar, aşa cum observase Virginia, nici unul din cei doisprezece juraţi nu şi-a aruncat ochii pe hîrtie, în timp ce era trecută din mînă în mînă. Iar cuvinte ca acelea rostite de judecător în faţa lor, ziarista nu mai auzise în nici o sală de tribunal.

– Nu e om printre dumneavoastră, cei din juriu, care să nu-l cunoască pe Matt Swain, a spus judecătorul. Îl ştiu de-o viaţă întreagă, la fel ca şi dumneavoastră, şi susţin că Matt Swain nu minte. Treceţi în camera de alături, pentru deliberare.

În mai puţin de zece minute, juraţii au revenit în sală.

– Nevinovată, a anunţat Leslie Harrington, care prezidase şedinţa şi, cu aceasta, procesul Selenei Cross a luat sfîrşit.

– O fi început cu o lovitură de teatru, dar s-a dezumflat ca o pocnitoare umedă, comentă Virgina Voorhees faţă de colegul ei, Thomas Delaney.

Acesta îl urmărea din ochi pe doctorul Matthew Swain care-şi făcea loc să iasă din sala de şedinţe. Peste puţine minute, reporterul observă că bătrînul medic era escortat de cinci bărbaţi. Seth Buswell îl ţinea degajat de un braţ, Charles Partridge îl flanca de partea cealaltă, Jared Clarke şi Dexter Humphrey mergeau la un pas în urma lui, iar Leslie Harrington o luase înainte, ca să deschidă uşa maşinii doctorului. Toţi cei şase s-au urcat în maşină şi au plecat, iar

Delaney se trezi cu Clayton Frazier alături de el.

– Frumoasă garnitură de cutre bătrîne, nu-i aşa? vorbi Clayton cu afecţiune şi, auzindu-l, Delaney înţelese că era cel mai grozav compliment pe care un tip ca Frazier ar fi putut să-l facă vreunui om.

– Da, recunoscu ziaristul, luptîndu-se să-şi croiască drum prin mulţime şi să se apropie de Peter Drake.

– Felicitări, îi spuse avocatului Selenei.

– Pentru ce? întrebă Drake.

– Cum pentru ce, ai cîştigat un proces mare!

– Ascultă-mă, i-o întoarse juristul pe un ton tăios, nu ştiu de pe unde vii, dar dacă n-ai sesizat că de la un capăt la altul acest proces a fost al lui Charles Partridge şi nu al meu, înseamnă că ţi-au rămas încă multe de învăţat despre Peyton.

– Ce-o să i se întîmple doctorului? se interesă Delaney.

Drake ridică din umeri.

– Mare lucru nu.

– Îmi dau seama că mai am multe de învăţat despre Peyton, vorbi Delaney, ironic, dar cred că cunosc destul de bine legile statului dumneavoastră, ca să ştiu că avortul e interzis.

– Cine o să-l acuze pe Matt Swain de aşa ceva? întrebă Drake. Dumneata?

– Nu e nevoie de asta. În clipa cînd autorităţile de stat vor afla ce-a făcut, îi vor ridica automat permisul de practică medicală.

Drake ridică iar din umeri.

– Întoarce-te peste un an de zile să vezi dacă Matt Swain mai profesează. Fac prinsoare pe o cheie a oraşului Peyton, făcută din aur masiv, c-o să-l găseşti

tot pe strada Castanilor, ducîndu-se noaptea la bolnavii unde e chemat.

– Dar cu fata – ce va fi? îşi continuă Delaney chestionarul, făcînd semn cu capul în direcţia unde se afla Selena Cross, încercuită de o gloată de localnici. Are vreun plan de viitor? Unde va pleca?

– Ascultă aici, îi răspunse Drake plictisit, de ce n-o întrebi chiar pe ea? Eu unul mă duc acasă.

Capitolul 13

Pentru Allison MacKenzie vara s-a scurs anevoie. O bună parte din ea şi-a petrecut-o stînd ferecată în cameră sau cutreierînd străzile Peytonului. Se culca devreme şi se scula tîrziu, fără să scape totuşi de toropeala ce-o apăsa ca o povară. Cînd şi cînd, se ducea s-o vadă pe Kathy Welles, dar nici una din vizite nu-i aducea mîngîiere. Între ele două se ridicase un fel de zid clădit nu pe lipsă de prietenie sau de înţelegere, ci pe fericirea lui Kathy – or, însăşi conştiinţa acestui zid nu avea cum să-i atenueze senzaţia aceea de frustrare, pe care-o simţea Allison.

Kathy îşi ţinea pruncul cu braţul stîng şi sprijinit de

coapsă. Mîneca goală, din dreapta, a rochiţei de bumbac era prinsă în ace, la spate, iar Allison se întreba în sine cum se îmbrăca oare Kathy în fiecare dimineaţă.

– Fericirea constă în a-ţi găsi un loc drag unde să trăieşti, spunea Kathy. De asta nici nu mi-a părut rău că n-am primit o despăgubire mare după accident. Dacă Lew şi cu mine am fi avut bani, poate eram ispitiţi să călătorim, să ne aruncăm ochii ici şi colo, dar tot n-am fi găsit un oraş ca ăsta.

– De cînd te-am pomenit ţi-a plăcut Peytonul, şi zău că nu ştiu de ce, îi ripostă Allison. Ca tîrg de provincie e cel mai infect exemplar din cîte cunosc.

Kathy zîmbi.

– Nu, nu este, se împotrivi ea.

– Bîrfă, bîrfă şi iar bîrfă, continuă Allison pierzîndu-şi răbdarea. Pentru asta e vestit Peytonul. Toţi se bîrfesc între ei.

– Pe naiba, i-o retează Kathy cu brutalitate. Peste tot se bîrfeşte, oriunde pe lume. Chiar şi-n nepreţuitul tău de New York. Walter Winchell bate recordul în materie de bîrfă. Îi întrece pe Clayton Frazier, pe fetele Page, şi Roberta Harmon, puşi toţi la un loc.

Allison rîse.

– Winchell e-un caz aparte. El e plătit pentru cancanuri.

– Nu-mi pasă, se încăpăţîna Kathy. Cînd citesc rubrica lui, parcă văd un cîrd de bîrfitoare strînse la gard. Cel puţin în gazetele noastre din Peyton nu găseşti asemenea lături.

Allison ridică din umeri.

– Totuşi, ziarele se ocupă numai de persoane de vază. Or, în Peyton, te poţi distra pe seama oricui.

– Aici în oraş şi Selena Cross a devenit o persoană de vază, o aduse Kathy subtil din condei. Şi pe tine asta te sîcîie, soarta pe care-o s-o aibă Selena în Peyton, nu-i aşa?

– Da, recunoscu Allison. Părerea mea e c-a fost o fraieră că n-a plecat. Ar fi putut să-l ia pe Joey şi să se ducă la Los Angeles, să stea cu Gladys acolo, unde n-o cunoaşte nimeni. În loc de asta, a adoptat tactica struţului, ca şi cînd nimic nu s-ar fi întîmplat. Rea sau bună, fapta ei e consumată şi nu e decît o chestiune de timp pînă cînd lumea va începe să trăncănească. Toţi acei prieteni minunaţi care n-au vrut s-o vadă spînzurată pentru crimă o vor strangula cu cleveteala lor veninoasă.

– Şi asta va trece cu vremea, zise Kathy, folosindu-se de un citat. Aşa se întîmplă întotdeauna, Allison.

– Cam într-o sută de ani, după ce eşti forfecat şi ferfeniţit, îi răspunse Allison ridicîndu-se să plece. Vei vedea. Pînă la urmă Selena tot va trebui s-o ia din loc.

– După felul cum se poartă, n-ai zice că are de gînd să dea bir cu fugiţii. Ieri, cînd mă aflam în prăvălia mamei tale, vorbea foarte prietenoasă cu Peter Drake. N-o să plece nicăieri.

– Tu, care în orice discuţie întîmplătoare vezi perspectiva unei legături amoroase! i-o tăie Allison enervată. Fii pe pace! N-o să-şi rişte Drake situaţia, lucîndu-şi de lucru cu Selena. Ted Carter s-a ferit de asta şi la fel o să procedeze şi Drake. Toţi bărbaţii sînt o apă şi-un pămînt.

– Pentru numele lui Dumnezeu! exclamă Kathy. Ce s-a petrecut cu tine în New York? Nu te-am auzit niciodată vorbind aşa înainte de a fi plecat de aici.

– M-am luminat şi eu la minte.

– Asta e-o tîmpenie! Ce-ţi trebuie ţie să-ţi găseşti un băiat bun, să te măriţi şi să-ţi faci un rost al tău.

– Nu, mulţumesc. Dragostea şi cu mine nu facem casă împreună.

O spusese într-un fel uşuratic, dar prea o repetase în vara aceea lungă, ca să nu se gîndească la tîlcul cuvintelor, ba chiar să şi creadă în ele. Pentru că dragostea îi pricinuise un soi de suferinţă care nu se făcuse simţită atîta timp cît trăise în New York, ci o aşteptase, parcă, să ajungă în Peyton ca s-o copleşească. Iar cînd, în cele din urmă, durerea şi-a arătat colţii, Allison a crezut că n-o să-i supravieţuiască, într-atît tăria ei îi tăia răsuflarea, iar vehemenţa cu care se manifesta îi despuiase nervii de orice pavăză, lăsîndu-i expuşi ca o rană deschisă la noi chinuri.

Şi-a retrăit fiecare înfrîngere, începînd cu copilăria şi, într-un acces de milă faţă de ea însăşi, a vărsat lacrimi amare. L-am pierdut pe Rodney Harrington în braţele lui Betty Anderson, pe Norman Page în ale mamei lui, iar pe propria mea mamă în ale lui Michael Kyros. Mi-am închipuit însă că va fi altfel în New York. Unde anume am greşit? Ce se petrece cu mine?

Era septembrie cînd poposise în New York – la trei luni după absolvirea liceului. Constance insistase să tragă la unul din hotelurile acelea deprimante, rezervate în exclusivitate femeilor, dar Allison s-a grăbit să-şi afirme independenţa proaspăt cîştigată,

aşa că, la numai cincisprezece minute după sosirea în Grand Central, explora Mica Publicitate din „New York Times" unde imediat a şi observat un anunţ pe placul ei:

Tînără care preţuieşte discreţia, doreşte să-şi împartă apartamentul cu o parteneră corespunzătoare, adeptă a aceluiaşi principiu.

Allison şi-a notat cu grijă adresa şi, într-un interval de o oră, a întîlnit-o, a hotărît c-o place şi s-a şi instalat la o fată de douăzeci de ani, care-şi spunea singură Steve Wallace.

– Să nu-mi spui Stephanie, o rugase pe Allison. Nu ştiu de ce, dar numele ăsta mă face să mă simt ca un personaj gălbejit şi şters din cărţile Janei Austen.

Era îmbrăcată într-o salopetă făcută dintr-un material care imita blana de leopard şi cu o bluză de un galben aprins. Avea părul castaniu cu reflexe închise, iar în urechi, două cercuri mari de aur, în chip de cercei.

– Eşti actriţă? a întrebat-o Allison.

– Încă nu, o informă Steve cu vocea ei răguşită. Încă nu. Dau roată agenţiilor teatrale şi pozez ca model ca să pot plăti chiria şi să mă hrănesc – aşta e tot ce fac pentru moment. Dar tu, cu ce te ocupi?

– Scriu, răspunse Allison, nu fără teamă, deoarece de prea multe ori fusese ironizată în Peyton ca să nu tremure la rostirea acestui cuvînt.

– Ooo, asta-i minunat! explodă Steve şi din clipa aceea i-a cucerit afecţiunea lui Allison.

În curînd, însă, făcu descoperirea că a scrie e una şi a ţi se publica lucrările e altceva. Tot atunci începu să-şi dea seama ce noroc extraordinar avusese cu editarea primei schiţe şi cît de greu şi spinos va fi

drumul spre tipar al celei de-a doua producţii literare.

– Oh, dac-aş mai găsi un editor ca acela care mi-a publicat schiţa *Pisica Lizei!* repeta adesea, cu ardoare, în special în acea zi din săptămînă cînd îi sosea cîte un cec generos de la Constance. Pe un perete, în salon la Steve, agăţase pagina ilustrată în culori care apăruse în revistă odată cu anunţarea concursului pentru schiţa *Pisica Lizei.* Şi, nu o dată, în primul an petrecut în New York, îşi aruncase privirea spre ea, căutînd să-şi reîmprospăteze curajul atunci cînd nu mai spera că va ajunge vreodată să se întreţină de pe urma scrisului. Pe urmă, l-a cunoscut pe Bradley Holmes – un agent literar – şi dintr-odată au început să i se deschidă tot felul de uşi necunoscute. Fără Holmes nu s-ar fi lansat în vecii vecilor, dar evocarea lui, în acea după-masă încinsă de vară, petrecută în dormitorul ei din Peyton, îi stîrni o durere atît de aprigă, încît îşi ascunse faţa în pernă şi plînse.

– Oooo, te iubesc, te iubesc, suspină printre lacrimi, apoi îşi aminti de mîngîierile lui – şi la durerea ei se mai adăuga şi ruşinea.

Închise ochii, dar cu cît îşi strîngea pleoapele mai tare, cu atît imaginea lui se contura şi mai limpede.

Bradley Holmes avea patruzeci de ani, părul negru şi o constituţie atletică, deşi ca înălţime n-o depăşea prea mult pe Allison. Puţine erau lucrările care scăpau privirii lui pătrunzătoare, iar ca limbaj putea să fie deopotrivă brutal şi amabil.

– E mai uşor să-ţi plasezi lucrările direct la o editură, decît să cîştigi interesul unui agent abil, o prevenise una dintre prietenele lui Steve.

Şi, după o serie de înfrîngeri în lupta cu

secretarele şi telefonistele agenţilor literari, Allison începuse să-i dea dreptate.

După o experienţă extrem de demoralizantă, cînd ar fi putut aproape să jure că lucrul cel mai greu nu era să-ţi atragi interesul unui agent, ci mai ales să răzbaţi pînă în biroul lui, Allison şi-a căutat refugiul în Biblioteca Publică din New York. Cartea pe care a căzut alegerea ei de atunci avusese un mare succes de librărie, iar autorul o dedicase „Amicului şi agentului său literar – Bradley Holmes", care (după cum suna autograful) era un prieten devotat, un geniu cu inimă de aur şi multă răbdare în meseria lui, în sfîrşit „cel mai iscusit agent din New York".

Fără a mai sta pe gînduri, Allison se duse direct la un oficiu poştal şi caută adresa lui Bradley Holmes într-o carte de telefon. Din ea află că avea un birou pe Fifth Avenue şi, după cîteva ore, în aceeaşi după-masă, se aşeză în faţa maşinii de scris şi îi ticlui o depeşă masivă şi furibundă. Îi scrise că în toate tentativele de pînă acum pornise de la o premisă falsă, închipuindu-şi că rolul agentului literar este acela de a parcurge manuscrisele aduse de către autori. Dacă totuşi nu greşise crezînd un lucru ca ăsta, cum se explica faptul că deţinătoarea unui premiu literar – cum era ea – nu reuşise încă să fie primită de un asemenea agent? Iar dacă într-adevăr greşise, atunci care naiba era menirea agenţilor literari? Umplu încă alte opt pagini, pe acelaşi ton, şi le expedie la adresa de pe Fifth Avenue fără să le mai recitească de teamă ca nu cumva să-şi schimbe hotărîrea, odată ce va cugeta mai serios asupra conţinutului lor.

După cîteva zile, primi un bilet din partea lui

Bradley Holmes. Era bătut la maşină, pe o hîrtie crem de o calitate excepţională şi cu numele lui tipărit în litere negre, în partea de sus. Cuprindea doar cîteva rînduri, prin care domnişoara MacKenzie era invitată la biroul său, unde urma să-şi lase manuscrisele, spre a fi citite de către domnul Holmes.

În dimineaţa cînd Allison a păşit pentru prima dată în biroul lui, încăperea era inundată de lumină şi în atmosferă plutea un iz de covoare de preţ, de mucuri de ţigări strivite şi de cărţi legate în piele.

– Luaţi loc, domnişoară MacKenzie, a invitat-o Bradley Holmes. Trebuie să vă mărturisesc că sînt oarecum surprins. Nu mă aşteptam să primesc pe cineva atît de tînăr.

Cuvîntul „tînăr" era un fel de leitmotiv în discuţiile lui Bradley cu Allison.

„Sînt cu atîţia ani mai în vîrstă" spunea el. Sau: „Am trăit atît de mulţi ani în plus". Sau: „Ai un ochi neobişnuit de pătrunzător pentru o fată atît de tînără".

Şi nu în puţine ocazii îi repetase:

– Iată un tînăr încîntător care cred că o să-ţi placă.

Allison a stat cam cincisprezece minute de vorbă cu el, iar la urmă, a condus-o politicos pînă la liftul din hol.

– O să vă citesc nuvelele de îndată ce voi putea, i-a făgăduit el. Şi-am să vă caut.

– Ei drăcie! exclamase Steve Wallace mai tîrziu. Vechea formulă a regizorilor: „Nu ne telefonaţi, vă chemăm noi". Din fericire, ca model n-am primit niciodată un asemenea răspuns; dar din cîte agenţii teatrale n-am fost măturată cu vorbele astea! N-o să iasă nimic din întîlnirea ta cu Bradley Holmes. Mai bine-ai încerca în altă parte.

Dar după trei zile, Allison a primit un telefon de la el.

– Sînt cîteva lucruri pe care mi-ar plăcea să le discut cu dumneata, a anunţat-o. Ai putea să treci astăzi pe la mine?

– Ai o mare îndemînare la mînuirea cuvintelor, i-a spus Bradley şi, din clipa aceea, Allison şi-ar fi dat viaţa pentru el. De asemenea, ai un remarcabil talent pentru nuvela uşoară, dar de efect. După părerea mea, deocamdată ar trebui să rămîi la acest gen. Conservă-ţi talentul real pentru mai tîrziu – poate pentru un roman. Din nefericire, nu prea ştiu exact unde am putea publica cele mai izbutite nuvele. Revistele de mare tiraj, singurele care plătesc destul ca să te poţi întreţine din scris, nu prea văd cu ochi buni istorioarele cu domnişoare bătrîne, cu pisici şi cu amor. Ţine-le, te rog, şi îi întinse lui Allison un teanc de manuscrise conţinînd nuvele mai puţin realizate. Ne vom ocupa de celelalte, îi zise.

Într-un răstimp de două săptămîni, Allison ajunsese să vadă în Bradley Holmes un geniu de cea mai înaltă clasă. După o lună îi şi plătise două nuvele, iar ea începuse să reflecteze la un roman.

– Ai destul timp. Eşti doar atît de tînără... Şi totuşi, odată ce cîştigi bine cu ceea ce publici în reviste, s-ar putea să renunţi la gîndul de-a scrie un roman. Aşa că începe să lucrezi la el, dacă n-ai nimic împotrivă, şi o să vezi ce poţi scoate.

– Da, Bradley. Şi chiar de-ar fi întrebat-o dacă

primea să intre între elicele unei turbine în stare de funcţionare, răspunsul ei ar fi fost tot „Da, Bradley".

Se aflau împreună la unul din restaurantele bune din East Side, patronate de Holmes, şi cinau.

– N-am nevoie să mă deplasez tocmai în partea periferică a oraşului ca să-ntîlnesc tipuri ciudate şi perverse, i-a declarat Bradley, atunci. Pot să-i văd şi la aşa-zisele ceaiuri literare – chiar în număr mai mare decît mi-aş dori-o.

După această remarcă. Allison începu să frecventeze mai rar cartierul Village, dar a trebuit să treacă multă vreme pentru ca Bradley Holmes să-şi dea seama de influenţa pe care o exercita asupra tinerei lui cliente.

– Judecă singură, i-a spus cu asprime. Între noi doi nu e vorba de o legătură gen Trilby-Sengali. Să nu te gîndeşti la aşa ceva.

Dar Allison îşi pierduse independenţa. Îi telefona sau alerga la el pentru o mulţime de lucruri mărunte pe care le-ar fi putut rezolva şi singură, fără nici o dificultate.

– Nu te apuca să vezi în mine un tată, o prevenise.

Ceea ce, de altfel, nici nu făcea Allison. În Bradley îl vedea pe Dumnezeu însuşi, nu un simplu părinte. Pe urmă, Holmes începu să-i prezinte diferiţi tineri, dintre care cel mai interesant era David Noyes, un tip înalt şi subţirel, care scria romane cu substrat social – după cum le numea el.

– Rău îmi pare că Allison nu se uită măcar o dată la mine, aşa cum îl soarbe din ochi pe Bradley Holmes, i-a mărturisit David lui Steve. E aproape penibil s-o urmăreşti. Atîta dragoste, atîta veneraţie! Eu unul, n-aş putea să suport aşa ceva. Şi mă-ntreb

cum de poate el?

Allison se simţea bine în compania lui David. Prin el pătrunsese într-o nouă împărăţie de gînduri şi de idei, iar cînd a început să lucreze la roman, el a fost cel care a ajutat-o să treacă peste fazele grele şi neplăcute. Îi povestise legenda castelului din Peyton şi-o urmărise cu atenţie.

– Sună bine, i-a spus David la urmă. Tratarea subiectului s-ar putea să-ţi dea niţel de furcă, se-nţelege. Cît îl priveşte pe Samuel Peyton, va trebui să munceşti din greu ca să scoţi din el un personaj simpatic. Dac-o scrînteşti, va ieşi un ticălos.

– Bradley zice că-i o poveste minunată şi crede că va fi lozul cel mare.

– Molozul cel mare, amendă David.

– Mă rog, nu poate oricine să fie un băiat genial.

David avea douăzeci şi cinci de ani, dar după publicarea primului său roman, criticii salutaseră în el un talent strălucit. Dorinţa lui era să transforme lumea şi tare greu îi venea să înţeleagă fiinţe ca Allison, care voiau să scrie ori pentru faimă, ori pentru bani.

În imaginea pe care şi-o făurise el despre lume, războiul, sărăcia, crima şi autorităţile penale n-aveau ce căuta şi se străduia întruna să imprime optica lui şi altora. Bradley Holmes îl numise un „tînăr cu idealuri" şi era firesc ca şi Allison să vadă în el exact acelaşi lucru.

– Şi Bradley s-a consacrat unui ideal, a replicat David, atunci, cînd Allison i-a împărtăşit părerea agentului literar în legătură cu el. E întocmai ca şi oraşul New York – dîrz, optimist şi în goană după dolari. Bradley şi New York seamănă ca două picături de apă; amîndoi au acelaşi criteriu: bani gheaţă.

– Vai, ce lucruri îngrozitoare spui! a exclamat Allison furioasă, aproape gata să izbucnească în lacrimi. Bradley este omul cel mai drăguţ şi bun din cîţi am cunoscut.

– Este un agent extrem de abil, i-o tăie David, or, rar mi s-a-ntîmplat să văd banii şi bunătatea mergînd mînă în mînă.

– Cîteodată, şi de fapt de cele mai multe ori, mă dezgusti, vorbi Allison maliţioasă. Bradley este cel mai bun prieten al meu.

– Nu mai spune, făcu David ironic. Atunci cum rămîne cu Kyros despre care mi-ai vorbit? Cel care ţi-a luat apărarea cînd cu accidentul amicei tale Kathy? Nu el ţi-e prieten? Luîndu-ţi apărarea, şi-a riscat slujba, poziţia lui atît de greu cîştigată în acea încîntătoare gaură de şerpi pe care-o numeşti Peyton, şi aproape tot ce mai avea. Cum rămîne cu Kyros? Aşa cum văd eu lucrurile, el ţi-e prietenul cel mai devotat.

– Ooo el! zise Allison ridicînd din umeri. El e cu totul altceva. E soţul mamei mele.

– Uneori, vorbi David rar, cred c-ar trebui să ţi se pună sufletul la un microscop puternic ca să vedem totuşi că există.

– Hai să nu ne certăm, David. Măcar o seară să nu ne aruncăm cuvinte grele. Să fim prieteni!

O privi o clipă tăcut.

– Nu vreau să fiu nenorocitul tău de prieten.

– Atunci ce-ai vrea să fii?

– Iubitul tău, îi răspunse fără ocolişuri. Numai că eu nu dispun de o garnitură de formule drăgălaşe prin care să te fac să pricepi acest lucru.

Erau aşezaţi la masa unui restaurant instalat

într-un subsol, în cartierul Greenwich Village. Faţa de masă era din cele fabricate în serie, cu carouri roşii, iar la un capăt al mesei, pîlpîia inegal o lumînare înfiptă în gîtul unei sticle de vin goale. David se aplecase spre Allison şi, cu gesturi încete, îşi trecu degetele prin părul ei lung.

– De cîte ori mă uit la tine, singurul lucru drăguţ care-mi vine în minte şi pot să ţi-l spun este că ai un păr tare frumos.

– Mulţumesc, zise Allison coborîndu-şi privirea şi fixîndu-şi-o pe mîini. Nu fusese pregătită pentru complimentul lui David, rostit în şoaptă. N-am face mai bine să ne grăbim? E pentru prima oară cînd văd un balet şi nu vreau să întîrziem.

În seara aceea au văzut „Silfidele" şi, urmărind dansatoarele costumate, gîndul lui Allison zbură spre Peyton, în luna lui aprilie, cînd stropii de ploaie dau buzna în casă prin ferestrele deschise. Se înfioară uşor şi David îi cuprinse mîna prin întuneric. Seara aceea a făcut-o să se simtă mai aproape de el, dar cînd se întîmpla să se gîndească la dragoste, imaginea care îi apărea în faţă era cea a lui Bradley Holmes.

– Allison! o chemă Constance din capul scărilor.

– Da, mamă.

– S-a întors Mike. Vino jos şi bea ceva cu noi.

– Mulţumesc. Cobor imediat.

Îşi spălă faţa umflată de plîns şi se pieptănă. David! se gîndi ea. David ar fi fost bun cu mine...

La cîteva zile, într-o seară din prima săptămînă a lunii septembrie, şedea pe terasa din spatele casei, împreună cu Constance şi cu Mike. Urmărea o molie care se tot lupta să intre prin geamlîc şi asculta doar pe jumătate la cele ce spunea Constance despre Ted Carter.

– Cred că n-a iubit-o niciodată pe Selena, susţinea Constance.

– Nu sînt de acord cu tine, o contrazise Mike, întinzîndu-şi picioarele lungi şi sprijinindu-se pe ultima vertebră a coloanei. E-adevărat că dragostea are intensităţi diferite, dar fie că-i profundă sau superficială, rămîne totuşi dragoste. În timp ce vorbea, Mike avea grijă să nu privească spre Allison. Chiar dacă numai se culcă cu o femeie ce i se oferă, şi-atunci bărbatul îi arată un anumit soi de dragoste.

Constance strîmbă din nas.

– Mai rămîne să spui că bărbatul îşi exprimă dragostea şi cînd se duce la o casă de prostituţie.

– Pentru numele lui Dumnezeu, mamă! protestă Allison.

– Adresează-te lui Mike şi nu mie, îi răspunse Constance, degajată, pescuind o felie de lămîie din fundul paharului. El m-a învăţat să le spun lucrurilor pe nume.

– Una e să le spui pe nume şi alta să cazi în vulgaritate. Oricum ar fi, nu prea văd ce legătură au toate astea cu Ted şi Selena. Ani de-a rîndul a dus-o de nas pretinzînd că vrea să se însoare cu ea şi uite ce s-a-ntîmplat în clipa cînd ea a dat de-un necaz. A părăsit-o. Ani şi ani de zile am văzut în Ted un om şi jumătate – pentru ca la urmă să se dovedească a fi o copie miniaturală a Robertei ş a lui Harmon. Ted şi

planurile lui măreţe! Laşul! Selena n-a mai avut loc în ele...

– Dar ce legătură are asta cu faptul că a iubit-o sau nu? interveni Mike.

– Dac-o iubea cu adevărat, n-ar fi părăsit-o, insistă Allison cu înflăcărare, mulţumită în sine că se făcuse destul de întuneric pe terasă şi nu trebuia să-l privească pe Mike.

– Asta nu e o concluzie obligatorie. Există unele sentimente care nu rezistă încercărilor, dar nu înseamnă că nu exprimă şi ele un soi de dragoste. Dragostea nu stă pe loc. Ea se schimbă, are fluctuaţii, uneori devine mai puternică, alteori scade şi, în unele cazuri, dispare cu desăvîrşire. Totuşi, e greu să nu păstrezi o recunoştinţă pentru dragostea ce ţi s-a oferit.

– Nu merită, se repezi Allison. Pentru fiecare fărîmă de dragoste trebuie să suferi prea mult.

– E bine să-ţi aminteşti de dragoste şi nu de pierderea ei, Allison, vorbi Mike cu blîndeţe.

– Ce ştii tu despre asta? ţipă Allison sărind în picioare şi izbucnind în lacrimi. N-ai pierdut niciodată nimic. Ai obţinut tot ce ai vrut.

Fugi de pe terasă şi se refugie în cameră la ea.

– Ei bine! exclamă Constance, consternată. Ce-o face să sufere?

– Chinurile maturizării, răspunse Mike.

În dormitorul ei, Allison se trînti pe pat, cu faţa în jos. „Să-mi amintesc? îşi spunea cuprinsă de deznădejde. Ce să-mi amintesc?"

Ori de cîte ori se gîndea la ea şi la Bradley Holmes, ruşinea o făcea să se crispeze, să-şi încleştеze pumnii şi să implore zeilor uitarea. „Să-ţi

aminteşti de dragoste şi nu de pierderea ei", şrusese Mike. Dar cum s-ar putea să uiţi cu totul?

– Of, Doamne, gemu întinsă pe pat, cu obrazul în perna proaspătă, pentru ce a trebuit să aducă vorba de dragoste?

Se întîmplase în ziua cînd a terminat romanul. Era opt şi jumătate dimineaţa, după o noapte întreagă de lucru, cînd ajunsese să scrie şi minunatul cuvînt „SFÎRŞIT". Îşi arcui gîtul, îşi mişcă umerii, simţind durerea oboselii şi a încordării, apoi îşi aruncă privirea la pendulă şi aprinse o ţigară. Se făcuse aproape nouă, aşa că putea să-i telefoneze lui Holmes, la birou.

– Ooo, Bradley, spuse îndată ce-i auzi glasul. L-am terminat.

– Minunat! De ce nu mi l-ai aduce luni?

– Tocmai luni! se tîrgui Allison. Eu mă gîndeam c-am putea să cinăm împreună şi, mai tîrziu, să citim din el.

– Ar fi plăcut, numai că eu plec spre Connecticut, în primele ore ale după-amiezei.

– A! Mergi singur?

– Da.

– Bradley, începu Allison, dar rămase tăcută un moment care păru tare lung. Bradley!

– Ce este?

– Ia-mă cu tine.

De astă dată tăcu el, pentru mult timp.

– În regulă, spuse în cele din urmă. Am să trec pe la patru să te iau.

– Voi fi gata.

– Şi încă ceva, Allison.

– Da, Bradley.

– Lasă acasă manuscrisul. Putem vorbi despre el, dacă vrei, dar am avut o săptămînă tare grea. Mi-ar plăcea să mă odihnesc sîmbătă şi duminică.

– De-acord, primi ea şi repuse încet telefonul în furcă.

Tocmai atunci ieşea şi Steve Wallace din dormitor, căscînd. Era una din rarele dimineţi cînd treburile n-o asaltau de la primele ore – aşa că se putea bucura de ea din plin.

– Bună! zise Steve, masîndu-şi pielea capului cu vîrfurile degetelor. Gata cafeaua?

– Plec în weekend cu Bradley.

Steve începu să-şi întindă torsul într-un exerciţiu ritmic, prin care se garanta menţinoroa unoi talii de viespe.

– Mă rog, nu face mutra asta de parc ai sta să mori dintr-o clipă în alta şi te-ai înălţa la ceruri.

Allison îşi întoarse ochii obosiţi şi înroşiţi do lucru, s-o privească direct.

– E pentru prima dată cînd îmi petrec un weekend în compania unui bărbat.

– În primul rînd, nu cred c-o să se întîmple ceea ce gîndeşti tu, de vreme ce barca e condusă de unul ca *Sir Galahad*[1] Holmes, peroră Steve, subliniindu-şi ideea cu un deget ameninţător. În al doilea rînd – şi de astă dată întinse două degete – cu siguranţă că n-o să se-ntîmple nimic dacă n-ai să tragi un pui de somn ca să scapi de ochii ăştia injectaţi.

---

1 Aluzie la unul dintre eroii legendelor din ciclul regelui Arthur. Sir Galahad, cel mai nobil şi mai pur dintre cavalerii creştinătăţii, ar fi găsit Sfîntul Graal.

– Am terminat cartea.

– Evrika! urlă Steve. Mii de bombe sau altceva! Alergă la masa de bridge pe care se afla instalată maşina de scris a lui Allison şi contemplă cuvîntul magic aşternut pe hîrtia cea albă. „SFÎRŞIT!" – exclamă ea. Slavă cerului! Mă temeam să nu te lase cumva nervii înainte de a o termina. Vai, Allison, nu e minunat?! De bucurie făcu cîţiva paşi de dans în picioarele goale. Acum eşti gata! Rămase nemişcată şi se uită la prietena ei. E clar de ce te ia Bradley cu el. Să-i citeşti cartea...

– Nu. Vrea numai să-i vorbesc despre ea. Simte nevoia să se odihnească.

– Prostii! Dac-am văzut vreodată un bărbat topit de dragoste, apoi ăsta e Bradley Holmes. Handicapul lui e că are peste patruzeci de ani, ceea ce înseamnă cam de două ori vîrsta ta. Acum vorbea din bucătărie, şi Allison o asculta din salon. Desigur, cei mai mulţi bărbaţi nu s-ar sinchisi de-un fleac ca ăsta; dar ei nu sînt Bradley Holmes.

– Nu văd ce legătură are vîrsta cu dragostea. Tu, da?

– Nu, nici eu. De ce nu-l întrebi pe el?

– Poate c-am s-o fac; mai tîrziu. Deocamdată mă duc să mă culc.

– Am să te las să dormi mult, ca s-arăţi splendid sîmbătă şi duminică.

Allison se ridică din pat şi se duse la fereastra dormitorului ei din Peyton.

„Cît de isteţe şi de cosmopolite ne-am crezut în ziua aceea, eu şi Steve, se gîndi. Arboram atîta blazare şi nepăsare faţă de perspectiva că plecam cu un bărbat pentru sfîrşitul săptămînii. Cît de cutezătoare mă simţeam, cît de matură şi fără teamă..."

– Nu te şochează cîtuşi de puţin că voi fi sigură, cu un bărbat? o întrebase pe Steve.

– Nu, dacă se numeşte Bradley Holmes, îi răspunsese cealaltă, în timp ce punea într-o valiză o pijama fără nici o formă, de-a lui Allison. Cea mai mare favoare pe care ţi-a făcut-o tipul vreodată, a fost aceea că ţi l-a prezentat pe David Noyes. Şi asta o ştie – după cum s-ar cuveni s-o ştii şi tu. Sînt sigură că luni ai să te-ntorci tot atît de virginală precum ai plecat.

Agitată, incapabilă să-şi găsească locul, Allison se depărtă de fereastra dormitorului şi bîjbîi după o ţigară printre lucrurile de pe noptieră. Dădu peste un pachet gol, pe care-l mototoli în mînă, în timp ce cobora scările fără să facă zgomot. Constance şi Mike se culcaseră devreme, şi în salon nu ardea decît o lumină slabă. Deschise uşa de la intrare şi se uită afară. Pe strada Fagului, totul era cufundat în linişte. Noaptea se răcise, aşa cum se întîmpla deseori în Peyton, în luna septembrie. Închise uşa încet şi se întoarse în salon. Şemineul era rece şi întunecat; se apucă să clădească o grămăjoară de surcele pe grătarul sobei. După ce aprinse focul, se aşeză într-un

fotoliu, de unde urmări neclintită jocul flăcărilor. „Ar fi trebuit să fug, cugetă. Să fug de la Bradley şi să mă întorc la David. Dar oare doream acest lucru? În minutul acela, cînd puteam să dau înapoi şi să spun nu, am vrut oare s-o fac?" Pînă acum îşi găsise o mulţime de scuze. „N-am avut încotro, îşi spusese. Am fost inconştientă. Îl iubeam. Numai el poartă toată vina. S-ar fi cuvenit să dea dovadă de mai multă înţelepciune". Dar, aşa cum stătea acum, cu privirea ţintă la focul din vatră, pentru prima oară de cînd aflase despre aventura din tinereţe a lui Constance, se întrebă ce simţise şi cum gîndise mama ei atunci?

– Oricui i se poate întîmpla, spusese Constance. Duceam o viaţă singuratică şi întîmplător el era pe-aproape.

„Dar eu n-am trăit aşa. Am avut munca mea, pe Steve şi pe David. Nu eram singură". Un butuc care se aprinsese arunca scîntei în vatră şi, în aceeaşi clipă, Allison simţi ca aievea prezenţa lui Bradley Holmes. Dar lucru ciudat; de unde pînă mai înainte amintirea lui o îngrozea, acum putea să evoce totul, pînă în cele mai mici amănunte.

Îl vedea stînd în faţa şemineului, în salonul vilei de la ferma lui din Connecticut, întinzînd spre ea un pahar plin.

– Cu toate că ar putea să contribuie la coruperea unei minore, un strop de sherry nu strică nimănui, îi spuse. Poftim paharul. Să bem pentru *Castelul lui Samuel* şi pentru cincizeci şi două de săptămîni de

încasări masive. Dacă ai scris-o tot atît de bine pe cît ai povestit-o astă-seară, vom cîştiga lozul cel mare.

„Molozul cel mare", se gîndi Allison, amintindu-şi de David Noyes – dar n-o spuse cu glas tare. Se uită la Bradley.

– Atîta vreme cît ţie îţi place, îi zise, nu-mi pasă dacă va fi refuzată de toate editurile din New York.

– Nu vorbi aşa, o contrazise, aşezîndu-se alături de ea, pe divan. Cu ce crezi c-aş plăti chiria biroului meu dacă din cînd în cînd nu s-ar ivi şi cîte o carte cu mare succes de librărie?

A urmat o tăcere îndelungată, timp în care ea a sorbit din pahar, şi-a netezit fusta rochiei şi a aprins o ţigară. Ca şi Bradley, rămăsese cu privirea pironită asupra focului şi, pentru întîia oară de cînd îl cunoştea, se simţi stingheră în preajma lui.

– N-ai de ce, zise Bradley – şi, auzindu-l, tresări atît de speriată că nu-i lipsi mult să scape paharul din mînă.

– Ce vrei să spui?

– N-ai de ce să te simţi stînjenită. Se ridică în picioare şi se duse să aţîţe focul, stînd cu spatele la ea. Mă-ntreb dacă ai fost conştientă de ceea ce-ai spus dimineaţă, cînd mi-ai cerut să te aduc aici – sau poate că m-ai lăsat pe mine să-mi închipui ce era în mintea ta?

– Şi la ce concluzie ai ajuns?

– După părerea mea, o tînără care doreşte să-şi petreacă sfîrşitul săptămînii în tovărăşia unui bărbat, ori umblă după amor, sau e pe cale să se facă de rîs. Totuşi, mă bucur c-ai dat dovadă de suficientă înţelepciune ca să mă alegi pe mine de însoţitor. Ţi-ai dat seama, probabil, că, în compania unui bărbat

destul de vîrstnic ca să-ţi fie chiar tată, nu te ameninţă nici o primejdie.

– David Noyes nu vede în mine un bebeluş, i-a ripostat Allison, enervată. Nu demult, m-a cerut în căsătorie. Tare-aş vrea ca măcar pentru o seară să renunţi la atributele „tînăr" şi „bătrîn", pe care le foloseşti de parcă ar fi propriile noastre nume.

– Ei bine, n-o fac. Mai ales astă-seară. S-ar putea dovedi provocator gîndul de a mă socoti egalul tău în vîrstă.

– Poate mi-ar plăcea să-ţi provoc cîteva gînduri. Cîteva gînduri în legătură cu mine – ca fiinţă – şi nu cu scrisul meu.

– Nu te lăsa cuprinsă de ciudă; orbită de furie, de multe ori femeia aruncă vorbe de care mai tîrziu se căieşte amarnic, o sfătui cu răceală.

– În sfîrşit! exclamă ea cu o surprindere foarte pronunţat subliniată. Să sune clopotele, să se ridice stindardele, să se închidă şcolile! Bradley Holmes a ajuns, în fine, să spună că Allison MacKenzie e femeie.

Într-o clipă a fost lîngă ea şi a ridicat-o în picioare ţinînd-o de subsuori. În secunda fulgerătoare dinaintea sărutului, avu satisfacţia că nu uitase să-şi pună pantofi cu tocuri joase. În felul acesta ajungea cu creştetul capului pînă la sprîncenele lui.

Bradley îşi dezlipi buzele de pe gura ei fără să-i dea drumul din braţe.

– Aproape, dar nu complet, îi şopti ea.

– Ce vrei să spui?

– Aproape, dar nu complet femeie. Săruţi ca un copil.

În lumina focului, îşi putea vedea imaginea

reflectată în ochii lui.

– Cum se face? îl întrebă, simţindu-şi răsuflarea ca o durere în piept.

– Ce anume?

– Cum sărută o femeie?

– Deschide gura puţin. Şi o sărută din nou.

Bradley avea experienţă şi rafinament – un adevărat maestru în ale amorului, pentru care actul dragostei însemna o artă cretoare. O conduse cu iscusinţă de-a lungul fazelor premergătoare, dezbrăcînd-o cu iuţeală şi îndemînare.

– Nu face asta, o rugă, văzîndu-o că închide ochii şi-şi întoarce faţa într-o parte; cu un deget, îi răsuci obrazul spre el. Dacă te laşi copleşită de ruşine, nu vei simţi nici o plăcere, Allison, nici astă-seară, nici altă dată. Spune-mi ce te face să întorci capul şi-am să remediez această jenă, sau, explicîndu-ţi-o, ai să renunţi singură la ea. Dar nu-ţi feri ochii de mine de la început.

– N-am stat niciodată dezbrăcată în faţa cuiva, murmură cu buzele lipite de umărul lui.

– Nu spune „dezbrăcată". Cu totul altfel sună cuvîntul „goală" e la fel de unduios şi de catifelat ca şi coapsele tale, îi vorbi printre mîngîieri, pe cînd „dezbrăcată" îţi sugerează, parcă, un pietroi dat la o parte, cu o puzderie de viermi ce ţîşnesc de sub el. Şi-acum, ce te face să te simţi stingherită cînd eşti goală?

Allison ezită.

– Mi-e teamă c-ai să mă găseşti urîtă, mărturisi într-un tîrziu.

– N-am de gînd să spun nimic, fiindcă oricît de multe ar fi asigurările pe care ţi le-aş da acum, o să le

crezi nesincere. De altfel, ştii prea bine că nu de asta ţi-e frică.

– Atunci de ce?

– Ţi-e teamă că în sinea mea te condamn pentru că mi te dai. Şi asta e o teamă firească a femeii. Dacă ţi-aş oferi o justificare suficient de plauzibilă pentru ceea ce faci, atunci ţi-ar dispărea şi frica. E ciudat, dar cele mai multe femei au nevoie de scuze, de un fel sau altul. Pentru bărbaţi e mult mai simplu.

– Cum adică? îl întrebase amuzată de concepţia lui despre femei.

– Bărbatul zice: „O, iată o femeie superbă cu care mi-ar plăcea grozav să mă culc!" Şi, pe loc, îşi îndreaptă toate strădaniile spre acest ţel. În cazul cînd reuşeşte să-şi atingă scopul, se aruncă în primul pat la îndemînă cu femeia aleasă şi se înfruptă din plăceri cu nesaţ, înainte ca partenera să se răzgîndească şi să-i ceară explicaţii temeinice.

Allison se întoarse pe spate şi-şi încrucişă braţele deasupra capului.

– Consideri scuzabile legăturile de dragoste dintre oameni necăsătoriţi?

– Nu m-am gîndit niciodată la ele ca fiind sau nu scuzabile. Ştiu numai că există şi că pot aduce satisfacţii – dacă cei vizaţi nu le compromit cu fel de fel de justificări şi scuze. Ai înţeles ceva din tot ce-am spus?

– Da, cred că da.

– Atunci pot să te privesc?

Allison îşi ţinea pumnii strînşi, dar nu mai închise ochii şi nici nu-şi întoarse capul într-o parte.

– Da, îi răspunse.

O privi fără grabă, urmărind din ochi calea

străbătută de mîini, aşa cum şi le plimba pe trupul ei.

– Eşti cu adevărat frumoasă, îi zise. Ai picioare lungi, de rasă, şi sîni perfecţi, de statuie.

Allison, care de emoţie îşi ţinuse respiraţia, răsuflă cu un suspin care-o făcu să se înfioare şi să-şi simtă inima zvîcnind cu putere sub sîni. El îşi lipi buzele cu duioşie pe locul pulsaţiilor, în vreme ce cu palma o apăsa uşor pe abdomen. Continuă s-o sărute şi s-o mîngîie pînă cînd îi simţi tot trupul fremătînd sub buzele şi dezmierdările lui. Şedea culcată, cu braţele îndoite deasupra capului, pironite de mîna lui care-i ţinea strîns încheieturile.

În clipa din urmă îi apăru o picătură de sînge aprins în locul unde se muşcase de buză, scoţînd acel strigăt bizar, de plăcere amestecată cu suferinţă.

Mai tîrziu, după ce-au fumat cîte o ţigară şi au stat de vorbă, Bradley a luat-o din nou în braţe.

– La început femeia nu simte nici o plăcere, i-a spus el. De astă dată, totul va fi pentru tine.

Începu iar s-o dezmierde cu cuvinte, cu sărutări, cu mîngîieri, şi Allison trăi pe de-a-ntregul bucuria avîntată a plăcerii fără dureri.

– Credeam c-am să mor, i-a mărturisit ea pe urmă. A fost cea mai minunată senzaţie de pe lume.

Pînă duminică dimineaţa, se obişnuise să umble goală prin faţa lui Bradley şi să-i simtă privirea căutătoare, fără să se mai ruşineze sau să-i fie teamă. Îşi arcuia spatele, îşi ridica părul bogat de pe umeri şi îşi lipea sînii de obrajii lui, mîndră de dorinţa fulgerătoare ce o trezea în el.

„Asta înseamnă să iubeşti un bărbat cu toată puterea fiinţei", se gîndi fericită.

Prea curînd veni însă duminica seara, cînd se

întoarseră în New York, trecînd prin Meritt Parkway. Bradley îi ţinea degetele încolăcite într-ale lui. Allison chicotea:

– Ar fi îngrozitor să fi rămas însărcinată, i-a spus, gîndindu-se că, în fond, n-ar fi deloc aşa; ar trebui să ne căsătorim, iar eu n-aş mai scrie un rînd. Cît e ziua de mare am sta doar în pat.

Brusc, Braldey şi-a retras mîna dintr-a ei.

– Dar, copilă mea, am fost extrem de precaut ca să evit un lucru atît de dezastruos ca o sarcină. Eu sînt însurat. Credeam că eşti la curent.

Auzindu-l, nu simţise nimic în afară de-o amorţeală care părea că-i îngheţase mădularele.

– Nu, n-am ştiut, i-a răspuns pe un ton de conversaţie. Ai şi copii?

– Doi.

Ar fi trebuit totuşi să simtă ceva, dar amorţeala interioară n-o părăsea.

– Aha! făcu ea.

– Mă mir că n-ai aflat. Pentru nimeni nu-i un secret. Şi David Noyes ştie acest lucru. De altfel, el a şi întîlnit-o odată pe soţia mea la birou.

– Nu mi-a pomenit nimic despre asta, zise ea ca şi cînd vorbeau despre cineva care-şi întîlnise o cunoştinţă vagă, fără a da importanţă incidentului.

– Ei bine, Bernice nu e genul de femeie care impresionează la prima vedere, continuă Bradley, şi rîse scurt. Apoi opri maşina cu dibăcie în dreptul uşii ei. Mîine am să-ţi citesc romanul. Să sperăm că e la fel de bun pe cît sună cînd îl povesteşti.

– Da, zise Allison coborînd din maşină. Nu, Bradley, nu te osteni să mă conduci. Găsesc drumul şi singură. Noapte bună. Noapte bună, repetase, şi-ţi

mulţumesc pentru aceste zile plăcute.

Cînd intră în casă, găsi un prieten venit în vizită la Steve Wallace.

– Şterge-o, i-a poruncit Steve amicului şi, cum s-a închis uşa în urma lui, s-a întors către Allison. Ce e? Ce s-a întîmplat?

Allison a lăsat jos valiza.

– Bradley e însurat, o anunţă ea, pe tonul cu care ar fi informat pe un străin că Bradley are părul negru.

Steve s-a dus la măsuţa de servit cafele, a scos dintr-o cutie două ţigări, le-a aprins şi i-a întins una lui Allison.

– Şi, mă rog, asta-i o tragedie, nu-i aşa? Doar n-oi fi îndrăgostită de el sau ceva. Allison!

–Poftim?

– Spuneam că nu-l iubeşti sau mai ştiu eu ce. Nu-i aşa?

– Nimeni nu mi-a pomenit vreodată de nevastă-sa, vorbi vizibil descumpănită. Nu-i curios? Să nu ştiu că-i însurat pînă nu mi-o spune el, întorcîndu-ne acasă.

– Allison! Răspunde-mi! Doar nu te-ai îndrăgostit de el. Aşa-i că nu?

– Am petrecut o sîmbătă şi o duminică în pat cu el. Nu cred să existe femeie care odată ce-l cunoaşte să nu se considere îndrăgostită de el sau după ce s-a culcat cu el să nu-şi dea seama că-l iubeşte.

– Vai de mine, Dumnezeule!! se tîngui Steve, aşezîndu-se pe marginea unui scaun şi izbucnind în lacrimi. Vai, Allison, ce-ai să te faci?

– Ce să fac? Mă duc să mă culc.

A doua zi dimineaţă, cînd Steve se uită în dormitor să vadă dacă se trezise, o găsi pe Allison stînd lungită pe spate, cu privirea pironită pe tavan, dar fără

urme de lacrimi în ochi.

– Te simţi bine? o întrebă îngrijorată. Trebuie să mă întîlnesc cu cineva la nouă, dar dacă ţi-e rău, dau un telefon şi contramandez.

– Mă simt splendid, îi răspunse, avînd aceeaşi senzaţie că e zidită într-un gheţar.

– Vai, Allison. Ce-ai de gînd să faci?

– Ce să fac? o întrebase exact pe tonul din seara precedentă. Cred c-am să mă plimb. Pare să fie o zi frumoasă şi caldă. Îşi arcui picioarele peste marginea patului şi se ridică. Dacă eşti aşteptată la nouă, ai face bine să te grăbeşti.

– O, făcu Steve, uitasem să-ţi spun. Sîmbătă te-a căutat maică-ta la telefon. I-am spus că-ţi petreci sfîrşitul săptămînii la o prietenă, în Brooklyn. Zicea că nu are ceva grav să-ţi comunice, ci doar o chestie locală care crede că te-ar interesa. I-am spus c-o să-ţi dau de ştire şi ai s-o chemi cînd te întorci.

– Am să-i telefonez. Mulţumesc.

A băut trei ceşti cu cafea, a fumat patru ţigări însă nu a mîncat şi nici n-a chemat-o pe Constance.

A plecat de-acasă să se plimbe şi a hoinărit pe jos toată dimineaţa. Cam pe la prînz, se trezi pe Broadway, lîngă Piaţa Times. Se depărtase aproape cu doi metri de un stand cu ziare, cînd mintea ei obosită reacţionă la ceea ce văzuse acolo. Era vorba de un ziar împăturit al cărui titlu, tipărit cu litere îndrăzneţe, făcuse să tresară ceva în ea „Oraşul Peyton" anunţa titlul cu pricina. Îşi croi drum prin mulţime şi se întoarse la stand.

– Ziarul de-acolo, ceru arătînd cu mîna.

– Zece cenţi, i-a răspuns vînzătorul.

Era un număr al gazetei „Concord Monitor" apărut

cu patru zile în urmă.

„Paricid în oraşul Peyton" citise. Pe urmă oprise un taxi şi-l rugase pe şofer s-o ducă acasă cît mai în grabă, explicîndu-i că se simte rău.

Sus, în apartament, Steve o anunţă că-i telefonase Bradley de trei ori.

O ocoli pe prietena ei şi se duse în dormitor, unde-şi scoase valiza din dulapul în care i-o pusese Steve, în seara precedentă.

– Plec acasă, i-a spus.

Allison şedea nemişcată urmărind liniştea din jur care, în timpul nopţii, forma o parte integrantă din Peyton. Îşi aminti că nu părăsise New Yorkul înainte de a primi telefonul lui Bradley.

– Am citit cartea, îi vorbi el pe un ton de parcă nimic nu s-ar fi întîmplat între ei în duminica ce trecuse. Poţi să vii pînă la birou?

– Nu, nu pot, Bradley, i-a răspuns încercînd să-şi moduleze glasul după al său. Plec acasă.

A urmat o pauză lungă.

– Ascultă, Allison. Te rog nu fi copilăroasă. Vino la birou, să stăm de vorbă.

– Ce părere ai despre carte?

O altă pauză se aşternu între ei.

– Îi lipseşte ceva, spuse în cele din urmă. Pare fără viaţă sau cam ireală.

– E ceva iremediabil? îl întrebase.

– N-am spus asta, Allison. Cred doar c-ar trebui s-o laşi cîtva timp deoparte. Eşti tînără. Nimic nu te

zoreşte. Mai scrie cîteva eseuri pentru reviste şi poate, la anul, vei reveni asupra romanului.

– Cu alte cuvinte, cartea e proastă, aşa e?

– Nu, n-am spus asta.

– Poţi s-o publici?

Bradley lăsă o nouă tăcere între ei.

– Nu, răspunse într-un tîrziu. Nu cred că pot s-o public.

Allison se ridică în picioare şi se duse la şemineu. Trase deoparte butucul care de-abia mai mocnea, grăbindu-i stingerea apoi se întoarse şi urcă scările spre dormitorul ei. O urmăreau cuvintele lui David Noyes în legătură cu romanul *Castelul lui Samuel.* „Dacă o scrînteşti..." îi spusese el. Ei bine, o scrîntise şi cartea era compromisă. Se duse la biroul ei şi scoase din sertar scrisorile pe care le primise toată vara de la David. Le reciti zîmbind, pentru că fiecare din ele arăta un simţ al măsurii şi o voioşie de-a dreptul miraculoase. Fără îndoială că Steve Walace îl pusese la curent cu soarta romanului, cu toate că în nici o scrisoare nu strecurase vreo aluzie în acest sens. În schimb, îi vorbea despre activitatea lui cotidiană, despre munca la noua sa carte, despre locurile pe unde mergea şi oamenii întîlniţi. Şi în toate, îi adresa aceeaşi rugă: să revină cît mai curînd în New York.

– Mi-e dor de tine, îi scria, de ironiile tale, sau poate ar trebui să mărturisesc că lipsa lor mi-a produs un mare gol în viaţa mea cotidiană. De la plecarea ta

nimeni nu m-a numit „băiat genial" şi egoismul meu suferă din această pricină.

În alta îi spunea «Astăzi mă simt îngreţoşat de cuvintele unor şlagăre la modă. „Ia-mă sau părăseşte-mă, se spune în aceste texte dezgustătoare. Doboară-mă la pămînt şi loveşte-mă cu piciorul în gură. Striveşte-mi nasul cu călcîiul tău drăgălaş. N-am să protestez. O să fiu înţelegător!" Îţi poţi imagina un tip atît de tătîng? Eu unul, da».

„O, David, am să te fac să suferi, dar n-am încotro!"

Se aşeză la birou şi se apucă să-i scrie. Dar nu cum ar fi conceput o scrisoare, ci o poveste, descriind în ea, cu lux de amănunte, sfîrşitul săptămînii petrecut la Connecticut. Şi numai cînd se apropie de sfîrşit, începu să se simtă reconfortată.

„Măsura ruşinii mele, David, constă în faptul că nu l-am iubit, îi scria. Asta mă face să sufăr cel mai cumplit. Mi-ar fi plăcut să văd mereu în mine femeia pentru care legăturile fizice devin o necesitate numai atunci cînd ele exprimă cea mai sublimă dragoste. Dar nu aşa s-au petrecut lucrurile cu Bradley. A confunda dragostea cu relaţiile fizice mi s-a părut întotdeauna un lucru absurd şi pueril; acum, însă, ştiu pentru ce atîtea femei comit această eroare. O fac numai ca să evite o durere năprasnică, atunci cînd, după consumarea faptelor, nu pot să evoce nici cea mai vagă urmă de dragoste".

După expedierea acestei scrisori n-a mai primit nici o veste de la David, dar nici ea nu i-a mai scris. Tăcerea lui, însă, îi crea un fel de teamă în suflet; ba aproape regreta că i se destăinuise în felul cum o făcuse.

Cu toate acestea, în faţa lui David i-ar fi fost imposibil să-şi drămuiască vorba. Hotărî să se întoarcă în New York la sfîrşitul lui octombrie şi aşternu cîteva rînduri pentru Steve Wallace şi Bradley Holmes anunţîndu-le acest lucru. Constată atunci că era în stare să scrie pe plic numele lui Bradley fără vreun resentiment, fără să-i tremure mîna şi nici să-i tresalte inima nebuneşte.

„M-am vindecat", îşi zise, deşi nu simţea acea mulţumire molatică pe care o asocia în general cu revenirea dintr-un mare impas sufletesc.

Într-o după-amiază, spre sfîrşitul lui septembrie, a pornit-o pe deal, împreună cu Mike, mergînd spre castelul lui Samuel Peyton.

– N-am ajuns niciodată să-l văd şi poate de aceea nici n-am putut să scriu despre el ca lumea, zise Allison. De mult mi-am dat seama că e o pierdere de vreme să încerci a scrie despre un lucru pe care nu-l cunoşti.

– Ai de gînd să revii asupra lui? o întrebă Mike. Vreau să spun, asupra romanului?

– Deocamdată nu. Cred că pentru un an sau aşa ceva, am să mă întorc la nuvele. Mike – continuă ea, dar se opri din vorbă şi se aplecă după un băţ, ca să se sprijine de el în timpul mersului. Mike, aş vrea să mă împac cu mama...

De astă dată se aplecă el să ridice un băţ.

– Pare o idee bună, răspunse calm. Dar n-o pune în aplicare fără să te gîndeşti bine la ea. N-o face dacă nu porneşte din inimă, pentru că atunci ai îndurera-o şi mai mult, or, asta n-o tolerez.

– O doresc din inimă. Înţeleg cum s-a putut întîmpla. Atîta doar că mama a avut mai mult ghinion

decît altele – asta e tot.

Mike rîse.

– N-aş spune asta. Te-a avut pe tine, nu? Poate că dimpotrivă a avut mai mult noroc decît altele.

– Mă-ntreb ce s-ar spune despre noi două în Peyton, dacă s-ar cunoaşte adevărul, murmură Allison.

– Prea mult te frămînţi în legătură cu Peytonul. E doar un oraş, Allison, ca oricare altul. Avem şi noi oameni ciudaţi, dar aşa ceva întîlneşti şi în New York, ca şi în oricare alt oraş sau tîrg.

– Ştiu asta, zise Allison, înclinîndu-şi capul să urmărească un iepure care fugea mîncînd pămîntul, spre pădure. Dar nu-mi pot impune s-o şi cred. La fel cum se întîmplă cu multe altele. De pildă, sînt conştientă că un anumit lucru este aşa. Pot chiar să scriu despre el în felul cum îl văd cu ochii raţiunii, dar ceea ce simt în legătură cu el, e cu totul altceva. Ca şi dragostea. Agentul meu susţine că sînt în stare să aştern pe hîrtie o scenă de dragoste absolut veridică, dar Mike – îşi înalţă capul căutîndu-i privirea – cîtă deosebire e între a scrie sau a citi ceva şi a trăi acel lucru.

– Marea deosebire constă în aceea că e mai uşor să citeşti sau să scrii, decît să trăieşti, spuse Mike. Cred că asta e singura şi adevărata deosebire.

Allison se rezemă de unul din zidurile cenuşii care împresurau castelul lui Samuel Peyton.

– Aşa cum o văd eu, deosebirea esenţială rezidă în faptul că a scrie sau a citi e mai puţin dureros decît a trăi. Adevărul e că, atunci cînd m-am întors acasă, eram aproape hotărîtă să mă dedic acestor două lucruri, iar viaţa s-o pun pe planul doi.

Mike zîmbi.

– Pe de altă parte, dac-ar fi să inventăm un adagiu am putea spune că viaţa e al naibii de scurtă ca să nu fie trăită minut de minut.

– Plus că, oricum, oamenii nici nu prea au de ales, completă Allison şi rîse. Era pentru prima oară în vara aceea cînd făcea şi ea haz de un fleac. Mai bine s-o pornim spre casă, îi propuse. Zilele sînt din ce în ce mai scurte şi în curînd se va întuneca.

Niciodată Constance şi Allison nu se împăcaseră cu vorbe dulci, sentimentale. Aşa se face că în aceeaşi seară, după cină, cînd Constance a observat lipsa fotografiei lui Allison MacKenzie de pe policioara căminului, unde stătuse ani de zile în rama ei de argint, singura ei reacţie a fost doar o privire uimită şi plină de speranţe îndreptată spre fiica ei. Allison i-a surîs, iar Constance i-a răspuns tot printr-un zîmbet şi dacă n-ar fi fost Mike de faţă, totul s-ar fi încheiat aici.

– Ascultaţi-mă, a intervenit el, scena asta ar trebui să fie zguduitoare, gen Hollywood. Tu, Allison, ar trebui să izbucneşti în hohote de plîns şi să strigi „Mamă!" Iar tu, Connie, să surîzi printre şiroaie de lacrimi şi să exclami cu o voce – tremurată, fireşte, – „Fiica mea!" Apoi amîndouă să vă căderi în braţe, să vă luaţi de gît şi să plîngeţi. Totul pe un fond de muzică patetică şi cu asta să se termine. Dumnezeule, cu ce inimi de piatră mi-am făcut de lucru!

Allison şi Constance se porniră pe rîs.

– Hai să deschidem sticla de coniac pe care-o păstram pentru Crăciun, propuse Constance.

În aceeaşi noapte au început ploile de toamnă, care au ţinut două săptămîni, aproape fără întrerupere; apoi, într-o dimineaţă, cînd se trezi, Allison ştiu dinainte, fără să coboare din pat şi să se uite pe fereastră, că afară o aştepta toamna tîrzie, însorită.

– O, exclamă ea la cîteva minute, stînd aplecată peste fereastră. O, în sfîrşit, ai sosit!

Se îmbrăcă la iuţeală, îşi luă în fugă micul dejun şi o porni spre Capătul Drumului. Urcă povîrnişul lung şi abrupt din spatele Parcului Memorial, şi-acolo, în vîrf, la capătul lui, le regăsi pe toate; erau în aşteptarea ei, întocmai cum le purtase în amintire. Hoinări pe poteci cu vechiul ei mers, uşor şi graţios şi, în cele din urmă, ajunse la luminişul din inima pădurii. Splinuţele erau aceleaşi, galbene, înalte şi drepte, la fel ca şi arţarii din jur, cu coloritul lor strident, de toamnă tîrzie. Rămase multă vreme în locul ei ascuns care, aşa cum se gîndea acum, chiar dacă nu era atît de tăinuit pe cît îl crezuse odată, mai păstra totuşi secrete pe care i le destăinuia ei şi numai ei. Statornicia lucrurilor – acel balsam al copilăriei – o făcea să se simtă iar sigură de sine şi, cu un zîmbet pe buze, dezmierdă corola unei splinuţe galbene.

„Văzut-am cum din înstelatul arbore al veşniciei, prinde viaţă floarea timpului", recită în minte, cu gîndul la Matthew Swain şi la prietenii cei mulţi care formau şi ei o parte din Peyton. „Prea uşor îmi pierd simţul măsurii, recunoscu faţă de ea însăşi. Prea las totul să capete proporţii nefireşti, o importanţă

exagerată şi zguduitoare.

Numai aici îmi dau seama cît de mărunte sînt lucrurile care mă pot întrista..."

Îşi înălţă ochii spre cerul albastru închis, de toamnă tîrzie, pe care îl vedea în închipuire ca un potir răsturnat numai şi numai deasupra ei. Trăia o senzaţie liniştitoare, aşa cum se dovedise întotdeauna, numai că acum, pentru o frîntură de clipă, simţi că nu mai avea nevoie de mîngîieri şi de încurajări, ca pe vremuri. Cînd se ridică de jos şi o porni la drum, soarele se înălţase pe boltă şi strălucea de amiază, iar cînd ajunse în dreptul inscripţiei cu litere roşii a trebuit să-şi pună mîna streaşină la ochi, ca să privească în jos, la orăşelul clădit parcă din cuburi, la Peyton.

„Te iubesc, se înălţă un strigăt în ea. Iubesc fiecare părticică din tine. Frumuseţea şi cruzimea ta, bunătatea şi sluţenia ta. Acum te cunosc şi nu mă mai înspăimînţi. N-ar fi exclus s-o poţi face din nou – mîine sau în ziua următoare – dar în clipa asta te iubesc şi nu mă tem de tine. Astăzi nu eşti decît un oraş".

Şi, în timp ce cobora dealul în fugă, i se părea că toţi arborii cîntau îngemănaţi în multiplele glasuri ale unei simfonii.

– La revedere, Allison! Cu bine, Allison! La revedere, Allison!

Tumultul de energie o făcea să alerge chiar după ce ajunsese în strada Ulmilor, unde, din uşa prăvăliei „Thrifty Corner" se auzi strigată de maică-sa.

– Allison! Te-am căutat prin tot oraşul. Eşti aşteptată de-un tînăr acasă. Vine tocmai din New York. Spune că-l cheamă David Noyes.

– Mulţumesc! îi strigă ea, fluturîndu-şi mîna.

Şi o porni din nou la drum, cu paşi grăbiţi, pînă în capătul străzii Fagului, de unde începu iar să alerge, pînă la ea acasă.

SFÎRŞIT

Tehnoredactare computerizată: Ioan Lilă jr.

Editura VICTORIA
București 1993

Tel. 641.33.04
641.17.21
Str. Baiulescului 63A,
(lîngă stația de
metrou Pieptănari)

Tiparul executat sub comanda nr. 30.225
Regia Autonomă a Imprimeriilor
Imprimeria CORESI
Piața Presei Libere, 1, București
ROMÂNIA

LEI 900

ISBN 973-95056-9-9